

Gabrielova žena

ROBIN SCHONEOVÁ

IKAR

Gabrielova žena
Robin Schoneová

1

Tu ženu v beztvarém ošumělém plášti Gabriel znal. Znal ji, protože i on byl kdysi na jejím místě.

Zmrzlý. Hladový.

Dokonalá kořist a dokonalý lovec.

Přišla zabít anděla.

A sama se nedožije svítání.

Salon Domu Gabrielova zněl šumem hovoru stovek hlasů. Mezi svícemi osvětlenými stoly, ve stuhách žlutého světla a šedavého kouře proudil dav lidí – muži v černých fracích a bílých vestách, ženy v oslnivých róbách, ozdobených zářivými šperky… Procházeli se, postávali, nořili se do honduraských mahagonových křesel, skláněli se nad bílými hedvábnými ubrusy…

Netušili, že jsou návnadou – anglická smetánka toužící po rozkoši a londýnské děvky toužící po jejím bohatství. Netušili, že je žena sleduje.

Gabriel se zachvěl.

Vědomím rozkoše, vědomím bohatství.

Vědomím života, vědomím smrti.

Na znovuotevření Domu Gabrielova – domu, kde je možné uspokojit všechny smyslné touhy – pozval zákazníky i děvky.

Sex a vražda.

Bílý žár vášně.

Dvacet stop od Gabriela stál muž, který teď zachytil jeho pohled.

Muž, jehož vlasy byly tak tmavé jako Gabrielovy světlé. Muž, který měl v očích namísto stříbra fialky.

Jeho pravá tvář, kterou poznamenal oheň, tvář plná jizev, byla ukrytá ve stínu.

Gabriel přivřel oči. Poutalo je k sobě dvacet sedm let společných vzpomínek – a on si vybavil dávný obrázek: namísto sněhem zasypané Anglie viděl válkou strádající Francii; namísto dvou čtyřicetiletých mužů, oblečených v dokonale ušitých fracích s bílými vestami, viděl dva vyhladovělé třináctileté chlapce.

Moji dva andílci, říkala madam, která je uvrhla do víru nočního života pařížských ulic. Ten tmavovlasý bude pro ženy. Ten světlovlasý pro muže.

Naučila je, jak se prodává láska, a oni v tom vynikli, naučila je osmému smrtelnému hříchu a oni ho překonali.

Tlumené plameny svící náhle osvítily revolver, který Gabriel svíral v levé ruce.

Rychle pohlédl na Michaela. Viděl, že ho Michael přišel chránit.

Tmavovlasý zjizvený anděl Michael přišel chránit Gabriela, světlovlasého nedotknutelného anděla.

Bez něho by pomsta nebyla možná.

Bez něho by pomsta nebyla nutná.

A žena v plášti zemře proto, že tmavovlasý anděl žil.

A miloval.

Gabrielův tep rytmicky vyťukával na dřevěnou pažbu revolveru: muž, žena; rozkoš, bolest; život, smrt.

Revolver byl vybavený dvojitou pojistkou: ruční odjištění pro přesný, samospoušť pro rychlý výstřel.

Gabriel mohl revolver odjistit ručně, mohl uvolnit spoušť v jediném, dokonalém výstřelu.

Jediná kulka by Michaela zabila, jediná kulka by ukončila devětadvacet let čekání na smrt.

Gabriel revolver neodjistil.

Nechtěl Michaela zabít.

Jistý muž poslal ženu v plášti, aby udělala práci, kterou Gabriel před šesti měsíci nezvládl.

TEN DRUHÝ MUŽ.

Při té myšlence přejel po Gabrielově páteři ledový prst. Žena se zastavila na rozhraní světla a stínu, Michael se octl v jejím zorném poli.

Koutkem pravého oka viděl Gabriel číšníka v černém s bílou vestou a bílým hedvábným ubrouskem v ruce, přímo před ním se další dva číšníci blížili k Michaelovi. Spěchali s podnosy v ruce, na tvářích měli klidný výraz – nechystali se zastřelit ženu; o čtyři stoly dál naléval číšník z právě otevřené láhve perlivé šumící šampaňské…

Po druhém muži nebyla nikde ani stopa. Přesto tu někde byl, chameleon v černém fraku a bílé vestě. Skrytý jako zákazník, nebo jako prostitut. Sedal si do honduraského mahagonového křesla nebo se skláněl nad bílým hedvábným ubrusem.

Tvrdý. Ztopořený.

Napjatý horkostí sexu a vzrušením vraždy.

Čas se zpomalil společně s tlukotem Gabrielova srdce. Žena v plášti pozvedla ruce a sevřela v dlaních malý černý předmět.

Černý revolver neodráží světlo. Gabriel to věděl, protože i on měl černý revolver.

Mumlání hlasů na trhu rozkoše utichalo a zase sílilo, odkudsi se ozvalo ženské chichotání.

Žena měla hlavu skrytou v záhybech tmavé kapuce: Gabriel neviděl její rysy.

Hrdlo mu náhle sevřela bodavá lítost.

Litoval muže a ženy, kteří zemřeli, muže a ženy, kteří mohli zemřít.

Litoval ženu v plášti, která musí zemřít.

Dokonalá kořist a dokonalý lovec.

Gabriel zamířil na bílou skvrnu jejího obličeje – a v tom okamžiku žena promluvila.

„Nabízím vám své panenství, pánové,“ pronesla jasným a vyrovnaným hlasem.

Gabriel ztuhl.

Žena byla oblečená jako pouliční šlapka, ale mluvila jako vzdělaná dáma.

Chechot smetánky a hihňání prostitutek postupně umlkalo, až bylo slyšet jen šustot hedvábí, prskání svíček a slabý cinkot skla… Pak utichlo i to, protože číšníky znehybnila nejistota.

Povinnost jim velela ženu v laciném tmavém plášti vyvést, zkušenost je varovala, že je už příliš pozdě. Zaujala pozornost bohatých zákazníků: panenské tělo je nejžádanější zboží.

Číšníci nechtěli nic zkazit.

„Muž, který nabídne nejvyšší částku, si také dnes v noci vychutná svou odměnu," pokračovala žena jasným hlasem, ruce klidné, postavu vzpřímenou, smrt jen na dostřel. „Můžeme začít na sto pěti librách?"

Sto pět liber se neslo přítmím a kotouči cigaretového dýmu.

Na londýnských ulicích se panenství – ať už pravé, nebo umělé – prodávalo za pět liber, ne za sto pět.

Gabrielovou hlavou se mihla další vzpomínka: namísto anglického vykřičeného domu viděl francouzský *maison de rendezvous*, namísto ženy v tmavém obnošeném plášti ženu v nádherném purpurovém saténu.

Před sedmadvaceti lety prodala madame jeho panictví za dva tisíce šest set šedesát čtyři franky.

Sto pět anglických liber se rovná dvěma tisícům šesti stům šedesáti čtyřem frankům.

Takovou informaci mohla žena v plášti dostat jedině od dvou lidí: Michaela – nebo druhého muže.

A Gabriel ani na chvilku nezapochyboval, od kterého z nich se to dozvěděla.

Palcem odjistil revolver.

„Poslyš, zlato!" Hrubý hlas odhalil pouliční původ prostitutky, která teď promluvila. „Žádnej rybí měchejř nestojí sto pět liber!"

Světla a stíny v salonu rozechvěla salva mužského smíchu a ženského hihňání.

Jen žena v plášti se nesmála.

Smál se ten druhý muž?

Míří revolverem na Michaela, zatímco Gabriel míří na ženu, anebo žena v plášti pomalu tiskne spoušť zbraně přes látku kabelky a netuší svou blízkou smrt?

Přišla zabít anděla, nebo jen rozptýlit pozornost? hádal Gabriel a upřel pohled na ženu; ta se právě obrátila k prostitutce a chladným hlasem pronesla:

„Ujišťuji vás, madam, že mé panenství nepochází z obchodu s rybami. Jsem opravdu panna."

Možné to bylo.

Okolnosti dohnaly cudnou, vzdělanou ženu na ulici, stejně jako vzdělaného homosexuála.

Bez jakýchkoliv souvislostí.

Ale zbraň v rukou panny je stejně smrtící jako zbraň v rukou děvky.

Gabriel cítil napětí v ukazováčku, zasunutém v kovovém oválku spouště.

„Sundejte si tedy kapuci, děvče, a předveďte nám, co vlastně prodáváte," ozval se hrubě lord James Ward Hunt, hrabě z Golburnu.

Gabriel mu nevěnoval jediný pohled.

Ve světlech svící se napomádované vlasy mužů leskly jako černý olej a přítmí měnilo v černou barvu i červeň; ženská krev by se leskla přesně tak jako lordovy vlasy.

„Nevidím žádný důvod k tomu, abych se tu předváděla, pane," namítla klidně žena v plášti. „Nejde tu o moje tělo, ale o moje panenství."

Poslední úsměšky zanikly v šoku.

Děvky neodmítají ukázat své zboží.

Gabriel to věděl, protože po dvanáct let byl děvkou i on. Oblékání. Svlékání.

Vábení. Svádění.

Sex byl malou cenou za jídlo a boty a postel na spaní. Zpočátku… Na konci souložil čistě jen pro ujištění, že není ta děvka, co měl být.

Potom ho druhý muž přesvědčil o opaku.

„Sakra, ta má ale zadek!" Gabriel se neohlédl na čerstvě zvoleného poslance, který se právě ujal řeči, stále se díval na ženu. „Dám ti dvacet liber, eh, což?"

„Panenství je ženské věno," pronesla klidně žena zahalená v plášti a otočila se od Michaela k poslanci. Přitom se světlo na okamžik dotklo černého předmětu, který svírala: byla to kabelka, ne zbraň. „Panenství pro vás znamená tak málo, pane? Nabízíte mi dvacet liber? Za tolik byste prodal svoji dceru – nebo sestru?"

Její slova vzbudila pozornost všech přítomných mužů. Děvky nesrovnávají svoji hodnotu se smetánkou, ani muži, ani ženy, ať už je jejich cena jakákoliv.

Přítmím zaburácel užaslý, posměšný smích.

Vzhůru do patra k ložnicím, po schodišti pokrytém rudým kobercem, stoupal pár – londýnský gentleman a londýnská prostitutka. Šosy černého fraku poletovaly, světlá hedvábná róba šustila spěchem.

Ti dva právě uzavřeli dohodu při popíjení archivního šampaňského, jejich těla ji zpečetí nahoře v posteli.

Zvuky a vůně a pohled na muže s ženami způsobily, že Gabrielova varlata pulsovala touhou po rozkoši; a stejně tolik toužil vystřelit.

Dnes v noci ale konec nepřijde.

Až později.

Vidět Michaela zemřít, by pro Gabriela znamenalo trest, vlastní smrt by byla vykoupení.

„Dám vám sto pět liber za vaši… nevinnost, slečno," zvolal hedvábný mužský hlas.

Gabriel sebou trhl.

Když tenhle hlas slyšel naposledy, nemluvil hrkavou angličtinou, ale libozvučnou francouzštinou. Nedalo se pochybovat o tom, komu patří. Tomu druhému muži, a ten chce vydražit ženu v plášti.

Gabriel prudce otočil hlavu směrem, odkud hlas uslyšel. Srdce se mu rozbušilo, ale ruku měl klidnou; doufal, že čekání je u konce.

Uviděl muže v černém fraku, který se skláněl nad stolem, pokrytým bílým hedvábím. V mracích cigaretového dýmu se mihotaly žlutavé plamínky svíček a v šalebné hře jejich světla zazářily šedé vlasy.

To nebyl muž, který hedvábným hlasem nabídl sto pět liber. Ani to nebyl muž, kterého měl Gabriel zabít, nebo jím být zabit.

Zdálky se ozvaly tlumené údery, Big Ben oznamoval čas.

Jedna… dvě… tři hodiny. Zvuk hodin pronikl vším, z čeho byl Dům Gabrielův vystavěn – dřevem… sklem… vzrušením touhy… očekáváním smrti…

„Nabízím sto dvacet pět liber," ozval se další výkřik. Nabídka přišla od muže, jehož plešatá hlava zářila zlatými paprsky jako měsíc.

„Nabízím sto padesát liber!" zvolal jiný hlas a tmavé vlasy jeho majitele zvlhly krůpějemi potu.

„*Mein Gott*!" vykřikl uprostřed salonu baron Strathgar. Kulatá tvář mu zbrunátněla vypitým alkoholem, německý přízvuk ztěžkl vzrušením. „Nabízím dvě stě liber!"

Gabriel si jasně uvědomoval Michaelovo ostražité napětí i očekávání druhého muže.

Lehký šum v salonu přerostl v hlučnou vřavu, dvě stovky hlasů se překřikovaly v dohadech.

V Domě Gabrielově se ještě nikdy nekonala aukce. Až teď. Muži jen tak nevydávali dvě stě liber za protržení panenské blány. Nyní to udělal baron Strathgar.

Gabriel se připravoval na příští nabídku.

Díval se.

Čekal.

Vzpomínal…

Jak poprvé četl jméno Gabriel, napsané Michaelem, zatímco se den za okny zvolna měnil v noc.

Jak napsal své první slovo, Michael, cvičil ta písmena tenkrát, kdy tmavovlasého chlapce vlastnila žena v purpurových šatech, a jeho zase vlastnil černovlasý muž.

Přemítal…

Kdy už zemře potřeba sexu a on přestane toužit po tom, co nikdy nemůže mít.

Proč je tak těžké zapomenout, co mu kdysi řekla žena jménem Anna: že jednou najde dívku, která mu poskytne rozkoš. Za všechno, čím prošel.

Německý baron prudce odstrčil honduraské mahagonové křeslo a vyskočil.

„Dám vám pět set liber! Anebo –," zvolal a zarazil se v půli věty, protože mu do řeči skočil šedovlasý muž, který také přihodil.

Gabrielův pohled sjel přes šedovlasého muže, přeskočil světlovlasou ženu sedící vedle něj, a zastavil se na muži u stolu za ní.

Vlasy měl tak černé, že zářily modrými odlesky.

Gabriel neviděl mužovy duhovky, přesto si myslel, že ví, jakou mají barvu: tyhle oči se mu zjevovaly pokaždé před usnutím…

Salon ožil mužskými spekulacemi a ženskou záští. Žena v plášti dostala nabídku pěti set liber. Už po ní toužil každý zákazník.

Vzrušené hlasy se překřikovaly:

„Pět set dvacet pět liber!"

„Šest set!“

„Šest set padesát!“

„Sedm set!“

Poslední výkřik přerušil zvuk otvíraných dveří. Světlo rozčíslo tmu, blížil se konec.

Dvě stopy za Gabrielem se zastavil muž v černém fraku, dvacet stop před ním zachytil jeho pohled Michael. „Jeden tisíc liber,“ škrtlo o Gabrielovu napjatou kůži. Hedvábný hlas… Nabídka přišla od druhého muže. Salonem se přehnala vlna úžasu.

Jenom dvě děvky mohly žádat tak vysokou cenu. Michel des Anges – andělský Michael, muž, který dostal své jméno pro schopnost obšťastnit ženu – a muž, který byl posledních dvacet sedm let známý jako Gabriel.

Gabriel, děvka.

Gabriel, vlastník.

Gabriel, nedotknutelný anděl.

Výraz pochopení, který se mihl Michaelovou tváří, ztlumilo chvějivé světlo. Uvědomil si, kdo vyslovil poslední nabídku? zajímalo Gabriela. Poznal jeho hlas?

Namířil revolver na vlasy zářící modrými odlesky. Rozezná Michael rysy druhého muže, když kulka projede zezadu hlavou a vyletí obličejem?

„Monsieur…“ Postava ve fraku za Gabrielovými zády se příliš nepřiblížila – Gaston sloužil u Gabriela dost dlouho na to, aby takovou chybu neudělal.

„Monsieur, on přišel, přesně tak, jak jste říkal.“

Každý, kdo pracoval v Domě Gabrielově, věděl, že má očekávat druhého muže. Proto Gabriel dům přestavěl, aby muže přilákal. Nastražené vábničky byly sex… Vražda.

Michael.

Gabriel.

Ale nevěděli, jak druhý muž vypadá.

Nevěděli, jaký je jeho pach.

Nemohli ho cítit tak, jak ho cítil Gabriel.

Rakovina, která pohlcuje naději i zoufalství, lásku a nenávist. „Jak víš, že je tady, Gastone?“ zeptal se bezbarvě Gabriel a ruka s revolverem mu klesla.

„Napsal vám vzkaz, monsieur.“

Z Gastonova výrazného přízvuku se dalo poznat, že mluví rodilý Francouz.

Michael mluvil francouzsky jako Francouz, ale byl Angličan.

Gabriel mluvil anglicky jako Angličan, ale byl Francouz. Nevěděl, z jaké země pochází druhý muž.

Protože Gabriel zabil jediného člověka, který mu to mohl prozradit.

Ale bylo to jedno. Není nutné znát něčí národnost kvůli tomu, aby ho bylo možné zabít.

Gabriel pevněji sevřel revolver.

Šedovlasý muž náhle odsunul židli, aby pomohl vstát světlovlasé ženě; jejich postavy přitom zakryly muže s černo-modrými vlasy.

Žena byla vyšší než její šedovlasý kavalír, elegantní tak, jak jenom může být úspěšná prostitutka. Na krku a v uších se jí třpytily diamanty. V závojích kouře zasvítily její plavé vlasy – byly téměř tak světlé jako Gabrielovy.

Gabriel si uvědomil, že šedovlasého muže a plavovlasou ženu už někde viděl. Ale kde?

„Kdy ti dal ten vzkaz, Gastone?“ zeptal se úsečně.

Druhý muž podplatil dveřníky, jinak by se žena v plášti nikdy nemohla dostat dovnitř. Dům Gabrielův neměl soucit s ubožáky.

Gabriela zajímalo, jestli druhý muž podplatil i Gastona, jeho správce a majordoma.

Viděl, že možné je všechno.

Každý v jeho domě měl svoji cenu.

Kdyby ji neměl, neoctl by se v Gabrielových službách. Šedovlasý muž a světlovlasá žena beze spěchu procházeli mračny dýmu mezi stoly osvětlenými svícemi.

Žena v plášti s kapucí zůstávala klidná, nevnímala nebezpečí, které ji obklopovalo.

„Číšník ten vzkaz sebral ze země,“ odpověděl Gaston odměřeně, dotčený Gabrielovým nevysloveným podezřením. „Je to napsáno na *une serviette*.“

Gabriel si představil číšníka, jak se shýbá a vstává s ubrouskem v ruce. Uvědomil si, že se žádný z číšníků neoctl nablízku muži s černomodrými vlasy.

Gabriel chtěl natáhnout spoušť.

Chtěl zabít druhého muže.

Chtěl zářivou definitivu smrti.

Ale neudělal to.

Namísto toho sledoval šedovlasého muže. Sledoval světlovlasou ženu.

Sledoval pár, který zpomalil u východu.

Za Gabrielem stál napjatý Gaston.

Blonďatá žena se elegantně otočila, světlé hedvábné šaty jí zavlály kolem kotníků.

Šedovlasý muž zmizel za dveřmi.

Jakmile byl pryč, došlo Gabrielovi, kdo to vlastně je: člen Hundred Guineas klubu, kam chodí výhradně homosexuálové, kteří se převlékají za ženy.

Blondýna zachytila Gabrielův pohled.

A Gabrielem náhle jako blesk projelo poznání.

Oči, které na něho hleděly, nebyly oči ženy; byly to oči druhého muže.

Neobjevil se jako zákazník. Přestrojil se za prostitutku.

Namísto muže tu byla žena.

A Gabriel pochopil ještě něco.

Druhý muž nepřivedl ženu v plášti proto, aby zabila Michaela, tmavovlasého anděla: přivedl ji pro Gabriela, anděla světlovlasého.

Druhý muž mu s úsměvem poslal vzdušný polibek a udělal krok vzad.

Pryč z Gabrielova dosahu.

Pryč z Gabrielova domu.

A Gabriel jen přihlížel. Neschopný ho zastavit.

Stejně tak nebyl schopný zastavit ho tenkrát v podkroví, když učil Gabriela to, co nemohla francouzská madam. Lomcovala jím zuřivost.

Chytil se do vlastní léčky.

Druhý muž nezabije tuto noc Michaela, ale zabije jeho. Nemůže nechat naživu nikoho, kdo ho poznal.

Ženu v plášti nikdo nezachrání… jestli si ji Gabriel vezme. Otočil se ke Gastonovi a přiškrceným hlasem se zeptal: „Co je na tom vzkazu?“

Il dit…“ Gaston si pročistil krk. „Je tam: Gabrieli, cituji ti ze Shakespeara, básníka, který byl nepochybně inspirován jak tvou krásou, tak tvou šikovností: *Celý svět je jeviště, a všichni muži a ženy jsou jenom herci.*

Připravil jsi nádhernou scénu, *mon ange*, já ti teď posílám ženu. Hlavní postavu, chceš-li. *Laissez le jeu commencer*.“

Přímo za Gabrielem pročesával Michael salon ve snaze najít druhého muže.

Jeho nevinnost zasáhla Gabrielův žaludek.

Michael chtěl vždy ženy jen milovat.

Gabriel chtěl vždy být jako Michael.

Muž, který v sobě má vášeň, muž, který v sobě má nevinnost. Muž, který má duši.

Žena v plášti stála sama uprostřed salonu, lhostejná vůči rozruchu, který způsobila.

Gabriela roztřásl strach.

Posílám ti ženu, znělo mu v uších. Následovalo *Laissez le jeu commencer.*

Londýnské ulice byly plné prostitutek, žen spících na schodech chudobinců.

Ale druhý muž vybral tuto ženu.

Byla panna. Nebo byla děvka.

Dostala zaplaceno, aby přišla – a aby Gabriela zabila. Nebo dostala zaplaceno, aby přišla – a aby ji zabil on. Byla poslední živou spojnicí k druhému muži.

Nebylo nic, co by mohl Gabriel udělat, aby ho chytil. A muž tohle věděl.

Gabriel na sobě cítil pohledy dvou set párů očí.

Nebyl se ženou čtrnáct let, osm měsíců, dva týdny a šest dní. Zákazníci to vědí.

Prostitutky to vědí.

Michael, tmavovlasý anděl, který ho chce zachránit, to ví. Muž, který chce oba anděly zabít, to ví.

Tvář ženy v plášti se ukrývala v temnotě.

Gabriel neví to, co ona. Zatím. Ale dozví se to.

Dřív, než bude noc u konce, bude o ní vědět všechno, co potřebuje.

V jejím zájmu doufal, že je vražedkyní.

Bylo by to pro ni mnohem lepší.

Jestli ji nezabije Gabriel, zabije ji ten druhý muž.

A to by byla mnohem, mnohem horší smrt než ta od Gabriela.

Laissez le jeu commencer.

Ať začne hra…

2

Vášeň.

Viktorie se dívala do stříbrných očí a pochopila, proč úctyhodní muži a ženy přicházejí do Domu Gabrielova. Přicházejí ochutnat vášeň.

Ona přišla, aby jí unikla.

„Můžeš odejít, Gastone.“

Melodický mužský hlas projel kouřem. Vlnou. Masem. Kostmi.

Dveře se tiše zavřely, Viktorie se zachvěla. Muž se stříbrnýma očima si ji vezme tady v knihovně, ne v ložnici, jak čekala.

Konec noci to nezmění.

Viktorie věděla, že muž nepotřebuje k souloži postel, často stačí vchod do domu či tmavá ulička.

Do očí ji udeřilo světlo elektrického lustru. Mezi ní a světlovlasým mužem stál stříbrem vykládaný stůl s černou mramorovou deskou a křeslo ve stylu královny Anny, potažené světle modrou kůží.

Kapuce pláště omezovala výhled, nebránila však Viktorii vidět nebezpečí, které ji obklopovalo. Nedělila ji od skutečnosti, že se prodala, přijala nejvyšší nabídku.

Ten muž, co koupil její panenství, byl jako z kamene, řecká socha oblečená do hedvábného černého obleku a bílé vesty; světlé vlasy mu zářily jako roztavené stříbro.

V hrudi ucítila prudkou bolest.

Byl tak nádherný, že pohled na něho bolel.

Odtrhla od něj oči, ale srdce jí prudce bušilo a myšlenky pádily jako splašené.

Všimla si ho už předtím v salonu: vysoké lícní kosti, výrazně tvarovaná ústa, oči, které vyjadřují nejzákladnější touhu. Teď se levou rukou opíral o černý mramor stolu. Měl dlouhé štíhlé prsty s oválnými, vyleštěnými nehty; malíček byl omotaný bílým hedvábím.

Viktorie neměla žádné iluze o tom, co muži dělají ženám. Ruka, která je laská, je může i zranit.

Zmrzačit.

Zabít.

Opět pohlédla na muže před sebou; stříbrné oči čekaly na její.

Viktorii se stáhl žaludek.

Hlady, namlouvala si.

A věděla, že lže.

Bála se.

Ale strach si nemohla dovolit.

„Nabídl jste dva tisíce liber za mé panenství,“ řekla příkře. „Nabídl jsem dva tisíce,“ souhlasil neutrálně a jeho stříbrné oči zůstaly nevyzpytatelné.

Ale panenství nemá cenu dvou tisíc, chtělo se Viktorii plakat. Neudělala to.

„Nejsem v takových věcech zkušená.“ Pevně svírala vlněnou kabelku, prsteníček vsunutý do poutka. „Jak mi chcete zaplatit?“

„To je čistě jen na vás, mademoiselle.“

Mademoiselle.

Číšník, který ji přivedl za mužem u stolu s černou deskou, ji také oslovoval mademoiselle. Mluvil s nepřehlédnutelným francouzským přízvukem.

Muž, který nabídl sto pět liber a potom tisíc liber, ji také oslovoval mademoiselle. Mluvil s nepřehlédnutelným anglickým přízvukem.

Jako tento muž.

Pocítila nutkavou touhu znát národnost muže, který si vezme její panenství.

Potlačila ji.

Prostitutky se zákazníků nevyptávají. Tím, co dnes v noci udělala, navždycky za sebou nechala zástupy nezaměstnaných guvernantek a stala se prostitutkou. Pomalu zvedla hlavu a přitáhla si kapuci.

Vzduch byl nabitý elektřinou.

Mužův malíček, který bojoval s hedvábným zámotkem, teď zmizel pod bílou látkou.

Viktorie ho neviděla, ale věděla, že se hýbá.

„Sundejte si plášť.“

Rozkaz byl chladný, úsečný.

Zvedla oči.

V mužově tváři a očích postrádala touhu.

Posledních šest měsíců Viktorii naučilo, že muži nepotřebují touhu k tomu, aby ženu ovládali. Někteří muži nalézají potěšení v síle, zatímco jiní v bolesti.

Na zádech ucítila chladný pot a snažila se uhodnout, co těší tohoto muže. Síla – nebo bolest?

Proč by měl muž – muž, který určitě může mít kohokoliv, po kom zatouží – platit dva tisíce liber za panenství?

Stříbrný pohled se nehýbal; štíhlé bílé prsty nepouštěly hedvábí.

Brzy se mě bude těmito prsty dotýkat, přemítala Viktorie nad tím, co si neuměla představit. Bude mi svírat ňadra, bude si prohlížet moje přirození… Nebo možná ne, možná si mě vezme opřenou o zeď nebo o mramorovou desku stolu bez předchozího laskání. Žádné polibky… Naším jediným kontaktem budou genitálie.

Viktorie celou svou bytostí toužila po útěku.

Ale rozum ji varoval, že utéct není kam.

Musí se rozhodnout.

Cokoliv se stane této noci, s tímto mužem, je její volba. Necouvne.

Neobratně si rozepínala dřevěné knoflíky na hnědém vlněném plášti prožraném od molů, rty sevřené odhodláním; kabelka v ruce se divoce houpala.

Vysunula ven levou ruku, přendala do ní kabelku a stáhla si plášť z pravého ramene. Pak si jej opatrně přeložila přes levé předloktí, jako by to byla nějaká vzácnost.

Nebyla.

Za posledních šest měsíců Viktorie prodala všechno, co měla.

A stále to nestačilo.

Stříbrooký muž krátce pohlédl na podšívku pláště, tmavé řasy mu ještě prohloubily stíny na tvářích.

Viktorie věděla, co vidí.

Splihlou sukni. Spodničku prodala před dvěma měsíci. Pomalu zvedl víčka, jeho obličej připomínal alabastrovou masku.

Viktorie se viděla tak, jak ji musel vidět on. Tvář měla poznamenanou chladem, strachem a hladem, tmavě hnědé vlasy matné, protože si je mohla mýt jen v ledové vodě. Nebyla krásná, ale nenabízela krásu, nabízela své panenství.

„Jak se jmenujete, mademoiselle?“ zeptal se zdvořile muž. Jako by se nesetkali v domě s pochybnou pověstí, ale někde na plese.

Myslí jí prolétla různá jména – Svatava, Dobromila. Žádné se nedalo použít.

Svatá, dobrá žena by teď nebyla na jejím místě.

„Mary,“ zalhala.

A bylo jasné, že on o její lži ví.

„Položte si plášť a kabelku na křeslo.“

Viktorie zatnula zuby, aby potlačila narůstající zlost. Mohl ji teď odmítnout, tenhle elegantní muž, obklopený krásou a komfortem. A ani chvilku by nepřemýšlel o tom, že jí svým odmítnutím ublíží.

Vlevo na policích stály dlouhé řady knih v kožených vazbách, na jejich hřbetech se leskla zlatá písmena. U stropu zářilo světlo křišťálového lustru. Napravo, uvnitř mramorového krbu, tančily modré a oranžové plameny.

Na oslepující vteřinu Viktorie toho stříbrovlasého, stříbrookého muže nenáviděla za zdraví, kterému se těší, a mužnost, s níž se narodil. Jí nezbývalo než tohle – prodat panenství – protože to muže vzrušuje, to má pro ně cenu.

Ustoupila dozadu a přehodila drsný vlněný plášť přes opěradlo světlemodrého koženého křesla, které jí sloužilo jako jediná ochrana. Neochotně položila kabelku na polštář, pohrdajíc svou vzpurností – jediné, co jí zbylo, byla panenská blána.

A brzy už nebude mít ani to.

Jeho hlas náhle zazněl ostrým tónem. „Odejděte od té židle.“

Ledové stříbrné oči se zabodly do jejich.

Srdce jí vyskočilo do krku, ale vztek bublající v jejím nitru ho vrátil zpět.

Nebude obětí.

Aspoň ne toho muže, na kterého si náhle vzpomněla – ne muže, který systematicky ničil její život, protože chtěl zadarmo to, co stříbrooký muž byl ochotný koupit.

Viktorie se zastavila u lenochu křesla.

„Mám si svléknout šaty?“ zeptala se chraplavě a tep jí přitom bubnoval v uších, ve spáncích, v prsou. „Nebo si mám prostě jenom vyhrnout sukni a opřít se o zeď?“

„Často si vyhrnujete sukni, mademoiselle?“ zeptal se klidně stříbrooký muž a krátce na ni pohlédl.

Viktorie trhla hlavou. „Nejsem žádná děvka,“ řekla přiškrceným hlasem.

V očích mu probleskl stín, stříbrná přecházela v šedou. „Dnes v noci jste nabídla svoje tělo, mademoiselle. Ujišťuji vás, že to z vás dělá děvku.“

„A vy jste si je koupil, pane,“ odsekla. „Co to tedy dělá z vás?“

„Děvku, mademoiselle,“ odpověděl prostě, bledou tvář jako krásnou masku. „Jste stejně tak vlhká, jako jste tvrdá?“

Viktorie zůstala jako opařená… Určitě neřekl to, co si myslí, že řekl.

„Promiňte?“

„Ztvrdly vám bradavky, mademoiselle. Prostě mě jen zajímá, jestli jste touhou i zvlhla.“

Snažila se vypadat klidně, ale zrazoval ji prudký dech; hrubá vlna šatů se s každým nádechem a výdechem otírala o bradavky.

Kaštanový koberec, vysoký bílý strop a světlemodré zdi pohlcovaly zvuky zákazníků a prostitutek, kteří za nimi souložili; nebránily však představám, které mohly ty zvuky vyvolávat.

Muži a ženy.

Milování.

Polibky.

Doteky.

Nahá propletená těla.

Poskytování rozkoše. Přijímání rozkoše.

Účast v těch sexuálních činnostech, po kterých úctyhodné ženy netouží. Nebo tomu aspoň dřív věřila. Posledních šest měsíců ale Viktorii naučilo, že je to jinak.

„Mám tvrdé bradavky, protože je zima,“ řekla úsečně. „Snad venku, ale tady zima není. Strach je, mademoiselle, silné afrodisiakum. Máte strach?“

„Jsem panna, pane.“ Narovnala se, bradavky se otřely o vlněný živůtek. „Nikdy předtím jsem neměla žádného muže uvnitř těla. Ano, bojím se.“

„Kolik je vám let?“

Viktorii poskočilo srdce. Vypadám starší nebo mladší, než doopravdy jsem, přemýšlela. Mám lhát, nebo říct pravdu? Co může muž jeho druhu chtít od ženy?

„Je mi třicet čtyři,“ přiznala nakonec neochotně.

„To už nejste mladá dívka.“

„Ani vy nejste mladý hoch, pane,“ vrátila mu a pak sevřela rty, jako by toho litovala. Jenomže příliš pozdě, slova už byla venku.

„Ne, už nejsem chlapec, mademoiselle,“ souhlasil klidně. „Ale moc by mě zajímalo, proč jste se vy, ve vašem věku, právě dnes v noci rozhodla prodat panenství v Domě Gabrielově.“

Z hladu.

Ze zoufalství.

Ale muž jako on nechce slyšet o chudobě.

Viktorie se pokusila předstírat upejpavou vyzývavost. „Možná proto, že jsem věděla, že vás tu dnes v noci najdu. Jste opravdu krásný. Žena by poprvé měla být s mužem, jako jste vy.“

Kompliment vyzněl nepřesvědčivě. Viktorie to neuměla. „Mohu vás zranit,“ pronesl zlehka, ale v jeho pohledu žádná lehkost nebyla.

„Vím celkem dobře, co dělají muži ženám.“

„Můžu vás i zabít, mademoiselle.“

Viktoriino srdce téměř narazilo do žeber.

„Jste tak velký, pane?“

Chtěla utéct.

Chtěla bojovat.

Chtěla, aby už noc byla u konce, aby si už mohla znova poskládat zbytky svého života.

„Ano, mademoiselle, jsem velký,“ řekl pomalu, stříbrné oči ostražité. „Měřím přes devět palců. Proč jste si nechtěla v salonu svléknout plášť?“

Vlněná látka zapraskala.

Víc než devět palců, zasunutých mezi jejíma nohama.

Viktorii se mihla před očima představa té mužské věci – tmavé napjaté žíly, rudý vyčnívající žalud… Vzápětí ale viděla tvář lorda Jamese Warda Hunta, hraběte z Goulburnu, a v hlavě uslyšela jeho hlas: Sundejte si ten plášť, děvče, a ukažte nám, co prodáváte.

V neděli večeřel lord James s jejím otcem; přes týden spílal nemravným ženám – „povolným sestrám“ – ve sněmovně lordů, mluvil o nutnosti očistit londýnské ulice od prostitutek.

Napadlo ji, jestli její otec ví o tom, jak lord James tráví noci. Napadlo ji, jestli otec není lordovým společníkem.

Nic už nebylo takové, jak se to jevilo před šesti měsíci: takzvaně úctyhodní muži a ženy, obyvatelé londýnských ulic – a vlastně ani Viktorie ne.

Celý život se skrývala před touhou, teď už ji nemůže potlačit.

„Nevidím žádný prospěch v předvádění vlastní osoby na veřejnosti,“ pronesla Viktorie škrobeně. „Cenu má moje panenství, a ne můj vzhled.“

„Měla jste strach, že byste se mužům nelíbila?“

Spíš se bála, že by ji muži poznali.

„Nenabízím krásu,“ řekla jako v obraně a sevřela rty.

Dámy nedávají veřejně najevo své city. Ani od prostitutek, stejně tak jako od guvernantek, se neočekává, že by měly city – nebo že by jim snad dokonce mohly podléhat.

Viktorie – bývalá dáma, guvernantka, a nyní prostitutka – city měla. Ale nechtěla je.

„Nemyslíte si o sobě, že jste krásná?“ zeptal se muž tiše a zkoumal ji stříbrnýma očima; přitom se štíhlými prsty nedbale opíral o černý mramor, elegantní muž s vhodným motýlkem pod bílým límcem.

„Ne, nemyslím si to,“ odpověděla Viktorie napjatým hlasem. Upřímně.

Ženy zasvěcují své životy rodičům, manželům, dětem. V takovém zasvěcení není místo pro krásu.

„Ale ceníte se na dva tisíce liber.“

„Žádala jsem o sto pět liber, pane,“ namítla. „To vy jste nabídl dva tisíce.“

„Peníze jsou pro vás důležité,“ zkoušel ji. Hlasem. Očima.

Viktorie stiskla rty. „Peníze potřebuju na uhlí. Na jídlo. Abych zaplatila domácímu. Ano, peníze jsou pro mě důležité, stejně jako pro všechny z nás.“

Peníze, které utratil za hodinový nájem tohoto pokoje, by ji zabezpečily na několik týdnů.

„Co přesně jste ochotna pro peníze udělat, mademoiselle?“ Viktoriinou páteří projel chlad, vzápětí ho vystřídalo vedro. Ptá se, jaké sexuální služby mu může poskytnout? „Udělám cokoli… co si budete přát.“

„Necháte se ode mě zranit.“

Tohle nebyla otázka.

Viktorii se prudce rozbušilo srdce. „Byla bych raději, kdybyste mi neublížil.“

„Kdy jste naposledy jedla?“

Projela jí zlost.

Hraje si s ní. Prostě jen proto, že může.

„Nejsem tu kvůli tomu, abych se bavila o svém apetitu, pane.“

„Ale jste hladová.“

Žaludek se jí svíjel souhlasem.

„Ne,“ zalhala. „Nemám hlad.“

Před tímto mužem, jehož krása probouzí všechny ženské instinkty, které by ráda potlačila, nepřizná žádnou slabost.

„Prostě jsem jenom dneska nestihla večeři.“

Poslední kůrku chleba dojedla před třemi dny.

„Zabila byste pro peníze, mademoiselle?“

Prostitutky, co loví v ulicích, občas svoje zákazníky okradou a zabijou. Myslí si snad, že je pouliční šlapka?

Viktorie zaťala nehty do dlaně. „Možná že jsem dnes v noci prodala sama sebe, pane, ale nejsem ani zlodějka, ani vražedkyně. Bát se mě nemusíte.“

„Nikdy jste nikoho nezabila?“ trval na otázce.

„Ne,“ pronesla rozhodně. Ale chtěla.

Když sledovala, jak den ze dne mizí její nuzný majetek, chtěla ublížit muži, který za to mohl, stejně tak jako on ublížil jí.

„Ponížila byste se přede mnou, mademoisellle? Prosila byste mě o něco, na čem vám opravdu záleží?“

„Ne,“ pronesla Viktorie jasným, rozhodným hlasem a vrhla po něm urputný pohled. „Ne, neprosila bych vás.“ Neprosila by žádného muže. O nic.

V krbu zapraskalo poleno a do komína vylétl chvost žhavých jisker.

„Svlékněte si šaty.“

Viktorii se stáhl žaludek, bylo to jako zrádná připomínka její smrtelnosti.

Jestli si ji ten muž vezme, mohla by zemřít.

Jestli si ji nevezme, zemře určitě.

Zimou. Hladem.

Nebo ji zabijí – kvůli kabátu a botám, aby někdo jiný mohl přežít další noc, další týden, další měsíc v londýnských ulicích.

Jako ve snu zvedla ruce k živůtku. Přitom jako by sebe samotnou sledovala pohledem stříbrných očí.

Červenými, rozpraskanými prsty rozepnula jeden knoflík, druhý, třetí… Řídkou látkou prosvítala světlá pleť. Spodní část krku. Prohlubeň mezi ňadry. Křivka břicha, spíše vpadlého než kulatého…

Viktorie s hlubokým nádechem pokrčila ramena. Drsná vlna jí sklouzla po zádech a bocích a omotala se okolo kotníků.

Neměla košilku, korzet ani kombiné, do kterého by se mohla schovat.

Všechno prodala v ulici St. Giles.

Zkřížila ruce a myslela na svoje neforemné hedvábné spodní kalhotky, vlněné punčochy, vytahané na kolenou, a šněrovací boty, které jí dřely do kotníků.

Polévalo ji vedro, zatímco chlad stříbrného pohledu jí bloudil po těle. Po ramenech. Po ňadrech. Po hedvábných kalhotkách, zakrývajících kus stehen.

Přeběhl zase zpátky k ramenům a k ňadrům.

Otálel u bradavek.

Byly tvrdé.

Od chladu, namlouvala si.

A věděla, že zase lže.

Viktorie chtěla na těle cítit mužské dlaně.

Chtěla na těle cítit tyto mužské dlaně.

Chtěla už jednou provždy skoncovat s panenstvím, které bylo zároveň její předností i příčinou jejího pádu.

Shodila chatrné spodní kalhotky a na zadku jí naskočila husí kůže.

Nemusela sledovat mužův pohled, aby věděla, kam se teď dívá: na vlnité chloupky v jejím klíně…

Na místech, kam se díval, ji polévalo horko.

Žádný muž ještě neviděl Viktorii nahou.

Nepochybovala o tom, že tenhle muž jich viděl stovky.

Žen, které měly jemnou kůži a plné a pružné boky, žen, kterým žebra netrčela jako kostice všité do korsetu, žen, které věděly, co očekávat od muže jeho druhu.

Viktorie se rychle sklonila, aby uvolnila provizorní podvazek na pravém stehně; záda se jí prohnula, ňadra poklesla –

„Narovnejte se.“

Při prudkém zvuku povelu sebou trhla.

Mužská tvář zbělela; dokonale řezaný obličej tím spíš ztvrdl, než aby se zjemnil.

Vzduch kolem muže pulsoval. Anebo možná pulsovala žilka ve Viktoriiných uších.

Ten stříbrooký, stříbrovlasý muž nebyl tak lhostejný, jak se snažil předstírat.

Ani ona nebyla tak lhostejná, jak předstírala.

„Udělejte krok dopředu.“

Viktorii se zkroutil žaludek. Nemotorně vystoupila ze zhroucené hromádky šatů. Dva proužky podvazků ji udeřily do nahé kůže. Pravé koleno. Levé koleno. Boty se zabořily do měkkého plyšového koberce.

„Rozpusťte si vlasy.“

Mužův hlas byl stále drsný, ale slova už nebyla tak ostrá jako předtím. Angličtina se stopou francouzštiny.

Viktoriina ňadra se pravidelně chvěla díky tlukotu v její hrudi a ji bezděky napadlo, jestli on ten tlukot vnímá.

Se zdviženými pažemi hledala ve vlasech sponky, smysly zbystřené, ňadra zpevněná, žaludek stažený.

„Otočte se.“

Viktoria znehybněla, srdce jí bušilo, bušilo.

„Promiňte?“

„Otočte se a rozpusťte si vlasy zády ke mně.“

Zády k němu nebude schopná se nijak bránit. Ale vždyť nebyla schopná se bránit ani před šesti měsíci, schovaná v krajkovém korzetu za svou ctnost.

Otočila se.

Před ní stála dlouhá pohovka, potažená světlemodrou kůží. Nad pohovkou visel velký obraz, na kterém svítilo na jasně modrém nebi oranžové slunce. Viktorie obraz odhadla na impresionistickou školu – tančilo zde světlo a všechny barvy byly zářivé.

Opatrně si uvolnila sponky. Za sebou cítila mužský pohled.

Na zadku. Na šíji. Na ramenech. A znova na zadku.

Na obraze muž v malé loďce vesloval záplavou slunce a zčeřené vody. Nikdo se nikdy nedozví jeho jméno. Možná že ani žádné jméno nemá. Je to jen malířova fantazie. Muž, co nikdy nežil mimo obraz.

Ve Viktoriině nitru vytryskly nevysvětlitelné emoce: ponížení, vzrušení; vztek, strach.

Vlasy jí spadly dolů, byly jak silný, těžký závoj, který ji zalechtal hluboko na zádech; nechránil ji však před skutečností.

„Teď se otočte tváří ke mně.“

Viktorie se otočila, sponky sevřené v prstech ji píchaly do dlaně.

Ve stříbrných očích, které se na ni dívaly, byl jenom nekonečný chlad. Tohle je ono, pomyslela si, tohle je ta chvíle, kdy ztratím poslední iluze dívčích let. Tohle je to, co mi připravilo posledních šest měsíců. K tomu směřovaly všechny šílené příkazy.

Teď před ní ležela budoucnost.

Viktorie netušila, co se nachází za touto chvílí, za touto nocí.

Netušila, kým bude, až se zítra ráno probudí – buď Viktorie žena, nebo Viktorie prostitutka.

Strach, který ji provázel už během aukce, se rozlil do obrovské černé vlny čiré, nefalšované paniky.

Lhala sama sobě, když si namlouvala, že ta žena, co se rozhodla dnes v noci prodat, má všechno pod kontrolou – Viktorie se nekontrolovala: ale stříbrooký muž ano.

A věděl to.

„Neznám vaše jméno,“ vyhrkla, vlasy jako závaží, co tíží tělo.

„Opravdu neznáte, mademoiselle?“ protáhl měkce a svůdně.

Viktorie otevřela ústa k odpovědi – chtěla říct, že je nepravděpodobné, aby ho znala, protože žena jako ona se nepohybuje ve stejných kruzích jako on.

Namísto toho se zeptala:

„Myslíte si, že jsem přitažlivá?“

Zítra se při vzpomínce na svou otázku zhrozí. Ale teď ne. Žádný muž jí nikdy neřekl, že je přitažlivá.

Osmnáct let se česala a oblékala nenápadně, aby se vyhnula mužské pozornosti a nepřišla o místo.

Jen proto, aby je nakonec stejně ztratila.

Zaměstnání. Nezávislost.

Sebeúctu.

Dává stříbrookému muži panenství a je jedno, že on za ně zaplatil.

Potřebuje slyšet, že je pro něho přitažlivá.

Potřebuje vědět, že si žena zaslouží stejný zájem za touhu jako za cudnost.

Ve stříbrných očích se odráželo světlo lustru – zrcadlo v temnotách její duše.

Viktoriino bušící srdce odpočítávalo plynoucí vteřiny. Jestli ji pošpiní…

„Ano, myslím si, že jste přitažlivá,“ pronesl muž konečně. Ale lhal.

Bolest se rychle změnila ve vztek.

„Ne, nemyslíte si to,“ prudce namítla Viktorie.

Chtěl jen to, co chtějí všichni muži: namísto ženy kus masa.

Stříbrné světlo, které mu plápolalo v očích, znehybnělo. „Jak víte, mademoiselle, co cítím?“

Viktorii bubnovala v uších a stehnech krev, a to ji přimělo k poznámce: „Kdybyste po mně toužil, pane, neseděl byste tam a nedíval se na mně, jako bych byla plná hmyzu. Jsem stejně čistá jako vy.“

Doslova tak, jako byl on.

„Proč bych vám platil, kdybych po vás netoužil?“ zeptal se tiše.

„Neviděl jste mě,“ připomněla Viktorie; snažila se krotit emoce, ale marně. Tohle nechtěla. „Jak můžete toužit po něčem, co nevidíte?“

Jak ona mohla toužit po něčem, co nikdy nezažila? Ale toužila.

Tajně snila o tom, že v ní bude muž milovat ženu, kterou byla, a ne tu nálepku ctnosti, kterou nosila. A teď se ten sen rozplynul.

Žádný muž ji už nebude milovat: muži nemilují děvky.

Muž před ní seděl stále klidně jako socha. Miloval někdy? Miloval ho někdo? „Proč si myslíte, že bych vám platil, kdybych vás nechtěl?“ zeptal se hlasem, který předstíral zájem.

V jeho očích ovšem zájem nebyl.

Ale Viktorie si ho tam přála. Chtěla, aby se o ni zajímal. Po téhle noci už nikdy nebude stejná, a zoufale potřebovala někoho, kdo by truchlil pro starou Viktorii Childersovou a uvítal tu novou.

„Někteří muži věří tomu, že panna může vyléčit syfilis,“ pronesla suše, aby vyprovokovala nějaké emoce – nějakou reakci – v tomto muži, co ve svém životě nezažil ani den hladu.

Neuspěla.

Stříbrné oči se přivřely. „Nemám syfilis, mademoiselle.“ Viktorie necouvla před hrozbou, která se skrývala v jeho hlase a očích.

„Ani já ne, pane,“ pronesla jasným hlasem.

Ve vzduchu jako by se chvělo neznámé nebezpečí. „Co si přejete, mademoiselle?“ otázal se mírně.

Přála si to, co si přejí i ostatní ženy.

„Přeji si muže, který bude chtít mě, a ne mé panenství,“ řekla upřímně.

„Přejete si, abych chtěl raději vás než vaše panenství?“ Zopakoval to, jako by mu myšlenka, že žena může chtít, aby po ní muž toužil víc než po jejím panenství, nikdy nepřišla na mysl.

Ale čas na lži byl pryč. „Ano, přeji si to.“

Světlo. Stíny.

Stříbrná. Sedá.

Viktorie odmítala dívat se jinam než do jeho očí, které právě odrážely světlo a temnotu, stříbrný oheň a šedou ocel.

Tohle je ta žena, kterou byla. Tohle je ta žena, kterou byla vždycky.

„A jak bych vám měl svou touhu dokázat?“ zeptal se, pohled upřený do jejího, jako by jej chtěl pohltit.

Viktorie si vzpomněla na muže, který jí svou touhu dokázal vyhozením z práce.

„Zaplatil jste dva tisíce liber za právo se mě dotýkat,“ pronesla a cítila, že jí srdce buší až kdesi vysoko v hrdle. „Chcete, abych se vás dotýkal?“ otázal se tím jemným, svůdným hlasem, který nebyl ani jemný, ani svůdný, ale jen a jen nebezpečný.

„Nechci, abyste si mně vzal jako ženu z ulice.“

Pravda vylétla náhle do vzduchu jako sprška jisker v krbu; Viktorii zabubnovala ve spáncích krev.

Na jediný matoucí okamžik se její bolest odrazila v mužových stříbrných očích.

V příští chvilce však zmizela.

Z jeho, ale ne z jejích očí.

„Ale přišla jste sem prodat své panenství,“ řekl bez záblesku citu v hlase, bez záblesku života v očích, „přesně tak jako žena z ulice.“

Viktorie se před pravdou neschovávala. „Ano.“

„Jak si přejete, abych si vás vzal, mademoiselle?“ zeptal se náhle.

Vášnivě. Jemně.

Ale oba věděli, že tohle právo prodala.

Viktoriina ňadra se chvěla tlukotem srdce, kovové sponky jí propichovaly dlaň.

„S respektem,“ pronesla zastřeným hlasem. „Chtěla bych, abyste si mně vzal s respektem, protože jsem žena.“

Ne protože je panna. Chtěla být respektována, protože je žena. Protože není čistá.

„*Celý svět je jeviště a všichni muži a ženy jsou jenom herci,*“ zarecitoval nečekaně muž a jeho stříbrný pohled byl ostřejší než ocelové špičky sponek, které jí rozdíraly dlaň. „Jste obdivovatelkou Shakespeara, mademoiselle?“

Viktorie jen zamrkala nad náhlou změnou tématu. Tlukot srdce se tím ale nezpomalil.

„Tuhle hru od pana Shakespeara nijak zvlášť neobdivuji, ne,“ zvládla odpovědět.

„Znáte ji?“

„Ano,“ odpověděla Viktorie. „Ta hra, ze které jste citoval, se jmenuje *Jak se vám líbí*.“

Pokojem jako by prolétl lehký závan vzduchu – někde v domě se otevřely dveře, možná. Nebo zavřely.

„Chodíte ráda do divadla?“ zeptal se tím mučivě svůdným hlasem, na nějž by žádný muž neměl mít právo a který Viktorii tančil na kůži jako oheň svatého Eliáše.

Byl dráždivý. Byl sladký. Jen Viktorii připomínal, co nikdy nebude mít.

S námahou se soustředila na otázku – aby nemusela myslet na své potřeby a svou nahotu.

V divadle byla jenom jednou.

„Ano,“ řekla tiše. „Mám ráda divadlo.“

A znovu tu byl ten lehounký závan vzduchu – jako záchvěv odezvy.

Ale na co?

„Pojďte blíž ke mně, mademoiselle.“

Příkaz pronesený vlídným hlasem nezmírnil napětí, svírající Viktoriinu hrud.

Teď si ji vezme. Oblečený, zatímco ona má stažené punčochy a boty.

Opřenou o zeď nebo ohnutou přes desku stolu.

Jako děvku.

Viktorie si uvědomila, jak směšně musí vypadat – bývalá guvernantka, která naprosto postrádá eleganci, jejíž jedinou záchranou je panenská blána… Jak komicky musí působit, když vyžaduje respekt, ačkoliv její šaty nestojí za posměch ani poslednímu nádeníkovi.

„Boty –,“ namítla.

„Nechte si je.“

„To není…“ Viktorii se zlomil hlas.

„Důstojné, mademoiselle?“ napověděl muž a ústa mu zkroutil cynický úsměšek.

Do tváře měl nesmazatelně vepsány zážitky z jiných nocí s jinými ženami.

Kolikrát už asi takovým rituálem procházel? říkala si Viktorie. Kolik rozmarných panen už asi uklidňoval?

„Chtěla jsem říct… praktické,“ namítla. Zápasila o sebekontrolu.

Neznala tu ženu, co tady necudně stála nahá před cizím mužem a dávala najevo strach a své potřeby – děsila ji stejně tak jako tenhle stříbrooký muž.

„Ujišťuji vás, mademoiselle, že boty ničemu překážet nebudou,“ prohodil.

Vysoký koberec jako by pohlcoval Viktoriina chodidla; vykročila kupředu, pánev vysunutou, stehna se třela o sebe, napětí ve stydkých pyscích se lesklo v jeho očích.

Vím o touze, kterou vyvolávám, říkaly ty oči. Vím o vlhkosti, kterou je prosáklá vagína, a o horkostí, co napíná bradavky.

Za krátký čas, co byl s Viktorií pohromadě, o ní věděl mnohem víc než lidé, kteří ji znali už dávno.

Viktorie k němu vykročila, s rozevlátými vlasy a tvářemi, které hořely hanbou – ale v duchu sama sebe omlouvala.

Stříbrooký muž nedával najevo ani souhlas ani výsměch, byl pořád jako z mramoru, sledoval její pohyby s nevyzpytatelným výrazem… Jenom se trochu pohnul v křesle – dřevo opěradla nepatrně zavrzalo.

Viktorie se zastavila těsně vedle něj. Za ní v krbu zapraskal oheň, lhostejný ke ztrátě ženské nevinnosti.

Muž voněl luxusním mýdlem; Viktorie cítila i jemné aroma tabáku a parfému, kterým byl prosycen salon dole.

Hlavu měl v úrovni jejích ňader, špičky jejích střevíců se octly pár centimetrů od černých lakýrek.

Výhoda výšky vlastně žádnou výhodou nebyla. Viktorie neměla sebemenší pochybnosti o tom, kdo je tady silnější. Rychlejší.

Nebezpečnější.

Dlouhou vteřinu se jí upřeně díval na ňadra, na bradavku, které vykukovala ze závoje vlasů spuštěných přes pravé rameno.

Měl dlouhé husté řasy, tmavé jako saze. Tvořily na bledém obličeji temný stín.

Jenže teď už tak bledý nebyl. Lícní kosti se zvolna barvily tlumenou červení.

Viktorie cítila, jak jí pod jeho pohledem tvrdnou bradavky. Černé řasy se pomalu zvedly, stříbrné oči zajaly její.

„Já nechci chtít," zašeptala divoce. Cítila se nevýslovně zranitelná.

Nikdy nechtěla chtít – mužské doteky, mužské polibky, mužskou vášeň.

Drobné tečky mužových zřítelnic se rozšířily, stříbro se přeměnilo v černou. „Touha je součástí každého z nás, mademoiselle."

Viktorie cítila, jak se jí stáhlo hrdlo. Vydechla: „Nezdá se, že by vás… trápila touha."

Lítost, co se mu kmitla tváří, pohltila temnota jeho zřítelnic. „Někteří touhu nepovažují za trápení."

Ale on ano, uvědomila si najednou Viktorie.

Tenhle muž bojoval se svými potřebami stejně jako ona s těmi svými. Obává se chtít, neschopný zbavit se jak strachu, tak touhy.

„To je důvod, proč jste dnes v noci přišel do Domu Gabrielova? Najít ženu, co nezapírá své potřeby?" zeptala se odvážně.

Hluboko v pochvě jí tepal puls, jednou, dvakrát, třikrát; stejný puls tepal ve spánku, jednou, dvakrát, třikrát…

„Jak dlouho ještě chcete hrát tuhle hru, mademoiselle?" zeptal se muž náhle zprudka, podivně drsným hlasem.

„Když žena muži dává panenství, nejde o žádnou hru," zašeptala Viktorie.

„A co když chci víc než vaše panenství?"

Kolem hlavy mu poletovaly uvolněné pramínky vlasů a vytvářely stříbrnou svatozář.

Uvědomila si, kde už ho viděla: v jednom kostele, ve vitrážovém okně. Ano, stříbrooký muž měl tvář anděla – anděla, co v jedné ruce přináší spásu a ve druhé zmar.

Oči se jí zalily slzami.

„Panenství je to jediné, co mám."

„A víte, co dělají muži se ženami?" zeptal se. V jeho očích jako by na okamžik zahlédla, co viděla za posledních šest měsíců života na ulici: neskrývané, hrubé osahávání, rychle souložící páry…

„Ano," pronesla tiše.

„Pak jistě víte, že je mnoho způsobů, jak muži chtějí ženy." Viktoriinou páteří projelo vedro a chlad. Tohle byl skutečně otevřený rozhovor.

„Ano."

„Vzala jste někdy nějakého muže do úst, mademoiselle?" Teplý vzduch byl náhle ledově chladný oproti horké záplavě, která jí zalila záda a hruď.

„Ne."

V mužových očích se leskla světla a stíny. „Ale udělala byste to… pro mně?"

Rozhodnutí trvalo Viktorii celou věčnost.

„Ano."

Udělá to, dnes v noci to udělá – jedenkrát v životě, pro tohoto jediného muže.

„Mluvíte francouzsky?"

„*Un petit peu*," souhlasila. Trošku.

Ale dost na to, aby mohla – jako dobrá guvernantka – učit děti francouzskou gramatiku; ovšem stříbrooký muž nemusí znát její předchozí zaměstnání, oni dva se po dnešní noci už stejně nikdy neuvidí.

Špičku kovové sponky, kterou svírala v pravé dlani, ucítila až kdesi nahoře v paži.

„Francouzi mají jeden zajímavý výraz, *empétarder*," prohodil a mramorová kůže zářila jako zahřátý alabastr. „Víte, co to znamená?"

„Vím, co znamená *pétarder*. Je to… selhání," řekla Viktorie rozechvěle.

„Slovo *empétarder* má opačný význam. A když se použije v sexuálním významu, znamená to přijímat něco zezadu," zamumlal a hodnotil její reakci.

Zezadu.

Viktorie jen lapla po dechu.

Muž věděl, co cítí, zračilo se v jeho zúžených zřítelnicích.

„Mohl bych do vás takhle vstoupit, mademoiselle?" zeptal se provokativně. „Sdílela byste své tělo se mnou jakýmkoliv způsobem?"

V první chvíli chtěla Viktorie vykřiknout ne.

Ne!

Temnota v mužově pohledu jí to ale nedovolila.

„Ano. Pokud si to budete přát."

„A cítila byste přitom rozkoš?“

„Já… nevím.“ Viktorie polkla; prsa se jí prudce zdvíhala, prsa, kterých se měl dotýkat. „Rozkoš… by byla příjemnější než bolest.“

„V rozkoši je vždycky přítomná bolest, mademoiselle,“ řekl podivně vzdáleným hlasem. „Francouzi občas mluví o orgasmu jako o *la petite mort*, malé smrti. Sdílela byste se mnou svou bolest stejně jako rozkoš?“

Malá smrt.

V londýnských ulicích žádná malá smrt neexistovala, každá z nich byla fatální.

„Zkusila bych to,“ zašeptala Viktorie.

„Dovolíte mi, abych vás objímal, až naše těla zalije pot a naše plíce budou plné vůně sexu,“ pronesl – a bylo to spíš konstatování než otázka.

Ta slova Viktorii elektrizovala.

„Nikdo mě nikdy neobjímal,“ přiznala otevřeně. Ale myslet na to nechtěla. Aspoň dnes v noci ne.

„Ale dovolíte mi, abych vás objímal,“ trval na svém. Zalitou potem.

Plíce plné vůně sexu.

Zhluboka nabrala dech. Cítila jemnou, čistou, mužnou vůni, která patřila pouze jemu.

„Ano.“ Viktorie dovolí, aby ji objímal.

„A vy budete objímat mě.“

Prázdnota jeho pohledu jí sevřela srdce. Nevěřil, že by ho žena chtěla obejmout. Anebo nevěřil, že by ho chtěla obejmout děvka?

„Ano,“ zamumlala.

„Protože vám dám dva tisíce liber,“ popichoval ji. „Ano,“ zalhala.

Protože nešlo o dva tisíce liber. Důvod, proč s ním chce sdílet tělo, proč se nechá obejmout, byl jiný: dotkl se jí svými slovy, ne svým tělem.

V hlavě jí zaznělo malé výstražné zvonění. Říkalo, že je dost smělé od ženy jako ona – ženy bez jakýchkoliv zkušeností – předpokládat, že muž jako on bude toužit po intimitě.

Viktorie varování ignorovala.

Cítila se podivně slabá, ale přitom nekonečně silná; rozechvěle vztáhla ruku směrem k prstýnku stříbrné kadeře na mužově spánku.

Žádné varování, žádný protest dřeva nenaznačil mužův pohyb, ale pojednou byla vzdálenost mezi nimi mnohem větší než těch pár centimetrů, které dělilo jejich těla.

„Oblékněte se, mademoiselle,“ pronesl stříbrooký muž ledovým hlasem. „Oblékněte se a prozraďte mi jméno toho člověka, který vás najal.“

3

Oblékněte se, znělo Viktorii v uších. Za tím následovalo: A prozraďte mi jméno člověka, který, vás najal.

V krbu hořel oheň, ale přesto měla najednou pocit, že její tělo je něco jako kus ledu.

Těžké.

Neskladné.

Nežádoucí.

Nechápala, proč ji světlovlasý muž odmítl. A nelíbilo se jí to. Odmítnutí je odmítnutí v jakémkoliv jazyce, ať už slovní, nebo fyzické.

Viktorie potlačila bolest a prudce uskočila dozadu. Přitom strhla ze stolu bílý ubrus. Na černou mramorovou desku se s cinkáním sypaly sponky, které svírala v dlani.

Ztěžka dopadla na stůl – a zírala skrz dva pruhy temných, neživých vlasů na pistoli. Pažba pistole byla z růžového dřeva, hlaveň matně černomodrá. Stejnou barvu mají vlasy mého otce, napadlo Viktorii mrazivě. A pak už viděla jen matný černomodrý kov, dřevo zakryly dlouhé, elegantní prsty.

Škubla hlavou a upustila ubrus. Současně uskočila od stolu.

Do mužových zřítelnic vproudilo světlo, temnota v nich se smrskla na špendlíkové hlavičky a duhovky dostaly barvu tekutého stříbra.

Nebyla v nich žádná vášeň. Žádný soucit. A nebyla v nich ani stopa po intimních slovech, která muž říkal.

Viktorie si najednou uvědomila, že tu stojí nahá, pouze ve vytahaných punčochách a polobotkách.

A nelíbilo se jí to!

Na rty se jí dral protest, ale mlčela. Řekla, že nebude o nic prosit. A nebude.

„Chystáte se mě zabít?“ zeptala se klidně.

Odpovědělo jí jenom zapraskání ohně v krbu.

Stříbrooký muž pružným kočičím krokem odstoupil od stolu, současně zasunul pistoli do pouzdra, které měl pověšené pod paží – Viktorie na vteřinku zahlédla kus hnědé kůže, zas rychle ukryté v obleku. Obešel mramorovou desku a pomalu kráčel po plyšovém koberci, krovky fraku ho přitom jemně pleskaly do lýtek: levá, pravá, levá, pravá. Shýbl se a zvedl Viktoriino oblečení, které leželo na podlaze, přitom se mu na hýždích napjalo černé hedvábí kalhot.

Pak jí šaty uhodily do hrudi.

Viktorie je chytila.

A mihlo se jí hlavou, že stříbrooký muž je zezadu stejně elegantní jako zepředu.

Ale teď k ní nestál zády. Díval se na ni a jeho chladné oči zavrhovaly její nahotu a její cenu jako ženy, ať už je panna, nebo ne.

„Mám vás zabít?“ zeptal se klidně.

Měla pocit, že s hrozbou smrti žije snad celý život. Cítila chvění v celém těle, nohy, ruce, žaludek, všechno v ní vibrovalo. Ale nikdy nedovolí, aby on měl z jejího strachu uspokojení.

Zvedla ruce a prudce si přetáhla přes hlavu vlněnou sukni, ruce zamotané do hedvábí vlasů. Naklonila se a oblékla si spodní kalhotky. Hodiny míjely – upevnila dva knoflíčky na pásku spodních kalhotek. Dny míjely – zapínala dřevěné knoflíky na živůtku šatů.

Stříbrošedé oči čekaly na její.

„Jsem panna," pronesla prostě. „A nemám – před šesti měsíci jsem neměla tušení, že muži z ulice té… té své věci… říkají péro."

V Gabrielových očích zářil led. „Jsem si plně vědom vašeho panenství, mademoiselle."

Viktorie se prudce nadechla; to ale nezastavilo splašený tlukot srdce. Touha, která jí před chvílí stiskla ňadra, kvůli které zvlhla mezi stehny, stále tepala a vibrovala – šelma, o které si myslela, že je už mrtvá.

Znova se nadechla, ale nepomohlo to. „Bojím se, že netuším, co ode mě vlastně chcete vědět, pane."

„Chci vědět, proč jste tady."

„Myslela jsem, že je to jasné," odpověděla Viktorie a srdce jí pořád bušilo jako, zvon.

„Vás sem kdosi poslal, mademoiselle. Nějaký muž. A já chci znát jeho jméno."

Prudce zavrtěla hlavou.

„Ale mě sem nikdo neposlal!" zvolala a ještě jednou důrazně zopakovala: „Ne, žádný muž mě sem neposlal." Alespoň ne tak doslova. Ale nebýt muže, nebyla by tady.

„Pak vás tedy poslala žena." Gabrielův hlas ztvrdl. „Kdo vám dal peníze na podplacení dveřníků?"

„Nepodplatila jsem dveřníky."

„Můj dům není veřejná budova, mademoiselle." Stříbrný pohled byl nesmiřitelný. „Jak jste se dostala dovnitř, když jste nepodplatila dveřníky?"

Můj dům. Moji dveřníci.

Viktorie cítila strach, vztek a chvějivou touhu – a teď k nim přibylo ještě děsivé poznání. „Vy jste majitelem tohoto domu?" vydechla.

Stříbrný pohled nenaznačoval ani kapku citu. „Ano, já jsem Gabriel."

Gabriel. Dům Gabrielův.

Ach Bože! Viktorie přece řekla, že přišla do Domu Gabrielova, protože doufala, že tu bude on, Gabriel.

Žena by poprvé měla být s mužem, jako jste vy, tak mu to řekla.

A on si teď myslí, že přišla za ním?

„Jste Francouz?" zeptala se impulzivně. A vzápětí ji napadlo, že jí posledních šest měsíců asi zatemnilo mozek. Copak na tomhle záleží? Francouz může zastřelit ženu stejně tak dobře jako Angličan.

„Jsem Francouz,“ souhlasil chladně. „Tak naposledy, mademoiselle. Jak jste se dostala přes moje dveřníky?“

Viktorie si pamatovala na dva muže, co hlídali vchod: jeden měl vlasy jako tekuté zlato, druhému temně zářily jako naleštěné mahagonové dřevo. Jejich krása ale hasla v porovnání s jejich zaměstnavatelem.

„Řekla jsem jim, že potřebuji ochránce,“ vysvětlila a přemítala, jestli jí Gabriel věří. A pak si řekla, proč by jí věřit neměl.

„A oni vás pustili? Jen tak?“ optal se kousavě; ze stříbrného pohledu sálalo varováním.

Viktorie zkřížila paže na prsou a zvedla bradu. „Nejsem zvyklá lhát, pane.“

„Opravdu?“

V hlase měl jasný výsměch.

Jak se jmenujete, mademoiselle?

Mary, vzpomněla si na svou odpověď. Přesto teď řekla pevně: „Ne, nejsem.“

„Na ulici dostanete za panenství pět liber.“

Dotkl se její pýchy. Ale byl to mnohem příjemnější pocit než strach. „Vím, jak se na ulici cení panenství.“

A jakou cenu má její pověst?

Její život?

„Proč jste tedy chtěla sto pět liber?“

Protože nečekala, že je dostane.

„Nemyslíte si, že má panenství takovou hodnotu, pane?“ zeptala se hořce.

„Věřím, že ženy – a muži – mají mnohem větší hodnotu než jedno sto a pět liber,“ odpověděl, jakoby myslel na něco jiného.

Nebyla to ta odpověď, kterou Viktorie očekávala.

„Ne, nevěříte. Ale jste ochotný zaplatit, protože se vám líbí deflorovat ženy,“ pronesla opovržlivě.

„Mýlíte se, mademoiselle, věřím tomu… protože mě samotného prodali za sto pět liber. Ale to už určitě víte, ne?“

Prodávala jste tělo, mademoiselle, zaznělo jí v uších. Ujišťuji vás, že to z vás dělá děvku.

A vy jste si to tělo koupil! Co to dělá z vás?

Děvku.

Viktorie si náhle uvědomila, kde už předtím viděla Gabrielovy oči: viděla je, když procházela londýnskými ulicemi a hledala si práci. Stejný pohled měli bezdomovci. Muži, ženy, děti, kteří trpěli hladem, zimou a beznadějí. Muži, ženy a děti, co se prostituovali, kradli a zabíjeli, aby mohli žít, zatímco ostatní okolo nich umírali.

„Kdo jste?“ šeptla.

„Už jsem, vám řekl, kdo jsem: Gabriel.“

Majitel.

Děvka.

Ale sám si to nezvolil.

Nic z toho nebyla jeho volba.

Bída nedovoluje mužům – stejně jako ženám – aby si vybírali.

Je mi líto," zamumlala Viktorie. A hned věděla, že nevybrala právě nejšťastnější výraz.

Tenhle muž, co přežil neuvěřitelné věci, neuvítá soucit. A měla pravdu.

Tiše jí zastoupil cestu, černé hedvábné kalhoty se tiskly na světlemodré kožené opěradlo křesla z doby královny Anny. „Proč je vám to líto, mademoiselle?" otázal se tak melodickým hlasem, že ji těšilo ho poslouchat.

Ale odmítla ucouvnutí, ať už metaforické, nebo fyzické. „Je mi líto, že vás prodali… proti vaší vůli."

„Ale to nebylo proti mé vůli, mademoiselle," namítl měkce. Tohle vám ten muž neřekl?"

„Všichni děláme to, co musíme, abychom přežili." Viktorie ignorovala narážku na „onoho" muže. To není věc vůle." Gabriel pozvedl obočí. „A dnes v noci jste udělala, co jste musela?"

„Ano, udělala jsem, co jsem musela," pronesla Viktorie úsečně a stiskla rty.

„Souhlasila jste s tím, že půjdete do mého domu a prodáte tady panenství."

Viktorie pocítila zlost, ale rychle ji potlačila. „Nemůžu říct, že bych s tím zrovna souhlasila, ale ano, dnes v noci jsem přišla přesně s tímhle záměrem."

„Takže jste něčí komplic," namítl.

„Nejsem komplic."

„Ale jste tu kvůli muži."

Ano.

Viktorie se narovnala, na ztvrdlých bradavkách jí dřela vlna. „Už jsem vám řekla, že nemám tušení, o jakém muži mluvíte."

„Jak jste se tedy dozvěděla o mém domě, mademoiselle?"

„Od jedné prosti…"

Ne, Viktorie nechtěla svou přítelkyni nazývat prostitutkou. Ženy – a muži – dělají jen to, co musejí dělat, aby dokázali přežít.

„Od jednoho přítele," opravila se. „Ten mi poradil, že vaše klientela bude velkorysejší než ta na ulici."

„A ten váš přítel…" Stříbrooký muž záměrně napodobil její váhání. „Je to muž, nebo je to žena?"

Viktorie chtěla protestovat, že jemu do toho nic není, ale cosi ji varovalo, aby mlčela.

Prudce pohodila hlavou. Neměla ráda, když se ji někdo snažil manipulovat.

„Žena," odsekla stroze.

„A ta žena vám poradila, abyste začala aukci na sto pěti librách?"

Viktorie odmítla uhnout očima před pohledem, který dokázal zastavit tep srdce.

„Mrzí mě, že se cítíte dotčený touhle sumou," pronesla vynucenou omluvu. „Ujišťuji vás, že jsme neměly nejmenší tušení o vašich záležitostech – tedy ani má přítelkyně, ani já. Popravdě řečeno, až do dnešní noci jsem nevěděla, že vůbec existujete."

Stříbrovlasého, stříbrookého muž nezajímala ani její omluva, ani její nevědomost.

„Odpovězte na moji otázku, mademoiselle.“

„Ano,“ odsekla Viktorie, „byla to má přítelkyně, kdo mi poradil začít na téhle částce.“

Gabriel přivřel oči. „Jak vysoká je vaše přítelkyně?“

„Menší než já.“ Viktorie se narovnala v celé své výšce pěti stop a osmi palců. „A teď, pane, kdybyste dovolil… Chtěla bych odtud odejít.“

Neustoupil z cesty.

„Nemůžete odejít, mademoiselle.“

Viktorii se rozbušilo srdce. „Promiňte, prosím?“

Zdvořilá fráze zněla podivně rušivě. Nepřiměřeně. A už potřetí ho žádala za prominutí.

„Mluvíte vybraně,“ prohodil Gabriel, natáhl ruku a prsty se zlehka dotkl jemné rýhy ve světlemodrém opěradle. „Mluvíte jako dáma.“

Rýha měla uprostřed malý ostrůvek.

Viktorii se vybavila ženská vulva. Otevřená ústa. Vagína jako temná hlubina…

Trhla hlavou.

„Samozřejmě, že mluvím jako dáma. To se u guvernantek předpokládá,“ pronesla škrobeně. A vzápětí si uvědomila, že udělala něco, co nechtěla: bezděky prozradila svoje povolání. Rychle si skousla vrchní ret, ale už bylo pozdě. Stříbrný záblesk v Gabrielových očích potvrdil, že přeřeknutí nepřehlédl.

„Jak dlouho jste byla guvernantkou?“ zeptal se konverzačním tónem.

Ale Viktorie se tím nenechala zmást.

Muž, který si říkal Gabriel, byl jako kočka. Veliká, nádherná, ale smrtící kočka – v jedné vteřině si hraje s kořistí a ve druhé ji zardousí.

Vzdorně zvedla bradu. „Opravdu nevím, proč vás to zajímá, pane.“

„Prostě zajímá, mademoiselle.“ Hlas měl hebký jak samet. „Třeba proto, že jste se mi prodala za dva tisíce…“

Viktorii se zase rozbušilo srdce.

„Prodala jsem vám panenství,“ zaprotestovala ostře. „Neprodala jsem sebe.“

A on její panenství nechce. Zůstane s ním sama.

Gabriel sklopil černé řasy. Viktorie bezděky sledovala jeho pohled.

Jemně hladil drobnou rýhu v opěradle křesla. „Jak dlouho jste byla bez práce?“

Hlavou ji prolétla představa vlastního nahého těla, s nohama široce roztaženýma od sebe. Následoval obrázek dlouhého štíhlého prstu, který ji hladí.

Pohledem ucukla od pohybujícího se prstu. Tváře jí zaplavila krev.

„Šest měsíců.“

Stříbrný pohled zajal ten její. „A jak dlouho jste byla guvernantkou?“

Bude otázku opakovat do té doby, dokud mu neodpoví. „Osmnáct let,“ řekla rychle.

„Stala jste se guvernantkou v šestnácti?“

Viktorie pohlédla na jeho ruce. Nechce myslet na okolnosti, které určily její životní dráhu.

Dlouhý prst jemně hladil tmavý kožený důlek.

„Ano.“ Mezi stehny pocítila ostré píchnutí. „Guvernantkou jsem se stala v šestnácti.“

„A po osmnácti letech jste si uvědomila, že prostituce vynáší víc než výchova dětí?“ zeptal se Gabriel chladně. Viktorie vzhlédla.

V jeho očích, které se ponořily do jejích, nebylo vůbec nic chladného.

Ano, dralo se jí z úst.

„Ne. Ale vyhodili mě,“ vyšlo z nich namísto toho. „Propustili mě ze dne na den.“

Bez jakéhokoliv doporučení, to ale nemusela dodávat. V mužových očích četla, že to ví.

A tak se octla na ulici, protože nikdo nesvěří děti guvernantce, která nemá doporučení. Nenašla ani jinou, podřadnější práci. Žádný nestál o nezkušenou guvernantku, když do Londýna proudily davy vesničanů.

Ve Viktoriině situaci se octlo mnoho žen. Jenomže to jí nijak nepomohlo.

„Ta děvka, co vás sem poslala…“ V Gabrielových očích se mihl stín vzpomínek, možná na vlastní minulost. „Věříte tomu, že je vaše přítelkyně.“

Viktorie nezaváhala. „Ano.“

„Prozradíte mi její jméno?“

Dolly ji zachránila před znásilněním, zatímco nikdo jiný nehnul ani prstem. Mluvila s Viktorií. Svěřovala se jí. Dávala Viktorii rady. Byla její jedinou přítelkyní v době, kdy Viktorie přátelství zoufale potřebovala.

„Ne.“ Viktorie napřímila ramena. „Ne, pokud to bude v mých silách, neprozradím ji.“

Štíhlý bílý prst, který zatím hladil světlemodrou rýhu na koženém opěradle, se náhle bez varování natáhl a uchopil ucho kabelky, která ležela na křesle.

Viktorie bez dechu zírala na bezchybnou krásu mužových rukou a hranatou, nevzhlednou taštičku, kterou zvedl. Zaskočil ji.

Má její kabelku.

A v té je veškerý její majetek. Na to Gabriel neměl právo. Udělala prudký krok dopředu, ve snaze chránit svůj majetek. Svůj život. Svou důstojnost.

Gabriel otevřel kabelku a vytáhl z ní kus pevně složeného hnědého papíru. „Co je tohle?“

Viktorie si bezděky vzpomněla na pistoli ukrytou pod jeho oblekem. „To je… přípravek proti početí,“ zakoktala. „Prosím, vraťte mi tu kabelku.“

Neudělal to. „Vaše přítelkyně… to ona vám dala tuhle antikoncepci?“

Byli muži, kteří věřili, že mohou obtěžkat ženu prostě jen proto, že oni jsou muži a ženy jsou ženy.

Určitě nebyl jedním z nich?

„Ano, tohle mi dala má přítelkyně.“ Naléhavě natáhla ruku. „Prosím, vraťte mi moji kabelku.“

Gabriel si zavěsil kabelku na zápěstí a začal rozbalovat papírek. Taštička poskakovala, papír šustil, tmavé řasy stínily tvář; do Gabrielovy dlaně se náhle skutálely dvě bílé tablety.

Pomalu zvedl oči. „Řekla vám vaše přítelkyně, co to vlastně je?“

Viktoriino mlčení bylo výmluvnější než jakákoli slova.

„Jde o chlorid rtuťnatý, mademoiselle.“ Stříbrné oči byly neúprosné. „Prozradila vám vaše přítelkyně, jak se ty tablety mají užívat?“

„Zdá se, že jste o tom docela dobře informován, pane,“ odpověděla Viktorie. Paže měla svěšené, ruce sevřené v pěst a nehty zatínala do dlaní. „Proč mi to nepovíte vy?“

„Každá tableta obsahuje něco přes osm gránů chloridu rtuťnatého. Jedna tableta vám přivodí prudké křeče, někdy následované smrtí… Dvě tablety zavedené do pochvy by vás s největší pravděpodobností zabily.“

„Lžete!“ vykřikla Viktorie a cítila, jak jí z hlavy odtéká krev. Dolly jí poradila, aby si vzala obě tablety. Nemluvila o tom, co mohou způsobit. Neřekla, že mohou ublížit – nebo dokonce zabít!

„Lžete!“

Stříbrooký, stříbrovlasý muž mlčel, jen vložil obě tablety do papírku a znovu je zabalil.

„Říkala, že ty tablety užívá mnoho žen,“ ozvala se Viktorie nešťastným, tenkým hlasem.

„Dejme tomu. Ale když to žena udělá, už to vícekrát nezopakuje. Pokud přežije, určitě to nikdy nedoporučí přítelkyni jako dobrou antikoncepci.“ Přeložil okraje papírku, černé řasy se pomaloučku zvedly; pravda ve stříbrných očích Viktorii znehybnila. „Byla vaše kamarádka mladá a nezkušená, mademoiselle?“

Dolly byla samorostlá, dvoupencová prostitutka, která se prodávala od deseti let. Žena s prokvetlými hnědými vlasy a vypadanými předními zuby.

Nutila Viktorii jít na znovuotevření Domu Gabrielova. Říkala, že si jí v davu lidí nikdo nevšimne.

A budou tam jen bohatí a mocní muži, dodala. Muži, co za panenství zaplatí mnohem, mnohem víc než muži v obyčejném nevěstinci nebo na ulici.

A celou tu dobu chystala Viktoriinu smrt.

Zřejmě doufala, že se zmocní jejích peněz, zatímco Viktorie bude ležet mrtvá kdesi v opuštěné ulici.

To všechno ve jménu přežití.

Elegantní pokoj byl náhle příliš těsný. Lustr příliš oslňující. Praskající oheň příliš teplý a vlasy rozpuštěné na zádech příliš těžké.

Viktorie se potřebovala zbavit pichlavých stříbrných očí.

Obezřetně muže obešla a vzala si z opěradla světlého koženého křesla svůj plášť.

Nepotřebuje kabelku – jen ať si ji muž nechá, je v ní stejně jen jed.

Ovšem i zubní kartáček. Hřeben. Sponky do vlasů. Ale ať! Přitiskla si plášť k ňadrům a vykročila ke dveřím. Muž ji nezastavil.

Udělala pár dalších kroků, už stála u dveří. Všimla si, že jsou ze zvláštního, žlutohnědého dřeva, a guvernantka v ní rozpoznala vzácné břekové dřevo z Indie a Srí Lanky.

Prudce vzala za kliku.

Nebylo zamčeno – ale jen proto, že to nebylo nutné, protože venku na chodbě stál v pozoru číšník, který sem Viktorii před hodinkou zavedl. Nepochybovala o tom, že i on ukrývá pod frakem pistoli.

„Přineste nám tác s večeří, Gastone," ozvalo se za jejími zády a zvuk známého hlasu jí projel od hlavy až k patě. „A šálek čaje nebo raději čokolády. Mademoiselle tu zůstane s námi."

„Výborně, monsieur."

Gaston zavřel dveře Viktorii těsně před nosem. Prudce se otočila, až jí zavlála sukně a vlasy se rozlétly po zádech. Srdce bušilo vysoko v krku. „Nemůžete mě tu držet proti mé vůli."

„*Au contraire*." Gabriel na ni pohlédl. „Vy jste přece… k mé dispozici. Není to tak, mademoiselle?"

Tahle bezcitná poznámka vyrazila Viktorii dech.

„Vy mě ale nechcete," vykřikla a svírala plášť jako záchranné lano.

„Překvapilo by vás, kdybyste jen tušila, co já chci," odpověděl Gabriel. A pozoroval ji. Jako by ona byla ta nebezpečná, ne on.

„Nikdy jste neměl v úmyslu se mnou spát," vmetla mu do tváře.

„Ne," souhlasil. Světlo a tma se ztrácely ve stříbrných očích. „Nechtěl jsem s vámi spát."

„Nařídil jste mi, abych se svlékla," připomněla zajíkavě.

S vědomím, že mě nebudete chtít, už ani nemusela dodávat.

Viděl její ubohost, podomácku vyrobené podvazky a vytahané punčochy, ošumělé spodní kalhotky a sešlapané boty.

Stříbrné oči byly jak led.

„Proč?" Viktoriin hlas se odrazil od stropu a světlemodrých zdí. „Proč jste mi lhal?"

Proč ji sváděl představami dvou těl, propletených a zpocených po společně prožité rozkoši? Proč jí říkal, že se mu zdá přitažlivá?

„Potřeboval jsem něco vědět," odpověděl prostě Gabriel. Předtím považovala stíny v jeho očích za lítost. Ale byl to omyl, tu samou chybu už neudělá.

„Co jste potřeboval vědět? Co všechno je panna ochotná udělat proto, aby dostala trochu peněz?" Viktorie se snažila potlačit v hlase strach. „I vy jste se prodával. Ujišťuju vás, pane, že bych dokázala zajít mnohem dál než jenom stát u vašeho obličeje s obnaženými ňadry."

Sevřela ústa a poslouchala ozvěnu vlastních slov. Světlemodré stěny se přiblížily tak, že cítila jejich tlak na hrudi, zádech a bocích.

Vzala by ho do úst.

Udělala by všechno, co by chtěl.

A on to věděl.

Bylo naprosto jasné, že pro něho její panenství nemá žádnou cenu. Ale to jediné jí zbylo.

A tohle věděl také.

„Potřeboval jsem zjistit, jestli u sebe nemáte zbraň, mademoiselle," vysvětlil prostě.

„Nařídil jste mi svléct si spodní kalhotky," zalapala po dechu, „abyste viděl, jestli pod nimi neschovávám zbraň?"

„Ano."

„A kde jste si myslel, že bych ji mohla mít schovanou – ve vagíně?"

„Proč ne?"

Viktorie na něho jen zírala.

„Jak nebezpečné pohlaví jsme my ženy. A jak obdařené!" Smích, co ji šimral v hrudi, se prodral na rty. Vzpomněla si na staršího bratra své bývalé žačky, který hltal laciné romány, ve kterých se popisovala Amerika a drsní muži, co nosí u pasu zbraně v kožených pouzdrech. „Nepotřebujeme pouzdra, máme vagíny."

V Gabrielově tváři se nehnul ani sval.

„I muži mají tělesné úkryty, mademoiselle," pronesl klidně. Nutkání ke smíchu zmizelo.

Viktorie si vzpomněla. *Empétarder*. Přijmout něco zezadu.

Tváře jí hořely rozpaky. „Neřekla bych, že jsou ženské – nebo snad i mužské otvory uzpůsobené k ukrývání pistolí, pane."

„I nože jsou vražedné, mademoiselle. A pistole mají různé velikosti a tvary."

Ano, v poslední době bylo módní nosit miniaturní pistole jako přívěsky nebo dokonce náušnice.

„Považujete za nutné prohledávat všechny ženy, které si kupujete?" zeptala se Viktorie stísněně.

„Nekupuju si ženy kvůli sexu."

Kupuje si je kvůli zabíjení?

„Potom vůbec nechápu, proč jste si mě koupil."

„Máte něco, co potřebuju."

„Říkal jste, že moji nevinnost nechcete."

„Ne. Chci od vás slyšet jméno muže – nebo ženy – co vás sem poslali."

Viktorie rozčilením zapomněla na strach. „Už jsem vám říkala, že mě do Domu Gabrielova nikdo neposlal!" Rozhodnutí prodat se udělala Viktorie úplně sama. „Potom mi tedy prozraďte jméno ženy, co vám dala ty rtuťové tablety."

Za jemným hedvábím hlasu se skrývala chladná ocel. „A když vám to neřeknu?"

„Tak tu osobu stejně najdu."

„A když ne?"

„Pak zemře."

Hlavně nesmím propadnout hysterii, mihlo se Viktorii hlavou.

„A když tu osobu najdete? Co s ní uděláte?" vyhrkla.

„Cokoli bude nutné, abych od ní dostal informace, které potřebuju."

Mohl ji ublížit.

Mohl…

Viktoriiny oči se doširoka rozevřely překvapením, protože najednou cosi pochopila. „Myslíte si, že má… přítelkyně," trochu se při tom slově zajíkla, „že mě sem poslala úmyslně. Za vámi."

Gabriel neodpovídal.

Nemusel odpovídat.

„Myslíte si, že jsem vám přišla nějak ublížit," dodala nevěřícně Viktorie.

Stříbrný pohled neuhnul.

„Připomínám vám, pane, že vy jste zaplatil mně. Proč jste to dělal, když si myslíte, že vám chci ublížit?"

„Kdybych si vás nezaplatil, mademoiselle, zemřela byste smrtí mnohem horší, než je otrava rtutí."

Viktorie si vzpomněla na muže, který vykřikl první nabídku. Za vaši nevinnost dám sto pět liber, mademoiselle. Zamrazilo ji.

Chtěl její panenství, nebo život?

Snažila se potlačit paniku, která ji zaplavovala jako proudy šumící vody. „A teď? Co teď se mnou bude?"

„Stále ještě můžete zemřít."

„Vyhrožoval jste mi zastřelením, pane." Viktorie křečovitě sevřela plášť. „Zkusím to s jiným mužem."

V Gabrielových očích bylo jasné zamítnutí.

Viktorie se stále nemohla pořádně nadechnout. „Prosím, pusťte mě ven."

„Vy mě prosíte, mademoiselle?"

Trhla sebou. „Ne."

Nikdy.

Gabriel přivřel víčka; po mramorových tvářích se mu mihl stín. Otevřel kabelku a zapátral uvnitř.

Když si Viktorie uvědomila, co tam najde, sevřel se jí žaludek. „Vraťte mi tu kabelku!"

Vytáhl balíček dopisů.

Každé slovo, které v nich bylo, zůstalo pevně vyryté ve Viktoriině mozku. Střídavě ji polévalo horko a zima.

Prohlížel si ji skrze přivřené řasy. „Máte obdivovatele, mademoiselle."

Tyhle dopisy ale nepsal žádný obdivovatel.

Hrůza z toho, že by Gabriel dopisy četl, byla silnější než strach. Přiblížila se k němu a natáhla ruku. „Nemohu vám dovolit číst ty dopisy, pane. Prosím, vraťte mi je. Jsou čistě soukromé."

„Nežádám vás o dovolení." Široce rozevřel oči, shlédl na ni a pomalu pronesl její jméno: „Viktorie."

Byl o čtyři stopy vyšší než ona. Ještě nikdy se necítila tak malá nebo bezmocná.

„Nechte mě odejít," zopakovala.

„To nemůžu."

Byla zoufalá.

„Vy jste přece poznal hlad," vyrazila ze sebe prudce. „Hlad má mnoho podob, mademoiselle."

Hlad těla. Hlad duše. Hlad smyslů.

Viktorie to věděla z dopisů.

Gabriel nesmí ty dopisy číst.

„Žil jste na ulici.“

„Ano, žil. Dokonce jsem se na ulici narodil, na jedné ulici v Calais.“

Calais je přístav ve Francii, přímo naproti anglickému Doveru, letělo hlavou Viktorii a pak ji napadlo: prodali Gabriela ve Francii nebo v Anglii? Byly francouzské ulice bezpečnější než anglické?

Nahlas však pronesla tónem spořádané guvernantky: „Netuším, jakého zločinu jsem se podle vás měla dopustit, pane, ale londýnské ulice jsou pro mě menší zlo než vy. Žádám vás ještě jednou: prosím, nechte mě odejít.“

Gabriel naklonil hlavu. Chlad v jeho očích jí vyrážel dech. „Máte strach z toho, co v těch dopisech objevím?“ Má strach z toho, co v nich objevila ona.

„Nechte mě odejít. Vždyť mě nechcete,“ zopakovala nešťastně.

„Ale ano, mademoiselle, chci vás,“ odpověděl Gabriel, stříbrné oči bez náznaku jakékoli touhy.

Ne, nechtěl ji, ale věděl, že ona chce jeho.

Když hladil tu jemnou rýhu na koženém opěradle, věděl, že každý jeho pohyb vnímám až kdesi v hlubinách těla? blesklo hlavou Viktorii. Samozřejmě, že věděl. Každý jeho pohyb, každé pronesené slovo – vše bylo promyšlené.

„Kdybyste mě chtěl, pane, vzal byste si mě.“

Gabriel zase znehybněl.

V očích se mu odrážela Viktoriina tvář, dva bledé body rámované temnotou.

„Nemohu si vás vzít, mademoiselle,“ řekl konečně. „Proč?“

Proč znělo ve světlemodrých zdech.

„Protože kdybych si vás vzal, zemřela byste.“

Zemřela byste jí projelo páteří.

„Zemřu, když zůstanu s vámi, zemřu, když vás opustím.“ To přece nemohl být její hlas, co jí zněl v uších. „Řekla bych, pane, že pokud mám zemřít, zemřu raději, když nebudu panna.“

Slova se vznášela ve vzduchu mezi nimi. Gabrielovy oči hořely.

Jak jen může hořet stříbrný led? divila se Viktorie tou částí mozku, která ještě byla schopna údivu.

„Nenechám vás zemřít,“ řekl.

„Ale říkal jste, že ani to mi nemůžete zaručit,“ připomněla Viktorie.

Gabriel neodpovídal.

„Přinutíte-li mě zůstat, pane, svedu vás,“ prohlásila s bravurou. Přitom neměla tušení, jak se svádí muž.

„Potom ale ponesete následky, mademoiselle. Stejně tak jako já.“

Viktorii se zatočila hlava.

„Proč si myslíte, že vám ublížím?“ zeptala se. A nebyla schopna skrýt zoufalství v hlase.

„Proč se bojíte toho, že si přečtu ty dopisy?“ zeptal se na oplátku.

„Možná proto, pane, že nás oba pronásleduje stejný druh strachu.“

„A čeho se podle vás bojím já, mademoiselle?“ zeptal se klidně, ale v jeho očích a hlase se skrývala smrt.

Viktorie nikoho nezabila, tento muž ano. Nepochybovala ani na vteřinu, že to udělá znovu.

„Myslím si, že se bojíte dotyku druhého pohlaví, pane.“ Viktorie stiskla plášť a nadechla se vlhkého a štiplavého aroma vlastního strachu.

„Myslíte si, že se bojím dotyku druhého pohlaví,“ opakoval po ní Gabriel pomalu, jako by vychutnával zvuk slov. „Myslíte si, že se bojím ženského dotyku. Vy se bojíte ženského dotyku, mademoiselle?“

Ženského dotyku… ženského dotyku v tom smyslu, jako se jeho dotýkali muži?

Viktorie polkla. „Ne, nebojím se ženského dotyku.“

„Co je to tedy, čeho se bojíte? Proč spolu sdílíme stejný druh strachu?“

„Bojím se mužského dotyku,“ pronesla Viktorie tiše.

Světlo v Gabrielových očích zářilo jasněji než lustr nad jejich hlavami – byl to výrazný, nebezpečný kruh čistého stříbra.

„Bojím se, že se mi mužský dotyk bude líbit,“ pokračovala odhodlaně.

Srdce jí bušilo v uších, když si přiznala pravdu, kterou tak dlouho skrývala. Pravdu, kterou ji přinutily pochopit ty dopisy.

„Obávám se, že jsem v podstatě děvka.“

4

Zvuk Viktoriina hlasu se ještě vznášel prostorem.

Zdálo se, že přiznání stříbrookého, stříbrovlasého muže překvapilo: *bojím se dotyku, bojím se, že se mi to bude líbit, obávám se, že jsem v podstatě děvka.*

Anebo možná přiznání překvapilo samotnou Viktorii, ale pocit hanby, který by měl následovat, se neobjevil.

Zvedla bradu, jako by chtěla Gabriela vyzvat, aby ji odsoudil. Jeho, co sám prodal vlastní tělo, jako ona prodala svoje.

„Dopisy v kabelce mě přinutily uvědomit si, jaká jsem. Byla jsem vlhká touhou. Protože jsem si přála, abyste se mě dotýkal. Vy, cizí muž."

Hrudí jí projela bolest.

„Když člověk prodá tělo, ještě to z něj přece nedělá děvku, že?" dodala zlehka; hlas ale lehkost postrádal. „Jen jsem toužila po potěšení, které přináší dotyk. Chtěla jsem cítit na těle vaše ruce, proto jsem tedy děvka. Netušila jsem, jak na mě dnešní noc zapůsobí." Viktorie bojovala s náhlými slzami. „Ale stalo se to. Znamená to, že kvůli tomu zemřu?"

Vteřina trvala věky. Jen Gabrielovy oči žily. Stříbrné majáky zářící touhou.

Dotýkat se. Přijímat dotyky. Objímat. Být objímán. Zapraskání ohně v krbu je oba vrátilo do reality.

Nechce se jí dotýkat, nechce, aby se ona dotýkala jeho. A už vůbec nechce, aby ho objímala.

„Nemohu vás nechat odejít, mademoiselle."

Hlas mu zbarvila lítost, která se mihla i tváří, ale hned zase zmizela.

Jeho potřeby. Jeho lítost.

Touha po dotyku. Po objetí.

Ze stříbrookého, stříbrovlasého muže před ní se znovu stala oživlá, dýchající socha, krása nedotčená city.

Viktorie na něj pohlédla a impulzivně vyhrkla, co ji právě přišlo na mysl:

„Víte, že archanděl Gabriel byl boží posel?"

„Ano," kývl Gabriel. „A Michael byl archanděl Bohem vyvolený," dodal ještě po chvilce, a stříbro v očích pohlcovalo černě panenek.

Viktorie se zprudka nadechla. „Co se mnou chcete udělat, pane?"

„Pokusím se vás zachránit."

„Nemyslím si, že ta žena, co mi dala ty… ty antikoncepční tablety, pro mě znamená nějakou velkou hrozbu," ozvala se Viktorie škrobeně. „Prostě jenom doufala, že se jí podaří mě zabít, ale aby se ještě nějak moc namáhala dál, na to nemám dost peněz."

A taky nemá dost peněz na to, aby mohla odejít z ulice. Čeká ji hlad. Čeká ji zima.

Čeká ji muž, co psal dopisy.

„Ne, ta žena už vás vícekrát obtěžovat nebude," souhlasil Gabriel.

Viktorie vydechla úlevou. „Takže vy…“

„Nebude vás už obtěžovat, mademoiselle, protože je mrtvá. Nebo brzy bude.“

Dolly Viktorii slíbila, že ji k Domu Gabrielovu doprovodí; Viktorie čekala, dokud Big Ben neohlásil tři čtvrtě na dvanáct – ale Dolly se neukázala.

Teď Viktorie ucítila v krku podivný tlak.

„Jak to víte?“ zmohla se na otázku.

Stříbrooký muž se rozhlédl a podal jí hedvábný ubrousek, do kterého byla předtím zabalená pistole.

„Vím to díky téhle věci, mademoiselle.“

Viktorie natáhla ruku, ubrousek jí sklouzl do dlaně. Letmo si ho prohlédla a neviděla nic víc než čtvereček bílého hedvábí.

„Otočte to.“

Na druhé straně se objevily jakési černé skvrnky, které pomalu dostávaly tvar. Byla to písmena. Výrazná, černá, mužská písmena. Na hedvábí kdosi načmáral zprávu.

Viktorie si krátký vzkaz přečetla. Jednou. Dvakrát. Třikrát. A pokaždé se zastavila u poslední věty:

Připravil jsi scénu, *mon ange*, já ti teď posílám ženu. Hlavní postavu, chceš-li. *Laissez le jeu commencer*.

Ať začne hra.

Viktorie bez jakéhokoliv pocitu složila pečlivě ubrousek a podala ho zas Gabrielovi. Ten si ho ale nevzal. Nemotorně jí klesla ruka, v sevřených prstech mačkala hedvábí.

„Moje… Tedy ta žena, co mi dala tablety, tohle rozhodně nepsala.“

I kdyby Dolly uměla psát – a navíc takovým výrazným, mužským písmem – rozhodně by nedokázala citovat Shakespeara.

„Ne, ona ne.“

Celý svět je jeviště, a všichni muži a ženy jsou jen herci. Viktorie si ve vzkazu na ubrousku všimla té známé věty, poznala autora i hru. Snad si stříbrooký muž nemyslí…? „Já jsem guvernantka,“ pronesla, jako by se bránila. „Moje zaměstnání vyžadovalo určité znalosti prací pana Shakespeara.“

„Ano.“

Odpověď nezněla slibně. Byla v ní nedůvěra.

„Já ne –“

Zbytek slova spolkla. Možná zná muže, co vzkaz napsal. Zaraženě si olízla rty a vyhrkla:

„Co znamená „připravil jsi scénu“? Pro koho jste připravil scénu?“

„Pro jistého muže, mademoiselle.“

„Pro muže, co napsal vzkaz?“

„Ano.“

„A vy si myslíte, že je to ten muž, kvůli kterému tu teď jsem.“

„Ano.“

„To je absurdní. Jak by mohl vědět…“

Slova jí uvízla v krku.

Před šesti měsíci ji manžel bývalé zaměstnavatelky obvinil z flirtování.

Lhal.

Ale její zaměstnavatelka se nestarala o to, co je pravda, jen Viktorii okamžitě propustila a nedala jí doporučení.

Tři měsíce nato začaly Viktorii přicházet dopisy – kdosi je strkal pod dveře najatého pokojíku. Dopisy, ve kterých stálo, že ji někdo sleduje. Že na ni někdo čeká.

Dopisy podrobně popisující potěšení, které brzy zažije. Z mužských úst. Z mužských rukou.

Z mužských…

„To není možné," pronesla Viktorie náhle.

Věděla, kdo ty dopisy psal: manžel její bývalé zaměstnavatelky. Jeho písmo ale nebylo totožné s písmem na hedvábném ubrousku.

A na rozdíl od muže, co psal na ubrousek, manžel její zaměstnavatelky nenavštěvoval místa jako Dům Gabrielův. Kdyby to měl ve zvyku, prostě by si zaplatil nějakou ženu, a neničil by Viktoriin života kariéru.

Ale jemu šlo o to mít pannu.

„Ráda bych si teď vzala svoji kabelku, s vaším laskavým dovolením."

„Hned, mademoiselle," odpověděl Gabriel.

Jakmile si přečtu ty dopisy, nemusel už dodávat.

„Ujišťuji vás, pane, není tam jediné psaní, jehož písmo by se shodovalo s tím na ubrousku."

„Potom se nemáte čeho bát."

Elektrické světlo jako by Viktorii pálilo na kůži.

„Do dnešní noci jsem o vaší existenci neměla sebemenší tušení," vydechla nešťastně.

„To jste už říkala."

„Nemám v úmyslu vám ublížit."

„Já vám taky ne."

„Proč by mě sem měl posílat nějaký muž?" zvolala Viktorie.

Neznala ani muže, co si říká Gabriel, ani muže, co by ji měl chtít zabít.

Nedávalo to žádný smysl.

Gabriel sklopil řasy a vsunul dopisy zpátky do kabelky.

Pak zase pomalu řasy zvedl.

Výraz v jeho očích jí vyrazil dech: viděla strach.

Jestliže má obavy on…

„Nevím, mademoiselle." Strach mu z očí pomalu mizel.

Po chvilce tiše dodal:

„Tác s večeří tu bude za chvíli. Chcete si předtím trochu opláchnout ruce?"

Ne.

„Ano, díky."

V koupelně třeba bude okno, kterým by mohla utéct. Gabriel se otočil a vykročil ke skříni ze žlutohnědého dřeva.

Viktorie odolávala touze vzít si teď svoji kabelku. Ale ne, neudělá to – kdyby se jí jen dotkla, on by jí chtěl kabelku sebrat. Nevěděla, jak by se zachovala, kdyby použil násilí: křičela by? Chabé.

Bojovala by!

Náhle si všimla, že se skříň, ke které Gabriel zamířil, mění ve vchod, v tajemné dveře, co vedou kamsi do temnoty. Zatajil se v ní dech.

Pruh světla sklouzl po dřevěné podlaze a ozářil mosaznou postel, která se zablýskla jak zlatá. Dveře vedly do ložnice… Viktorie následovala Gabriela voňavým přítmím – všude se vznášela vůně lešticího vosku – v pravé ruce svírala hedvábný ubrousek, v levé svůj ošumělý, laciný plášť.

Gabriel vztáhl ruku kamsi do tmy a ji vzápětí oslepilo ostré světlo. On vklouzl zpátky do stínu a řekl: „Až se upravíte, mademoiselle, přijďte za mnou. Teď prosím – tudy.“ A ukázal na další dveře.

Viktorie k nim odhodlaně vykročila. Když přešla práh, octla se v koupelně.

Nádherné koupelně!

Ihned si všimla velké měděné vany, zasazené opět v tom žlutohnědém dřevě, která byla kombinovaná se sprchou. Něco podobného se dalo vidět na Světové výstavě v Crystal Palace, i když tam byly vany zasazené jen v mahagonu nebo ořechu. A samozřejmě, Viktorie nikdy nepracovala v domě s tak luxusní výbavou! Kotel na teplou vodu byl vysoký sedm a půl stopy, bylo to opravdu působivé… Nad krémově bílou porcelánovou toaletou byla zavěšená cisterna na vodu a na nízké skříňce, která ukrývala přípojku ke splachovadlu, ležela krabice s ubrousky.

Etiketa přikazovala ubrousky schovávat, aby člověku nepřipomínaly, k čemu jsou. Viktorie si nevzpomínala, že by někde viděla něco podobného. Muž jménem Gabriel se rozhodně nevyznačuje přehnaným jemnocitem…

Na protější straně koupelny pozorovala Viktorii žena s bledou tváří, rámovanou temnými matnými vlasy.

Viktorie k ní vykročila – a žena taky udělala krok. Byla to ona sama, odrážela se v zrcadle nad mramorovým umyvadlem.

Nadšení z kombinované vany rychle opadlo.

A pak si Viktorie uvědomila další věc: není tu jediné okno. Byla tu jako v pasti.

Gabriel ťukl do elektrického vypínače. Světlo se rozlilo do všech koutů a osvítilo dřevěné obložení pokoje, ve kterém stála velká mosazná postel, pokrytá světlemodrým přehozem. Francouzská madam dávala přednost okázalosti před jednoduchostí, hojnosti před elegancí, parfémům před čistotou. Tenhle dům by se jí nelíbil.

Bude se líbit Viktorii?

Gabriel vzal sirku z nádoby na krbové římse, sehnul se a podpálil hromádku třísek. Dřevo olízly modré a žluté plamínky.

Nehnutě držel ohořelou sirku a vzpomínal přitom na roky, které prožil bez jídla. Přístřeší.

Bezpečí.

Prosila byste mě, mademoiselle?

Ne. Ne, nikdy bych vás neprosila.

A neudělala to.

Viktorie neprosila o jídlo. O peníze.

Neprosila o život.

Neprosila o naplnění touhy, kterou tak silně cítila k nedotknutelnému andělovi.

Namísto toho mu ona, panna, vyhrožovala svedením, muži, který byl sám svůdcem.

Viktorie by si ho vzala do úst. Vzala by si ho všemi způsoby, tak jako si Gabriel bral ženy a muže.

Vzala by si ho i teď, když ví, co je zač.

Úd se mu zachvěl při vzpomínce na čerstvou vůni Viktoriiny touhy. Nijak to ale nezpomalilo běh jeho myšlenek. Před šesti měsíci přišla Viktorie o zaměstnání.

Před šesti měsíci zabil Gabriel prvního muže.

Nyní ti posílám ženu.

Ženu, která žila na ulici dost dlouho na to, aby znala podmínky přežití, ale kterou ta znalost zničí.

Ženu, která nesoudí jeho minulost.

Děláme to, co musíme, abychom přežili.

Gabriel sjel pohledem na sirku mezi palcem a prostředníčkem. Vzpomněl si na modrý plamínek, který strávil zčernalé dřevo – Viktoriiny oči byly stejně sytě, bezelstně modré jako jazýčky plamenů.

Doufal snad druhý muž, že Gabrielovi ty modré oči popletou hlavu?

Viktorie se obávala toho, co by si mohl přečíst v dopisech. Lhala mu o svém jménu. Lhala i o tom druhém muži? Gabriel si vybavil šok v jejích očích, když jí řekl, co mohly způsobit tablety.

Ta děvka ji chtěla zabít, a Viktorie ji stále chránila.

Jak daleko by asi zašla, kdyby chtěla ochránit milence? přemýšlel.

A kde ji druhý muž našel?

Jak ji našel?

Proč ji našel?

Gabriel hodil sirku do krbu, prudce se otočil a zamířil k nočnímu stolku. Na jeho desce ležel revolver a lovecký nůž – dva nástroje smrti.

Viktorie k němu přišla bez jakékoli zbraně a v jeho domě také žádnou nenajde. Smrt má přijít od druhého muže, nebo od Gabriela: od ženy ne.

Shrábl revolver a nůž a tiše přešel pokoj, který se měl stát na příštích pár dnů, týdnů nebo měsíců Viktoriinou ložnicí. Otevřel dveře do vedlejší studovny.

Ve vzduchu byla náhle cítit příjemná vůně jídla, čerstvě uvařený čaj, vůně čokolády.

Gabriel chtěl vstoupit, ale zarazil se na prahu.

Ve studovně na něj nečekal majordomus Gaston.

5

Michael se opíral o mramorovou hranu stolu, hlavu měl skloněnou, černé vlasy mu zářily modrými odlesky. Na stole vedle něj ležel velký stříbrný tác s porcelánovou konvicí zdobenou kvítky, ze které stoupal modravý kouř; v ruce držel šálek a ve druhé sendvič.

Obě ruce měl pokryté množstvím červených jizev. Prsty. Dlaně. Hřbety.

I když se na něho Gabriel díval, Michael si nepřestával namáčet sendvič v šálku s čokoládou.

Chvění v Gabrielových varlatech jako by přešlo do levé i pravé ruky; první sevřela lovecký nůž, druhá uchopila revolver.

Nebyl připravený jednat s Michaelem. Ne teď, když stále cítil vůni Viktoriiny touhy a v uších mu zněl zvuk jejího hlasu.

Gabrielova touha, Viktoriina touha.

Smrt.

Laissez le jeu commencer.

Ať začne hra.

Gabriel vybral jeviště, teď musí hrát svou roli.

Zavřel za sebou dveře do ložnice a vykročil ke stolu.

Michael se tvářil, jako by ho zajímal jen sendvič, ale ve skutečnosti si plně uvědomoval Gabrielovu přítomnost – zrovna tak jako si uvědomoval přítomnost druhého muže při aukci v salonu.

„Nařídil jsem Gastonovi, aby tě vyhodil, Michaeli," pronesl Gabriel bezbarvým hlasem.

Zvrásněné popáleniny, které brázdily Michaelovy ruce, se klikatily i na pravé tváři, v ostrém kontrastu k dokonalosti jeho rysů.

„Opravdu sis myslel, že odejdu, aniž bych tě viděl, Gabrieli?" Zvuk Michaelova hlasu se za šest měsíců, co se neviděli, vůbec nezměnil. Byl nízko posazený, chraplavý a svůdný. Hlas mužské prostitutky.

Ne, Gabriel nečekal, že by Michael jen tak odešel. Ale přál si to. Stále, po všech těch letech, chtěl toho tmavovlasého anděla s hladovýma očima chránit.

Uhnul pohledem k sendviči, namočeném v čokoládě a píchlo ho u srdce; před sedmadvaceti roky nemohl Michael čokoládu ani cítit, natož ji pít.

„Kdy ti začala chutnat *chocolat, mon frère*?" zeptal se a zas jednou si uvědomil, že jeho hlas má stejnou kadenci jako Michaelův: oba dva byly vycvičené k vábení, svádění a uspokojování.

„Před šesti měsíci," odpověděl Michael. A vsunul si sendvič pokrytý čokoládou do úst.

Gabrielova ústa zahořela vzpomínkami: před šesti měsíci líbal Michaelovy zjizvené tváře. Potom zabil prvního muže. Jak snadné by bylo natáhnout spoušť a zabít Michaela. Před šesti měsíci.

Dnes v noci.

„Jak se má Anna?“ zeptal se.

Vřelost v Michaelových očích a úsměv, který mu zalil tvář, podlomil Gabrielovi kolena. Na jednu nekonečnou vteřinu toho muže před sebou nepoznával.

Gabriel viděl Michaela trpícího hladem a strachem. Viděl ho pološíleného bolestí a smutkem.

Ale nikdy předtím Michaela neviděl šťastného. Až teď. Michael našel to, co Gabriela míjelo.

Lásku.

Přijetí.

Klid.

To vše se ženou, která dala přednost fialkovým očím před šedými. Tmavovlasému andělovi před světlovlasým. Muži, který si života vážil, před mužem, který ho ničil. Zář z Michaelova obličeje pomalu mizela a v očích mu zůstala jen chladná kalkulace.

„Proč k nám nezajdeš a nezjistíš si tohle sám, Gabrieli?“

„Chybím ti, *mon frère*?“ ušklíbl se ironicky Gabriel. „Ano.“

Na jedinou prchavou vteřinu spadla Michaelovi maska a ve tváři neměl ani stopu po klamu, ani stopu po úskoku. Gabrielův žaludek sevřela neviditelná ruka.

Michael ho miloval – a Gabriel nevěděl proč.

Michaelovi nikdy nevadilo, že je Gabriel jenom bezejmenný bastard, nikdy ho neodsuzoval za jeho volbu.

Gabriel si přál, aby ho ponižoval a odsuzoval.

Přál si, aby mohl Michaela nenávidět, a vědět, že to, co cítí, je nenávist – což by bylo mnohem lepší než tajený strach. Odtrhl pohled od Michaelových fialkových očí.

Za sedmadvacet let, co Michaela znal, se tyhle oči vůbec nezměnily – byly stále zřetelně hladové.

Viktoriiny oči byla také hladové.

Modré nevinné oči hladovějící po sexu.

Po lásce.

Po přijetí.

Druhý muž mu poslal Viktorii, protože hladověla. Stejně jako Michael.

Protože chtěla. Tak, jak Gabriel nebyl schopný chtít. Ale proč, proč mu ji poslal?

„Naučil jsi mě číst a psát,“ pronesl Gabriel a přál si porozumět důvodům druhého muže, tak jako si přál porozumět Michaelovým důvodům. „Proč?“

„Naučil jsi mě krást; byla to férová výměna.“ Michalův hlas zazněl ostře. „Kdo je ten druhý muž, Gabrieli?“ Gabriel mu pevně pohlédl do očí.

„Ty víš, kdo to je,“ pronesl chladně.

Byl to Michael, kdo Gabriela nalezl v podkroví, uvázaného jako psa. Ležel tam ve vlastní špíně a modlil se za smrt. Ale Michael ho zemřít nenechal.

Gabriel si přál, aby to udělal.

„Řekl jsi mi, že to byl ten druhý muž, co tě znásilnil,“ ozval se Michael.

Gabriela tenkrát znásilnili dva muži; jednoho zabil, druhý stále žije.

Gabriel před Michaelovým zkoumavým pohledem neuhýbal. „Řekl jsem, že tam byl druhý muž," souhlasil.

„Ale až před šesti měsíci. Předtím ses o něm nezmínil."

„Nenapadlo mě, že by tě mohly zajímat podrobnosti. Promiň, *mon vieux*," řekl Gabriel zlehka, ale provokativně dodal: „Myslel jsem si, že tě zajímají jiné věci."

Ne muži, ale ženy, zaznělo beze slov.

Michael se léčce vyhnul.

„Myslel jsem si, Gabrieli, že ti moje minulost nevadí. Jako jedinému v mém životě." Michaelovy oči zakryly černé řasy; šálek s čokoládou položil na stříbrný tác.

Gabriel pocítil bolest.

Jemný zvuk porcelánu, který ťukl o kov, přehlušil bušení jeho srdce.

Michaelovy řasy se pomalu zvedly, fialová se pohroužila do stříbrné. „Ale mýlil jsem se, že, *mon frère*?"

„Nikdo z nás neuteče před minulostí," pronesl Gabriel starou pravdu.

A čekal. A věděl, že není nic, čím by zastavil další události. Michael tiše sklouzl ze stolu, fialkové oči ve střehu, zjizvená tvář mu strnula a zbledla.

Udělal krok kupředu.

„Proč se ta žena prodávala právě ve tvém domě, Gabrieli?" Dva kroky.

„A proč se vlastně někdo prodává, Michaeli?" opáčil Gabriel ironicky.

Srdce se mu prudce rozbušilo.

Říkal si, jak daleko asi Michael zajde na cestě za pravdou. Říkal si, jak daleko zajde druhý muž ve hře se smrtí.

Říkal si, co udělá, když se ho pokusí Viktorie svést. Tři kroky.

„Nikdy předtím jsi tu žádnou aukci nedovolil, *mon ami*," připomněl Michael.

Čtyři kroky.

„Dnes bylo slavnostní znovuotevření," odpověděl Gabriel klidně. Vážil pravdu stejně obezřetně jako lež. „Považoval jsem to za vhodné."

Pět kroků.

Michael zvedl ironicky obočí. „A považoval jsi za vhodné i to, aby majitel přeplatil svoje zákazníky?"

Šest kroků.

„Možná jsem byl osamělý, Michaeli," řekl tiše Gabriel. „Možná jsem chtěl svou vlastní ženu."

Ani nevěděl, jestli tohle je lež.

Sedm kroků.

„A co ten druhý muž, i on byl osamělý?" odsekl Michael kousavě, fialkové oči nesmiřitelné v hledání pravdy. „Proto jsi za svou ženu nabízel tolik?"

Za svou ženu burácelo bíle vymalovanými zdmi.

Černé mužské vlasy se v Gabrielově představě pomalu proměnily v tmavé ženské a v uších mu zazněl Viktoriin hlas: Bojím se mužského dotyku. Bojím se, že se mi mužský dotyk bude líbit. Obávám se, že jsem v podstatě děvka.

Viktoriiny vlasy se znovu staly Michaelovými vlasy, ženská nahota se změnila v andělův zjizvený obličej.

Gabriel cítil teplo Michaelova těla, až příliš blízko. Musel se nutit, aby zůstal stát na místě. Stejně jako se musel nutit, aby nevyrazil kupředu, když se k němu – s rozvlněnými boky a rozhoupanými ňadry – krůček po krůčku blížila Viktorie.

Málem se ho dotkla. A on jí to na jednu jedinou ochromující vteřinu málem dovolil.

Následky něčeho takového nemohla Viktorie znát; Gabriel ale ano.

„Možná," připustil teď klidně, ale každý sval v těle měl napjatý očekáváním.

Jestli se Michael nezastaví…

Osm kroků.

Gabriel ztuhl, v levé dlani svíral rukojeť nože, pravý ukazováček se dotýkal spouště revolveru.

Michael se zastavil. Gabrielovu tvář ovanul čokoládový dech.

Dva andělé stáli proti sobě, jeden tmavý, druhý světlý. První se učil potěšit ženy, druhý muže.

„Proč jsi ho nezabil, Gabrieli?" Odraz stříbrných očích ve fialkových, fialkových ve stříbrných, dva muži zajatí minulostí, kterou si ani jeden z nich nevybral. „Vím, že tu byl. Byl jsi připravený zabít tu ženu, proč ne tedy druhého muže?"

Takže Michael zahlédl revolver.

Ví, jak blízko už stála smrt?

Ví, jak blízko ji má teď?

„Viděl jsi ho, Michaeli?" zeptal se Gabriel rychle.

„Ne, já ne, ale ty jsi stál přede mnou, Gabrieli. Nemohl jsi ho nevidět."

Gabriel se soustředil na vlahou vůni čokolády, aby nevnímal fialkové oči, které mu pohlcovaly duši. „Možná že nevidím tak jasně, jak si myslím."

Další pravda. Gabriel nečekal ženu, která vejde do jeho domu prodávat panenství.

Nečekal, že najde ženu, která ho neodsoudí.

Za vše, co vytrpěl.

„Žije ta žena?" zeptal se Michael a rychle, zkoumavě na něj pohlédl.

„Když jsem ji před pár minutami opouštěl, žila," odpověděl Gabriel.

Ale jak dlouho?

„Je to děvka?"

Gabriel potlačil vztek. „Ne."

Viktorie nebyla děvka. Děvky nenabízejí všechno – svůj život, svou bolest, svou rozkoš.

„Je panna?"

„Ano." Gabriel cítil na jazyku vůni čokolády. „Je panna."

„A jak to víš, Gabrieli?" Vzduch mezi nimi zavibroval. „Dotýkal ses jí?"

Bolest.

Gabriel nechtěl cítit bolest.

Nechci chtít.

„Dobře víš, že ne, Michaeli," řekl Gabriel pevně a klidně, každý smysl soustředěný na ženu ve vedlejší místnosti a na muže, kterému čelí. „Víš dobře, jak dlouho jsem se nikoho nedotkl."

Viktorie mohla každým okamžikem otevřít dveře.

Také by dala přednost fialkovým očím před šedýma? pomyslel si letmo.

A náhle ho přepadla žárlivost.

Druhý muž poslal Viktorii Gabrielovi, ne Michaelovi. A Gabriel nechtěl, aby si vybrala tmavovlasého anděla. Chtěl, aby si vybrala jeho.

Protože chtěl to, co měl Michael – ženu, která by přijala jeho minulost mužského prostituta.

V čelisti mu zacukal sval; teplota stoupala, tlak narůstal. Jestli Michael neustoupí…

Michael necouvl.

„Věděla, že tě prodali za dva tisíce šest set šedesát čtyři franky," nevzdával se.

Stejná částka jako sto pět liber.

„Věděla to," přikývl Gabriel. Cítil napětí ve svalech. Chystal se k činu. Ale co udělá?

Zabije nebo uteče?

Jenže utéct nebylo kam.

„Tu ženu ti poslal druhý muž."

Gabriel nepopíral zřejmou skutečnost. „Ano."

„Proč tě chce zabít, Gabrieli?" ptal se Michael provokativně.

Gabriel dobře věděl, co Michael dělá. Chová se k němu tak, jako se on choval k Viktorii. Střídá agresi a svádění.

Zůstával naprosto klidný, vdechoval Michaelův dech, vnímal teplo jeho těla.

Zaskočený pravdou.

„Protože ví, že jinak zabiju já jeho."

Pravda, ale ne celá.

„Ta žena se tě dotýkala, Gabrieli?"

Gabriel ztuhl. Věděl, kam Michaelovy otázky směřují, a nebyl schopný ho zastavit. „Ne."

„Před šesti měsíci ses dotýkal ty mě."

Společné vzpomínky.

Zjizvené tělo. Chladné rty.

Rudá krev.

„Co bys dělal, Gabrieli, kdybych se tě teď dotkl?" zeptal se Michael svým melodickým hlasem.

Chvěl by se.

Gabriel by se pod Michaelovým dotykem chvěl.

A jeden z nich by zemřel.

Možná by zemřeli oba dva.

To, že Michael nezabil, neznamenalo, že není schopný zabít.

„Nech téhle hry, *mon frère*," pronesl přiškrceně Gabriel.

Michael na něj pohlédl, opřel se o stůl a řekl zvolna: „Už ji hrajeme dlouho, *mon ami*. Patnáct let jsi hledal druhého muže, ale za celou tu dobu se ti ho nepodařilo najít. Proč teď riskuje život a začne tě honit sám?“

„Možná už je unavený věčným utíkáním.“

Stejně jako byl unavený Gabriel.

Roky ubíhaly – poznamenaly jeho tvář, jeho ruce… A teď počítal vteřiny a čekal, kdy se ve dveřích objeví Viktorie a vybere si tmavovlasého anděla, dá mu přednost před andělem světlovlasým.

Než se Michael dotkne Gabriela.

Než Gabriel Michaela zabije.

Třásl se.

„Neřekl bych,“ namítl Michael měkce.

„Co bys neřekl, Michaeli?“ zeptal se Gabriel a nadechl se vůně čokolády.

„Neřekl bych, že je ten muž unavený útěkem.“ Ve fialkových očích byla moudrost. „Neřekl bych, že od tebe někdy utíkal, Gabrieli.“

„Potom mi tedy vysvětli, proč sem dnes přišel,“ zamumlal Gabriel a uvědomoval si, že stále hraje tu hru.

Vždy to byla hra, měl v ní svou roli první muž a měl v ní svou roli druhý muž.

„Můj strýc zničil všechno, co jsem měl rád,“ řekl Michael tiše, s napětím v očích.

Všechno kromě Anny. Jiné ženy.

Jiného pěšáka ve stejné hře.

„Tvého strýce jsem zabil, Michaeli.“

To byl ten první muž.

A Gabriel bude zabíjet znova.

Ve fialkových očích se na okamžik mihla zlost: Michael Gabrielovi pořád neprominul, že se poskvrnil vraždou. Ale rychle se vzpamatoval. „Říkal jsi, že můj strýc znal jméno druhého muže, co tě znásilnil.“

„Tvůj strýc věděl mnoho věcí,“ řekl Gabriel vyhýbavě. „Můj strýc znal jeho jméno, Gabrieli,“ pronesl Michael pevně, fialkový pohled neúprosný, „protože ty dva muže, co tě znásilnili, sám najal.“

Gabriel bojoval s nekonečně bolestnými vzpomínkami, které přecházely v rozkoš, bojoval s rozkoší, která ničila všechnu vůli přežít.

Michael nemohl znát pravdu.

„Jak to víš, Michaeli?“

„Vím to, Gabrieli, protože mě nenávidíš od té doby, co tě znásilnili.“

Michaelův čokoládový dech uvízl Gabrielovi v krku.

„Odškodnění,“ šeptal Michael jako ozvěna Gabrielova hlasu před šesti měsíci.

Za co? ptal se Michael.

Za rozkoš. Za bolest.

„Chtěl jsi mě zabít, když jsi mi mířil na spánek.“ V Michaelových očích nebyla ani bolest, ani rozkoš. „Chceš mě zabít i teď. Ale ne kvůli ženě, která si vybrala raději mě než tebe. Nikdy jsi na mě nežárlil, *mon frère*,“ dokončil.

„Vždycky jsem na tebe žárlil, Michaeli.“

Gabriel záviděl Michaelovi jako třináctiletému chlapci – jeho potřebu lásky. Žárlil na Michaela jako na muže – na jeho odvahu milovat.

Fialkové oči neuhnuly, četly v Gabrielově pohledu pravdu. Lásku.

Nenávist.

„Před šesti měsíci jsem to nechápal, Gabrieli. Ale díky tobě a Anně jsem si uvědomil skutečnost… Miloval jsi mě, a proto jsi trpěl. Mimo tu lásku jsi mě i chránil. Můj strýc musel mít z tvé laskavosti a mé nevšímavosti ohromnou zábavu.“ Michaelův hlas lehce zbarvila ironie, ale zas rychle zmizela. „A stejně tak si myslím, že by měl velikou radost, pokud bys zemřel podle jeho představ. Jen proto, abych já trpěl. A ujišťuji tě, Gabrieli, že bych opravdu trpěl, kdybys zemřel.“

„Takže si myslíš, že tvůj strýc zanechal druhému muži instrukce, aby mě v případě jeho smrti zabil? Jen proto, aby ti ublížil?“ pronesl Gabriel zbytkem dechu, který jako by obaloval čokoládovou bublinu v jeho krku.

„Přesně tohle udělal, Gabrieli,“ odpověděl Michael pevně.

„Jestli je to tak, pak bych na tvém místě nenechával Annu bez ochrany. Její smrt by ti způsobila větší bolest než ta moje.“ Představa zvadlých růží a prázdných fialkových očí, ve kterých ale zůstala nenávist. „A ujišťuji tě, že tohle bylo tvému strýci jasné.“

V Michaelových očích se mihly pochyby a zase zmizely. „Anna není sama. Kromě mužů, které jsi poslal ty, jsou s ní i moji hlídači.“

Gabrielovi muži byli profesionálové: profesionální prostituti, profesionální zloději, profesionální hrdlořezové. Dokázali být nenápadní.

„Stráže se dají podplatit,“ prohodil Gabriel.

Stejně jako dveřníci.

„Ty přece nedovolíš, aby se Anně něco stalo.“

Michael ta slova pronesl, jako by chtěl slyšet ujištění. O tři hodiny dřív by mu je Gabriel dal.

Ovšem to bylo před třemi hodinami.

Tehdy si myslel, že druhý muž zabije tmavovlasého anděla, ale on to neudělal. Místo toho poslal světlovlasému andělovi ženu. Hlavní postavu, která neměla ani zbraň, ani znalosti, ani v ní nebyla zášť.

A Gabriel nevěděl, proč to druhý muž udělal.

„Možná ho nedokážu zastavit,“ přiznal popravdě. „A ta žena ano?“ zeptal se Michael.

„To nevím.“

„Co s ní chceš udělat?“

Co bude dělat Gabriel se ženou, která po něm touží – se ženou, která ho přijímá takového, jaký je?

Po kom ta žena vlastně touží?

„Já nevím.“

„Budeš s ní spát?“

Jak si přejete, abych si vás vzal, mademoiselle?

Chtěla bych, abyste si mně vzal s respektem, protože jsem žena.

Gabrielovýma rukama projel chvějivý tep a usadil se v hrudi, přirození a varlatech.

„Zabiješ ji, Gabrieli?“ nedal se odbýt Michael.

V krbu zapraskalo poleno, skutečnost se změnila v popel. Michael prošel ohněm, ale stále se ještě nepoučil.

Chvění se rozšířilo a Gabriel nevěděl, kde začalo a kde vlastně končí. U třináctiletého chlapce, nebo u čtyřiatřicetileté ženy?

„Co bys radši, abych udělal, Michaeli?“ zeptal se přiškrceným hlasem. „Zabil ji, nebo s ní spal?“

Michaelovy panenky se zúžily.

„Před šesti měsíci jsi mi chtěl pomoct,“ připomněl. „Dělal jsem, co nejlepšího jsem uměl.“

Další lež obalená pravdou. Gabriel měl zabít prvního muže, namísto toho, aby hrál jeho hru.

„Nech mi tu ženu.“

Před šesti měsíci nabídl Gabriel Michaelovi, že si vezme jeho ženu.

Aby ji zachránil před druhým mužem.

Historie se opakuje.

„To nemůžu, *mon vieux*.“ V Gabrielově hlase nebyla lítost, stejně tak jako nebyla v Michaelově, když před šesti měsíci odmítl Gabrielovu nabídku. „Poslal ji mně, ne tobě.“

Žena pro nedotknutelného anděla.

„Už dříve jsi viděl tuhle rozehranou hru, Gabrieli.“ Ale neviděl Viktorii.

„Myslíš, že mi tvůj strýc poslal ženu, aby mě vlákal do pasti?“ zeptal se Gabriel.

Bylo to možné.

První muž mohl zařídit, aby Viktorii propustili.

Zabil každého, koho kdy Michael miloval. Mrtvému muži nebude vadit další zmařený život.

„Myslím, že jsi mnohem zranitelnější, než si přiznáváš.“ V Michaelových očích zaplály fialové ohýnky. „A myslím si, že to můj strýc věděl.“

Gabriel o tom nepochyboval.

„Sex byl tvým potěšením, Michaeli, ne mým,“ pronesl bezbarvě.

„Lžeš, Gabrieli.“

Gabriel ztuhl. Už dlouho mu nikdo do očí neřekl, že je lhář.

„Neradil bych ti říkat lhář muži, který má u sebe nůž a pistoli a s obojím umí docela slušně zacházet.“

V Michaelových očích nebyla ani stopa strachu. „Pak mi tedy pověz, že to nechceš, Gabrieli.“

„Ne, nechci to, Michaeli.“ V Gabrielově hlase se chvěla pravda.

„Řekni, že si nepamatuješ, jak chutná žena. Jaké je ženské tělo,“ pokračoval Michael pevným hlasem. Stále se nebál. Ale měl by. „Řekni mi, že se nechceš ztratit v ženské rozkoši.“

Zdmi pronikl vzdálený úder Big Benu.

Gabriel vzpomínal… Na muže, které si bral pro peníze. Na ženy, které si bral jako odškodnění.

„Řekni, že nechceš ženu, Gabrieli.“ Gabrielova bolest se odrážela v Michaelových očích. „Řekni to, ať tomu můžu uvěřit.“ Popřít to Gabriel nemohl.

Já nechci chtít…

„Jdi domů, Michaeli,“ pronesl. Odejdi, dokud vzpomínky na radost nepřevažují nad vzpomínkami na bolest. „Jdi domů za Annou.“

Za Annou se světle hnědými vlasy a modrýma očima. Za Annou, co mu přála ženu. Za všechno, co vytrpěl. „Proč?“ zeptal se Michael vzdorovitě.

Byl připravený zůstat. Byl připravený zemřít. To všechno pro muže, který mu dvakrát mířil pistolí na hlavu.

Gabriel nemusel lhát. „Dokud zůstaneš stranou, *mon vieux*, můžeme přežít.“

Ani jeden z nich nemrkal, nedýchal, nehýbal se.

Gabriela pohlcovalo teplo Michaelova těla a vůně jeho čokoládového dechu. Ale jestli Michael neustoupí.

Gabriel levou rukou sevřel rukojeť nože, zahříval ho dlaní a chystal ho do správné polohy.

Mezi dvěma údery srdce udělal Michael krok vzad. Gabriel se zhluboka nadýchl. Namísto čokoládového oparu teď cítil vůni čerstvého čaje a dýmu z krbu.

„Tak proto jsem nedostal žádné pozvání na dnešní večírek?“ zeptal se Michael.

„Možná.“

Možná že Gabriel neposlal Michaelovi pozvánku na znovuotevření Domu Gabrielova, protože tušil následky. Anebo možná tušil, že Michaelovi bude připadat podezřelejší, když pozvánku nedostane, a právě proto přijde.

Možná díky tomu, že mu ji neposlal, zajistil Michaelovi roli v téhle hře, která má neznámá pravidla.

„Uvěznil jsi tu ženu?“

Viktorie po Gabrielovi toužila, ale nevěřila mu.

Myslela si, že ji chce zabít.

A to také mohl.

„Ne. Neuvěznil.“

Hledá snad ještě teď v jeho ložnici nějakou zbraň, kterou by se mohla bránit?

Gabriel schoval nůž i revolver, ale zbraní se může stát téměř cokoli. Zubní kartáček. Nádoba. Vázanka.

Vzpomněl si na svou hůlku. Když se rozšroubuje, přemění se ozdobný stříbrný knoflík nahoře v jílec dýky.

Michael má hůl se zlatým knoflíkem namísto stříbrného: obě vyrobil stejný člověk ke stejnému účelu.

„Chceš se s ní setkat?“ zeptal se Gabriel zdvořile, ale s falešným přízvukem v hlase. A říkal si, co udělá, když Michael přikývne.

Michael dokázal tohle předstírání snadno prohlédnout. A přijmout. Tak jako Gabriela přijímal vždycky.

Jeho minulost. Jeho volbu.

Jako třináctiletého chlapce, kterým býval; jako čtyřicetiletého muže, kterým se stal.

„Nenechám tě zemřít, Gabrieli," pronesl tiše. „Pamatuj si to."

A přitom Gabriel mnohokrát – a bez skrupulí – ohrozil Michaelův život.

Michael se otočil, ještě dřív, než mohl Gabriel odpovědět polopravdou nebo poloviční lží – a zastavil se u stolu.

Ohnul pravý loket a černý oblek se mu napjal přes ramena. Mohl sahat pro zbraň.

Gabriel se ovládl, aby nevystřelil.

Michael byl jediným dobrým darem osudu, který kdy Gabriel dostal.

Do vzduchu se vznesla bílá obálka a přistála na černé mramorové desce vedle stříbrného tácu.

„To je pozvání, Gabrieli." Michael se neotočil. Věděl, v jakém je nebezpečí. „Anna a já se budeme brát."

Michael. Anna.

Manželé.

Jednu dlouhou vteřinu se Gabriel nedokázal nadechnout.

„A jak se bude jmenovat, Michaeli?" vyštěkl pak. „Bude známá jako madame des Anges – nebo jako lady Anna Sturges Bournová? Bude manželka prostituta – nebo hraběnka z Granvillu?"

Slova byla venku a zpátky už je vzít nemohl, ačkoliv věděl, že si Michael posměch nezaslouží, protože se nikdy nepyšnil titulem, který na něho přešel po strýcově smrti. Urážka dokázala to, co se Gabrielovi zatím nepodařilo: Michael opustil Gabrielovu pracovnu.

Gabrielův dům.

Gabrielův život.

V nose a na jazyku stále ještě cítil chuť čokolády.

Michael bez Gabriela přežije, ale přežije Gabriel bez Michaela?

Pohled mu padl na odřenou vlněnou kabelku, pověšenou na opěradle světlemodrého koženého křesla.

Ani bezdomovec by se nenamáhal takovou věc sebrat. Byla bezcenná i v ulici St. Giles, kde se k prodeji hodila sebemenší drobnost.

Viktorie hladověla, ale měla svou pýchu.

Dohnat ji k tomu, aby prodala panenství, znamenalo dlouhé a vytrvalé úsilí.

Její propuštění mohlo být dílem prvního muže. Ale zrovna tak dobře v něm mohl mít prsty druhý muž.

V jejím hlase zněl potlačovaný protest, když připouštěla možnost, že ji někdo manipuloval až k prodeji panenství.

Dopisy v kabelce ji usvědčí, prozradí, jestli mluvila pravdu.

Z nich se Gabriel dozví, koho má očekávat, až otevře dveře. Buď hlavní postavu. Anebo vražedkyni.

Ženu, která by milovala mužskou děvku, nebo ženu, která je schopna zabít, aby se dostala z bídy.

Z dopisů Gabriel vyčte, jestli bude Viktorie žít nebo zemře.

6

Viktorie nevěděla, co hledá, věděla jen, že musí něco najít: prostředek, který by jí pomohl k útěku; zbraň k vlastní ochraně.

Klíč, kterým by mohla zamknout koupelnové dveře. Gabriel ji nenechá dlouho samotnou. Každý nádech, každý tep srdce odměřoval ubíhající minuty.

Každý nádech, každý tep srdce jí připomínal, že ji Gabriel může každou chvíli přistihnout při hledání. A nebylo nic, co by mohla udělat.

Trhnutím otevřela nejspodnější zásuvku prádelníku.

„Já tě znám, Viktorie Childersová," ozvalo se náhle za jejími zády.

Viktorie ztuhla a na krku se jí zježily všechny chloupky. „Chceš to, po čem každá žena tajně touží."

Ty dopisy.

On je četl.

„Chceš, aby tě někdo hladil a laskal."

Viktorie se prudce otočila, kolena chráněná vlnou sklouzla po navoskované podlaze. Aby nespadla, opřela se dlaněmi o zem; vlasy se zahoupaly jako dvě temná křídla.

Ten muž – Gabriel – stál ve dveřích, stříbrné oči mu zářily, vlasy svítily jako stříbrná svatozář a stejné stříbro se lesklo i v jeho rukách.

Neslyšela jsem ho otevřít dveře. Ale proč bych taky měla? letělo Viktorii tou částí mozku, která ještě byla schopna uvažování. Přece jsem ho neslyšela otevírat ani tehdy, když jsem stála přímo za ním, a teď nás dělí celá ložnice.

Malou stříbrnou pistoli a nebezpečně vypadající nůž, co držel v rukou, se vůbec nesnažil skrýt.

Ani jedna věc nebyla velká tak, aby se dala ukrýt uvnitř ženského – nebo mužského – těla.

Viktorie zírala na nůž. Měl rozeklanou špici, která vypadala jako zub nějakého zvířete, ostří bylo dlouhé a široké. Viktorie nikdy nic podobného neviděla.

Odvrátila pohled od nože a zadívala se na Gabriela.

„Tvá prsa touží po tom, aby je hýčkal a líbal muž," citoval a stříbrné oči se mu přitom třpytily. Zdály se mnohem, mnohem nebezpečnější než ostří nože. „Prvotní ženský hlad."

Ta slova byla svůdná na papíře; pronášená hebkým, mazlivým hlasem se z nich stávala fantazie.

„Ukonejším tvé toužící tělo," pokračoval. „Uspokojím tvůj hlad."

Viktorii se divoce rozbušilo srdce.

Stříbrooký, stříbrovlasý muž vypadal, jako by nikdy v životě ani netoužil, ani nehladověl.

Kdo byl skutečný Gabriel?

Muž, který se ptal, jestli ji bude smět objímat, zalitou potem, nebo muž, který obratně zachází s nožem?

„Tvé trápení brzy skončí a poznáš rozkoš mužské náruče," citoval dále Gabriel. „Poznáš rozkoš mé náruče, Viktorie Childersová. Postarám se o tebe, utěším tě, sejmu tíhu tvé bídy. Jediné, co musíš udělat, má drahá guvernantko, je podarovat mě panenstvím, a pak už nikdy nebudeš trpět."

Z paměti si doplnila chybějící část věty:

Postarám se o tebe, utěším tě, sejmu tíhu tvé bídy, toho zla, o kterém zjistíš, že bylo nezbytné, až plně uspokojím tvé touhy. Jediné, co musíš udělat, má drahá guvernantko, je podarovat mě panenstvím, a pak už nikdy nebudeš trpět.

Nahlas pronesla klidně: „Máte vynikající paměť, pane." A napadlo ji, jak dlouho vydrží předstírat vyrovnanost.

Nečekaně rychle se k ní přiblížil.

„Ano, mám, Viktorie Childersová." Gabriel nad ní stál s bledou tváří a neproniknutelným výrazem. Pistoli a nůž držel mimo její dosah. Tiše se zeptal: „Hledala jste tohle?"

Vypadal klidně, ale klidný nebyl. Viktorie to cítila.

Nelíbilo se mu, že prohledává jeho zásuvky: nezazlívala mu to.

Nelíbilo se mu, že chce utéct: to už mu zazlívala.

Zabije ji teď, nebo ji nechá naživu?

Ať už přijde cokoliv, o nic prosit nebude.

„Nevím," odpověděla upřímně.

Stoupl si k otevřené zásuvce. Zvedla k němu obličej. Obezřetně ho sledovala.

Netušila, co má očekávat.

Netušila, kdy to má očekávat.

Gabriel pustil pistoli a nůž.

Viktorie mimovolně sledovala stříbrný pád. Obě zbraně dopadly na hromádku úhledně složených košil.

Tmavé dřevo na pažbě pistole a silná kůže na rukojeti nože se zabořily hlouběji než stříbrná hlaveň a čepel.

„Nemusíte proto prohledávat moji ložnici, mademoiselle," řekl Gabriel tím záludně jemným hlasem. „Zbraně jsou v koupelně." Viktorie neodpovídala.

„Například zubní kartáček může probodnout hrdlo, pokud ho zarazíte pořádnou silou."

Ano, za posledních šest měsíců viděla Viktorie všechny možné způsoby smrti.

Zvedla hlavu a pevně se podívala do stříbrných očí; zvuk praskajícího ohně jí vibroval v uších. „Zubní kartáček mi nepřipadá jako účinná zbraň."

„Potom vám doporučuji použít derringer." Hedvábí zašustilo a kožené boty zavrzaly. Gabriel se ve vteřině sklonil do dřepu a dlaně zlehka položil na stehna. „V rozsahu tří stop střílí přesně. Nůž je pochopitelně ostřejší než zubní kartáček, ale i tak vyžaduje jistou dávku síly. Jeho použití s sebou nese také větší riziko než pistole, zvláště pro ženu. Musíte se k oběti víc přiblížit, a jestliže je muž – nebo žena – které zamýšlíte zabít, silnější než vy, nůž vám sebere a použije ho proti vám."

Viktorie vytřeštila oči. „Chcete po mně, abych vás zabila, pane?"

„Ano.“ Zvedl pistoli, otočil ji krátkou hlavní k sobě a podal Viktorii. „Vezměte si to, mademoiselle.“

Vezměte si to, přehlušilo praskání ohně.

Prohledávala jeho spodní prádlo – hedvábné ponožky, hedvábné vyšívané kapesníky, jemné vlněné spodky, jemnější než pápěří.

To přece není možné.

Muž, který nosí hedvábné ponožky, vyšívané kapesníky a jemné spodky, nežádá ženu, aby ho zabila.

Viktorie strnule sáhla po zbrani. Tvrdá dřevěná pažba byla teplá, ohřátá Gabrielovou dlaní.

Ve stříbrném pohledu nebylo ani povzbuzení, ani zrazování.

Viktorie si olízla suché a rozpraskané rty.

„Když vás zastřelím, číšník venku mě chytí.“

Gabrielovy rty byly hebounké. „Pravděpodobně.“

Pustila pistoli ze ztuhlých prstů; uslyšela tlumený zvuk, jak zbraň dopadla na hromádku prádla.

„V tom případě tedy promiňte, ale nemůžu to pro vás udělat.“

Naklonil se dopředu, Viktorie mu pořád, hleděla do očí. Pomalu před ní zvedl nůž.

Rozeklané ostří ozářilo světlo. Ostří, které bylo vyrobené jen k jedinému účelu – k zabíjení.

K bolestivému zabíjení.

Ví, jak ten nůž použít, uvědomila si Viktorie a zalapala po dechu. Tak, aby přinesl bolest.

Tak, aby přinesl smrt.

Gabriel obratně vyvažoval střenku nože. „Ale vy nemáte na výběr, mademoiselle.“ Stříbrné oči svítily skrz temné řasy.

Pomalu řasy zvedl a upřel na ni jasný pohled. „Jestli nezabijete vy mě, zabiju já vás.“

Viktoriin pohled sklouzl na pistoli zapadlou mezi naškrobené košile. Na nůž v Gabrielově levé ruce.

Touha žít zápasila s touhou přežít.

Zhluboka se nadechla a pohlédla mu do očí. „V tom případě bych byla raději, kdybyste mě zastřelil, pane. Myslím, že to bude bolet méně než nožem. Pokud ovšem není vaším záměrem působit mi bolest.“

„Tohle není hra.“

Srdce jí poskočilo. „Rozhodně žádná z těch, co znám.“

„Myslíte si, že vás nezabiji,“ pronesl Gabriel bezvýrazně, s neproniknutelným obličejem.

„Naopak, pane.“ Viktoriino srdce pořád divoce poskakovalo, měla pocit, že zemře na zástavu. „Velkoryse jste mi poradil, jaká zbraň je nejlepší v rukou ženy. Já vám teď jen říkám, jakou zbraň bych použila proti sobě.“

„Bojíte se zemřít, mademoiselle?“

Ano.

„S myšlenkami na smrt žiju už celých šest měsíců," odpověděla s klidem, který ve skutečnosti necítila. „Jsem z toho věčného strachu už unavená."

„Ale strach máte."

„Ano. Je to přirozená reakce, bojím se neznámého." Zubaté ostří se hladově lesklo. „Copak někdo z nás zná smrt?" Malá smrt.

A definitivní smrt.

„I touha je přirozená, mademoiselle. Té se také obáváte." Viktoriin obličej se stáhl hněvem. „Nestanu se obětí mužského chtíče."

„Ani nebudete prosit."

„Ne." Semkla rty. „Nebudu prosit."

„Muž může ženu přinutit k prosbám."

O rozkoš, nemusel dodávat.

Do tváří jí stoupla horká krev.

„Některé ženy možná." Vzdorovitě zvedla bradu. „Já taková nejsem."

„Všichni jsme takoví."

„Muž o sexuální potěšení neprosí," řekla Viktorie pohrdavě. Tohle ji naučil otec. Ženy jsou slabé, muži ne.

Ženy nesou následky své touhy, muži ne.

„Já jsem o sexuální potěšení prosil, mademoiselle." Viktorie strnule zírala před sebe.

Gabrielův zrak potemněl.

Vzpomněla si, jak se vyhýbal doteku její ruky, když jí podával ubrousek.

Kdybych vám nezaplatil, mademoiselle, zemřela byste mnohem horší smrtí, než je otrava rtutí.

A Viktorie náhle cosi pochopila. „Ten muž, o kterém si myslíte, že mě poslal do Domu… do vašeho domu…" Gabriel mlčky čekal na dokončení věty.

„…je ten, co vás pokořil. Co vás přinutil prosit," uzavřela. „Ano," odpověděl neznělým hlasem.

Čekal, že ho Viktorie odsoudí.

Ještě před šesti měsíci by to asi udělala.

„A vy si myslíte, že ten muž… že by mohl udělat… udělat něco… aby pokořil mě."

„Když opustíte můj dům, ano."

„Proč?"

Proč by jí měl chtít ubližovat nějaký muž, o kterém neměla do dnešní noci ani tušení?

„Muži zabíjejí z mnoha důvodů. Někteří pro peníze. Někteří pro zábavu. A někteří, mademoiselle, zabíjejí čistě jen proto, že mohou."

Viktorie zbledla.

V posledních šesti měsících viděla úctyhodné muže fyzicky napadat žebráky, viděla jemné dámy, které nadávaly prostitutkám, a viděla děti, co se posmívaly jiným dětem, protože ty druhé neměly boty nebo slušné oblečení.

Dělali to čistě jen proto, že mohli.

„Říkal jste, že by mě zabil, a ne znásilnil pro vlastní potěšení," namítla tiše.

„To, co dělá, nemá nic společného s rozkoší nebo potěšením.“ V Gabrielových očích nebyla ani rozkoš, ani potěšení. Co mu ten muž musel provést? „Nakonec vás zabije.“

„Vás nezabil.“

„To také nebylo součástí jeho plánu:“

Znásilnění. Smrt.

Laissez le jeu commencer.

Ať začne hra.

Kdy to skončí?

Viktorie se pokoušela sledovat Gabrielovu chladnou logiku. „Ale má smrt součástí jeho plánu je.

„Ano.“

„Protože jsem postradatelná.“

Zubaté ostří se lesklo souhlasem.

„Ano.“

V krbu se mihotaly oranžové a modré plamínky.

Viktorie by nikdy nevěřila, že by z ohně mohl jít takový chlad.

„Takže jste se mě rozhodl zabít, abyste mě této smrti… ušetřil?“

„Nakonec byste mi poděkovala.“

Ve Viktorii zabublala zlost. „Muž, co psal dopisy, říkal, že až ho podaruju panenstvím, poznám nezbytnost „zla“, které znamenalo ztratit všechno, čemu jsem kdy věřila. Vy teď říkáte, že bych vám ještě poděkovala za smrt. Promiňte, pane, ale ani s jedním z vás nemůžu souhlasit.“

„Muž, co psal dopisy, vám nedal na výběr. Já ano.“

„A z čeho si mám vybrat?“ Viktorii zazněla v hlase hysterie. „Mám si vybrat způsob, jak zemřu?“

„Vyberte si, jak budete žít, mademoiselle.“

Nejdříve smrt, teď…

„A co mám udělat? Jaký život mi nabízíte?“

„Buďte mým hostem.“

„Prosím?“

Kolikrát už to řekla? Čtyřikrát? Pětkrát? Víckrát?

„Zůstaňte tady, v mém domě. Aspoň zatím, dokud je bezpečný.“ Bezpečí – v jeho očích žádné bezpečí nebylo. Jeho pokoje. Jeho dům… „Mám tady muže, kteří vás ohlídají.“

„Předtím jste říkal, že mi žádné bezpečí zaručit nemůžete,“ namítla prudce Viktorie.

„T|o opravdu nemůžu.“

Mosazná postel se leskla.

V Gabrielových stříbrných očích žádné pozvání nebylo. Viktorie přemýšlela o ulicích, které na ni čekaly. A rozhodla se pro ně.

„Nemohu zůstat ve vašich soukromých komnatách,“ řekla škrobeně – tak jako čtyřiatřicetiletá panna a guvernantka, kterou bývala.

„Přišla jste sem udělat mnohem víc, než jenom spát v mojí posteli, mademoiselle.“

Popíchla ji vzpomínka na jeho odmítnutí, když se ho chtěla dotknout.

„Jenže vy mě nechcete… takhle.“

Sevřela ústa. Proč to jen řekla?

Gabriel mluvil o tom, že by mohla zemřít, kdyby si ji vzal. „Až tohle skončí, vyplatím vám dva tisíce liber,“ nabídl náhle.

S dvěma tisíci liber by mohla žít nadosmrti v pohodlí. Beze strachu z hladu. Ze zimy.

Z muže, který číhá na její panenství.

„Netoužím po penězích, které si nevydělám,“ odsekla, ale další slova už spolkla. Sama sobě připadala nabubřelá.

„Pak vám tedy najdu místo,“ řekl klidně Gabriel.

„Místo guvernantky?“ zeptala se. A přemítala, proč má z té představy tak malou radost.

„Ano.“

„Nemyslím si, že by byl pán rodiny nadšený guvernantkou, která strávila nějaký čas v Domě Gabrielově.“

„Mademoiselle, moji zákazníci mnohem raději přijmou guvernantku, která byla mým hostem, než aby kdekdo věděl o jejich sexuálních úchylkách.“

Viktorie by neměla být překvapená. Tak proč tedy byla? „To je vydírání,“ namítla nejistě.

„To je cena za hřích,“ opáčil nesmiřitelně.

„Nabízíte mi svou ochranu,“ řekla pomalu a snažila se porozumět. Pochopit. Nepanikařit.

„Ano, nabízím vám svou ochranu.“

Pocítila záchvěv úlevy. A sama sebou za to pohrdala. Nechtěla být závislá na nějakém muži.

Ne kvůli jídlu. Ne kvůli střeše nad hlavou.

Ne pro sexuální uspokojení.

„Na jak dlouho?“ zeptala se stručně.

„Jak to bude potřeba.“

Než se mi podaří vypátrat druhého muže, znamenala tahle odpověď.

Vypátrat – a zabít ho.

„Jak víte, že nejsem komplic toho muže?“

Vzápětí lapla po dechu. Nemohla přece říct to, co právě řekla! Přesto to udělala.

„Jak víte, že vám to nenabízím proto, abych vás zabil v době, kdy bude váš křik co nejmíň rušit zákazníky?“ odpověděl jí Gabriel.

Viktorie se stále soustředila na jeho oči a snažila se nevidět nůž v jeho ruce.

„A je to tak?“

„Tohle je bordel, mademoiselle,“ odpověděl věcně. „Kdyby vás někdo slyšel křičet, vůbec nic by se nestalo, myslel by, že křičíte vášní.“

Muži na ulicích občas při souložení chroptěli, jako prasata hledající potravu; prostitutky jen tiše trpěly.

„Muži… a ženy… ve vašem domě často křičí, pane?“ pronesla zvolna Viktorie.

„Tyhle zdi jsou dost tlusté na to, aby chránily soukromí.“ Gabriel odpověděl zdvořile, ale záměrně pootočil její otázku. „Nic neuslyšíte.“

„Muži a ženy, co souloží na ulicích, nekřičí vášní,“ namítla Viktorie otevřeně.

V jeho pohledu zahlédla minulost.

Hlad.

Zimu.

Sex.

Vůli přežít, za jakoukoli cenu.

Co přiměje k prosbám muže, jako je on?

„Muži a ženy souloží na ulicích stejným způsobem, jakým žijí, mademoiselle,“ prohlásil bezvýrazně Gabriel. „Tady ukradnou chvilku vášně, jinde ukradnou peněženku.“

A život je někde mezi tím.

Viktoriiny šaty byly jen z tenké vlny: od klečení ji začínala bolet kolena. Dlaně měla zpocené. Otřela si je o látku a hrubá vlna ji dřela do prstů.

„Nemohu vám říct jméno té prostitutky,“ zamumlala. Už Dolly nepovažovala za přítelkyni, ale nemohla být zodpovědná za její smrt. I Dolly byla obětí okolností.

„Říkal jsem vám, že pokud není mrtvá už teď, brzy bude.“ Ostří nože, který Gabriel stále držel ve štíhlých prstech, se jasně lesklo. „Její jméno už mě nezajímá.“

„Ne?“ Viktorie odvrátila pohled.

Stříbrné oči vyčkávaly, až se do nich zas zadívá.

Nežádal od ní pomoc. Tak proč stále silněji cítila potřebu pomáhat mu?

„Ten muž, co psal dopisy,“ olízla si Viktorie horní ret drsnou špičkou jazyka, „určitě nemá ani ponětí o muži, co vás obtěžuje.“

„Jak to víte, mademoiselle?“

Viktorie se nenechala zmást zdvořilým tónem Gabrielova hlasu.

„Vím to, protože on vás neznal, pane.“

„Mě zná mnoho mužů, mademoiselle,“ namítl Gabriel cynicky.

„Kdyby znal váš dům, nemusel by pronásledovat guvernantku svých dětí.“

Pronásledovat guvernantku svých dětí jí znělo v uších. Měla pocit, že už v hlavě nemá ani kapku krve.

Stříbrný pohled byl tvrdý a nekompromisní. „Buď jste, mademoiselle, blázen – nebo lhářka.“

Viktorie se na něj upřeně zadívala. „Nemohu vám pomoct, pane,“ řekla tiše.

Kdyby mu prozradila jméno muže, co psal ty dopisy, potom ho tenhle stříbrooký, stříbrovlasý muž vypátrá, půjde za ním a když o ní budou mluvit, Gabriel se možná dozví, kdo je její otec. A ona nechce, aby to zjistil, nechce, aby věděl o její minulosti.

„Nemůžu vám pomoct,“ zopakovala.

„Ale já můžu pomoct vám, mademoiselle,“ namítl jemně. Dá jí najíst. Dá jí střechu nad hlavou. Najde jí práci. Co si má zvolit?

Život.

Smrt.

Ale za jakou cenu?

Do očí se jí draly slzy.

Slzy z vysílení, namlouvala si.

A věděla, že zase lže.

„Proč mi chcete pomoct, když víte, že já vám pomoct nemůžu?“ zeptala se ho otevřeně.

Gabriel se postavil, kůže bot zavrzala.

Viktoriiny oči se octly v úrovni jeho stehen. Jeho pohlaví napínalo tenké hedvábí kalhot a nedalo se přehlédnout. *Jste tak velký, pane?*

Měřím přes devět palců.

Viktorie trhla hlavou dozadu.

Stříbrné oči zasvítily.

„Možná proto, mademoiselle, že i já jsem jednou tvrdil, že nikdy nebudu o nic prosit. Možná vás chci téhle situace ušetřit,“ ozval se Gabriel.

V jeho očích bylo příliš mnoho bolesti. Příliš mnoho smrti.

Smál se vůbec někdy, tenhle muž, který se narodil v Calais, ve Francii?

„Prosil jste někdy o sexuální potěšení ženu?“ zeptala se impulzivně.

Vedro v ložnici se stupňovalo.

„Já jsem Gabriel, mademoiselle. Spal jsem s muži, ne s ženami.“

„Proto, abyste mohl jíst,“ namítla Viktorie.

„Proto, abych si vydělal co nejvíc peněz,“ oponoval Gabriel. „Co myslíte, za co jsem postavil tenhle dům?“

Otec Viktorii učil, že hřích je odporný.

V londýnských ulicích už viděla odporné věci – ale na Domě Gabrielově nic odporného nebylo.

Viktorie si uvědomila, že je teď v mnohem větším nebezpečí, než když předtím prohledávala zásuvky. Gabriel odpustí slídilovi; ale neodpustí ženě, která pátrá v jeho minulosti.

Může jí zabít nožem, pistolí, zubním kartáčkem.

Nikdo nebude truchlit nad smrtí Viktorie Childersové, staropanenské guvernantky.

Kdo bude truchlit pro Gabriela?

„Neodpověděl jste mi na otázku, pane.“ Viktoriin hlas zněl, jako by přicházel z veliké dálky. „Jestliže mi neodpovíte, nemůže čekat, že bych já odpověděla vám.“

Na vteřinu si myslela, že Gabriel neodpoví, a pak…

„Ne, mademoiselle, nikdy jsem žádnou ženu o sexuální potěšení neprosil.“

„Prosila někdy žena vás?“ ptala se Viktorie dál a srdce jí zas bušilo.

Sex je mocná síla.

„Ano.“

„Líbilo se vám to?“

„Ano.“

„Křičel jste… někdy… rozkoší?“ pokračovala Viktorie. Nemohla to zastavit.

Chtěla vědět víc.

O sexu.

O muži jménem Gabriel a o ženě jménem Viktorie.

Chtěla vědět, proč k němu byla poslána právě ona, a ne jiná žena.

Vteřiny ubíhaly, každá jako úder srdce; jeden úder, tři údery, šest, devět…

Viktorie toužila uslyšet nějaký zvuk – aspoň hlas muže či ženy uvnitř domu, anebo drkotání kol kočáru, který projíždí dole po ulici.

Konečně… konečně přišla odpověď.

„Ne, mademoiselle, rozkoší jsem nekřičel.“

Ale dával ji. Rozkoš, která nahrazovala to, co nedostal. Jediným zvukem v místnosti bylo praskání ohně a splašený tlukot Viktoriina srdce. Ve stínech pokoje se chvěla pravda.

„Ta žena… ta vás prosila potom nebo předtím, než jste… prosil o potěšení vy?“

„Předtím.“

Místo stříbra měl najednou v očích temnou šeď a Viktorii ta šedá temnota Gabrielových očí znehybnila.

Pomalu začínala chápat.

Otázku už vzít zpět nemohla, ale přála si, aby to šlo. Chtěla se dozvědět pravdu; teď jí hleděla do tváře.

„Je to čtrnáct let, osm měsíců, dva týdny a šest dní od chvíle, co jsem prosil o potěšení, mademoiselle.“ Ten muž za mramorovou maskou začal od té chvíle nenávidět život – ten muž, který toužil po doteku, po objetí, byl od té chvíle pevně zamčený za alabastrovou zdí krásy. „A od té doby jsem se nedotkl ženy.“

7

„Proč?“

Gabrielův hlas se dutě rozléhal prázdným salónem, ve kterém soupeřilo s tmou chvějivé světlo několika dohořívajících svíček.

Přišel čas účtování.

Dva dveřníci, hnědovlasý a plavovlasý, stáli strnule v pozoru, přes jejich tváře se míhaly světlo a stíny, které chvílemi měnily zlatě plavé vlasy v pšenici a hnědé v oheň a bronz. Ani jeden z mužů neopětoval Gabrielův upřený pohled, ale také ani jeden nedal najevo strach či lítost a Gabriel si na okamžik myslel, že mu vůbec neodpoví.

„*C'est* – ty její oči, monsieur,“ ozvalo se konečně. Gabriel prudce otočil hlavu k hnědovlasému Stephenovi. „Porušili jste můj příkaz pro pár *beaux yeux*?“ zeptal se ostře. „Pro pár krásných očí?“

Řekla jsem jim, že potřebuji ochránce, vysvětlila na začátku večera svou přítomnost v domě Viktorie Childersová.

„*Non*, monsieur.“ Jantarové oči se neohroženě zadívaly do stříbrných. „Porušil jsem vaše nařízení, protože si pamatuju, jaké to je mít hlad a nemít na prodej nic víc než sebe.“

„Před šesti měsíci jsi nebyl tak útlocitný, Stephene.“

Stephen u Gabriela pracoval pět let a za tu dobu nedovolil žádné prostitutce nebo děvce překročit práh domu.

Až dnes.

Ale Viktorie nebyla šlapka, byla jen pěšák ve hře. Pěšák vyslaný druhým mužem.

Teď se do Gabrielových zadívaly blankytně modré oči. „Kdybychom ji poslali pryč, pane, nepřežila by noc.“

Modrooký, plavovlasý John byl obyčejný kluk z Lancashiru, který přijel do Londýna hledat štěstí, jeden z tisíců, kteří se každoročně objeví ve městě. Jeho krása bylo to jediné, co ho odlišovalo od ostatních chlapců, co tu hledali práci. John se měl stát farmářem, dělat prostou, řádnou práci. To, že pak dělal kurvu, bylo proti všem jeho zásadám.

Ale dělal to.

Dělal kurvu pět let.

Skoro ho to zabilo.

Před deseti lety vzal Gabriel Johna z ulice, nakrmil ho, oblékl a zaměstnal. Před šesti měsíci mu s důvěrou svěřil ochranu Michaela a jeho budoucí ženy.

„Znáš cenu za neloajálnost, Johne.“

V Johnových očích nebyla ani stopa výčitky nebo protestu.

John i Stephen dobře věděli, jaké následky může mít to, že pustili do domu cizí ženu.

Přesto nezaváhali a udělali to.

Proč?

V Johnových blankytně modrých očích se kmitl letmý úsměv a zas ho spolklo mihotavé světlo svíčky. „Ale byla báječná, nemyslíte, pane?“

„Ano, byla báječná,“ kývl Gabriel a hlavou mu bleskla čerstvá vzpomínka na včerejší večer.

Frajírci a politici byli zděšeni tím, že děvka vyžaduje stejné ohledy jako jejich manželky, dcery a sestry.

„Stephen a já si sbalíme věci a odejdeme dřív, než se vzbudí ostatní služebnictvo,“ ozval se John věcně.

Gabriel si nemohl dovolit nechat si dál tyhle dva, ne teď, když se ten druhý muž vrátil.

John to chápal lépe než kdo jiný z Gabrielových zaměstnanců.

A Gabriel teď víc než kdy dřív potřeboval lidi, na které se mohl spolehnout. Tím, že pustili tu ženu do domu – ženu, která by klidně mohla být vrahem – prokázali svou nespolehlivost.

Už by jim nikdy nemohl věřit.

To ale Gabrielovi celou věc neulehčovalo.

„Gaston vám vyplatí dvouměsíční plat jako odstupné,“ řekl bezbarvě.

Stephenův jantarový pohled se odrazil od Gabrielova stříbrného. „Děkuji, pane.“ Otočil se a odcházel, ve stínu byly jeho kaštanově hnědé vlasy tmavé a jako bez života.

„Johne.“

John se zastavil v půli kroku, ve vlasech se mu třpytilo zlato. „Pane?“

Gabrielovy oči se zúžily do tenkých škvír, hledal v Johnově tváři a těle známky napětí.

Známky zrady.

„Doprovázel tu ženu někdo – kdokoliv?“

„Ne, pane.“ John se zadíval někam za Gabrielovo rameno. „Přišla sama.“

Možná lhal. Nebo možná říkal pravdu.

Gabriel nevěděl.

John se tiše otočil, pak se zastavil.

Gabriel si instinktivně sáhl pod frak a nahmatal hladkou a pevnou pažbu revolveru.

Gabriel byl ozbrojený a John také, stejně jako všichni zaměstnanci v domě.

Johnova ruka ale zůstala viset volně podél těla.

„Mlha byla hustší než hrachová polévka, pane,“ vysvětloval klidně. „Pravda je, že nevím, jestli ta žena přišla sama nebo ne. Mohl s ní být někdo, kdo zůstal stát kdesi mimo okruh světla pouliční lampy. Můžu jenom říct, že jsem s ní nikoho neviděl.“

Gabrielovi se stáhlo hrdlo.

John mluvil pravdu. Ale Stephen?

„Proč jsi to udělal Johne?“

„Připomínala mi pana Michaela.“

Hladovýma očima.

„A připomínala mi vás. Připomínala mi nás všechny.“ Děvky. Pasáky. Žebráky. Vrahy. Zloděje.

Všichni, kdo pracovali v Gabrielově domě, měli za sebou život na ulici.

Na anglické ulici.

Na francouzské ulici.

„Říkám si, kde bychom teď byli, kdyby nám někdo nedal možnost vydělat si peníze. Kdybychom nedostali možnost vyhrabat se ze stoky a začít normální život.“

John to ale dokázal sám – a dávno předtím, než ho Gabriel našel.

„Vezmi si odstupné a kup si nějaký pozemek, Johne,“ řekl Gabriel potichu. „A jdi, je už pozdě.“

Přitom myslel na Michaela. Myslel na Annu.

Myslel na jejich nastávající zásnuby.

Gabrielovi lidé, tak Michael přezdíval všem zaměstnancům v Domě Gabrielově, i zlodějům, tulákům a bezdomovcům, o které se kdy Gabriel postaral.

Teď si Gabriel vzpomněl na šedovlasého muže a pak si vybavil scény z Hundred Guineas klubu, místa, kde se scházeli homosexuálové.

Johna kdysi postavilo na nohy to, že v klubu začal pracovat, že se tam začal prodávat. Ne, ten už se nikdy nevrátí na venkov, nikdy už nebude obyčejným vesnickým chlapcem.

„Věříš Stephenovi, Johne?“

Gabrielovi se protivily podezíravé myšlenky, co se mu stále rojily v hlavě – ale věděl, že nemá jinou možnost. Nesmí dopustit, aby se jeho dům proměnil ve vražednou arénu.

John se napřímil. „Věřím tady všem, pane.“

Další prohřešek.

Děvky si důvěru nemůžou dovolit.

Ani lásku.

Naději.

„Věříš mi?“ zeptal se Gabriel měkce.

„Ano.“

Koneckonců, Viktorie Childersová mu taky věřila.

Jedla jeho jídlo a teď spala v jeho posteli. A věřila, že je jeho hostem.

Nebyla.

Viktorie byla stejně tak vězněm jako Gabriel.

„A můžu věřit já tobě?“ zeptal se polohlasem Gabriel. „Udělal jsem jenom to, co jsem považoval za správné,“ odpověděl John vyhýbavě.

A udělal by to znova.

Gabriel pohlédl k oknu. Svítalo. Musí si vybrat. Buď nechá Johna a Stephena jít – protože udělali to, o čem si mysleli, že je správné, nebo je u sebe nechá; pak ale musí počítat tím, že jejich soucit může způsobit další smrt.

Ten druhý muž je mohl podplatit.

Jestli přijali jeho peníze, ten druhý muž je nakonec zabije. Jsou-li nevinní, zabije je Gabrielovo propuštění.

A to by byla daleko horší smrt než ta, kterou by jim připravil druhý muž.

Po celém Londýně by se rozkřiklo, že je Gabriel vyhodil, a nikdo by nezaměstnal nedotknutelné andělské zatracence. John a Stephen by zase začali dělat kurvy.

Ale vlastně – vlastně by to byl mnohem lepší osud než ten, který by je čekal, kdyby jim Gabriel řekl, ať zůstanou.

Nikdo nemá právo žádat po někom to, co po nich bude chtít Gabriel…

„Nezaslouží si propuštění, pane," ozval se Gaston.

Gabriel upřeně hleděl na vínem potřísněný ubrus; zdálo se mu, že z něj vystupuje jemný ženský profil s rovným nosem, širokým obočím a rozhodnou bradou..

Viktorie si nemyslela, že je krásná, ale byla.

Gabriel se setkal s jejím typem krásy jenom u jediné osoby, a ta bude brzy patřit Michaelovi.

„Varoval jste je před mužem, který by mohl chtít zabít pana Michaela, ale ne před ženou," připomněl strnule Gaston. „John ani Stephen neměli v úmyslu nic zlého, když tu ženu v noci pustili dovnitř."

Ale Gabriel se už rozhodl.

Nemohl si dovolit nikoho litovat. Nemohl si dovolit váhání. Nemohl si dovolit soucit.

Viktoriin obličej náhle zmizel, profil její tváře se zase změnil v houf různě se překrývajících skvrn od vína.

„Gastone, proč myslíš, že jsem se zachoval moc tvrdě?" Gabriel vzhlédl od ubrusu. „Neposlechli můj rozkaz. Měl jsem jim snad místo vyhazovu zvednout plat?"

„Mají vás velmi rádi, monsieur."

Do prázdného salonu pronikaly nezřetelné zvuky: řinčení pánve, vzdálené zaklení – kuchař Pierre chystal pozdní snídani. Za chvíli se sem nahrne služebnictvo a odklidí ze stolů stopy nočních radovánek.

Gabriel si pamatoval rok i okolnosti, za jakých každého ze sluhů získal.

Nechtěl jejich lásku, chtěl jejich loajálnost.

„Láska něco stojí, Gastone," řekl teď chladně. „Patří tomu, kdo za ni líp zaplatí."

Láska kurvy se mění se zákazníkem.

„Lidé jsou znepokojeni, monsieur."

„Dokud se budou řídit pravidly mého domu, mají svá místa jistá."

„Mysleli, že jste před šesti měsíci zemřel."

Gabriel neodpověděl.

Bylo to poprvé, co Gaston připomněl události, které se tady odehrály před šesti měsíci.

„No – každý vidí, že jsem pořád naživu."

„Podpálil jste dům," řekl Gaston zachmuřeně.

Ale pak ho Gabriel zas zrekonstruoval.

Dům Gabriel podpálil proto, aby zachránil anděla. A dům zas znovu postavil proto, aby chytil monstrum.

„Zaplatil jsem jim všechny škody.“

„Tady nejde o peníze, monsieur.“ Svíčka v Gastonově pravé ruce zaprskala a zhasla, pravá část jeho obličeje ve stínu potemněla. „Nevěřil jste jim. A oni teď nevědí, jestli můžou věřit vám.“

Důvěra.

Pravda.

Do pachu vyčpělého vína a cigaretového kouře proniklo slabé aroma kávy.

Děvky si důvěru nemůžou dovolit.

Gabriel si už kdysi myslel, že zná pravdu, ale ten druhý muž mu ukázal, že se mýlil.

„Myslíš tedy, Gastone, že nikomu ze svých lidí už nemůžu věřit?“ zeptal se opatrně.

Gaston se napřímil. „Nikdo v tomhle domě by vás nezradil, monsieur.“

„Ale před šesti měsíci ses zrovna ty neřídil mými instrukcemi – když jsem zakázal panu Michaelovi přístup do domu,“ prohlásil ostrým tónem Gabriel. „Dalo by se říct, že to je určitá forma zrady.“

Gastonova tvář se na okamžik propadla do vzpomínek. „Monsieur Michael nechtěl odejít bez vašeho těla,“ řekl s nezvyklým pohnutím.

Gabriel si vzpomněl na ozvěnu výstřelu.

Na stříbřitý závoj Michaelova dechu. A na svou otázku: Oplakával jsi mě?

Ano.

„Nebylo to moje tělo,“ řekl nepřítomně.

Michael tenkrát před šesti měsíci vynesl z trosek domu spálené tělo žebráka – jehož mrtvolu Gabriel položil do své postele a doufal, že ji za něj budou považovat.

A považovali.

Tenkrát udělal, co bylo potřeba, aby zachránil Michaela. Aby mohl žít normální život, a ne noční můru.

Jenže noční můra právě začala.

„Myslel, že je to vaše tělo, monsieur.“ Gastonovu tvář projasnil nával vřelého citu. „Miluje vás. Monsieur Michael je součástí rodiny. Nevyhodil bych ho. *Jamais*. Postaral se o nás, když jsme neměli kam jít.“

Dvě slova udeřila Gabriela jako pěst.

Jamais. Nikdy.

Rodina.

Všichni to byli děvky. Pasáci. Žebráci. Vrazi. Zloději. Jejich minulost tady bude vždycky. Nikdy by se nesešli pod střechou Gabrielova domu, kdyby měli rodinu.

Gaston se upřeně zadíval kamsi za Gabrielovu hlavu. „Mám si vyplatit dvouměsíční plat jako odstupné, monsieur?“ ozval se po chvíli.

Gabrielovi cukl levý koutek úst. Gaston u něj pracoval už čtrnáct let. Gabriel ho kdysi našel v uličce Seven Dials, zmláceného do krve.

Gabrielův dům se bez Gastona nemohl obejít. To on se staral jak o provoz, tak o všechny, co tu pracovali.

„Chceš si hledat práci u monsieur Michaela?“ prohodil teď Gabriel lehkým tónem. „*Je ne crois pas, mon ami*. Vy dva byste si otevřeli jiný dům, a kde bych pak byl já?“

Gastona poznámka nepobavila.

„Lidi se bojí, monsieur,“ řekl důrazně, s vážnou tváří.

„Zaplať jim něco navíc,“ navrhl suše Gabriel.

„Chtějí vědět, koho mají zabít, monsieur. Teď málem vyskočí až ke stropu pokaždé, když vyletí špunt z láhve šampaňského. *S'il vous plaît*. Kdybyste jen popsal toho muže, který vás…“

Viktorie řekla něco podobného.

Když neodpovíte na mou otázku, nemůžete čekat, že já odpovím na vaši.

Byla to rozumná žádost.

Gabriel otevřel ústa, ale ta pravá slova nepřicházela.

Ti, co sami nesli kůži na trh, jen aby zachránili život někoho jiného, si zasluhovali vědět, jak vypadá jejich potencionální vrah.

Ale slova nepřicházela.

„Dnes večer tady byl jeden muž,“ řekl Gabriel místo vysvětlení.

„Dnes v noci tady byla spousta mužů, monsieur,“ namítl Gaston, ale Gabriel jeho sarkasmus ignoroval.

„Muž s šedými vlasy – je mu tak kolem padesáti. Jmenuje se Gerald Fitzjohn. Chci jeho londýnskou adresu. Pošli Jeremyho do knihovny, ať se po ní podívá.“

„Jeremy si šel právě lehnout, pane.“

„No tak ho vzbudíš, Gastone,“ vykřikl Gabriel netrpělivě. Gaston prkenně přikývl. „Výborně, monsieur.“

„A dál… dál pošleš Jacquese do Times a News,“ jmenoval Gabriel dva nejznámější londýnské deníky.

Gaston otevřel ústa k protestu – Jacques si taky zrovna šel lehnout –, ale pak námitku spolkl.

„Chci, aby Jacques zkontroloval všechny inzeráty s nabídkami práce za poslední rok a půl,“ pokračoval Gabriel. Předtím si vybavil Viktoriinu poznámku: kdyby věděl o vašem domě, pane, neusiloval by o guvernantku svých dětí. „Řekni mu, aby se podíval na opakující se inzeráty, ve kterých se hledá guvernantka. Když něco objeví, ať si zapíše jména a adresy.“

Viktorie věřila, že je jen náhodnou obětí svého zaměstnavatele, ale Gabriel dobře věděl, jak se věci mají. Člověk, který ji chtěl dostat, měl na svědomí už pár obětí – ale nové guvernantky se v jeho domácnosti nejspíš hledaly docela běžným, nenápadným způsobem, pomocí novinových inzerátů.

„*Très bien*,“ kývl Gaston.

„A David ať navštíví zprostředkovatelny práce.“ David uměl okouzlit kohokoliv, muže i ženu, starého či mladého. „Ať tam vykládá historku o tom, že mu doporučili guvernantku jménem Viktorie Childersová, a on že někam založil papír s její adresou.“

Gaston doširoka otevřel oči, když uslyšel Viktoriino jméno a bývalé zaměstnání.

„Až Jeremy najde Fitzjohnovu adresu, ať se v matričním archivu podívá ještě po jméně Childersovi. Když najde nějaké Childersovi, kteří by měli dceru jménem Viktorie, ať si poznamená i jejich adresu.“

„*Très bien*.“

Velmi dobře.

Tahle noc nepřinese nic dobrého.

Právě začal hon na vraha.

„Gastone.“

„*Oui*?“ Gaston se zastavil.

„Chci mít ty informace dneska v poledne,“ řekl tiše Gabriel. „Ať mě služebná vzbudí, až se David vrátí.“ Najednou se cítil k smrti unavený.

Ale příliš se mu nezamlouvala představa, že bude spát na koženém gauči.

Před sedmadvaceti lety by to považoval za luxus. Ne, už nebyl chlapec.

Byl muž a znal cenu života.

„*Très bien*, monsieur. Řekl jsem Evanovi, Julienovi a Allenovi, aby tu ženu ve vaší ložnici hlídali. Budou se střídat po osmi hodinách.“

„*Merci*.“

Gabriela napadlo, jestli Viktorie spí… nebo jestli nemůže usnout, protože má stejný strach jako on.

Nikdy mě nikdo neobjal, řekla mu. Měla by dovolit, aby ji objímal, zbrocenou potem a unavenou sexem.

„Mnoho mužů má soucit s ženou, která se octne v nesnázích,“ vyhrkl najednou Gaston.

Gabriel cítil, jak se mu vzadu na krku ježí vlasy.

„Toho, kdo ji nechá utéct, zabiju,“ zamumlal výhružně ztlumeným hlasem. „A tohle vyřiď všem, kteří s ní, jak říkáš, mají soucit.“

„Nikdo nevěří, že ji vězníte.“

„Ne? A co si tedy myslí?“ zeptal se ostře Gabriel.

Gaston pokrčil rameny: „Lidi nevědí, co si mají myslet, monsieur. Ale všichni cítí, že je tady něco špatně. Třeba ta dražba se jim zdá divná, mohl jste ji zrušit, ale neudělal jste to.“

Ne, Gabriel dražbu nezrušil. Místo toho se o ženu sám ucházel – a teď ji měl.

Kolem poledne se zpráva o zahalené ženě, která pokoušela nedotknutelného anděla, rozšíří po celém Londýně.

„Řekni všem, že muž, který chce zabít mě, chce zabít také ji,“ pronesl s vážným důrazem. „Když odtud uteče, je to stejné, jako by už byla mrtvá.“

V Gastonových hnědých očích se objevila otázka. Proč?

Proč postavil Gabriel dům, ve kterém se plní touhy jedině proto, aby přilákaly vraha?

Proč chce nějaký zabiják zničit dva mužské prostituty, proč po tom touží tak silně, že kvůli tomu ztratí ostražitost?

Co mu ten druhý muž udělal, že Gabriel nesnese – po dvanácti letech prostituce – ani letmý dotek?

Gaston se ovšem nahlas na nic neptal; zato Viktorie se ptát bude.

Už teď jí Gabriel o sobě řekl víc než komukoliv jinému. Řekl jí, že prosil, ale neřekl jí, o co prosil.

A věděl, že ona se nakonec zeptá. Za den. Dva.

Viktorie se zeptá, o co u toho druhého muže prosil. A Gabriel jí odpoví.

Zaslouží si to.

„Zemřeli bychom pro vás, monsieur," řekl Gaston prostě. „Nikdo neudělá nic, co byste nechtěl."

Ano, muži – a ženy – by pro něj ochotně zemřeli. To byla součást hry.

Gaston přelétl pohledem salon a dodal: „A to, co jsem řekl o monsieur Michaelovi…"

Gabriel si pamatoval jeho poslední slova o Michaelovi.

„Myslím, že se nemusíme o pana Michaela strachovat," přerušil ho rychle; ale myslel přitom na něco jiného.

Myslel na Viktoriiny vlněné šaty, potrhané hedvábné prádlo a shrnuté punčochy.

Mé panenství je všechno, co mi zůstalo, řekla.

Ale nebylo to všechno.

Měla v sobě vášeň.

Chtěla jsem cítit váš dotek, a proto jsem děvka, řekla mu. A on ji nechal, aby tomu věřila.

Ale není to vášeň, co udělá z muže či ženy děvku – děvkou je ten, kdo provozuje sex, když vášeň chybí.

Michael byl prostitutem, ale nikdy nebyl děvkou. Na rozdíl od Gabriela.

Nezasluhuji proto smrt? napadlo ho teď.

„Gastone, pošli zprávu madame René," řekl prudce. „Vyřiď jí, že potřebujeme krejčovou."

8

Tma se jí tlačila na víčka, *mužská ruka* –

Viktorie se zhluboka nadechla a zavrtěla se; přes obličej jí splýval závoj vlasů.

Pomalu si začala uvědomovat, kde je. Ulehla do tmy a ve tmě se i probudila. Cítila pevné matrace pod zády a jemnost přikrývek, ve kterých byla zachumlaná až po bradu.

Nebyla to její postel.

V pokoji, který měla Viktorie najatý, byly jen proleželé matrace a hrubá deka bez povlaku, ale teď spí v ložnici muže se stříbrnýma očima, v ložnici bez oken, kam neproniká ani šedavé denní světlo, ani zlatavá záře pouličních lamp.

V ústech se ji převalovala plná, sladká chuť.

Čokoláda.

Do vědomí se jí draly další vzpomínky.

Ta plná, sladká chuť, kterou cítila na jazyku, byla pozůstatkem Viktoriiny včerejší večeře.

Večeře, kterou jedla o samotě. A také cítila vůni – vůni mýdla a škrobu a pod nimi… jemný závan pižma, čisté vůně mužského těla.

Viktorie spala v pokrývkách, ve kterých spával on. Muž, který se jmenoval Gabriel.

Jeho vůně ji předešlou noc ukolébala k spánku. Nebo snad byla noc pořád?

Viktorie zkusila, jestli neuslyší…

Jeho dech.

Jeho přítomnost.

Jeho myšlenky.

Nebyla po něm ani stopa.

Tohle je bordel, mademoiselle. A zdi jsou tu dost tlusté na to, aby chránily soukromí, řekl Gabriel.

Viktorii zaplavil žár.

Otázky, které včera v noci položila muži se stříbrnýma očima a stříbrnými vlasy, jako by jí prošlehly celým tělem.

Prosil jste někdy o sexuální potěšení ženu?

Ne, mademoiselle, nikdy jsem žádnou ženu o potěšení neprosil.

Prosila někdy žena vás?

Ano.

Líbilo se vám to?

Ano.

Křičel jste… někdy… rozkoší?

Ne, mademoiselle, rozkoší jsem nekřičel.

Ta žena… ta vás prosila potom, nebo předtím, než jste prosil o potěšení vy?

Předtím.

Je to čtrnáct let, osm měsíců, dva týdny a šest dní od chvíle, co jsem prosil o potěšení, mademoiselle. Od té doby jsem se ženy nedotkl.

Tma tlačila Viktorii na prsou.

Sečetla dny, týdny a měsíce, které uplynuly ode dne, co dostala vyhazov a octla se na dlažbě londýnské ulice. Její ztráty i ústrky ale bledly ve srovnání s tím, co prožil Gabriel.

Popíral touhy svého těla kvůli činu, který neměl pod kontrolou. A od toho okamžiku počítal každou minutu, každou hodinu ubíhajících roků.

Viktorie si najednou vzpomněla na prostitutku jménem Dolly a na složený kus papíru, který jí Dolly vtiskla do dlaně. Pro ochranu, ujistila Viktorii.

A včera v noci mužský hlas usvědčil Dolly ze lži. *Řekla vám vaše přítelkyně, co to vlastně je?*

Viktorie se snažila pravdu odsunout do nejvzdálenějšího koutku mysli.

To je chlorid rtuťnatý, mademoiselle. Řekla vám vaše přítelkyně, jak se ty tablety mají užívat?

Ale pravda se odstrčit nedá.

Jediná tableta způsobí prudké křeče, obyčejně následované smrtí. Dvě tablety zavedené do pochvy by vás s největší pravděpodobností usmrtily.

Tlak, který ležel na prsou jako kovadlina, se teď propadl až dolů, do podbřišku.

Viktorie odhodila přikrývku a vstala.

Dřevěná podlaha ji studila do bosých nohou, chladný vzduch, který se dotkl nahé kůže, mrazil.

V krbu už nebyl ani jediný žhavý uhlík, který by poskytl trochu tepla. Pocitu bezpečí.

Gabriel, majitel domu, prostitut a vrah, mohl kdykoliv vejít do dveří a rozsvítit světlo.

Byla jsem vlhká touhou. Protože jsem chtěla, abyste se mě dotkl – vy, cizí muž.

Stud, který se nedostavil, když to vyslovila, se neobjevil ani teď.

Viktorie rázně zahnala všechny vzpomínky.

Nemůže si dovolit cítit strach. Naději.

Touhu.

Věčný hlad ženy.

Natáhla ruce do černé prázdnoty před sebou a vykročila. Vzápětí narazila do zdi.

Prudké plesknutí, jak tělo narazilo do dřeva, v pulzujícím tichu přímo explodovalo.

Ne, nebyla to zeď. Celou vahou těla narazila do skříně. Byla jí zima, srdce jí zběsile tlouklo.

Slyšel ji?

Co když teď přijde?

Byla nahá, neměla ani punčochy, do kterých by se mohla schovat.

Její šaty – kde jsou?

Koupelna – kde je?

Viktorie pomalu sunula ruce po zdi… Nahmatala bok skříně, pak další zeď; přeběhla po ní prsty levé ruky, pravou držela nataženou před sebou, aby se vyhnula dalším nárazům do nábytku.

Nebo do muže.

Nakonec prsty nahmataly dřevěný rám, vedoucí do prázdného prostoru.

Našla koupelnu.

Překročila práh a konečky prstů vnímaly drsnou zeď, hladký smalt, ledový kov, dřevěný vypínač…

Viktorie jej stiskla.

Světlo ji na chvíli oslepilo. Pak se před ní zaleskly měděné kohoutky, sprcha s vanou, mramorový monolit umyvadla – a nahá žena zahalená do tmavých, rozcuchaných vlasů.

Odvrátila pohled od obrazu v zrcadle a zadívala se na dřevěný věšák vedle mramorového umyvadla. Viselo na něm zažloutlé hedvábí. Minulou noc si vyprala prádlo a punčochy, tak jako vždycky před spaním.

Vstoupil Gabriel do ložnice a do koupelny, zatímco spala? Viděl to, co žádný muž nemá právo vidět – marný pokus ženy zůstat na úrovni, i když noblesa už není k dispozici? Viktoriin pohled se vrátil zpět k zrcadlu.

Ta nahá, tmavovlasá žena se dívala směle. Z tmavých vln vlasů vystupovala bílá ňadra – žena, svlečená z pozemského majetku a pyšné marnivosti.

Znám tě, Viktorie Childersová, tvrdil muž, který jí posílal dopisy.

Ale Viktorie neznala ženu v zrcadle.

Neznala tu ženu, která se svlékla před úplným cizincem a necítila žádný stud.

Ňadra vystupovala z hrudi ve smělé křivce, jako proklamace ženství. Symbol slabosti a zranitelnosti.

Hřích ženy.

Touha je součástí nás všech, mademoiselle.

Viktorie si vzpomněla na londýnskou smetánku, která sledovala dražbu jejího panenství.

Muži, co zasedají v parlamentu, ženy, co ovládají společnost.

Našli vášeň, kterou hledali?

Bledá štíhlá ruka v zrcadle se zvedla.

Zatoužíte po polibku, provokativně šeptal známý mužský hlas.

Žena v zrcadle se dotkla červených rtů.

Rozpraskaná kůže zaškrábala Viktorii do prstů; měla pocit, jako by jí proběhl tělem elektrický výboj.

Tyhle rty ještě nepolíbil žádný muž.

Muži nelíbají ženy z ulice, jenom s nimi spí.

Teď už chápala proč.

Prostitutky mívají vysušené, rozpraskané rty – tak jako Viktorie.

Ještě před šesti měsíci byly plné a měkké.

Obdivovala snad tajně plnost svých rtů a hebkost své kůže?

Byla její marnivost tak zřejmá?

Vaše prsa, naléhal mužský hlas.

Bledá štíhlá ruka v zrcadle klesala pomalu níž, přes ostrou bradu a napnuté hrdlo až k pulzující jamce na krku a zmizela v rozpuštěných vlasech.

Pod pokrývkou tmavých vlasů zakryla mozolnatá kůže Viktoriiných dlaní kulatá prsa. Byla oblá a měkká jako žádná jiná část jejího těla. Z dlaně vykoukla bradavka jako temné růžové poupě. Ale nebyla jako něžné poupě. Byla tvrdá, pokrytá jemnými hrbolky. Na samém vrcholku měla drobnou prohlubeň.

Než přišly dopisy, Viktorie se na své nahé tělo nikdy nedívala, nikdy se ho nedotýkala jinak než žínkou při koupání.

Nikdy si neuvědomovala smyslnost, která dřímala pod prostými vlněnými šaty a čekala, až ji Viktorie odhalí.

Teď si ale muž se stříbrnýma očima a stříbrnými vlasy přečetl dopisy. A věděl…

Chceš to, po čem tajně touží každá žena.

Ale ona nechtěla chtít.

Nechtěla toužit po polibcích.

Po laskání.

Nechtěla toužit.

A nechtěla hladovět…

Po teple doteku.

Po rozkoši.

Nechtěla toužit a hladovět po prstech muže… Po jeho penisu… Jeho jazyku…

Viktorie se otočila, ruce jí klesly, vlasy se rozlétly. Posledních šest měsíců používala popraskané nočníky, takže usadit se na hladkém dřevě záchodového prkénka byla příjemná, luxusní změna. Připomnělo jí to všechny vymoženosti, které kdysi považovala za samozřejmé, komfort, o který byla připravena. Komfort, který už možná nikdy nepozná.

Pryč.

Všechno bylo pryč.

Její porcelánové tretky. Náhrdelník ze sladkovodních perel a korálové náušnice, které si nikdy neodvážila nasadit. Stříbrné hodinky, které dostala darem od svého prvního zaměstnavatele. Její šaty, její pokoj, obojí páchlo chudobou a zoufalstvím.

Dlužila nájem a nemohla už dál platit. Dnes v jejím pokoji nejspíš bydlí někdo jiný.

Dostává dopisy určené Viktorii?

Čte je a touží po něčem víc – stejně jako ona?

Viktorie natáhla ruku za sebe, po krabici s papírem.

Nádrž se vypustila s mírným šplouchnutím. Zastaralá kanalizace v domě, kde byla naposled zaměstnaná, chrlila vodu s hlučným šplouchánim.

Její prádlo bylo stále ještě vlhké, její budoucnost stále ještě nerozhodnutá.

Mohla se vrátit do postele – nebo se obléci.

Mohla předstírat, že je Gabrielovým hostem – nebo vězněm, kterým věděla, že je.

Její volba.

Vana kombinovaná se sprchou Viktorii lákala. Nemohla si vybavit, kdy se naposled koupala jen tak, pro vlastní potěšení.

Nešlo to.

Jako malá se bála otce, bála se, že se bude zlobit. A on se zlobil.

Jako guvernantka se bála svých zaměstnavatelů, bála se, že by ji mohli propustit. A oni ji propustili.

Teď ale nebyla ani dítětem ani guvernantkou, byla svobodnou ženou. Viktorie neměla už co ztratit.

Ani otcovu lásku, ani zaměstnavatelovy peníze.

Rozhodně přešla přes studenou vykachlíkovanou podlahu.

Ovládací deska z břekového dřeva byla osazená šesti mosaznými kohoutky, jednoduše označenými „Horká“, „Studená“, „Napouštění vany“, „Mírný proud“, „Silný proud“ a „Sprcha“.

Když Viktorie otočila kohoutkem „Sprcha“, srdce jí tlouklo až v krku.

Nic se nedělo.

Rychle zavřela kohoutek. Rozbila to?

Uplynulo několik vteřin, a pak zvítězil rozum.

Zkusmo otočila kohoutkem „Studená“.

Uslyšela zvuk tekoucí vody, který však nepřicházel z měděné nádrže nad vanou. Viktorie se podívala pod měděný kryt, ale zvuk nevycházel ani z velkého kulatého děrovaného měděného disku nad ní.

Najednou upoutal její pozornost malý teploměr, visící nad měděnými kohoutky.

Napadlo ji, že studená voda teče nejdřív do směšovací komory. Otočila kohoutkem s teplou vodou.

Teploměr ihned zaznamenal zvýšení teploty. Vedle teploměru byl ještě měřič, který ukazoval, kolik vody je v komoře. Čtvrtina, dvě čtvrtiny, tři čtvrtiny, plná…

Spěšně zavřela oba kohoutky.

Vzrušení jí zrychlilo tep.

Na dveřích koupelny nebyl zámek. Ale ani to neztlumilo její nadšení.

Vstoupila do měděné vany, sevřela prsty na ledovém kovu, opatrně přešla pod měděný kryt.

Náhle byla Viktorie zepředu, ze stran i zezadu úplně zakryta měděnými pláty – bylo to jako vstoupit do měděné jeskyně. Žena s měděnou pletí zrcadlila Viktoriiny pohyby – otáčela hlavu, když se Viktoriina hlava otočila, vypínala hruď, když se Viktoriina hruď vypnula.

Viktorie otočila kohoutkem „Mírný proud“.

Teplá voda vytryskla ze všech stran a okamžitě zaplavila prsa, hýždě, levý bok, pravý kotník, obličej, břicho i záda. Na jejím těle nebylo jediné místo, na které by voda nedosáhla.

Vlasy se jí přilepily na ramena a záda, plíce jí naplnila pára.

Když zavřela kohoutek, příval vody ustal. Směle otočila tím, který byl označen „Sprcha“.

Hned jako by ji shora zalil déšť.

Viktorie nikdy nic takového necítila. Voda, která jí dopadala na hlavu a ramena, bodala i hladila zároveň.

Bylo to jako ocitnout se nahá v letním lijáku.

Mimoděk se vystavila dešti a žáru.

Do zdi zapuštěná měděná police obsahovala mýdlo a lahvičku – jak Viktorie brzy zjistila – šamponu. Štítky byly matné párou. Poznala mýdlo podle vůně – bylo to jeho mýdlo. Jeho šampon.

Muže, který slíbil, že ji ochrání. Pokud to půjde.

Viktorie použila Gabrielovo mýdlo a šampon; potom nastavila tvář letnímu dešti, dokud nespotřebovala všechnu teplou vodu.

Na několik prchavých chvil znovu vnímala radost pramenící z nevinnosti. Ale náhle byla pryč.

Její radost.

Její nevinnost.

Viktorie otevřela oči a hleděla na ženu s kůží barvy mědi s tmavými, dozadu uhlazenými vlasy.

Měděné stěny byly zkropené vodou jako okna operlená deštěm. Stříbřitá voda stékala po měděném těle ženy v pomalých klikatých pramíncích, její rysy byly zastřené, nepřítomné a nepokrytě smyslné.

Žena před tím, než je zavržena mužem. Viktorii zvláštním způsobem posilovalo dívat se na tu ženu s kůží barvy mědi. Iluze síly nezmizela, ani když vystoupila z měděné jeskyně.

Světlemodrý ručník na dřevěném věšáku vedle vany byl měkký, tlustý a luxusní.

Viktorie se utřela Gabrielovým ručníkem.

Zrcadlo nad mramorovým umyvadlem zamlžila pára, a tak se v jeho rámu neobjevil žádný bledý tmavovlasý odraz, který by nahradil měděný přelud ve sprše.

Viktorie Childersová na několik okamžiků neexistovala. Mezi zuby slonovinového hřebenu byl uvězněn stříbřitě blonďatý vlas.

Hrudí jí projela ostrá bolest.

Vy mě nechcete, obvinila Gabriela.

Byla byste překvapená, kdybyste věděla, co chci, mademoiselle, odpověděl jí.

Použila jeho hřeben. K jedinému, stříbřitě blonďatému vlasu přibylo několik mokrých a tmavých.

Do očí se jí nahrnuly slzy.

Viktorie si rázně připomněla iluzi síly a otevřela horní zásuvku pod mramorovým umývadlem; našla v ní zubní kartáček se slonovinovou rukojetí.

Gabrielův kartáček.

Její vlastní, dřevěný, zůstal v kabelce spolu s dopisy a jejím malým kartáčem na vlasy.

Včera v noci ležely na podnose dva šálky s čokoládou. Vrátil se Gabriel, když Viktorie usnula?

Také pil čokoládu?

A co přesně ten muž Gabrielovi udělal, že už se potom nikdy nedotkl ženy?

Viktorie prohlédla zásuvky a našla druhý kartáček. Byl stejný jako Gabrielův, měl slonovinovou rukojeť a vypadal nepoužitě.

Vyčistila si zuby a k vypláchnutí úst použila Gabrielovu sklenici, ležící vedle umyvadla.

Viktorie už několik měsíců nebyla tak čistá jako teď. Potěšilo ji to.

Její prádlo bylo stále vlhké. Nedalo se než počkat, až úplně uschne. A pak si obléct šaty, které – přes všechnu Viktoriinu snahu – už příliš čisté nebyly.

Náhle se zachvěla zimou, mokré vlasy se jí lepily na záda a hýždě; otevřela dveře koupelny.

Ložnici zaplavovalo jasné světlo žárovky.

U židle, kam Viktorie předešlé noci odložila šaty, stála drobná žena s planoucími červenými vlasy, vyčesanými nahoru; složitý účes korunoval malý modrý klobouček s pavím perem. Za ní se v zrcadle odrážela další drobná žena s rudými vlasy a modrým kloboučkem zdobeným perem. Obě držely opovržlivě v rukou Viktoriiny hnědé vlněné šaty, jako by se jich štítily. Záda té rudovlasé ženy vypadala strnule a její nalíčená, vráskčitá tvář jevila známky naprostého znechucení.

Ve chvíli, kdy Viktorie zaregistrovala přítomnost nezvaného hosta, starší žena se na ni podívala. Upřeně hleděly jedna na druhou, jedna šokovaně, druhá kriticky.

Rudovlasá žena si Viktorii odhadovala stejně jako lidé na dražbě.

Šok ustoupil hněvu.

Ta žena neměla žádné právo Viktorii soudit – ani podle činů, ani podle oblečení.

Na krku rudovlasé ženy se leskl perlový náhrdelník. Za takový náhrdelník by bylo možné nakrmit všechny bezdomovce v Londýně.

Viktorie si mohla vybrat – buď se schová do koupelny, nebo za své paže.

Nebo si vezme, co je její.

Hrdost.

Důstojnost.

Své šaty.

Přešla k neznámé, vytrhla jí šaty z rukou a přitiskla je k sobě tak, že ji hnědá vlna zahalila od ramen až po paty. Žena byla malá, neměřila víc než pět stop. Viktorie se musela malinko sehnout z výšky svých pěti stop a osmi palců, aby se jí mohla podívat do tváře.

Pak se znovunabytou důstojností couvla o pár kroků zpátky. „Obávám se, že jste si spletla ložnici, paní," řekla mrazivě.

„Madame," pánovitě ji opravila starší žena. „Já jsem madame René."

Mluvila jako francouzská šlechtična nebo jako někdo, koho by Viktorie měla znát.

„Nicméně, madame, jste v mé ložnici. Buďte tak hodná a odejděte."

„Tento *chambre de coucher*, mademoiselle, nepatří vám, ale monsieur Gabrielovi, to je mi známo… Ovšem nejsem tu proto, abych kontrolovala, co se děje v jeho domě. Víte, nemám času nazbyt. Čekají na mě zákazníci."

Zákazníci… muži? Čekají na ni?

Je tahle postarší žena prostitutka?

Ruce, silnější než Viktoriiny, jí vyškubly šaty z náruče.

Viktorii na okamžik napadlo, jestli jí šaty nevytrhl Gabriel, ale v pokoji byly jen ony dvě, elegantní, starší drobná žena neurčitého věku, oblečená ve velkém stylu, a ona, čtyřiatřicetiletá, oblečená jen do svých dlouhých mokrých vlasů.

Madame René se přiblížila k Viktorii.

Viktorie se otočila ve snaze získat šaty zpět.

Dvě teplé ruce ji najednou uchopily za prsa, zvedly je nahoru a stlačily trochu k sobě.

„Máte obstojné poprsí, mademoiselle.“ Viktoriina ňadra byla opět volná. Madame René sáhla do kapsy a vytáhla odtud stočený krejčovský metr. Malý kousek odmotala a pevně jej natáhla drobnýma, štíhlýma rukama. Na ukazováčku pravé ruky se jí přitom zablýskl diamant velikosti holubího vejce. „Ale nemáte skoro žádné boky ani zadek. Navrhneme pro vás šaty, které zvýrazní vaše poprsí, *oui*? No a na boky a zadeček přidáme nějaké vycpávky.“

Viktorie na ni udiveně pohlédla. Muži se dotýkají ženských prsou, ale ženy se přece jiných žen takhle nedotýkají. Na podlaze mezi nimi ležely hnědé vlněné šaty.

Viktorie si vzpomněla na svou důstojnost.

Sice se postavila nahá před Gabriela, ale nebude se předvádět nahá před ženou, která jí svírala prsa.

Sehnula se pro šaty, ale malá noha, obutá v kožené botce, odkopla šaty pryč. Jen sklouzly po zrcadlově hladkém povrchu podlahy.

„Nyní se o vás postarám já, mademoiselle,“ prohlásila madame René a v hlase jí zazněla zkušenost a autorita. „Nedovolím, aby některá z mých žen chodila v hadrech.“

Postarám se o vás… některá z mých žen.

Takhle splnil Gabriel svůj slib, že Viktorii najde práci? Myslel si, že z ní udělá prostitutku?

Intenzívně si uvědomovala svá nahá prsa, která se odrážela v naleštěné podlaze. Narovnala se a cítila, že jí prohlubní mezi hýžděmi stéká ledová stružka potu. Sevřela prokřehlé ruce v pěst.

„Madame René, já nepotřebuji žádnou bordelmamá.“ Starší žena se rázně narovnala. „Já jsem *couturiere*, mademoiselle.“

Krejčová.

Gabriel řekl, že jeho dům je nevěstinec. Proč by ho tedy navštěvovala krejčová?

„Madame, nejspíš zde došlo k omylu.“ Viktoriiny bradavky se napřímily. „Neposlala jsem pro… pro *couturiere*.“

Světlé, žlutohnědé oči se zúžily a pátravě se na Viktorii zadívaly.

„*C’est vrai*,“ zamumlala pak madame René po dlouhé odmlce.

„Co je pravda?“ zeptala se ostře Viktorie, ruce volně podél těla, namísto aby jimi přikryla intimní místa, jak původně zamýšlela.

„Že monsieur Gabriel, on není schopen – jak jen to vy Angličané říkáte – schopen erekce, když jde o ženy.“

Viktorii se před očima objevil Gabriel – jak nad ní včera v noci stál v hedvábných černých kalhotách. Ozvěna jejích slov, jeho slov.

Muselo pro něj být bolestné říct jí pravdu. Ale udělal to. Jak si tahle žena dovoluje soudit ho?

Návaly hněvu se zastavil pod pronikavým pohledem žlutohnědých očí.

Mohl existovat jen jeden důvod, pro který se tu tahle despotická žena objevila. *Tento chambre de coucher… patří monsieur Gabrielovi*, jak řekla.

„Poslal pro vás monsieur Gabriel?“ zeptala se Viktorie. Žena naklonila hlavu ke straně. „Poslal pro jednu z mých švadlen, *oui*.“

On tedy neposlal přímo pro madame René.

„A vy jste přišla sama, protože jste byla zvědavá na ženu, kterou vydražil,“ ušklíbla se Viktorie.

„Celý Londýn chce poznat ženu, kterou monsieur Gabriel vydražil, mademoiselle.“

Tedy ho soudili. Stejně jak on soudil sám sebe.

„Viděla jste, co jste chtěla, madame René,“ zamračila se Viktorie. „A teď prosím odejděte. Můžete vyřídit svým zákazníkům, že pan Gabriel nemá s erekcí problém.“

Zatímco Viktorie má sice obstojné poprsí, ale žádné boky ani zadek – podle názoru madame René.

V ženiných žlutohnědých očích zazářila zvědavost. „Vy se zlobíte.“

Viktorie to nepopřela.

„Nemám ráda pomluvy, madame.“

Lži stály již Viktorii místo. A teď by ji možná mohly stát i život.

„Pomluvy nemohou ublížit někomu, kdo nemá jméno, mademoiselle,“ řekla madame René přezíravě a pohrdlivě. Viktorie si na povýšenost už dávno zvykla.

„Ale pan Gabriel jméno má,“ odsekla.

Krejčová, s hlavou skloněnou ke straně, najednou Viktorii připomněla čiperného, zvědavého ptáčka… kořist těch silnějších.

„A vy si myslíte, že by mu takovéto řeči mohly ublížit?“ zeptala se zvědavě madame René.

„Já si myslím, madame,“ Viktoriin tón odmítal další diskusi, „že žádného člověka nemůže těšit, když se veřejně probírá jeho soukromý život.“

„*Mais*, monsieur Gabriel není jen tak nějaký člověk, *est-il*?“

„Ne, to není,“ přitakala chladně Viktorie, její hlas odpovídal teplotě jejího nahého těla. „Naštěstí, protože jinak by už nejspíš nebyl dávno naživu.“

Madame René zvedla hlavu, paví pero se zatřepetalo. „Ne, to už by nebyl,“ kývla souhlasně.

Viktorie zamrkala.

Na krátký, prchavý okamžik se v ženiných světlých očích objevilo uznání, hned ho ale vystřídala strojená blahosklonnost.

„Máte štěstí, mademoiselle. Monsieur Gabriel je *très riche*. Každý si nemůže dovolit objednat šaty u madame René.“ Šaty…

Gabriel najal krejčovou, aby jí ušila šaty.

Viktorie si představila něco nadýchaného, ženského, frivolního… prostě nádherný hadřík ze saténu a hedvábí.

Lákavá představa nových šatů jí způsobila skoro fyzickou bolest.

Rychle ji ale nahradil pohled na zmuchlané vlněné šaty na podlaze.

Nestojí o milodary.

„Děkuji, madame René, ale nepotřebuji další šaty,“ řekla odměřeně. „Když mě teď omluvíte…“

Žlutohnědé oči se lstivě zaleskly. „Když mne pošlete pryč, mademoiselle, jenom tím rozvíříte spekulace o schopnostech monsieur Gabriela.“

Viktorie se musela obrnit proti manipulacím madame René.

Vydírání je cenou za hřích, řekl Gabriel.

„Vy mne snad vydíráte, madame René?“

„Jste stále panna, mademoiselle,“ prohlásila krejčová. Svaly uvnitř Viktoriiny vagíny se sevřely.

„Mýlíte se, madame.“

„Mademoiselle, kdyby si vás monsieur Gabriel vzal, vaše oči by zářily uspokojením, vaše ústa, vaše prsa, vaše pohlaví by bylo oteklé vášní. Jsem si jistá, že se vás vůbec nedotkl.“

Pohlaví, doznívalo Viktorii v uších a mezi stehny ucítila vzdouvající se vášeň. Instinktivně přimkla nohy k sobě, ruce přitiskla těsněji k žebrům.

„Vy o svých pozorováních určitě podáte zprávu, že?“ řekla štiplavě.

„Byl *un prostituté*, mademoiselle.“

Pro muže, ne pro ženy, jak ani nemusela dodávat.

„Já vím, čím monsieur Gabriel byl,“ odpověděla Viktorie ledově.

„Ale víte, čím je teď?“ zeptala se krejčová.

Jak dlouho ještě bude stát před touhle drzou ženou, docela nahá pod ostrým elektrickým světlem?

„Je majitelem tohoto domu.“

„Je nedotknutelným andělem, mademoiselle,“ opravila Viktorii madame René. „A zaměstnává lidi jako my. Ne všichni z nás jsou úspěšní.“

Jako my.

Viktorie bezděčně pohlédla na perlový náhrdelník, který měla madame René na krku, a vyhrkla: „Vy jste ale úspěšná byla!“

„*Oui*, byla jsem velmi úspěšná. Mademoiselle, většina prostitutek umírá nemocemi či bídou. Vy jste bídu už viděla, máte ji v očích. Jen velmi málo mužů – nebo žen – vydělá tolik, kolik jste včera dostala vy.“

Ale Gabriel nenabízel dva tisíce liber proto, aby s ní mohl mít pohlavní styk.

Chlad, který Viktorii najednou prostoupil, neměl nic společného s vyhaslým ohněm v krbu ani s mokrými vlasy, které se jí lepily na záda.

Chtěl ten muž, který včera nabízel sto pět liber a potom tisíc liber, její panenství – nebo chtěl její život?

„Kupují si… služby monsieur Gabriela také ženy?“ zeptala se náhle Viktorie.

Nečekaná otázka.

„*Oui*.“ V očích madame René se zaleskla vzpomínka. „On a monsieur Michel byli miláčky Londýna. „*Les deux anges*.“ Dva andělé.

Michel znamená anglicky Michael.

Gabriel byl posel Boží, řekla v noci Viktorie.

A Michael byl Bohem vyvolený, dodal Gabriel.

Byl Michael ten muž, který Gabrielovi ublížil?

Byl Michael tím mužem, který včera nabízel nejprve sto pět a poté tisíc liber?

„A monsieur Michael… byli on a Gabriel… soupeři?“ zeptala se váhavě.

„Byli přátelé.“

„A teď?“

„Mademoiselle, jsou pouta, která nic nezpřetrhá,“ odpověděla krejčová tajemně.

Jen smrt.

Viktorie ucouvla.

„Tak jste mě viděla, madame,“ řekla hlasem zbarveným ironii. „Teď můžete spokojeně odejít.“

Už nemohla vydržet ten chlad a napětí, jak tam jen stála, s rukama podél těla, místo aby se za ně schovala, jako se schovávala za své vlněné šaty – nebo za děti jiných žen.

Ale madam René neodcházela.

„Zklamala jste mě, mademoiselle.“

Viktorii už bolela hruď od tlaku rukou. Proč by ji mělo zajímat, co cítí tato *couturiere*.

„To je mi líto,“ řekla chladně.

„Myslela jsem si, že jste statečná žena.“

„Dějiny často zaměňují zoufalství s hrdinstvím.“

„Milovat muže jako je Gabriel může jen statečná a silná žena.“

Viktorie neměla nic víc, co by muži mohla nabídnout. „Jenomže… monsieur Gabriel si mě nekoupil proto, aby se se mnou miloval.“

Oči madame René se zúžily. Diamant na jejím ukazováčku se nesouhlasně zablýsknul.

„Ne. To monsieur Michael je známý svou schopností potěšit ženu.“

Viktorii se rozbušilo srdce.

„Jak můžete mluvit o muži jen pro jeho schopnost potěšit ženu?“ zeptala se.

„Je známý jako Michel des Anges.“

Andělský Michael.

„Andělé se nevěnují pohlavnímu styku, madame,“ pronesla kousavě Viktorie, ale madame René se nedala ironií zastrašit a prohodila:

„My Francouzi říkáme o orgasmu, že je to jako *voir les anges*, vidět anděly.“

Gabriel říkal, že orgasmus je jako *la petite mort*, jako malá smrt.

Krejčová, stejně jako paví oko na jejím klobouku, se bez mrknutí dívaly. Co asi chtěly vidět?

„Některé ženy, mademoiselle," řekla po chvilce madame René, „některé ženy tvrdí, že schopnosti monsieur Gabriela jsou ještě vyšší než schopnosti jeho přítele."

Teplota v ložnici jako by náhle prudce stoupla. Viktorii polilo horko.

„Promiňte, madame, ale nemohu vést tento rozhovor nahá."

Madame René pokrčila rameny. „Jsme ženy, mademoiselle. A monsieur Gabriel se necítí provinile před ženským tělem."

„Monsieur Gabriel nebyl se ženou již dlouhou dobu." Proč to jen Viktorie řekla?

„*Oui*."

„A já neumím svést muže."

A já neumím svést muže rezonovalo studenou ložnicí.

Ve světlehnědých očích madame René se zračilo uspokojení.

„*Tournez autour*, mademoiselle, *et je vous montrerai comment séduire un homme*."

Viktorie si ženina francouzská slova automaticky přeložila: Otočte se a já vám ukážu, jak svést muže.

Žaludek se jí sevřel zlou předtuchou.

Upřený pohled madame René Viktorii tiše povzbuzoval, aby byla ženou.

Aby milovala muže, který odmítá lásku.

Viktorie se otočila a pohlédla do zrcadla.

A dívala se – do stříbrných očí.

9

Viktorie neslyšela, že Gabriel vstoupil do ložnice. Ale najednou tady byl.

Nevšimla si, že přišel. Ale najednou cítila jeho přítomnost každičkou částečkou svého těla, v oněch prý obstojných prsou, v bocích i zadečku.

Viktorii teď v zrcadle sledovali tři lidé: madame René v kobaltově modrých šatech a klobouku s pavím perem, Viktorie s mokrými tmavými vlasy, které se jí lepily na nahé tělo, a Gabriel s alabastrovou tváří zahalenou stínem a bílou košilí rozhalenou u krku.

Madame René čekala, jak se Viktorie zachová.

Viktorie čekala završení svého ponížení.

A na co čekal Gabriel?

„Zvedněte ruce, mademoiselle, ať vám můžu vzít míry.“ Hlas madame René dolehl k Viktorii jakoby z velké dálky, ale její záměr byl nad slunce jasný.

Chtěla, aby Viktorie pózovala před Gabrielem.

Chtěla, aby Viktorie sváděla muže, který byl sváděním známý – muže, který se čtrnáct let, osm měsíců, dva týdny a šest dní nedotkl ženy.

Viktorie si vzpomněla na roky, kdy žila v domech jiných žen, starala se o jejich děti a dostávala peníze od jejich manželů. Sama neměla ani domov, ani děti, ani manžela.

Gabrielův dům byl vykřičeným domem, byl to nevěstinec, a Gabriel zaměstnával prostitutky, které měly méně štěstí než on – ale sám neměl nikoho, kdo by ho obejmul.

Tmavovlasá žena v zrcadle zvedla ruce, Viktorie – žena cítila, jak se jí nadzvedla prsa a ztvrdly bradavky.

Obstojné poprsí, prohlásila madam René.

Stříbrné oči v zrcadle pozorovaly Viktoriina ňadra, poměřovaly jejich oblost, jejich plnost.

Jejich žádoucnost.

Také je považoval za obstojná?

Madame René vykročila k Viktorii. Ruce zahalené kobaltovou modří se přiblížily k její hrudi.

Obtočily ji.

Dotkly se jí.

Krejčovský metr jí sevřel prsa, horko a chlad jí střídavě zaplavovaly tělo.

Viktoriino rozčilení se odráželo v Gabrielových očích. Jak dlouho stál ve dveřích – poslouchal, díval se, uvažovala se zatajeným dechem.

Proč o sobě nedal vědět?

Proč nezarazil rozhovor, když se mluvilo o něm? Viktorie se zhluboka nadechla.

Nikdy nebyla statečná.

S tímto mužem by však možná mohla být někým, kým nikdy předtím nebyla.

„Madame René, říkala jste, že kdyby mě pan Gabriel měl, že má ústa, má prsa a mé…… Viktorii náhle znejistil mlčenlivý pohled stříbrných očí, ale nadechla se a pokračovala, „pohlaví by byly oteklé vášní.“

Krejčovský metr sklouzl dolů, Viktoriiny bradavky se vztyčily ještě víc.

Zvuk tužky škrtající po papíře ji mrazivě probíhal páteří. „Viděla jste… ženy takhle… nahé, potom, co s ním strávily noc?“

V levé podpažní jamce ucítila kovový konec krejčovského metru – stříbrný pohled v zrcadle se zaměřil na její levé podpaží.

„Viděla, mademoiselle.“

Hbité prsty natáhly krejčovský metr až k Viktoriinu zápěstí.

Stříbrný pohled sledoval pohyb rukou madame René.

Prsa nahé ženy v zrcadle se vzdouvala a klesala, jak se plíce střídavě naplňovaly a vyprazdňovaly dechem.

„Je… byl… k ženám jemný?“ zeptala se Viktorie. Nepoznávala svůj hlas.

Byl zastřený touhou.

Nebo možná strachem.

Krejčovský metr sklouzl z paže jako had.

Ve Viktoriiných očích se zachytil stříbrný pohled.

„*Un prostituté*, mademoiselle,“ řekla madame René hlasem nepřirozeně věcným pro tuto situaci, je tak jemný nebo tak drsný, jak si přeje zákazník.“

A další spěšné poznámky, škrábané na papír.

Viktorie spíše cítila než viděla, jak madame René přechází k její pravé ruce, protože veškerou pozornost upírala ke stříbrným očím.

V pravé podpažní jamce ji zastudil kov.

Stříbrné oči se zabodly do jemné kůže podpaží a tmavého chomáčku chloupků v důlku.

Viktorie si olízla rty – byly drsné a rozpraskané. Skutečnost ji zaskočila.

Co to vlastně dělá?

„Jistě, ale žena… žena z toho nemá požitek, když je na ni muž hrubý,“ vydechla.

Stříbrný pohled poháněl její tep do zběsilého rytmu.

„Když jsme vzrušené, mademoiselle, nestojíme o jemnost.“ Kovový konec pásky se Viktorii náhle a téměř bolestivě zaryl do kůže, vzápětí tlak povolil a vystřídala ho chladivá úleva. „Zkušený muž – nebo žena – dobře ví, že *une petite* bolest zvyšuje rozkoš.“

Bolest. Rozkoš.

V požitku je vždy také bolest, mademoiselle.

„A monsieur Gabriel ví, kdy malá bolest může zesílit ženinu rozkoš?“ zeptala se Viktorie.

„Ví, mademoiselle.“

Stříbrné oči tvrzení madame René nepotvrzovaly ani nevyvracely.

Viktorii se zničehonic stáhlo hrdlo.

Muž, který Gabriela znásilnil, také věděl, kdy se bolest může stát rozkoší?

„Dejte ruce dolů, mademoiselle.“

Viktorie poslechla.

Stříbrné oči v zrcadle sledovaly pohyb jejích prsou.

Madame René vkročila mezi Viktorii a obraz nahé ženy v zrcadle, a najednou zmizela. Hedvábí zašustělo a pak následovalo mírné žuchnutí.

Viktorie se podívala dolů.

Madame René před ní klečela na kolenou, obličej měla ve výšce trojúhelníčku jemně zkadeřených chloupků.

Paví pero na kloboučku se roztančilo.

„Rozkročte se, mademoiselle."

Viktorie se upřeně zahleděla do stříbrných očí, až našla odvahu, kterou potřebovala, a zeširoka se rozkročila.

Pronikl do ní chladný vzduch.

Ale něco mnohem skutečnějšího než vzduch ji polechtalo na břiše – paví pero. Ve stejnou chvíli ucítila na pravém stehně kovový konec krejčovské pásky – blízko, tak blízko svému klínu, kterým náhle projela slastná, ale zároveň bolestivá křeč. Viktorie sebou mimoděk cukla.

Teplé prsty držely pásku pevně na svém místě.

Gabrielův pohled spaloval… Viktoriina ústa, Viktoriina prsa, Viktoriino pohlaví.

„Jakému typu," Viktorie se usilovně snažila soustředit na slova místo na oslabující žár, který sálal ze stříbrných očí, ve kterých se utápěla, „jakému typu žen monsieur Gabriel dával přednost?" ptala se, lapená mezi mužem, který stál za ní a ženou, klečící na podlaze před ní.

„Monsieur Gabriel dává přednost tomu, čemu dává přednost každý muž, mademoiselle," řekla madame René předstíraně roztržitým hlasem, zatímco hbité prsty zlehka napínaly pásku po vnitřní straně Viktoriina stehna dolů, přes křivku lýtka na kotník.

Madame René nebyla rozrušena ani zapisováním Viktoriiných mír, ani konverzací, kterou udržovala. Věděla naprosto přesně, co dělá. Připravuje Viktorii.

Připravuje ji pro Gabriela.

Hbité prsty náhle zmizely z ohybu Viktoriina stehna i z jejího kotníku.

Do kůže se zarýval zvuk tužky skřípající po papíře.

Stříbrné oči v zrcadle vyzývaly k pokračování.

Jak daleko chcete ještě v této hře zajít, mademoiselle? ptaly se.

Mnohem dál, pomyslela si Viktorie.

„A co to je, madame René?" zeptala se váhavě.

Chvatné skřípání ustalo a Viktorii doznívala v uších jen jeho ozvěna.

Kovový konec krejčovské pásky se zaryl do ohybu levého stehna. Byl ledový.

„Muž chce, aby po něm žena toužila." Stříbrné oči v zrcadle sledovaly čilé prsty madame René, které se posouvaly po Viktoriině stehně a linii jejího levého lýtka. „Jak pro něj samotného, tak pro jeho penis. Muži, mademoiselle, chtějí být milováni. Stejně jako chceme být milovány my ženy, *oui*?"

Madame René se zvedla stejně rychle, jako si předtím klekla.

„*Maintenant*, odhrňte si vlasy ze zad, *s'il vous plait*.“ Viktorie pomalu zvedla paže, natáhla se dozadu po vlasech a shrnula je na temeno hlavy.

Byly studené, těžké a vlhké.

Její prsa byla studená, těžká a oteklá.

Oči, které ji sledovaly, byly studené a smrtelně vážné. Říkaly: já jsem majitel. Varovaly: já jsem kurva. Hrozily: já jsem vrah.

Viktorie se dívala na nedotknutelného anděla.

„Jak miluje žena muže, madame?“

Krejčovský metr se napnul přes lopatky.

„Líbá ho, aby mu ukázala, že po něm touží?“

Ve vzduchu jiskřilo napětí.

„Saje mu bradavky, aby mu způsobila rozkoš?“

Madame René přitlačila kovový konec pásky na Viktoriino levé rameno a napjala pásku k pravému.

„Pozve jej do svého těla, aby mu ukázala, že ani jeden z nich nemusí být sám?“

Madame René zvedla ruce.

„Mužské tělo není o moc jiné než tělo ženy, mademoiselle. Touží po stejné pozornosti jako my.“

Zaškrábání tužky na papíře. Málo vzduchu.

„Žena, mademoiselle, se nebojí prozkoumávat mužské tělo a objevovat, co ho potěší.“

Michael a Gabriel byli přátelé.

Klíč ke Gabrielovi je v tomto přátelství, pomyslela si Viktorie.

„Je monsieur Michael stejně obdařený jako Gabriel?“ zeptala se zlehka.

Otázka jen zvýšila erotické napětí.

Zacházíš příliš daleko, říkaly ty stříbrné oči a každý nerv Viktoriina těla s tím souhlasil.

„O obou se říká, že jsou jako *des étalons*.“ Páska krejčovského metru se napjala podél páteře až k pasu. „Jako hřebci.“ Teplý dotek prstů madame René zmizel, ozvalo se škrábání po papíře.

Viktoriina prsa se chvěla silnými údery divoce rozbušeného srdce. Gabriel měl před sebou celé Viktoriino tělo jako na dlani – vzedmutá prsa, odkryté podpaží, ostře vystupující žebra, vyčnívající kosti boků i tmavý trojúhelník klína.

A temně růžové pohlaví pod ním.

Vše, co předtím dřímalo, bylo teď oteklé touhou. Všiml si toho?

Všimla si toho krejčová?

„Je pro muže důležité, aby byl velký, když chce uspokojit ženu?“ zeptala se Viktorie se srdcem až v krku.

„*Non*. Ale muž, který je *un prostituté*, většinou nebývá jako obyčejní muži. Ženy přece nebudou platit za *une bitte*, který není delší než jejich prst, mademoiselle.“

Une bitte.

Viktorii nedělala francouzština potíže.

Nazýval Gabriel svůj úd také *une bitte*?

Hovořil se ženami, které si ho zaplatily, anglicky nebo francouzsky?

„A jak dlouhý penis musí muž mít, aby mohl být srovnáván s… hřebcem?“

Viktorie ucítila kovový konec pásky na levém rameni. Prsty madame René odvíjely metr, postupně jej uhlazovaly podél Viktoriiných zad, a ona hlasitě počítala.

„Jeden palec… dva palce… tři palce… čtyři palce… pět palců…“

Ostrý nehet přejel Viktorii přes rameno. Cítila vyslovované rozměry až hluboko ve vagíně. „Šest palců… sedm palců… osm palců… devět palců.“

Viktorie nemohla popadnout dech. Na chvíli neviděla stříbrné oči v zrcadle, zastřela je představa mužského údu – Gabrielova údu. Osm palců dlouhý, devět palců dlouhý…

„Muž musí mít alespoň devět palců, aby mohl být přirovnán k *un étalon*, mademoiselle,“ řekla madame René rozhodně, její hbité prsty přeběhly po Viktoriiných zádech, přiložily metr k pasu a pak zmizely. Viktorii se před očima bláznivě míhaly obrázky: tužka… prsty madame René, tužka… mužský penis, krejčovská páska… na ní třiadvacet dílků, třiadvacet centimetrů – tedy devět palců.

Stříbrné oči v zrcadle se dívaly.

Gabriel říkal, že má více než devět palců.

O kolik víc, napadlo Viktorii.

„Prosil vás někdy nějaký muž o rozkoš, madame?“ zeptala se, tělo prokřehlé, jako by se mělo každou chvíli rozbít. Gabrielův žhnoucí pohled zmrzl ve stříbrný led.

„To je práce *un prostituté*, mademoiselle – poskytovat rozkoš.“ Krejčová si poznamenala míry, zdánlivě lhostejná k naléhavosti Viktoriiny otázky. „*Le plus* rozkoše, tím lépe, *oui*?“

Čím víc rozkoše, tím lépe. Ano.

„Chtěl po vás někdy klient, abyste ho o rozkoš prosila, madame?“

Páska jí pevně obemkla krk.

„*Non, non*, nehýbejte se mademoiselle. Musím vzít ještě tuhle poslední míru. *Voilà*.“

Viktorie znehybněla.

Páska se jí stáhla kolem krku ještě víc –

„Tam, kde je vzájemný respekt a náklonnost,“ horký dech lechtal Viktorii na zádech, je spousta způsobů, kterými může jeden druhého přimět křičet rozkoši.“

Najednou byla Viktorie volná.

Krejčová si rychlými tahy napsala ještě několik poznámek. Stříbrné oči v zrcadle opětovaly Viktoriin pohled.

„A tam, kde chybí respekt…“ Viktorie naprázdno polkla, „nebo náklonnost?“

„Pak je to znásilnění smyslů.“

Madame René ustoupila.

„Zatímco svádění, mademoiselle, je vábením smyslů. Je malováním nahoty slovy. Je utvářením předtuchy… *Un baiser*, polibku… *Une caresse*, laskání… *Un*

embrassement, objetí. To všechno patří k umění svádění, *n'est-ce pas*, monsieur Gabriel?"

„*Oui*, madame René," souhlasil Gabriel bezvýrazným tónem.

Pod chladem v jeho očích se skrývaly všechny představy, které tam krejčová záměrně zasadila. *Un baiser*, polibek. *Une caresse*, laskání. *Un embrassement*, objetí.

Viktorie si představila Gabrielovo mužství – jeho *bitte* – a jak ji líbá, laská, jak do ní proniká. Osm palců, devět palců.

Gabriel si představil Viktoriin klín, jak ho objímá – kousek po kousku celé jeho délky.

Krejčová je dovedně přiměla utkat se s vzájemnou touhou.

„Šaty pro mademoiselle pošlu *immédiatement*, monsieur," řekla madame René s uspokojením. „*Au revoir*, mademoiselle."

V zrcadle Viktorie zahlédla už jen chvatně mizící střapce a stužky šatů madame René.

I Gabriel náhle zmizel.

Viktorie svěsila ruce. Vlhké, studené vlasy jí spadly na záda. Nahá žena, která právě dala otevřeně najevo svou touhu před oblečeným mužem, který se tomu nevzpíral.

Otočila se, vlasy jí zahalily nahá ramena.

Gabriel teď stál vedle dveří. Stín, který mu v zrcadle zahaloval tvář, byl jenom tmavé strniště vousů, které měly stejnou barvu jako obočí – nebyly plavé, ale hnědé.

Na sobě měl bílou hedvábnou košili ze včerejší noci, ale bez límce, manžet a knoflíčků. Byla trochu pomačkaná, jako by v ní spal. Z rozepnuté rozhalenky mu vykukovalo strniště tmavých chlupů.

Viktorie se na ty tmavé kudrlinky zadívala. Určitě musí lechtat ženy na prsou.

Zničehonic se jí před očima vybavila vana se sprchou z Gabrielovy koupelny. Dvě trysky, co byly otočené směrem dolů, byly asi ve výšce boků. Kdyby je pootočila, voda by jí stříkala přímo mezi stehna.

Klitoris začal pulsovat.

Viktorie trhla hlavou.

Čekal ji Gabrielův stříbrný pohled.

„Ta sprcha, ten silný proud… neslouží k masážím zad," hlesla.

Nepředstíral, že nerozumí.

„Ne."

Viktorie si vzpomněla na všechny ty úctyhodné lidi, kteří si prohlíželi koupelny v Crystal Palace. Věděli, že sprcha má vlastně sloužit jejich soukromému potěšení?

Pohledem mimoděk sklouzla Gabrielovi do klína. Je to příjemné i mužům?"

Černé hedvábí pulzovalo ve stejném rytmu jako její tělo. „Ne do té míry, jako je to příjemné ženám."

Jeho hlas byl klidný a vyrovnaný.

Viktorie mu pohlédla do tváře.

„Sprcha s doplňky.“

„Ano. Je to součást vybaveni.“

„Byl Michael tím mužem, kterého jste včera přeplácel?“ Viktorii se ježily chloupky na pažích z napětí, které sálalo z Gabriela.

„Ne, to nebyl on,“ odpověděl pomalu.

„Ale byl jedním z těch mužů tam dole v salonu,“ naléhala Viktorie.

„Ano, byl tam. Přišel mě včera navštívit,“ řekl zlehka Gabriel.

Ovšem v jeho očích žádná lehkost nebyla.

Les deux anges. Dva andělé.

Jsou soupeři, řekla Viktorie.

Jsou přátelé, opravila ji madame René.

„Ten muž, kterého jste přeplácel… je to ten, o kterém jste si myslel, že mě sem poslal?“

„Ano.“

Kdybych vás nevydražil, mademoiselle, umřela byste daleko horší smrtí, než jakou může způsobit otrava rtutí.

Viktoriin zdánlivý klid zrazovala její prudce stoupající a klesající hruď.

„To je ten muž, o kterém si myslíte, že mě zabije?“ zeptala se.

„Když vám nezajistím bezpečí, tak ano.“

Ale nevěděl, jestli jí ho dokáže zajistit.

„Jak dlouho jste poslouchal?“ zeptala se Viktorie, zmítaná strachem i touhou.

„Dost dlouho, mademoiselle.“

Dost dlouho na co?

„Chtějí být muži milováni?“

„To nemůžu vědět, mademoiselle,“ vyhnul se odpovědi. Ani Viktorie to nevěděla.

„Mluvíte o svém… svém údu… jako o *bitte*?“

Elektrické světlo bylo příliš ostré.

„Ne, mademoiselle.“ Gabriel přešel otázku bez mrknutí oka. „Mluvím o něm jako o svém péru.“

„Když jste se ženou, máte erekci?“

„Nebyl jsem se ženou již čtrnáct let,“ řekl zpříma.

„Nejsem hloupá, pane.“ Viktorie zaryla nehty do dlaně. Rozkoš. Bolest. „Vím, že muž nemusí mít se ženou pohlavní styk, aby měl erekci.“

„Možná jste se měla raději zeptat, jestli mám erekci, když jsem s muži, mademoiselle,“ ozval se Gabriel náhle nebezpečně provokativním hlasem.

Chlad v jeho očích vyrazil Viktorii dech.

Vzala svůj život do rukou.

„Máte?“ zeptala se odvážně.

Gabriel vykročil směrem k ní.

Viktorii vyskočilo srdce až do krku.

Gabriel se zastavil před krbem.

Sehnul se dolů, ze stojanu sundal malou lopatku a začal odhrnovat popel. Pod košilí se mu rýsovaly svaly. Natáhl se k hraničce dřeva pro třísku, pak pro druhou, třetí.

Chtěl se tak vyhnout odpovědi.

Viktorie rozeznala vyhýbavé chování, sama se chovala vyhýbavě celý život.

Ale ne teď.

„Čím to je, pane Gabrieli, že madame René hovoří o orgasmu jako o *voir les anges* a vy jako o *la petite mort*?“

Gabriel se najednou zvedl a sáhl do obsidiánové misky na krbové římse. Vrátil se do podřepu, kolena široce roztažená, černé hedvábné kalhoty mu těsně obepínaly hýždě. Viktorii udeřil do nosu zápach síry; žlutý plamínek začal olizovat třísky a postupně je zahaloval do modravých a oranžových plamenů.

Viktorie nevěděla, jak dlouho ještě vydrží stát úplně nahá. Ne, už ani vteřinu.

Otočila se na bosých nohou, které se lepily k dřevěné podlaze, a vykročila směrem ke svým starým šatům.

„Jestli zvednete ten bezcenný hadr, mademoiselle, vezmu vám ho,“ ozvalo se ostře.

Zastavila se. Ten hlas jako by ji přimrazil na místě.

Nad ní se v zrcadle odrážely stříbrné oči. Gabriel hbitě vstal.

„Chtěla jste vědět, jestli mám erekci, když jsem s mužem.“ Jeho hlas byl beze stopy emocí, tak proč se jí bolestí stáhlo hrdlo?

„Ano,“ vypravila ze sebe.

„Otočte se, mademoiselle, a podívejte se mi do tváře, jestli chcete slyšet pravdu.“

Viktorie se pomalu otočila, nahá chodidla se jí lepila k naleštěné podlaze. Napřímila se a pohlédla na Gabriela. Jeho pohled byl jasný jako zrcadlo za ní.

„Muž, mademoiselle, nepotřebuje cítit touhu, aby mohl souložit, potřebuje jenom tvrdý trn.“

Bitte. Péro. *Trn*.

„Já..“ trochu sklonila hlavu, „já vám nerozumím.“

„Vzrušily vás doteky madame René?“

Viktorie se prudce nadechla. „Jak se opo –“

„Vzrušily. Protože jste si představovala, že jsem to já, kdo se vás dotýká.“

Ano. Ale nahlas to neřekla.

„Pohlavní orgány, mademoiselle, jsou jen nástroje.“ Stříbro očí zakalil cynismus. „Je to jako s mou sprchou. Když otočíte kohoutkem,“ odmlčel se, aby zvýraznil dvojsmysl, „uvolní se proud vody. Je jedno, jestli kohoutkem otočí žena nebo muž.“

Jestli je to i jeho případ, tak proč má v očích smutek?

„Říkáte, že city nejsou potřeba k tomu, aby muž byl schopen …… Viktorie těžce hledala slova, ona, guvernantka, která slyšela slovo péro poprvé před šesti měsíci, „pohlavního styku –“

„Správně.“

„– a že… soulož je pouze zpětnou reakcí, záležitostí akce a reakce.“

„Ano.“

Nemohla uhnout jeho upřenému pohledu.

„Tvrdíte tedy, že jste nedosáhl orgasmu, když jste byl se svým… zákazníkem?“

„Ne, mademoiselle, to netvrdím,“ odpověděl upřímně. „Ale sex vám nepřinášel rozkoš,“ hlesla Viktorie. Gabriel to nepopřel.

„Kdyby ale váš penis, pane, nebyl ničím víc než mechanickým nástrojem, neměl byste se bát dotknout ženy. A vy se bojíte.“

Oči mu potemněly.

To mohlo znamenat jen jediné. Když bude Viktorie pokračovat, není už cesty zpět.

Za to, co se mu chystá říct, by ji mohl i zabít – nemohla by mu to vyčítat. Ale jsou horší věci než smrt. Třeba život bez konejšivého doteku je daleko, daleko horší.

To Viktorie věděla, sama si tuhle radost odpírala osmnáct dlouhých let.

A proto řekne to, co musí být řečeno.

„Muž, který vás znásilnil,“ z varování v Gabrielově pohledu bodlo Viktorii u srdce, ale nezastavilo ji to, „vám dopřál rozkoš.“

Viktorie skoro žasla, že praskající plameny v krbu nemrazí. „Věděl, jak udělat bolest příjemnou.“

Stříbro Gabrielových duhovek zahalila temnota.

„Nechal vás užít si sex.“

10

„A vy si to nikdy neodpustíte.“

Ve Viktoriině hlase zněla naléhavost.

Jamais. Nikdy.

Gabriel sledoval, jak se jí s každým nádechem zdvíhají prsa, a zaháněl vzpomínky, které její slova vyvolala. Mohl by ji zabít. A ona to věděla.

Nebo mohl nechat toho druhého muže, aby ji zabil. To věděla také.

Bála se. Ale neschovávala se za svůj strach.

Byla to jediná žena, která se odvážila postavit před něj jeho minulost.

Jak jen ji ten druhý muž našel?

Gabriel došel k Viktorii. Neodtáhla se.

Pomalu ji začal otáčet.

Včera v noci měla vlasy zplihlé, bez lesku – visely stejně uboze jako její chatrný plášť. Teď pod elektrickým světlem zářily, studené, mokré a hladké jako štít.

Viktorie se nechala Gabrielem vést a on cítil žár její nahoty. Viděl svůj odraz v jejích modrých očích, kde se střídavě zračil strach a touha. Cítil své mýdlo a šampon z její kůže a z jejích vlasů, mužskou vůni prosycenou sladkostí ženství.

Sehnul se a zvedl Viktoriiny šaty. Oči měl ve výšce jejích boků.

Viděl ty tmavé a kudrnaté chloupky v jejím klíně a temně růžové stydké pysky mokré vzrušením, oteklé touhou. A to se jí zatím ani nedotkl.

K čertu s madame René!

Viktoriina zvědavost rostla. Jako Gabrielova.

Jaké by to bylo cítit ho, cítit první palec jeho délky, říkala si.

A on si říkal, jaké by to bylo pro Viktorii – hladký, vlhký úd pronikající hloub a hloub, palec… dva palce… pět palců… sedm palců… devět…

Jak by asi zněly její výkřiky? Ty první, bolestné, by patřily ztrátě panenství, ty další by byly plné rozkoše, až by dosáhla prvního vyvrcholení s mužem.

Jaké by bylo, kdyby ho o to Viktorie prosila?

Gabriel se narovnal.

„Ano, mademoiselle Childersová, líbilo se mi to,“ řekl chladně a věcně. „Asi jako se vám líbilo číst dopisy muže, který vás terorizoval.“

Pak se k ní otočil zády – ani si nepamatoval, kdy se naposled k někomu, muži či ženě, otočil zády – a hodil její šaty do ohně.

Do komína začal stoupat černý kouř.

Gabriel napjatě čekal, jak se teď Viktorie zachová. Jestli se pokusí ty hadříky zachránit, on ji zastaví. Nechce jí ublížit, ale udělal by to.

„Nemáte právo spálit mi šaty!“ zvolala Viktorie. Do hlasu se jí vkradla zlost, ale ani se nehnula. Dobře věděla, jak by to dopadlo.

Právo? Děvky přece nemají práva.

Hnědý vlněný rukáv olízl modrý plamínek.

„Žila jste na ulici dost dlouho na to, abyste věděla, že platí právo silnějšího," ušklíbl se Gabriel. „A silnější jsem já." Dobře věděl, jak chutná bezmoc. „Ano, mademoiselle Childersová," otočil se k ní, jsem silnější než vy."

Pokoj zaplavil zápach hořící vlny.

Viktoriiny modré oči hořely. „Nemám se teď do čeho obléknout."

Oblečení jí Gabriel dát mohl.

Nebojte se, madame René vám pošle šaty rychle."

Šaty ze sametu, hedvábí nebo saténu. Šaty nádherné i praktické.

Takové věci byly v Gabrielově moci.

Viktorie vysunula bradu, olízla si rozpraskané rty a dotčeně zamumlala: „Nechci vaše milodary."

Ne, žena jako Viktorie nepřijímá almužnu.

„A co tedy vlastně chcete?" zeptal se Gabriel vlídně. Odpověď znal.

Chtěla rozkoš, kterou dává anděl. *Voir les anges*. Ale chtěla taky bolest, kterou dává anděl? *La petite mort*?

„Řekl jste, že mi pomůžete získat místo guvernantky," připomněla tvrdohlavě.

Gabriel neodpověděl. Nechtěl, aby pracovala v domě jiného muže, pod dohledem ženy jiného muže, starala se o děti jiného muže.

Napětí mezi nimi vzrůstalo.

A strach. A touha.

Pod elektrickým světlem se kaštanově zaleskl uschlý pramínek vlasů.

Na ulici by nepřežila, navíc tady byl ten druhý muž. Mohla by žít s Gabrielem?

Přišel čas zjistit to.

„Ale vy vlastně nejste guvernantka, mademoiselle Childersová," ozval se. „Nebo ano?"

V jeho očích četla, že zná pravdu o jejím původu. Napřímila se. „Jak víte, kdo je můj otec?"

„Knihovna a archiv, to obojí jsou skvělé instituce, mademoiselle," řekl zdvořile. „Údaje o narozeních a úmrtích smetánky jsou zde pečlivě zaznamenávány pro dobro široké veřejnosti."

Vykročila směrem k němu, prsa se jí vzdouvala. Přešla kolem něj, boky se jí vlnily.

Gabriel ji sledoval přimhouřenýma očima a na okamžik zalitoval, že už nemá tvrdé bradavky.

Viktorie stáhla světlemodrý hedvábný přehoz z postele a nemotorně se do něj zabalila.

Skrývala se před minulostí, kterou si odmítala připustit. Gabriel vnímal šustot hedvábí, praskání dřeva a čekal, až Viktorie sebere odvahu.

Netrvalo to dlouho.

Pomalu se k němu otočila, hedvábí svírala na prsou; Viktorie Childersová – dcera sira Reginalda Fitzgeralda, jednoho z nejbohatších mužů v Anglii.

„Otec by vás neodměnil… za můj návrat domů, jestli myslíte na tohle," řekla tiše.

Gabriel jí věřil.

„A já ani nemám v úmyslu vrátit se domů k otci,“ pokračovala. „Nezaplatil by vám ani za mlčení o mém… mém poklesku.“

Srdce jí pulzovalo až v hrdle.

Měla krásný krk. Dlouhý. Štíhlý.

Snadno zranitelný.

„Nepotřebuji peníze,“ řekl Gabriel. Měl víc peněz, než se dá utratit za dva životy.

Viktorie mu nevěřila.

„Tak proč jste si dal takovou práci a zjišťoval, kdo jsou moji rodiče? Proč, jestli nechcete vydírat?“ zeptala se. „Vydírání je cenou za hřích, nebo ne?“

Jeho vlastní cynická slova. Teď, když je uslyšel od Viktorie, na okamžik znejistěl. Ale jen na okamžik.

„A vy jste zhřešila, mademoiselle?“ zeptal se posměšně. Viktorie se mu zpříma podívala do očí. „Ještě ne.“ Gabriel pocítil tlak ve varlatech. Zachvěl se.

Zlobou. Touhou.

Nemohl se jí dotknout. Ale nemohl dovolit, aby se ji dotkl jiný muž. Ne, dokud bude pod jeho ochranou.

„Váš otec by mohl být v nějakém spojení s tím mužem, který vás sem poslal,“ poznamenal.

Viktorie zprudka vydechla: „Tomu sám nevěříte.“

„Nevěřím?“

Gabriel už nevěděl, čemu věří.

Myslím, že jsi daleko zranitelnější, než jsi ochotný připustit, řekl mu Michael. A myslím, že to můj strýc věděl. Ale věděl to ten druhý muž?

„Ne, nevěříte,“ prohlásila Viktorie s přesvědčením.

Strach, zloba a touha, zaplavující Gabrielovo tělo, se zas pomalu rozplývaly.

Nechtěl toužit po té ženě. Ale toužil.

Ano, jeho touha ho dělala zranitelným.

„Řekněte mi, mademoiselle,“ ozval se přitlumeným hlasem, „co si mám myslet o muži – o bohatém, váženém muži –, který nechá svou jedinou dceru, aby se prodávala, protože nemá co jíst a kam jit.“

A nezajímá ho, je-li živá či mrtvá, zdravá nebo nemocná.

Ve Viktoriiných modrých očích se zaleskla bolest – v těch očích, které už tolik viděly, cítily, toužily. „Neví, že jsem tady.“

„Jste si tím jistá?“ zeptal se rychle Gabriel.

„Ano, jsem.“ Klouby na rukách, svírajících modrý hedvábný přehoz, zbělely. „Mého otce jeho dcera nezajímá.“

V matričním zápisu byl uvedený také syn, Daniel Childers; Viktorie měla ještě o čtyři roky mladšího bratra.

Ve společnosti, kde titul i majetek přechází na mužského dědice, nebylo neobvyklé, že otcové dávali synům přednost před dcerami.

Gabriel chtěl Viktorii ušetřit, ale nemohl.

Tajemství zabíjí.

Muže. Ženy.

Děvky.

„Proč, mademoiselle Childersová?“ zeptal se. Do nosu ho udeřil zápach spálené vlny. „Proč by otec dopustil, aby se jeho dcera stala prostitutkou?“

Viktorie se prudce nadechla – a bolest v jejím pohledu zabolela i Gabriela.

„Protože můj otec si myslí, že všechny ženy jsou děvky, pane,“ řekla krátce.

Byla vychovatelkou osmnáct let. Pracovat začala, když jí bylo šestnáct.

Otec ji mohl vyhodit nebo mohla odejít sama, aby utekla jeho přísným pravidlům, uvažoval Gabriel, dala přednost životu guvernantky před životem dámy, ke kterému byla vychována.

A byl tu ještě jeden důvod, na který nechtěl myslet. Ale musel.

„Váš otec si vzal za manželku ženu, která –,“ nakousl.

„– která byla běhna,“ doplnila Viktorie, sevřela rty a zvedla bradu.

V matrice se uvádějí pouze jména a tituly. Nedá se poznat, kdo se za nimi skrývá.

„Vaše matka patřila ke šlechtě,“ prohodil Gabriel. Viktorie jenom pokrčila rameny.

„Můj otec věří, že ženy jsou zrozené k hříchu,“ pronesla pochmurně. „A má pravdu. Matka ho opustila, když mi bylo jedenáct. Kvůli jinému muži. Jsem jako má matka. Jsem děvka.“

Gabriel jí mohl nabídnout jenom jedinou útěchu. „Nejste děvka, mademoiselle.“

„Když ne, tak proč –“ Viktorie naprázdno polkla. Lpěla už jen na jediném tajemství, na jméně svého bývalého zaměstnavatele. „Proč mě propustil? Proč ho napadlo psát mi ty dopisy? A proč já… proč jsem je pořád dokola četla? Proč?“

Gabrielovi se vybavil druhý muž.

Byl někde venku, v londýnských ulicích, a čekal, až ho Gabriel najde. A čas plynul.

„Všichni něco chceme, Viktorie,“ ozval se polohlasem. Viktorie mlčela, zahalená v modrém hedvábí.

Jeho žena, poslaná tím druhým mužem. Nesmí zůstat sama. Ne teď.

„Ano, všichni něco chceme… Když jsem byl ještě chlapec, chtěl jsem postel, abych měl kde spát.“

A dáma, která ho objevila na ulici, mu ji poskytla. „Když jsem pak dělal kurvu, chtěl jsem být úspěšný.“ Tak úspěšný, aby už nikdy neměl hlad.

Ta dáma, co ho objevila na ulici, mu to umožnila.

„Když jsem se stal mužem, chtěl jsem zažít vášeň ženy. Aspoň jednou jsem chtěl pocítit rozkoš, kterou jsem dával.“ A čas plynul.

Gabriel si pamatoval to hladké, vlhké tělo, sténající rozkoší. Pamatoval si chuť ženy, pamatoval si její vůni. Vzpomínky na jiné ženy se náhle rozpustily v zašustění modrého hedvábí. Chuť touhy však zůstala, po všech těch letech si ji stále pamatoval.

Zadíval se na Viktoriiny oči, na její tělo. Její vůně naplňovala pokoj; přestože ji překrýval zápach pálené viny, cítil ji.

„A pocítil jste rozkoš?“ ozvala se Viktorie.

„Ne.“

To byla pravda. Gabriel se nikdy nerozplynul v rozkoši milování se ženou. Ten fakt by ho už dávno neměl bolet – ale pořád to bolelo.

„Ptala jste se madame René, jak svést muže,“ řekl jako z dálky. „Povím vám to. Když hladoví, nakrmte ho. Když se trápí, dejte mu naději. Když nemá kam jít, dejte mu postel. Chcete-li někoho svést, musíte umět vytvořit zdání důvěry. Ten muž, který vám psal ty dopisy, vás učinil na sobě závislou. Byla jste hladová – a on slíbil, že vás nakrmí. Bála jste se – a on řekl, že vás utěší. A když jste neměla kde spát, řekl, že se s vámi podělí o lože. Nejste děvka. Když někdo nemá co ztratit, ale může všechno získat, je velmi snadné přistoupit na sex, Viktorie.“

Štiplavý kouř ze spálené vlny vehnal Viktorii slzy do očí. Nebo to nebyl kouř?

Neměl jsem spálit její šaty, neměl jsem se ji snažit utěšit, napadlo náhle Gabriela. Jak by ji také mohl utěšit muž, který už jednou zabil a který zabije znova.

Otočil se k ní zády – dneska už podruhé – a odkráčel do koupelny. Potichu za sebou zavřel dveře. Jenom jiná překážka namísto té, kterou právě nechal spadnout.

Pokojem se převaloval šedivý kouř.

Viktorie byla na jeho záchodě. Gabriel zvedl dřevěné prkénko, aby vykonal potřebu.

Obnošené prádlo a splihlé punčochy byly úhledně pověšené přes polici na ručníky.

Jsem stejně čistá jako vy, vzpomněl si Gabriel na Viktoriinu bolestnou námitku.

Po mramoru umyvadla stékaly kapky vody.

Podíval se do zrcadla nad umyvadlem.

Z ustupujícího závoje páry na něj hleděly kalně šedé oči. Na jeden prchavý okamžik se Gabriel díval do očí naděje. Ta se pak zkroutila a zmizela – stejně nebyla nic víc než jenom přelud.

Viktorie se dívala na zavřené dveře a sotva dýchala. Dřevěnou výplní dveří proniklo slabé šplouchání. Když jí došlo, co ten zvuk značí, nahrnula se jí do tváře krev. Dokonce i anděl musí konat potřebu. Tím ale zmizel závan neskutečna, který vyvolala jeho zpověď. Viktorie najednou mohla zas volně dýchat.

Utáhla si hedvábný přehoz na prsou a mírně ho povytáhla, aby osvobodila chodidla. Dopřeje Gabrielovi soukromí.

Na černém mramoru stolu se zaleskl stříbrný podnos. Vzduchem se vznášela vůně šunky, smažených vajíček a černé kávy.

Viktorii zakručelo v žaludku.

Když hladoví, nakrmte ho. Když se trápí, dejte mu naději. Když nemá kam jít, dejte mu postel, znělo jí v uších.

Gabriel ji nakrmil a vzdal se své postele, aby se měla kde vyspat.

Nedal jí naději, ale snažil se ji utěšit.

Svádění.

Zdání důvěry.

Na tácu byl pouze jeden šálek.

Viktorie si nalila kávu, zhluboka se nadechla její vůně a napila se. Chutnala jako rajský nektar.

Do knihovny pronikalo slabé světlo, na hřbetech knih se lákavě třpytila zlatá písmena.

Viktorie odjakživa měla ráda knížky a přečetla jich spousty. Ale nenašla v nich, jak utěšit anděla.

Zběžně přelétla očima několik řad v kožených vazbách. Napnula uši, jestli neuslyší… šepot vzduchu. Kroky. Gabriela.

Výrazně nadepsané hřbety upoutaly Viktoriinu pozornost.

Jules Verne. Cesta do středu země, *Voyage au centre de la terre*, Dvacet tisíc mil pod mořem, *Vingt mille lieues sous les mers*, Tajuplný ostrov, *L'Ile mystérieuse*, Cesta kolem světa za osmdesát dní, *Le Tour du monde en qutre-vingts jours*.

Gabriel četl Julese Verna, v angličtině i francouzštině – každý z titulů tady byl v anglickém i francouzském vydání.

Viktorie zapomněla na kávu; vytáhla *L'Ile mystérieuse*, francouzské vydání Vernova Tajuplného ostrova, a stoupla si blíž k oknu.

Anglická verze byla daleko tenčí.

V jakém jazyce Gabriel raději čte, napadlo ji, v angličtině nebo francouzštině?

Někde za jejími zády cvakl vypínač.

Viktorie jen zamrkala.

Neviděla Gabriela, ale dobře věděla, že to byl on, kdo rozsvítil lustr. Věděla to každá buňka jejího těla.

Stál vedle modré kožené pohovky, za ním visel obraz s oblohou prozářenou západem slunce a třpytivě modrým oceánem. Tvář měl zrůžovělou od holení. Přes pravou ruku si přehodil černý vlněný plášť a šedivý vlněný kabát s úzkým proužkem. Bělostný límec košile svíral uzel karmínově červené hedvábné kravaty. Střih proužkované vesty a kalhot byl dokonalý. V levé ruce Gabriel držel tenkou hůlku se stříbrným knoflíkem, v pravé černý klobouk.

Po muži s tmavým strništěm, který se jí zpovídal, nezbyla ani stopa. Namísto něj tu teď stál elegantní, hladce oholený pán.

Před čtyřiadvaceti hodinami by ho považovala za zhýčkaného gentlemana.

Tu chybu už neudělá.

Gabriel byl elegantní. Byl krásný.

Byl nebezpečný.

„Nestůjte u okna," zavelel úsečně. „A nechte stažené rolety."

Viktorie se nepohnula. „Nikdo mě nemůže vidět."

„Mademoiselle, vy samozřejmě neuvidíte muže, který na vás bude mířit zbraní," řekl Gabriel měkce. „Možná uvidíte záblesk světla, až stiskne spoušť, a možná taky ne. Ale jedna věc je jistá – výstřel už neuslyšíte, protože budete mrtvá."

Nebezpečí, že ji zabije muž, kterého nikdy neviděla, nebylo v tu chvíli skutečné. Muž před ní skutečný byl.

„Vy odcházíte?" zeptala se klidně. „Kdo zabrání tomu, aby nezastřelil vás?"

Gabriel položil oba kabáty, hůl a klobouk na modrou koženou pohovku, která byla ještě před několika málo hodinami jeho lůžkem, pak se sklonil dolů, nadzvedl polštář a vytáhl zpod něj kožené pouzdro a pistoli. „Nezastřelí mě.“ Hlaveň pistole byla matně modročerná.

Viktorii se sevřelo hrdlo.

Poznávala tu pistoli, byla to ta, kterou předešlé noci schovával pod bílým hedvábným ubrouskem. Ta, kterou chtěl Viktorii předešlé noci zabít.

Odstoupila od okna, nohy se jí třásly.

Žaludek se jí třásl. A hořká káva jí stoupala do krku. „Vy se po něm jdete podívat.“

A zabít ho.

Nevyřčená slova se vznášela ve vzduchu mezi nimi.

„Ano.“ Gabriel si přehodil pouzdro přes pravé rameno.

„Ta…“ Viktorie se zajíkla, v očích jí zaštípaly slzy; nechtěla se bát o sebe ani o Gabriela. „Ta prostitutka říkala, že existoval ještě jiný Gabrielův dům, než jste otevřel tenhle. Říkala, že shořel. Zapálil ho ten muž, kterého hledáte?“

„Ne.“ Gabriel si přehodil řemen pouzdra přes rameno, zapnul sponu a vsunul do pouzdra pistoli. Pohyby měl rychlé a jisté, jako by to dělal už nejmíň tisíckrát. Vzal proužkovaný kabát z pohovky a podíval se na Viktorii. „Zapálil jsem ho já.“

Viktorie se zhluboka nadechla, hedvábný uzel na prsou se jí uvolnil.

Pohled Gabrielových stříbrných očí ji varoval, aby nepokládala otázku, která se jí honila hlavou. Proč? Proč jste to udělal?

„Máte hodně knih – anglická a francouzská vydání,“ řekla místo toho. „V jakém jazyce čtete raději?“

„Učil jsem se číst anglicky.“ Nelhal. „Doufám, že jednou budu stejně zběhlý i ve francouzštině.“

Viktorie křečovitě sevřela měkkou kůži na vazbě knihy. „Kdo vás učil číst anglicky?“

„Michael.“

„Michael je Angličan?“

„Ano.“

„Můj otec váš dům nikdy nenavštívil, že ne?“ zeptala se náhle na to, co jí teď přišlo na mysl. Ten šok, který pocítila včera v noci, když viděla všechny ty ctihodné muže a ženy – muže a ženy, kteří byli otcovými společníky – ji nenechával na pokoji.

„Ne, váš otec můj dům nikdy nenavštívil.“

Viktorie mu věřila.

„Otec by mi neublížil,“ prohlásila pevným hlasem. Koho tím chtěla přesvědčit? Sebe?

Nebo Gabriela?

„Ani aby chránil svou pověst?“ zeptal se tiše Gabriel.

„Myslím, že by našel omluvu v tom, že jsem, čím jsem,“ odpověděla věcně. Pro jednou pravda nebolela. Už když jí bylo šestnáct, znala dobře cenu, kterou za svůj odchod zaplatí. Nikdy by se nevrátila zpátky, ani kdyby ji otec přijal.

„A co váš bratr?“

Gabrielova otázka vyrazila Viktorii dech. Zaryla nehty do kožené vazby, bez ohledu na škodu, kterou může způsobit.

„Jak víte o mém bratru?“

Hloupá, hloupá otázka!

Existují přece záznamy v matrice.

„Vím, že je mu třicet let.“ V Gabrielových očích bylo nepřehlédnutelné opovržení. „Vím, že je to muž, mademoiselle, který je schopný postarat se o svou sestru. Ale nedělá to.“

Viktorii klesla brada. Neměl žádné právo soudit.

„Můj bratr neví o mé situaci.“

„Proč ne?“

„Utekl z domova, když mu bylo dvanáct.“

„A to se pak už nikdy nestaral o to, jak se daří jeho sestře?“ Viktorii zarazila zloba v Gabrielově hlasu.

Její bratr se staral… až příliš.

„Bratr utekl kvůli mně.“ Po tváři jí přeběhl stín vzpomínky. „Nezazlívám mu, že se o mě nezajímá.“

Všechno je otcova vina, jen a jen otcova vina.

„Proč bratr utekl, mademoiselle Childersová?“

Žaludek se jí stáhl odporem.

„Otec Daniela zbil,“ odpověděla váhavě.

A že ho takhle trestal často, nemusela už ani dodávat.

A dost, tohle stačí, víc už neříkej, varovala ji ta stará Viktorie, ale ta nová tvrdila, že si Gabriel zaslouží znát pravdu. Gabriel mlčky čekal, jak se rozhodne.

Viktorie se zahleděla kamsi za jeho hlavu, jako by tam viděla jednu dávnou noc.

„Slyšela jsem potom Daniela plakat, šla jsem do jeho ložnice a vlezla k němu do postele, abych ho objala. Abych ho ukonejšila.“ Pronášela to omluvným tónem a nenáviděla se za to, že se stále, po tolika letech, cítí provinile. „Usnul mi v náručí. Usnula jsem také, s ním v náručí. A vzbudil nás otec.“

Viktorie už nemohla zadržet všechnu tu nashromážděnou bolest a zlost.

„Obvinil nás, že… že jsme spolu leželi v hříchu,“ chrlila ze sebe. „Můj otec nechápe, že člověk může milovat – a dotýkat se – bez tělesné touhy.“

„A potom jste utekla a stala jste se guvernantkou,“ doplnil Gabriel.

„Ano.“

„A milovala jste děti jiných žen –“

Viktoriiny rty se stáhly do hořkého úsměvu. „Ne všechny děti jsou roztomilé –“

„– protože jste si před muži nevěřila,“ dokončil Gabriel. Viktorie se už nemohla déle schovávat před pravdou. „Ano,“ vyrazila ze sebe a naprázdno polkla.

Ticho rozbily slabé údery, Big Ben odbíjel půl.

„Touha je přirozená, mademoiselle.“ V Gabrielových očích tančilo stříbrné světlo. „Vinen je muž, který použil vaši touhu proti vám, ne vy.“

Viktorie si náhle představila toho chlapce, který chtěl postel, aby měl kde spát, dospívajícího, který chtěl být úspěšný, aby už nikdy nebyl chudý, muže, který chtěl pocítit rozkoš, kterou poskytoval ostatním.

„To platí i pro vás, pane," ozvala se soucitně. „Muž, který použil vaši touhu proti vám, je vinen – ne vy."

Gabriel škubl hlavou, jako by ho Viktorie udeřila do tváře. A ona čekala, jak přijme pravdu. Ale on si jen mlčky oblékl proužkovaný kabát a otočil se pro plášť, hůl a klobouk. Potom zamířil ke dveřím a otevřel je.

Před dveřmi stál tmavovlasý muž, Viktorie si všimla jeho tmavých, zvědavých očí. A pak se za Gabrielem zavřely dveře. Nechal Viktorii samotnou.

Náhle dostala hlad.

Posadila se na Gabrielovu židli, odložila knihu stranou a přitáhla si tác se snídaní. Když nadzdvihla stříbrný poklop na bílé porcelánové míse lemované modrým proužkem, se objevila šunka s vejci, zdobená zeleninovou oblohou.

Viktorie jedla s potěšením. Když spolkla poslední kousek šunky, poslední kousek vajíčka a poslední drobek křupavého pečiva, vzala stříbrný tác a donesla ho ke dveřím.

Tmavovlasý muž, který stál za nimi – muž asi o deset let mladší než Gabriel – se k ní otočil s napřaženou pistolí.

Překvapila ho.

On překvapil ji.

„Řekněte prosím šéfkuchaři, že snídaně byla výborná," pronesla klidně a podávala mu tác.

Tmavé oči si pomalu prohlédly modré hedvábí, které odhalovalo Viktoriina ramena.

V mužových očích jiskřilo rošťáctví.

Prostituce mu nevzala ani radost, ani touhu.

„Děkuji, madame." Zasunul zbraň pod černý kabát, usmál se a vzal si tác. Měl jemný, kultivovaný hlas. Hlas svůdce. „Pierre bude mít radost."

Rozbušilo se jí srdce. Byl skutečně krásný.

„Děkuji." Viktorie zaváhala, zhluboka se nadechla. Ale opravdu nebyl důvod k rozpakům, v Gabrielově domě by těžko mohla něčím šokovat.

„Řekněte prosím Pierrovi, že bych mu byla vděčná, kdyby mi další jídlo servíroval společně s krabičkou kondomů."

11

Ulicemi Londýna se valila vlhká a chladná žlutá mlha. Gabriel volně pohupoval tenkou hůlkou, zdobenou stříbrným knoflíkem.

Hon začal. Lov začal.

Věděl, kam jde – do domu, který stál na nároží naproti parku – jenom nevěděl, jestli tam toho muže zastihne.

Žlutou mlhou pronikaly dětské hlasy. Děti hrály v parku Kolo, kolo mlýnský, jejich chůvy posedávaly na lavičkách a klevetily.

Nikdo si nevšimne dvou mužů, kteří se procházejí v mlze. A i kdyby, nikdo je nepozná.

„Čistění bot za penny, váženej pane," nabízel drsný hlas. Gabriel se podíval dolů; zíral do očí šestiletého chlapce, které vypadaly tak staře, jako by děcku bylo šestašedesát. Nechal si vyleštit boty.

Ale nemyslel na své boty. Nemyslel ani na muže, kterého hledal.

Gabriel myslel na Viktorii.

Věřila, že zachrání anděla.

Gabriel nebyl anděl.

Jak miluje žena muže…?

Michael Gabriela miloval. Jeho láska zničila Gabrielovi život.

Gaston tvrdil, že Gabriela milují jeho zaměstnanci. Jejich láska dovolovala Gabrielovi zničit jejich životy.

Gabriela ale ještě nikdy nemilovala žádná žena.

A doufal, že nikdy nebude.

Čistič bot se posadil, aby si Gabriel mohl prohlédnout jeho práci, mladě-staré oči měl plné smutku.

Muž, který použil vaši touhu proti vám, pane, je vinen, ne vy, řekla Viktorie.

Gabriel sundal nohu z čističovy bedýnky a hodil mu dvoušilinkovou minci.

Dveře domu na nároží se konečně otevřely. Na prahu se objevila žena se dvěma děvčátky, kterým mohlo být tak osm a deset let. Žena byla oblečená v obnošeném plášti, na hlavě se jí kýval čepec s mašlemi; děvčátka měla kožešinové kloboučky a rukávníky.

Guvernantka chytla děti za ruku, každé po jedné straně.

Viktorie s hořkým úsměvem prohlásila, že děti nejsou vždycky roztomilé. Jak to bylo, měla ty dvě holčičky ráda? Gabriel o tom chvilku přemýšlel. Mohla mít ráda děti mizery?

Počkal, aby se přesvědčil, jestli děvčátka s guvernantkou půjdou do parku.

Šly, a když procházely brankou, guvernantka jedné z dívenek pečlivě utáhla šálu. Potom všechny tři rychle spolkla mlha.

Vedle Gabriela se vynořil chlapec, který nabízel koláčky sypané skořicí.

Viktorie ještě dnes nejedla; nasnídala se, když jsem odešel? napadlo Gabriela.

Koupil si skořicový koláček. Dřív, než ho stačil dojíst, dveře domu se zase otevřely a vyšel z nich muž.

Ten, kterého Gabriel hledal.

V pravé ruce držel mahagonovou hůl.

Stříbrný knoflík hole v levé ruce Gabrielovi připomněl, že nic není takové, jak vypadá na první pohled, že hůl nemusí být jen obyčejnou holí.

Odlepil se od branky. Zvolna přecházel ulici, překročil hromádky páchnoucího hnoje, roztrouseného kolem dvoukoláku se dřevem, do kterého byl zapřažený mezek, až došel na chodník.

Muž svižně seběhl ze schodů a otočil se na sever, na druhou stranu od parku.

Mlhou se ozývaly jeho kroky. Za chvíli se k nim přidaly i Gabrielovy.

Gabriel si přehodil hůl do pravé ruky, sáhl pod kabát a z koženého pouzdra, které měl schované pod paží, vytáhl pistoli.

Muž trochu zrychlil.

Na rohu protější ulice stál strážník. Po dláždění drkotala drožka a rychle se blížila. Muž zvedl ruku, aby ji zastavil. Nedalo se nic dělat, Gabriel musel jednat.

„Pane, pane!“ Srovnal s mužem krok a hlubokým, důvěryhodným hlasem se zeptal: „Vy jste pan Thornton?“

Muž se zastavil a zkoumavě pohlédl na Gabriela; ruku měl stále zvednutou. Oblečený byl konzervativně – zámožný muž ve středních letech s úzkou bledou tváří, posetou pihami.

Nevypadal jako člověk, který by dokázal týrat ženu. Ale Gabriel věděl, že vypadá přesně jako typ muže, který už zabil, a zabil by znovu.

„Jsem,“ kývl muž nervózně. „Ano, jsem pan Thornton.“ První chyba.

Osamělý muž – tím méně žena – by neměli přiznat svou totožnost neznámému člověku venku na londýnské ulici, kterou se valí hustá mlha.

Gabriel nemilosrdně využil jeho důvěřivosti.

„Vaše dcera Penelope měla nehodu, pane. Guvernantka, slečna Abercarthyová –,“ žena ve zprostředkovatelně práce, kde David vyzvídal, tomu pohlednému muži ochotně řekla, cokoliv si přál, „– mě požádala, abych vás přivedl.“

Thornton svěsil ruku. Drožka prohrčela kolem. „Penelope?“ Thortonovou tváří se kmitl údiv. „Proč, co se jí stalo? Kde je?“

Gabriel nemusel lhát.

„Je v parku,“ odpověděl. A přemýšlel, bude-li muset použít nátlak.

Ale Thornton se ochotně otočil k parku.

Provoz na ulici byl klidný. Gabriel rychle přešel na druhou stranu, jako by spěchal k místu nehody a Thornton ho následoval. Společně vešli otevřenou brankou do parku.

„Kde je?“ zeptal se úzkostlivě.

Děti pokračovaly ve hře. Kolo, kolo mlýnský, za čtyři rýnský… ozývalo se parkem zahaleným v mlze.

„Támhle.“ Gabriel ukázal před sebe a vykročil dál od hrajících si dětí, směrem ke stromořadí, kde byla mlha hustší. Thornton mu šel v patách. Chytil se do pasti.

Po pár krocích se Gabriel náhle otočil a udeřil ho do prsou rukojetí hole.

Thornton odlétl ke stromu, měl vyražený dech. Klobouk mu sklouzl ke straně a zakryl jedno oko, v tutéž chvíli mu z ochromených prstů vylétla mahagonová hůl.

Gabriel přitlačil stříbrný knoflík rukojeti na mužovu průdušnici a zatlačil ho ke stromu, vzápětí mu namířil do tváře šedomodrou hlaveň pistole.

Thornton bezmocně lapal po dechu, zorničky se mu rozšířily strachem.

„Být vámi, Thorntone, nekřičel bych.“ Gabrielův dech stříbrně zářil ve žluté mlze. Tlak na průdušnici neuvolnil. „Nechcete přece, aby vás vaše dcera viděla s vystřeleným obličejem.“

„Ooh, já…“ Thorntonův hlas přecházel do fistule, jeho dech se mísil s Gabrielovým.

„Tiše,“ varoval jemně Gabriel.

„Pe… peníze – mám je v kabátě.“ Bělmo pravého oka bylo kulaté jako malinký měsíc. „Zaplatím vám – jsem bohatý člověk.“

Viktorie si myslela, že Gabriel chce vydírat jejího otce. Na jednu krátkou chvilku si přál, aby ten muž před ním byl její otec. Ukázal by mu, jak málo záleží na penězích.

„Nechci vaše peníze, Thorntone.“

Muž vytřeštil oči a zaúpěl: „Prosím, nezabíjejte mě.“ Viktorie neprosila o svůj život. Doufal snad Thornton, že ji k tomu přiměje?

Doufal snad, že ji donutí prosit ho o rozkoš?

Vkradl se do její ložnice a viděl její hedvábné prádlo, když bylo ještě jemné a bílé?

Gabrielem lomcoval hněv.

„Nezastřelím vás, když mi řeknete, co chci vědět,“ zamumlal. To byla pravda.

Výstřel by vzbudil pozornost, rozdrcená průdušnice ne.

„Cokoliv, pane,“ vysoukal ze sebe Thorton. Neměl ani hrdost, ani důstojnost, jenom titul gentlemana, který nosil jen díky výchově a bohatství. „Řeknu vám všechno, co chcete vědět.“

O tom Gabriel nepochyboval.

„Všechno, Thorntone?“ zeptal se měkkým hlasem.

„Ano, ano!“ přitakal horlivě Thornton s nadějí v tom oku, na které ještě viděl.

To byla jeho druhá chyba.

Naděje zabíjí.

Byl čas ukončit hru.

„Řekněte mi, proč terorizujete Viktorii Childersovou.“ Muž zamrkal. „Viktorie Child… proč se na ni ptáte? Vždyť ona už u nás nepracuje.“

„A proč ne?“ zeptal se medovým hlasem Gabriel. Mužovy oči nervózně těkaly. „Ona – ona – moje žena ji propustila.“

„Ano? A proč ji propustila?“

„Ona – ona – Viktorie Childersová – ta žena se mnou flirtovala…“

To byla Thorntonova třetí chyba.

Pravý muž nelže, když stojí tváří v tvář smrti.

„Viktorie Childersová není typ ženy, která flirtuje.“ Gabriel zlehka přitlačil hlaveň pistole na Thorntonova pravou tvář. Kov narazil na kost. „Proč jste lhal své ženě?“

„Ooh, prosím –“

„Pravdu Thorntone,“ zamumlal Gabriel. „Chci slyšet pravdu.“

„Já –“ Zkusil polknout, ale nešlo to. „Nelhal jsem své ženě.“

„Říkáte, že Viktorie Childersová s vámi flirtovala, Thorntone?“ zeptal se Gabriel nebezpečně nízkým hlasem. Thornton už čtvrtou chybu neudělal.

Obrátil oči k nebi, jako kdyby odtud čekal záchranu, a zakoktal: „Ne, ne, to jsem neřekl.“

„Co jste tedy řekl?“

„M – m – moje žena,“ zajíkal se Thornton, „moje žena je žárlivá.“

„Zprostředkovatelna práce k vám každých pár měsíců posílá novou guvernantku, Thorntone. Opravdu si myslíte, že si toho nikdo nevšimne?“

„Já nevím – nevím o čem mluvíte.“ Thorntona tlačila hlaveň na vnitřní stranu tváře mezi zuby, takže nemohl zavřít ústa. Protahoval samohlásky. „Tó moje žená přijímá a própouští guvernantký.“

Jeho žena.

„To už jich u vás bylo jako v harému.“

Thornton si pomalu začínal uvědomovat, jak je Gabriel nebezpečný. „Prosím, neubližujte mi,“ zaprosil znova.

„Nemyslíte, že si zasluhujete, abych vám ublížil?“ zeptal se tiše Gabriel.

Přemýšlel, co asi Thornton plánoval s Viktorií, co by jí udělal, kdyby za ním byla přišla. A co by asi udělal pak – dal by ji tomu druhému muži před anebo potom, co by si ji vzal sám?

„Ale já jsem nic neudělal, věřte mi,“ zaúpěl Thornton.

Gabriel se zamračil: „Obvinil jste Viktorii Childersovou, že s vámi flirtovala. A vaše žena pak proto slečnu Childersovou vyhodila… Bez doporučení. Guvernantka bez doporučení těžko sežene poctivou práci. Vy jste jim nedal jinou možnost než přijít za vámi, že ano, Thorntone?“

Aby měly co jíst. Aby měly střechu nad hlavou. A za to všechno se musí žena muži odvděčit – jediným způsobem.

„Nevím, o čem mluvíte… Jakým ženám?“ kvílel Thornton. „Já jsem věrný své manželce… A té se můžete zeptat, kam ty guvernantky odešly. Za mnou určitě ne. Žádná za mnou nepřišla. Nevím, na co se mě pořád ptáte! Říkám vám, že jsem nic neudělal!“

V jeho hlase zvonil nepřehlédnutelný tón pravdy.

Gabriel mu zabořil hlaveň hlouběji do tváře. Thornton bude mít zítra na tváři modřinu, ale tím líp, alespoň bude ladit s modřinou na krku.

„Pane, prosím, dejte tu zbraň pryč.“

Mužův dech byl cítit kávou a kolem něj se vznášelo štiplavé aroma čpavku, protože se ze strachu pomočil.

Z mlhy se ozvalo dětské chichotání. Vzdálená připomínka nevinnosti.

Viktorie říkala, že její zaměstnavatel lhal. Lhal, aby ji mohl propustit. Říkala, že jí napsal dopisy, aby ji svedl.

Myslíš, že tvůj strýc nařídil, aby mi poslali nějakou ženu jako návnadu, aby mě mohl snáz zabít? posmíval se Gabriel Michaelovi.

„Kam jste mířil, když jste odcházel z domu?“ zeptal se Gabriel ostře.

„Do svého –,“ Thorntonův hlas zakolísal, „do svého klubu.“

A Gabriel najednou začal pochybovat.

Kdyby to nebyl ten muž…

Jestli nemáte plnicí pero, Thorntone, tak vás zabiju,“ řekl bezbarvě.

„Ooo, ale já mám plnicí pero, pane!“ řekl muž horlivě. „Tady, pod kabátem!“

Mohla to být lest.

Namísto plnicího pera mohl vytáhnout zbraň. Ale Gabriel musel zjistit pravdu.

„Vyndejte to pero z kapsy,“ nařídil.

„Já n-n-nemůžu. Mám z-zapnutý ka-kabát.“

„Tak si ho rozepněte.“

„N-nejde to s pistolí v-ve tváři, pane.“

Gabrielovy rty zkroutil úsměšek.

„Byl byste překvapený, co všechno člověk dokáže, Thorntone.“ Člověk dokáže zabít. Nebo darovat život. „Rozepněte si ten kabát.“

Muž neohrabaně zápasil s knoflíky. Za několik vteřin mu rozepnutý kabát klesl k nohám.

„Teď si sáhněte do kapsy. Pomalu.“ Thornton zvolna sunul ruku ke kapse. Gabriel odjistil spoušť, mlhou zaznělo smrtící cvaknutí, které varovalo: jestli Thornton vytáhne zbraň, bude mrtvý.

Thorntonovi stékal po tváři pot, stékal i na šedomodrou hlaveň pistole. Opatrně vytáhl z kapsy masivní bronzové plnicí pero.

Ruka se mu třásla.

Třásla se tehdy Viktorie, lapená svým strachem?

„Chci, abyste něco napsal,“ řekl Gabriel prudce.

Bylo načase zjistit, kdo je skutečným autorem těch dopisů. „Já nemám – nemám papír.“

„Vykasejte si levý rukáv. Napíšete to na manžetu.“

Gabriel poodstoupil, aby Thornton mohl natáhnout ruce před sebe – a pochopil Thorntonovy úmysly dřív, než se daly uskutečnit. Thorton se chystal utéct.

„Víte, co by vám mohla způsobit kulka, vystřelená takhle zblízka?“ zeptal se tiše.

Thornton si rychle vykasal levý rukáv.

Gabriel oddálil zbraň. Na mužově pravé tváři zůstal bílý otlaček.

„Když začnete křičet, zabiju vás,“ řekl zřetelně. „Když se pokusíte utéct, zabiju vás. Rozumíte?“

„Ano.“ Thornton mělce dýchal. „Ano, rozumím, pane.“

„*Bon*.“ Chci, abyste něco napsal na manžetu.“

„Co? Co chcete, abych napsal? Napíšu, co budete chtít. Cokoliv. Jenom mi řekněte co.“

Gabriel rychle přemýšlel. „Napište… věčný hlad ženy.“

V Thorntonově tváři se zračil strach ze smrti a vůle udělat cokoli, jen aby jí unikl – ale nebyl v ní jediný náznak, že by tahle slova znal.

Odšrouboval pero a rychle psal na manžetu. Od úst mu stoupala pára.

Když skončil, dychtivě vzhlédl, jako dítě, co čeká pochvalu. „Zvedněte ruku, ať si to můžu přečíst,“ nařídil Gabriel. Thornton zvedl paži; třásla se a manžeta s černými písmenky tančila ve vzduchu.

Gabrielovi se sevřel žaludek.

Rukopis nebyl shodný s tím ve Viktoriiných dopisech. Thornton nebyl mužem, který psal Viktorii. Gabriel ho uchopil za předloktí a vztekle utrhl popsanou manžetu od rukávu.

12

Na lněný povlak matrace se snesla tuhá bílá manžeta. Viktorie ji zmateně zvedla.

Byla to manžeta pánské košile, potřísněná černým inkoustem.

Viktorie manžetu otočila a podívala se pozorněji. Věčný hlad ženy, udeřilo ji do tváře.

Srdce se jí rozbušilo. Upustila manžetu a prudce se narovnala.

Manžeta spadla na zem. Vzadu na krku ji zalechtal horký dech.

Otočila se.

Gabriel stál jenom několik palců od ní. Byl cítit chladným vzduchem a londýnskou mlhou.

Vejce se šunkou a pečivem, které Viktorie předtím hladově zhltla, ji teď začaly tlačit v žaludku.

„Setkal jsem se s vaším bývalým zaměstnavatelem, mademoiselle Childersová."

Setkal se s mým bývalým zaměstnavatelem…

„Muž, který napsal ta slova na manžetě, nebyl můj zaměstnavatel," řekla strnule.

„*Au contraire*, mademoiselle," Gabrielův dech slabě voněl po skořici. „Peter Thornton byl váš zaměstnavatel." Byl její zaměstnavatel?

Co tím Gabriel myslí? Že Peter Thornton už není její zaměstnavatel – nebo že už není Peter Thornton?

Zabil ho Gabriel?

Viktorie si sevřela krk do dlaní. Pulzující tep varoval její prsty: smrt, nebezpečí, touha. „Jak vůbec znáte jeho jméno?" vydechla.

„Poslal jsem jednoho ze svých mužů pátrat do několika zprostředkovatelen práce." Gabrielův teplý dech ostře kontrastoval s chladem v jeho očích. „Vykládal tam, že měl pohovor s guvernantkou jménem Viktorie Childersová, kterou se rozhodl přijmout, ale že ztratil její adresu. Ve West Agency měli vaši složku. Neznali sice vaši současnou adresu, ale poradili mu, že ji možná bude znát váš předchozí zaměstnavatel."

Viktorie pocítila obdiv i zlost. „Jste velice důkladný, pane." Děsivě důkladný.

Muž, který napsal ty dopisy, by od něj mohl brát lekce. „Nevědomost zabíjí, mademoiselle," řekl tiše Gabriel.

„Stejně jako tajemství."

Věděl o jejím otci. O jejím bratru.

Víc tajemství už Viktorie neměla.

Jedna myšlenka stíhala druhou.

Viktorie nikdy neviděla rukopis Petera Thorntona, ale pokud to nebyl on, kdo napsal ty dopisy, tak kdo to tedy byl? Hlavou jí bleskla nepříjemná myšlenka, že ještě neviděla rukopis muže se stříbrnýma očima a stříbrnými vlasy.

Laissez le jeu commencer.

Ať začne hra.

Ale kdo jsou hráči?

A Viktorii najednou bodlo u srdce.

Gabriel jí nedůvěřoval.

Ale ona jemu ano.

Ne, není proč se bát.

Svěsila ruce a narovnala se v ramenou, prsa se vypnula proti utaženému hedvábí. „A vy si tedy zas myslíte, že jsem v nějakém spolku s tím – tím mužem, který po vás jde."

Horký dech jí spaloval tváře.

„A nejste?" zeptal se Gabriel rychle a z jeho dechu ucítila skořici.

Gabrielovy řasy byly tak dlouhé, tak husté. Jeho tvář tak krásná. Tak vzdálená.

Vzduchem se převaloval zápach spálené vlny.

Viktorie měla na sobě jen přehoz z postele. Ale nemohla odtud odejít, i kdyby měla kam. Spálil jí šaty. Byla uvězněná. Její jedinou záchranou byla pravda.

Ale pravda jí před šesti měsíci nepomohla.

„Ne," procedila mezi zuby. „Nejsem."

„Muž, který napsal ty dopisy, mademoiselle, měl pozoruhodné znalosti o vašem spodním prádle. Věděl, že nosíte hedvábné kalhotky."

Peter Thornton byl jediný muž, který se mohl dostat do její ložnice i šatny.

Kdo jiný by mohl vědět –

„Až na jeden pár jsem všechno své prádlo prodala v ulici St. Giles," ohradila se Viktorie ostrým, jasným hlasem a neuhýbala před pohledem těch nebezpečných stříbrných očí. „Do toho krámku mě mohl sledovat kdokoliv a pak koupit, co jsem prodala."

Ale myšlenka, že jí někdo slídil v patách, byla nepříjemná. Znepokojivá.

„Možné to je," připustil Gabriel.

Ale ne moc pravděpodobné, říkaly jeho stříbrné oči. Neprosila. Neplakala.

Nebolelo ji, že jí nedotknutelný anděl nevěří.

Bojovně zvedla bradu. „Já nebudu oběť."

Temnota zřítelnic pohltila stříbro duhovek. „To už jste, Viktorie Childersová," prohlásil Gabriel.

Viktorie si palčivě uvědomila svá nahá ramena a hruď i nahotu skrytou jen hedvábným přehozem.

Gabriel byl tak blízko a z jeho těla sálal žár.

Jak o ní může pochybovat?

Mluvil s ní přece, svěřil jí, co ho potkalo.

„A čí jsem oběť, pane?" zeptala se vyzývavě. „Říkáte, že existuje muž, který mi chce ublížit, ale já jsem toho muže neviděla. Říkáte, že mě ochráníte, ale zatím to jste vy, kdo mě ohrožuje. Čí jsem tedy oběť?"

Její bolest se krátce odrazila v Gabrielově pohledu, ale hned ji zas nahradil chlad.

„Mademoiselle, vás terorizuje nějaký muž a vy mi nechcete říct jeho jméno. Proč?“

„Já ho opravdu neznám,“ zvolala Viktorie a v hlase se jí chvělo zoufalství.

„Řekla jste, že by to mohl být Thormon.“

„Ano,“ zamumlala.

„Proč jste mi tohle neprozradila dřív?“

Olízla si rty, chutnaly po skořici, po Gabrielově dechu. „Protože jsem se bála.“

Pořád se bála.

„Čeho, mademoiselle?“

Jeho dech i hlas byly jako pohlazení, ale v očích měl chlad, který mrazil. „Bála jsem se, že ho budete hledat,“ šeptla Viktorie.

„Ano. A taky jsem ho našel.“

„Bála jsem se, že s ním budete chtít mluvit.“

„Mluvil jsem s ním.“

Viktoriiny představy zahalily chmury. „Bála jsem se, že vám řekne, kdo jsem.“

„Já vím, kdo jste.“

„Ne, vy nevíte kdo jsem!“ vykřikla.

Gabriela Viktoriin výbuch nezarazil, jenom znovu potvrzoval, že Viktorie není tou ženou, za kterou se vždy pokládala.

Klidnou. Racionální.

Vzdálenou touhám těla.

V Gabrielových očích se zračilo tajemné poznání. „Ale ano. Já vás znám, Viktorie.“

Viděl jsem vaše nahé tělo, říkaly jeho oči.

Znal velikost jejích prsou, štíhlost jejích boků, křivku jejích hýždí. Ale neznal ji.

„Co o mě víte?“

„Vím, že máte ráda dotek hedvábí na svém těle.“ Sklouzl pohledem na její nahá ramena a zastavil se na hedvábí zauzlovaném na prsou. „Vím, že jste odvážná. Vím, že jste loajální.“

Zvedl řasy a upřel na ni stříbrný pohled. „Vím, že byste mě chtěla zabít.“

Viktorie nemohla úžasem popadnout dech. „Nikdy bych vám neublížila.“

„To vím také.“

„Jak to víte?“

„Tohle mi řekly vaše oči. Ano, jste tady kvůli svým očím.“

„Promiňte?“ Nejspíš se musela přeslechnout.

„Madame René vám řekla, že Michael a já jsme přátelé,“ řekl tiše Gabriel.

Viktorii chvíli trvalo, než si uvědomila, že změnil téma. „Ano. Řekla, že je mezi vámi pouto, které nic nezpřetrhá.“ Pouze smrt.

„Když nám bylo třináct, v Paříži se nás ujala jistá dáma.“ Gabrielův pohled utekl do minulosti. „Vyškolila nás… udělala z nás prostituty.“

Ještě před šesti měsíci by se Viktorie zděsila, ale v poslední době už na ulici viděla daleko mladší děti, které se prodávaly.

„Michael…“ Viktorie se snažila co nejlíp zformulovat další otázku, aby neporušila tu křehkou rovnováhu, která mezi nimi teď panovala. „Byl také vyškolený v umění potěšit… muže?“

V Gabrielově tváři se nehnul ani sval. „*Non*.“

Viktorie si snažila představit život dvou chlapců, které sebrala na ulici francouzská bordelmamá. Snažila se představit si jejich přátelství.

„Nelitujte mě, mademoiselle,“ ozval se prudce Gabriel. „Nelituju.“ Viktorii se stáhlo hrdlo. „Myslím, že můžete být šťastný, že máte přítele jako je Michael.“

Přítele, který dokáže pochopit toho chlapce, kterým Gabriel byl, i muže, kterým se stal.

Gabrielovi zacukal sval v levé tváři. „Jste tady, protože máte Michaelovy oči.“

Viktorie překvapením prudce zamrkala. „Váš přítel má modré oči?“

„Michael má hladové oči, mademoiselle. Na jejich barvě nezáleží.“

Hladové oči.

Viktorii polilo horko. „Já… já neflirtuji.“

Ani během těch posledních šesti měsíců přece nikoho neprovokovala.

„Chcete být milována, mademoiselle.“

Náhle si vzpomněla na pět smutných roků, kdy žila pod otcovým dohledem – potom, co je opustila matka. Otec zakazoval jakýkoliv projev citů, fyzický kontakt, náklonnost.

Potřeba lásky je hříchem ženy, neustále připomínal.

„A to je špatně?“ zeptala se Viktorie a v hlase se jí ozýval pláč. „A to je hřích, potřebovat lásku?“

„Děvky si lásku nemůžou dovolit.“

„Proč ne? Proč by někomu měl být odpírán prostý cit?“ Gabrielovýma očima probleskla lítost, stříbro v nich zšedlo. „Nejsem schopný milovat ženu, mademoiselle,“ řekl tiše. Viktorie zvedla hlavu: „Nežádala jsem vás o lásku, pane.“

„Řekl jsem vám o sobě víc, než komukoli jinému na světě –“

„Děkuji vám –“

„– ale důvěra něco stojí.“

Každý jejich rozhovor skončí takhle – vždycky se vrátí k tomu muži!

Viktorie nedokázala zabránit, aby se jí v hlase zas neobjevil hněv. „Já opravdu netuším, kdo je ten muž, kterého hledáte,“ vykřikla.

„To vím.“

Tak proč se jí pořád dokola vyptává?

„A nevím, kdo napsal ty dopisy.“

A ještě nevím, jak milovat muže. Jak ho svést… Po tváři a rtech se jí rozlévala vůně Gabrielova dechu, vůně skořice „Řekněte mi tedy něco, co víte, mademoiselle.“

„Nedokážu si představit, že bych věděla něco, co by vás mohlo zajímat, pane,“ zamumlala. „Jsem guvernantka, ne –“ A zarazila se.

„Děvka?“ doplnil cynicky Gabriel.

„To jsem neřekla,“ odsekla.

„Hájila jste mě před madame René," připomněl nečekaně. „Prozradíte mi proč?"

Proč Viktorie hájila tohoto muže, který ji střídavě sváděl a děsil?

„Protože jste chtěl," odpověděla.

Navzdory své minulosti. Nebo právě kvůli ní.

Gabriel své tužby nepopíral.

V očích se mu zaleskla lítost. „Budete-li moci, mademoiselle, pomůžete mi?" zeptal se tiše.

Pomoci nedotknutelnému andělovi…

„Ano." Samozřejmě, Viktorie mu pomůže.

„Máte informace, které potřebuji."

A bylo to tady zase!

Viktorie otevřela ústa, jako by chtěla vykřiknout na protest. „Chtěl bych vědět, jak to vypadá uvnitř Thorntonova domu," prohlásil znenadání Gabriel.

Viktorie jen zalapala po dechu. „Prosím?"

„Potřebuji vědět, kde je ložnice paní Thorntonové," zopakoval, jako by to byla ta nejběžnější věc na světě, zeptat se ženy, kterou před chvílí chválil za odvahu a loajalitu, na to, kde je ložnice nějaké jiné ženy. „Vyhledám paní Thorntonovou bez ohledu na to, jestli mi to řeknete nebo ne. Ale když budu vědět, kam jít, je pravděpodobné, že se moje návštěva obejde bez zbytečných překvapení."

Vyhledá ji – a zabije.

Viktorie zaťala ruce v pěst a vydechla: „Vy jste panu Thorntonovi… ublížil?"

„Nebojte se, mademoiselle. Je naživu," řekl Gabriel lehce. Zatím.

Svádění.

Důvěra.

Viktorie zkřivila ústa a řekla trpce:. „Svádíte mne, ale jde vám jen o to, abyste ze mě vytáhl soukromé informace."

„Ne, mademoiselle, jen vás žádám, abyste mi věřila. Tak jako já věřím vám."

„Proč chcete navštívit paní Thorntonovou v její ložnici?

Proč ji nepozvete na čaj?" napadlo Viktorii. „Myslím, že by vás považovala za šarmantního muže."

A zděsila se, když uslyšela ze svého hlasu žárlivost.

Paní Thorntonová byla nádherná žena. Měla světle plavé vlasy, hezkou tvář, která zářila zdravím, měla rudé rty a jemné bílé ruce.

„Chci ji navštívit, protože vás zaměstnávala," vysvětlil Gabriel a zeptal se: „Jak dlouho guvernantky zůstávají ve službě?"

Viktorie se zamračila. „Záleží na kvalifikaci guvernantky a také na tom, jaké požadavky má rodina, u které… slouží."

Už dávno si zvykla mluvit o sobě jako o služebné, tak proč jen se teď zarazila?

„Paní Thorntonová zaměstnává – a propouští – dvě až tři guvernantky za rok," poznamenal Gabriel a odmlčel se, čekal na Viktoriinu reakci. „Každý rok," zdůraznil po chvíli.

Dvě až tři guvernantky… každý rok.

Ale Viktorii nenapadlo, na co Gabriel naráží. Jenom se nevesele ušklíbla: „Za to můžou ty… ty rozmazlené děti.“ Penelope, ta starší, strašně ráda pomlouvala, a tohle určitě stálo místo spoustu služebných. „Proto guvernantky obvykle mění místo. Kvůli protivným dětem.“

Gabriel namítl: „Ovšem vy jste si nehledala práci jinde, mademoiselle.“

Jak to mohl vědět?

„Ale ano, poohlížela jsem se po něčem.“

To byla pravda.

„Věděla paní Thorntonová, že od nich chcete odejít?“

„Já…“ Viktorie si vzpomněla, jak paní Thorntonová jednou večer, krátce před tím, než ji propustila, nečekaně vtrhla do její ložnice, zrovna když si Viktorie zaškrtávala inzeráty v novinách.

„Možná.“

„Mnoho guvernantek nemá domov ani rodinu. Musejí být někde zaměstnané, jinak nemají kam jít,“ řekl Gabriel. A bylo jasné, kam tím míří.

Viktorie vyhrkla: „A vy si proto myslíte, že paní Thorntonová přijímá – a propouští – vychovatelky z nějakého zlého úmyslu?“

„Ano,“ kývl a nepokrytě ji pozoroval.

„Vy si myslíte, že ty ostatní guvernantky potkalo totéž co mě?“ šeptla Viktorie.

„Je to možné,“ řekl Gabriel.

Ale kdyby to tak bylo…

„Vy myslíte, že muž, co mi psal dopisy, posílal podobná psaníčka i jiným guvernantkám?“

Gabriel neodpověděl.

Nemusel. Odpověď se dala vyčíst z jeho stříbrných očí. Viktorie si připadala jako svlečená z kůže.

„Vy myslíte, že ty guvernantky jsou mrtvé,“ vykřikla a cítila, že ji obchází hrůza. Jestli je naživu ona, zachránila ji jen její neústupná nezávislost.

Gabriel ji neustále pozoroval.

„Ovšem… pan Thornton by asi věděl, kdyby se jeho žena podílela na vraždě.“ Viktorie přemáhala paniku.

„Dělá mu radost věřit tomu, že jeho manželka je žárlivá.“ Viktorie nikdy nepozorovala na paní Thorntonové známky žárlivosti.

„Proč by ale… Jaké by z toho mohla …… zajíkla se Viktorie, a pak si najednou něco uvědomila: „Já jsem viděla rukopis paní Thorntonové. To nepsala ona.“

Hřejivý skořicový dech ji pohladil po tváři. „Musíme tedy zjistit, kdo to napsal.“

Viktorie mohla Gabrielovi věřit. Nebo taky nemusela. Musí se rozhodnout.

„Jak můžu vědět, že ten rukopis na manžetě není váš?“ vyhrkla.

„To vám snadno dokážu.“

Stejně snadno jako to, že paní Thorntonová byla nějak spolčená s mužem, který čekal, až za ním Viktorie přijde prosit o jídlo. O přístřeší. O rozkoš.

„Neublížíte paní Thorntonové,“ řekla Viktorie, jako by ujišťovala sama sebe.

„Nezabiju ji,“ souhlasil Gabriel.

„Jak jste přesvědčil pana Thorntona, aby se s vámi setkal?“

„Potkal jsem se s ním v parku.“

Ano, park zahalený v mlze je dobré místo pro schůzku. Poskytne spoustu soukromí.

„Paní Thorntonová chodí ráno na nákupy,“ vzpomněla si Viktorie. „Snad byste ji mohl jako by náhodou potkat cestou na trh.“

„Viděl jsem guvernantku, která nastoupila po vás, mademoiselle,“ řekl Gabriel po chladné úvaze. „Třeba už vám dá pokoj a zaměří se na ni.“

A další žena se stane obětí podlého plánu. Propustí ji bez doporučení, bude pomalu umírat v chudobě a zoufalství, s dopisy slibujícími rozkoš a bezpečí.

„Dobrá,“ řekla Viktorie rozhodně. „Pomůžu vám.“

„*Merci*, mademoiselle.“

Gabriel udělal krok dozadu.

„Důvěra, mademoiselle…“ Teplý skořicový dech nahradil štiplavý zápach spálené vlny. „Musíme si důvěřovat.“

Viktorie nechtěla, aby jí zase lhal. Namítla: „Ale vy mi pořád nevěříte, pane.“

Na jeho rameni se zaleskly krůpěje londýnské mlhy. „Možná nevěřím sobě.“

„Ne!“ řekla Viktorie prudce. Slovíčko vyklouzlo a už nešlo vzít zpátky.

V krbu zapraskal oheň.

„Co ne?“ zeptal se měkce Gabriel.

„Nesvádějte mě předstíráním důvěry. Prosím!“

Viktorie chtěla věřit, že ji tenhle krásný muž shledává přitažlivou. Chtěla věřit, že může důvěřovat nedotknutelnému andělovi. Chtěla věřit, že by ji nesváděl tolika slovy jen proto, aby získal její důvěru.

Dobře věděla, že věří, protože chce.

„Vy si myslíte, že muž, který mi psal dopisy, vás dovede k tomu, kterého hledáte.“ Odhodlaně vydržela Gabrielův pohled. „Snad máte pravdu. Řekla jsem, že vám pomůžu, ale prosím, nelžete mi.“

„Nelžu.“

Neměl rád, když mu někdo sahal do svědomí, neměl rád, když ho někdo nazýval lhářem.

„Jsou různé druhy lží, pane.“ Viktorie vyzývavě zdvihla bradu. „Když neřeknete všechno, je to stejná lež jako vytáčky.“

„Vždycky splácím své dluhy, mademoiselle.“

Takovou odpověď Viktorie nečekala.

„Myslíte si, že jste mi něco dlužen?“ Polkla naprázdno. „A že mi to splatíte tím, že mi řeknete to, co podle vás chci slyšet?“

„Ano,“ řekl. „Věřím, že jsem vám něco dlužen, Viktorie Childersová.“

„Proč?“

„Miloval jsem jednoho člověka, mademoiselle. Kdybych ho nemiloval, tak byste tady nebyla.“

Michael. Vyvolený anděl.

„Miloval jste ho jako… přítele?“

„Miloval jsem ho jako bratra.“

Viktorie milovala Daniela, svého bratra. Otec její nevinnou lásku překroutil a pošpinil.

„Láska není hřích,“ zaprotestovala bezděky.

„Ne, mademoiselle, láska není hřích,“ souhlasil Gabriel. „Hřích je milovat.“

Muž jako on by neměl cítit takovou bolest.

Ženu jako ona by to nemělo zajímat.

„Kéž bych ty dopisy nikdy nečetla,“ vzdychla Viktorie. „Kéž bych nikdy neobjevila tuhle část své osobnosti.“

Gabriel stál bez hnutí, najednou se cítil na mile vzdálený. „Přála byste si, abyste nikdy nepocítila touhu?“

Pravdě nešlo uniknout.

„Ne.“ Ať tak nebo onak, Viktorie po Gabrielovi toužila –a nelitovala toho. „Ne, to bych si nepřála.“

Ale neměla odvahu se zeptat, jestli on lituje, že ji vydražil. „Madame René vám už poslala šaty,“ řekl náhle Gabriel a vrhl po ní zkoumavý pohled.

Šaty.

Madame René.

Viktorie se zhluboka nadechla.

Uteklo jenom pár hodin od chvíle, co stála před Gabrielem nahá a madame René jí brala míry. Ale připadalo jí, že to bylo před několika lety.

Gabriel byl připravený na to, že Viktorie šaty odmítne.

Ale ona se jenom zeptala: „To vy jste je přinesl, když jste byl venku?“

„Ne.“

Zadívala se na něj. „Tak jak víte, že už jsou tady?“

„Když jsem se vrátil, řekl mi to Gaston. Přikázal jsem mu, ať je přinese sem nahoru. Před pár minutami bylo slyšet cvaknutí dveří.“

A nic jí neřekl. Ale Viktorii to nezkazilo radost z toho, že si oblékne nové šaty.

Přitiskla si k prsům uzel hedvábného přehozu a vyběhla ven ze dveří ložnice.

Na modré kožené pohovce se tyčila hora bílých krabic – byly tu tři podlouhlé na šaty a několik menších ve tvaru krychle, tři kulaté kloboukové a další čtyři, ve kterých nejspíš byly boty. Všechny zdobila růžová poupata.

Viktorie si neoblékla nic nového už víc než rok. A v módním salónu nešila nikdy.

Přesto jí najednou nepřišlo vhodné mít pošetilou radost z drahých šatů, když jsou ulice plné nešťastníků, kteří nemají vůbec nic.

„Tady je tolik krabic,“ vydechla zaraženě.

„Madame René mě ujistila, že šatů žena nemá nikdy dost.“ Ozýval se snad v Gabrielově hlase smích?

Viktorie rychle vzhlédla – už viděla jeho rty zvlněné úšklebkem, ale úsměvem ještě nikdy.

Ani teď se neusmíval. Přesto v očích jiskřilo cosi jako smích. V krásných, stříbrných očích.

„Za ty šaty vám zaplatím," vyhrkla bez rozmyslu. Odpověď zněla jako pohlazení. „Pro mě je dostatečná odměna, když vidím vaši radost, mademoiselle."

Srdce jí udělalo kotrmelec „Vy se mnou flirtujete, pane?"

„Ne, mademoiselle." Smích z očí se vytratil. „Neflirtuju."

„Ale víte, jak se to dělá?" uklouzlo jí bezděčně.

„Ano, vím jak."

Jak flirtovat. Jak líbat. Jak působit rozkoš.

Ale nevěděl, jak rozkoš prožít.

„Kterou krabici mám otevřít jako první?" zamumlala Viktorie a sepjala ruce. Věděla, že musí vypadat jako dítě pod vánočním stromkem.

Probouzely se v ní vzpomínky. Na milující hlas a na hřejivý smích… To všechno znala jako jedenáctiletá dívka, ale už ne jako čtyřiatřicetiletá žena, to všechno bylo dávno pryč.

Gabriel ukázal k pohovce. „Kterou jen chcete, mademoiselle."

Viktorie se váhavě posadila, kůže pohovky slabě zavrzala, hedvábí přehozu zašustilo. Opatrně zvedla jednu z krabic. Byla překvapivě těžká.

Viktorie zvědavě odklopila víko.

Krabice byla plná rukavic – vlněných, bílých hedvábných, dlouhých večerních z jemné kozinky. A všechny byly potřísněné červenou barvou.

Jako by na ně někdo rozlil inkoust.

Viktorie se mimoděk zamračila.

V jedněch černých kožených rukavicích byly nacpané ruce figuríny, jako by je někdo narychlo vytáhl z výlohy.

A Viktorii najedou došlo, že ty ruce nejsou ze dřeva – ale z masa a kostí.

Byly to lidské ruce.

A červený inkoust na rukavicích byla lidská krev.

13

„Dobrý Bože,“ zaznělo Viktorii v uších. Takhle vykřikl jakýsi ženský hlas, který přicházel z velké, velké dálky. Příliš velké na to, aby mohl patřit Viktorii.

V jednu chvíli ležela krabice Viktorii v klíně a vzápětí byla pryč.

Ochromeně držela víko v prstech a vzhlédla.

Gabrielův obličej byl závratně blízko.

Má jemnou pleť, pomyslela si, hladkou jako miminko.

Stříbrné oči si ji pozorně prohlížely a hedvábně jemný mužský hlas kdesi v její hlavě zašeptal: Jestli ještě není mrtvá, tak brzy bude.

„Ty jsou… té prostitutky.“ Viktorie nedokázala vyslovit název oddělené části těla, která ležela v krabici mezi rukavicemi. „To jsou její…

„Možná.“

Gabriel se narovnal, oddálil obličej. V dlouhých štíhlých prstech teď držel krabici.

Viktorie upustila víko. „To nejsou madame –“

„Ne, nejsou madame René.“ V Gabrielových očích nebyla ani stopa po jakémkoli citu – děsu nebo radosti. „Ta má menší ruce.“

Viktorie nikdy předtím neomdlela. Nikdy předtím nechtěla omdlít.

Až teď – aby neviděla ten krvavý dárek.

Najednou ji napadlo, že existuje ještě jedna osoba, která se vyzná v jejím soukromí. Zašeptala: „Dolly věděla, že nosím hedvábné prádlo.“

A teď byla Dolly mrtvá, přesně tak, jak Gabriel předpověděl.

Viktorie namáhavě polkla, pokoj se s ní rozhoupal, jako by stála na palubě lodi.

„Skloňte hlavu mezi kolena,“ vykřikl kdosi rázně. Viktorie se podívala na zbývající krabice – dvě podlouhlé krabice na šaty, dost velké na to, aby ukryly tělo. Tři kulaté kloboukové, dost hluboké, aby se do nich vešla hlava –

Žaludek udělal přemet.

Viktorie se vrávoravě postavila, nohy se jí podlamovaly. Hedvábný přehoz, upevněný uzlem na prsou, z ní sklouzl, ale nevšímala si toho a potácela se do koupelny.

Když předtím Gabriel mluvil o smrti, nebyla skutečná. Skutečná byla až teď.

Viktorie klesla na kolena před porcelánovou mísu. Myslela na madam René… nemyslela na nic… a z temnoty vyplouvaly útržky vět, jednotlivá slova… její, Gabrielova…

Chystáte se mě zabít, nebo mě ušetříte?

Na konci mi poděkujete.

Možná ano.

Gabriel otevřel krabici na klobouky. Uvnitř ležela ženská hlava, na kterou někdo posadil rudě zbarvený klobouk. Smrt vymazala z Dollyiny tváře bolest i děs.

Gabriel zvedl víko druhé krabice. Uviděl elegantní windsorský klobouk s černým závojem; tohle místo smrt přeskočila.

Otevřel poslední krabici. Ve frivolním kloboučku zdobeném pavími pery odpočívala mužská hlava s šedými vlasy, postříkanými rudou barvou. Tvář Geralda Fitzjohna byla uvolněná.

Gabriel viděl Viktoriinu radost. Viděl Viktoriin děs.

Na krátkou chvíli s ní sdílel radost, ale ne děs. Žil na ulici dost dlouho na to, než aby v něm mrtvé tváře dokázaly vzbudit hrůzu.

Dolly a Geralda Fitzjohna kdosi zavraždil.

Cena za hřích je vydírání. Anebo smrt.

A vy jste zhřešila, mademoiselle?

Ještě ne.

Gabriel krabice zase zavřel, narovnal se, obešel stůl a stiskl tlačítko bzučáku pod černou mramorovou deskou. Přešel přes koberec a rozrazil dveře z břekového dřeva.

Muž s hustými vlasy barvy mahagonu vyskočil do pozoru. „Pane?“

„Evane, odneste ty krabice z pohovky,“ přikázal klidně Gabriel, ale rostl v něm vztek a zlobil se sám na sebe: měl Viktorii téhle podívané ušetřit, měl předpokládat, že druhý muž provede něco takového. Ale druhý muž zřejmě nechtěl, aby byla ušetřena.

Se stříbrnýma očima se střetly zelené.

„Ano, pane,“ uklonil se Evan.

Gabriela napadlo, jestli by se Evan pokusil pomoct Viktorii na svobodu, jestli s ní soucítí.

Ustoupil stranou, aby sluha mohl vejít.

Evan se sklonil pro krabice.

„Evane.“

Sluha se zarazil.

„V několika krabicích jsou lidské ostatky.“

Dost možná, že byly ve všech, ale Gabriel o tom pochyboval. Jejich váha by pak mohla vzbudit podezření.

Evan ztuhl hrůzou. Ne všichni, kdo žili na ulici, přestali cítit strach ze smrti.

„Vezmi ty části těla a hoď je do Temže,“ nařídil Gabriel rázně. „Krabice a šaty spal.“

V Temži už zmizelo hodně lidí. Ani Gabriel nechtěl mít v krbu úlomky lidských kostí.

Evan se na nic neptal, jen mlčky zvedl kloboukové krabice. „Evane.“

„Ano, pane?“ Evanův hlas zněl lehce zastřeně.

Ano, on s ní soucítil!

„Doufám, že vám Gaston zdůraznil, abyste mademoiselle Childersovou dobře hlídali. Je to tak?“

Evan se neotočil. „Ano, pane.“

„Řekni Julienovi a Allenovi, co je v těch krabicích, které neseš," pokračoval Gabriel bezvýrazným hlasem. „Řekni jim, že to mohla být stejně dobře hlava mademoiselle Childersové, kdyby nebyla pod naší ochranou."

Gaston přišel právě ve chvíli, když Evan odnášel první várku krabic.

„Co se děje, monsieur?" zeptal se překvapeně. „Šaty se mademoiselle nelíbily?"

Gabriel mu ukázal krabici s rukavicemi.

Gastonova olivová pleť dostala sinalý nádech.

„Kdy přišly ty šaty, Gastone?" zeptal se Gabriel klidně. „Přinesli je chvíli před tím, než jste dorazil, pane."

„Kdo je přinesl?"

„*Je ne sais pas.* Nějaký muž." Gastonova tvář se na okamžik zkřivila hrůzou. „Já… Pane, ty krabice byly od madame René. Nic jsem netušil, pane."

Gabriel mu věřil.

Mohl by Gastona požádat, aby jakékoliv další zásilky pečlivě kontroloval, ale bylo to zbytečné. Druhý muž by stejný trik neopakoval.

Gabriel by rád Gastonovi řekl, na co si má dát v budoucnu pozor. Jenomže bohužel sám netušil, co může následovat.

Nevěděl, koho druhý muž zabije příště, zda muže nebo ženu, přítele nebo nepřítele.

„Tohle dej Evanovi," řekl jenom Gabriel. „A Julien ať na stráži vystřídá Evana."

„*Très bien*, monsieur." Gaston se otočil a vykročil ke dveřím.

„A Gastone…"

Gaston se zarazil.

Gabriel se podíval na modrý hedvábný přehoz, ležící na koberci; Viktorie ho ztratila, když se rozběhla do koupelny. „Ukliď ten přehoz, prosím."

Gabriel tiše přešel přes pracovnu do ložnice a tam se zastavil před mohutnou skříní. Otevřel ji a chvíli přehazoval ramínka, na kterých visely kabáty a kalhoty, jako by cosi hledal. Nakonec vytáhl šaty z tenoučkého hedvábí v barvě královské modře; splývaly mu mezi prsty jako ženské vlasy.

Viktorie seděla na chladných dlaždičkách na podlaze před klozetovou mísou, záda napřímená, tvář nepřirozeně bledou. Vlasy, ve kterých tu a tam zářily měděné odlesky, jí spadaly přes pravé rameno.

„Jmenovala se Dolly," pronesla dutým hlasem, když Gabriel vešel do koupelny.

Mlčky jí podal hedvábné šaty. Nebylo nic, čím by ji mohl utěšit. Ale chtěl – a dusil se zlostí nad svou bezmocí. Ten druhý muž naplánoval úplně všechno. A on nemohl udělat nic, aby hru zastavil.

Ale chtěl!

„Před třemi měsíci se mě jeden muž pokusil znásilnit," pokračovala Viktorie stále tím dutým, šokovaným hlasem. „Pršelo. Dolly mi pomohla. Ostatní kolemjdoucí rychle prošli kolem se sklopenými deštníky, jen aby neviděli, co se děje."

Gabriel ztuhl, ve spáncích mu bušila krev.

Věděl, kdo Viktorii obtěžoval – věděl o něm všechno, mimo toho, jak se jmenuje a kam až je schopný zajít, aby naplnil vůli zesnulého.

„Jak ten muž vypadal?“ zeptal se jí zdánlivě klidným hlasem.

Viktorie se ale nenechala splést. Napjatou tváří jí přeběhl výraz pochopení.

„Ten muž, kterého hledáte,“ hlasitě polkla, „Dolly zaplatil, aby mě tehdy v noci zachránila.“

A potom musel Dolly zabít. Tak, jako zabije Viktorii. Stříbrné oči jí dávaly za pravdu.

„Stalo se to ten den, kdy jsem ráno… kdy jsem našla pod dveřmi první dopis,“ pronesla přerývaně Viktorie a odmlčela se.

Gabriel čekal, než si poskládá dohromady celý zbytek hádanky, všechny střípky vzpomínek.

„Promiňte,“ řekla po chvilce klidnějším hlasem. V jejích očích nebyl hlad, ani touha po doteku anděla. „Chytil mě zezadu. Neviděla jsem mu do tváře. Ale to je stejně jedno, ne? Zabije mě. Dal Dolly ty tabletky pro mě, že ano? Zabije každého, kdo se mu připlete do cesty. Nemám pravdu?“

Gabriel nechtěl lhát. „Ano.“

„Vy jste dnes mluvil s panem Thorntonem,“ šeptla Viktorie a pohlédla na něj. V očích teď neměla touhu po doteku anděla.

„Ano.“

Gabriel zaťal pěsti, dobře věděl, kam její úvahy směřují a jaký závěr z nich vyplyne.

„A pan Thornton… byl naživu. Ale pokud jsou on nebo jeho žena nějak spolčení s tím mužem, kterého hledáte, tak nejspíš zemřou, že ano?“

A kdyby s ním spolčeni nebyli, znamená to, že Viktorii pronásledují dva různí muži, četl v jejích očích Gabriel. Ten druhý muž ji chtěl zabít. Co ale mohl chtít ten další? „Strach,“ zašeptala Viktorie. „Mám strach.“

Gabriel sklonil hlavu. „Prosím?“

„Říkal jste, že mě za vámi poslal, protože mám hladové oči,“ pronesla Viktorie nepřítomně.

Hladové oči.

Ostrá bolest sevřela Gabrielovi útroby. „Ano.“

„Ach Bože… Ne.“ Viktorie zaraženě zírala do porcelánové mísy, Gabriel se díval na její skloněnou hlavu. „Nevybral si mě kvůli mým hladovým očím.“

„A proč tedy?“ zeptal se napjatým hlasem Gabriel. Viktorie zvedla hlavu a podívala se na něj. „Vybral si mě, protože mám strach. A protože vy máte strach.“

Viktoriiny šokované a vystrašené oči se rozjasnily pochopením. „Říkal jste, že strach je mocné afrodisiakum.“ V Gabrielovi jako by se vše sevřelo.

Neznáte mě, řekla mu Viktorie.

Ale on ji znal. Znal ji a toužil po ní. Bojoval se svou odměřeností.

Sex. Vražda.

Strach je afrodisiakem. Skrze sex tvoří muž a žena nový život. Konečné vítězství nad smrtí.

„Je mi zima,“ řekla najednou Viktorie.

Celá se třásla, prsa se jí chvěla.

Thornton se třásl strachem, ale Gabriel cítil jen pohrdání. Teď se strachem třásla Viktorie a Gabrielovi se chtělo plakat kvůli bolesti, kterou jí způsobil.

Ale neplakal.

Andělé nepláčou.

„Nevím, jestli mi vůbec ještě někdy bude teplo,“ šeptla Viktorie.

Gabriel ji mohl zahřát.

Udělal váhavý krok směrem k ní, kolena se mu podlamovala.

Měď kolem zářila, v zrcadlech se blýskaly odlesky světla. Viktorie vzhlédla. Nečekala teplo. Ani útěchu.

Gabriel se postavil za ni, neschopen se jí podívat do očí. Viktorie ho neobviňovala za jeho minulost. Za nebezpečí, do kterého ji přivedl. Ani za to, že jí neposkytl teplo doteku. Gabriel by si přál, aby mu dávala vinu.

Sklonil se k ní, doširoka rozevřel kolena kolem jejích zad a pomalu jí ovinul hedvábné šaty kolem ramen. Cítil její teplo a křehkost, vdechoval její ženskost a zranitelnost. Vlasy jí zářily.

Téměř se jí dotýkal.

„Nedovolím, aby vám ublížil,“ zašeptal.

Oba věděli, že lže.

Nemohl druhého muže zastavit. Mohl se jen pokusit najít ho dřív, než on najde způsob, jak dostat Viktorii.

14

Žlutá mlha objímala Londýn jako ruce chtivého milence. Závojem uhelného kouře líně drkotala drožka.

Nejspíš zemřou, že ano, vyťukávala koňská kopyta. Nejspíš zemřou, že ano?

A opravdu, nejspíš zemřou, pokud se spolčili s tím druhým mužem.

Ale Thorntonovi nebyli mrtví.

A Gabriel nevěděl proč.

Nocí obtíženou sírou zářilo mdlé světlo lamp jako pekelné znamení.

Gabriel nepotřeboval, aby mu Viktorie popsala vnitřek Thorntonova domu. Na tohle se důkladně vyptal sám Petera Thorntona a on mu ochotně popsal celý svůj dům do posledního detailu. Gabriel chtěl jen vědět, jestli může Viktorii věřit.

Jí věřit mohl. Na rozdíl od sebe.

Opřený o kovovou branku do parku teď sledoval okna domu svítící do tmy. Myslel na Viktorii.

Žila s Thorntonovými – jako služebná. Byla guvernantkou, starala se o jejich děti.

Okna v přízemí potemněla a v tu chvíli zmizela za záclonou žluté mlhy.

Další chybějící část skládanky – strach.

Nevybral si mě kvůli mým hladovým očím. Vybral si mě, protože mám strach. A protože vy máte strach. Strach je mocné afrodisiakum.

Mlhu najednou prozářilo okno v poschodí, bylo to jako zjevení.

Viktorie nechtěla toužit po doteku muže. Ale toužila. Gabriel nechtěl toužit po doteku ženy. Ale toužil.

A byla to jeho touha, která měla Viktorii přinést smrt, ne její.

Zlaté oko nadsvětlíku nad domovním vchodem potemnělo, umřelo.

Gabriel bez hnutí pozoroval svítící okno v patře. Čas se vlekl.

Spí teď Viktorie? napadlo ho. Je jí teplo?

Stále touží po doteku anděla?

A – jak to, že jsou Thorntonovi stále naživu?

Okno v patře také zhaslo, zmizelo v mlze a v noční tmě. Poslední člen domácnosti ulehl.

Gabriel počkal, až Big Ben odbije půlnoc. Pak tiše přešel ulici k Thorntonovu domu.

Nehlučně otevřel vchodové dveře.

Thornton dohodu dodržel.

Nebylo to násilí, co Petera Thorntona nakonec přesvědčilo, aby Gabrielovi pomohl, ale strach ze skandálu. Děsil se, že by Gabriel mohl poslat informace o guvernantkách do londýnských Timesů.

Gabriel chvíli čekal, až si oči zvyknou na tmu kolem. Za pár okamžiků se z temnoty začaly vynořovat jako tichá stráž kusy nábytku: stůl, židle… Napravo byl vchod a nalevo… nalevo bylo schodiště.

Schody skřípaly.

Před Gabrielem byla jen žlutě zabarvená tma.

Mrazilo ho a ztěžka dýchal. V levé ruce svíral rukojeť hole. Nechtěl nikoho zabít, ale mohl.

Nechtěl si vzít Viktorii, ale věděl, že by také mohl. Všude byl klid.

Opatrně vyšel zbývající schody a zabočil doleva, do ještě větší tmy. Vlněný koberec tlumil kroky.

Gabriel téměř cítil Thorntona v ložnici na konci chodby, cítil, jak muž třeští oči do tmy a napjatě přemýšlí, kdy už se objeví noční návštěvník. Thorton netuší, že je teď dělí jenom pár kroků…

Od paní Thorntonové necítil Gabriel nic – ani strach, ani výzvu, ani tušení, že je nablízku vetřelec.

Tiše otevřel dveře.

V pokoji byl cítit kouř z uhlí a drahý dámský parfém. V bílém mramorovém krbu rudě žhnuly uhlíky, z šedého popela vyskakovaly namodralé plamínky.

Thorntonova žena nerušeně spala v posteli s baldachýnem. Na nočním stolku zářila mosazná lampa, vedle ní se v křišťálové karafě třpytila voda.

Vedle prázdné sklenice na vodu stála malá lahvička. Gabriel tiše zaklel.

Žena spala tvrdě – nejspíš to způsobilo laudanum. Že by ji Thornton varoval?

Gabriel si vzpomněl, jak Thornton ochotně slíbil, že nechá otevřené domovní dveře – Peter Thornton se zajímal spíš o svou pověst než o svou rodinu. Svou ženu by nevaroval.

Gabriel za sebou opatrně zavřel dveře, do zvuků praskajícího ohně se ozvalo slabé cvaknutí.

Mary Thorntonová spala v hedvábném krajkovém negližé, plavé vlasy měla rozhozené po naškrobeném bílém polštáři.

Tma neskrývala fakt, že to je přitažlivá žena. Gabriela však nepřitahovala.

Pomalu jí vytáhl přikrývku až k ramenům a pak opatrně zastrčil cípy pod matraci. Podél bočnice postele přešel k nohám. Nehlučně přetáhl peřiny až k polštáři a podél obou stran postele je opět upevnil pod matraci.

Stáhl si vlněnou čepici a nacpal si ji do kapsy kabátu. Otočil stříbrným knoflíkem hole, až z ní po chvíli vysunul dýku.

Ve světle plamenů se zalesklo ocelové ostří.

Gabriel si klekl k posteli, vedle hlavy paní Thorntonové, a položil hůl na zem, aby si uvolnil pravou ruku.

Mary,“ zašeptal lichotivě. ‚Mary, vstávejte.“

V jejích světlých vlasech zazářily jahodové odlesky. Nereagovala.

Bude to chtít víc než zašeptání, aby ji probudil.

Gabriel zvedl pravou ruku k ústům, zuby zabořil do hladké kůže rukavice, stáhl si ji a rukavici vsunul do kapsy. Postavil se, z nočního stolku vzal křišťálovou karafu a nalil trochu vody do sklenice. Posadil se zpátky na postel a stehnem ještě zajistil pokrývky, ve kterých byla žena uvězněná. Smočil prsty ve sklenici a pokropil jí vodou obličej.

„Mary,“ zabroukal. „Vzbuďte se, Mary.“

Otočila obličej, aby unikla dopadajícím kapkám.

„Hmmm.“ Gabriel opět smočil prsty ve sklenici.

„Mary, probuďte se.“ Stříbrná kapka se jí rozprskla na tváři, která se instinktivně otočila na druhou stranu. Gabriel zlehka přiblížil ostří čepele k ženině krku a dál jí skrápěl obličej vodou. „Probuďte se, Mary.“

Něžná víčka se zachvěla a otevřela.

Mary nepřítomně zírala do tváře před sebou.

Gabriel dobře věděl, co vidí – anděla se svatozáří stříbrných vlasů.

Vraha.

Přitlačil jí dýku na hrdlo tak, aby cítila ostří.

Oči Mary Thorntonové se rozšířily a objevil se v nich záblesk pochopení.

Tělo měla uvězněné pod přikrývkami, takže se nemohla hýbat. Otevřela ústa a chystala se vykřiknout.

Gabriel se natáhl pro polštář.

Křik může udusit. Nebo může udusit ji.

Ona nemohla udělat nic.

Mary to věděla. Gabriel to věděl.

„Vím, co jste provedla, Mary,“ zašeptal. „Myslíte, že je rozumné křičet?“

Několik vteřin na něj jen hleděla s otevřenými ústy. Pak je hlasitě sklapla.

„Kdo jste?“ vyhrkla.

Ve tváři se jí zračil zmatek. Neznala nedotknutelného anděla.

„Jsem muž, který vám může proříznout hrdlo. Muž, který vás může zabít.“ Jen pomalu si uvědomovala pravdivost jeho slov. „Nebo vás může nechat naživu.“

Mary Thorntonová ze všeho nejdřív pocítila hněv. Pak strach.

Gabriel čekal, která z emocí v ní zvítězí.

„Jak jste se dostal dovnitř?“ zašeptala rozčileně.

„Váš manžel mě pustil.“ Nebylo proč lhát. „Bylo to tak jednodušší.“

Mary nevypadala, že by ji manželova zrada překvapila.

„Co chcete?“

Gabriel zamumlal: „Chci vaši krev.“ A přejel ostřím dýky přes štíhlý krk. „Ale spokojím se i s informacemi. Komu pomáháte, Mary? Víte, co myslím? Kuplířství.“

Mary se ani nepohnula. Její strnulost jako by vykřikovala její vinu.

„Jestli mi ublížíte, manžel půjde na policii.“

„Pak ho zabiju také,“ řekl hravě Gabriel, ale rostla v něm zlost.

Mary Thomtonová byla naživu.

Ale neměla by být.

„Já nikomu s ničím nepomáhám,“ prohlásila s důrazem Mary.

Tahle žena prosit nebude – na rozdíl od svého manžela. Ale její statečnost Gabriel neobdivoval – na rozdíl od statečnosti Viktorie Childersové.

Mary Thorntonová byla společenská děvka, která využívala slabosti těch, kteří měli méně štěstí než ona.

Využila Viktorii Childersovou.

„Mary, řekněte mi, kdo psal ty dopisy.“

„Nevím.“ Snažila se vykroutit z pevného sevření přikrývek, ale nedařilo se jí to. „Nechte mě být!“

„Lžete, Mary.“ Gabrielovy oči byly chladné, jeho hlas ale záměrně svůdný. „Řekněte mi, kdo napsal ty dopisy a já vás nechám na pokoji. Milenec?“

Mary strnula. „Nemám milence.“

„Upřímnou soustrast,“ řekl Gabriel s ironickým soucitem. Mary se nedala zmást. „Proč jste tady?“

„Byla jste neopatrná, madame. Neměla jste si u West Agency najímat tolik guvernantek.“ Zděšení Mary Thorntonové se zvolna měnilo ve skutečnou hrůzu. Ale zalhala: „Nevím, o čem to mluvíte.“

Ženy jako Mary Thorntonová si zahrávají se smrtí, ale mohou je potkat i horší věci než smrt.

„Představte si, že se ta věc s vašimi vychovatelkami začne vyšetřovat,“ řekl zvolna Gabriel. „Tolik guvernantek na tak málo dětí. Co by tak asi mohlo vyšetřovatele napadnout? Kuplířství. Prostituce. Vražda.“

„Nikoho jsme nezabili.“

Mary došlo, že právě udělala chybu.

Gabriel se usmál. Ale nebyla v tom žádná radost.

Tušila Viktorie, kolik radosti mu poskytla svým neskrývaným nadšením nad novými šaty?

Tušila, jak silně byl zasažený její nevinností, jejím zděšením z pohledu na smrt?

„Kdo je to my, Mary?“ zeptal se teď mírně. „Vy – a váš milenec?“

„Nikomu jsme neublížili,“ zvolala Mary Thorntonová hněvivě.

„Jsem si jistý, že jiní o tom smýšlejí opačně. Například Viktorie Childersová. Má pocit, že jste jí ublížili.“

„Neublížili jsme jí,“ opakovala tvrdohlavě Mary.

„Komu s tím kuplířstvím pomáháte, Mary?“ Muži, který psal dopisy? Tomu druhému muži? „Myslím, že ještě víc než prořízнuté hrdlo by vám ublížilo vidět své jméno v novinách. Mám tam zajít? Mám jim o vás vyprávět?“

V očích Mary Thorntonové se náhle objevila prohra. Společnost by ji rozcupovala. Přátelé by ji ignorovali. Banky by zrušily hypotéku.

„Pomůže vám váš milenec, Mary?“ zeptal se Gabriel. Manžel by se s ní po takovém skandálu nejspíš rozvedl. „A co milenec? Milenec by s vámi zůstal?“

Ne, ne, odpovídaly její oči.

Ztratila by milence.

Ztratila by pověst. Ztratila by manžela.

Mary Thorntonová mohla ztratit všechno, co dávalo smysl jejímu životu.

„Co má větší cenu, Mary? Tohle,“ Gabriel jí přejel po tváři hedvábným polštářem, „nebo váš milenec?“

Odpověď, kterou si přečetl v její tváři, ho vůbec nepřekvapila.

Gabriel kdysi spával s ženami typu Mary Thorntonové. Dokázaly být věrné jen samy sobě.

Ale nikdy neměl ženu jako Viktorie Childersová. Chránila prostitutku, která ji chtěla zabít, otce, který ji citově zneužíval, bratra, který ji opustil.

„Jmenuje se Mitchell," pronesla hořce Mary Thorntonová. „Mitchell Delaney."

To jméno Gabrielovi nic neříkalo. Ale dovedl si představit, co je tak asi zač jeho nositel.

Někteří muži jdou po strachu. Někteří po nevinnosti. Někteří muži loví, aby zabili. Jiní, aby si užili.

Ten druhý muž chtěl strach i nevinnost, zabít i zneuctít. A Mitchell Delaney?

V Gabrielově hlavě se opět vynořila vzpomínka na Viktorii. Byla tak sama. Bála se… Ale není zahálčivá, určitě si najde nějaké rozptýlení.

Chřípí mu zaplavila vůně drahého parfému Mary Thorntonové, ale přitom ho napadlo, kde by Viktorie mohla hledat rozptýlení. A byl si jistý, že ho tam najde, že objeví průhledná zrcadla.

Sex. Vražda.

Nastal čas na druhé dějství.

Strach zrychlil Gabrielovi tep.

Díval se na Mary Thorntonovou a na hladkou ocel, která jí hladila hrdlo.

A ona v jeho stříbrných duhovkách viděla hněv. Viděla touhu.

Doširoka rozevřela oči, až byly jako dvě tůně čirého děsu.

Viktorie se zadívala do stropu. Bílý nátěr jako by překryla červená barva krve.

Zavřela oči.

Ale červeň pošpinila i tmu za jejími víčky. V hlavě se jí ozývaly útržky rozhovoru.

Neuvidíte muže, který na vás bude mířit zbraní. Možná uvidíte záblesk světla, až stiskne spoušť, a možná ani to ne. Ale jedna věc je jistá – výstřel už neuslyšíte, prostě budete mrtvá.

Viktorie otevřela oči. Nechtěla zemřít.

Cítila Gabrielovu vůni. Z přikrývek, z jeho šatů.

Já nebudu oběť.

To už jste.

Před očima jí vyskočil obrázek bílého hedvábného ubrousku, potřísněného černým inkoustem.

Posílám ti ženu.

Představitelka hlavní role ve hře o muži, který se vyhýbá mužům, ženám, lásce, rozkoši.

Učil jsem se číst anglicky. Doufám, že jednou budu stejně zběhlý i ve francouzštině.

Michael musel učit Gabriela číst.

Les deux anges. Dva andělé.

Miloval jsem jednoho člověka, mademoiselle. Kdybych ho nemiloval, nebyla byste tady.

Byl Michael také hercem v téhle hře, kterou nikdo nenapsal?

Hřích je milovat, řekl Gabriel.

Ublížila mu láska, kterou věnoval příteli?

Ale milovat není hřích.

Když jsem se stal mužem, chtěl jsem zažít vášeň ženy. Aspoň jednou jsem chtěl pocítit rozkoš, kterou jsem dával.

Viktorie vdechovala žár Gabrielova těla. Ochutnala jeho dech.

Neznala však jeho dotek.

A nechtěla zemřít a nepoznat, zda pro Gabrielův dotek stojí za to… zemřít.

Strach je mocné afrodisiakum, prázdnota, kterou vytváří, musí být vyplněna.

Vědomostmi.

Činnostmi.

Gabrielem.

Ať začne hra.

Viktorie odhrnula přikrývky a vyklouzla z postele.

Na nočním stolku se blyštila plechovka. Byla plná kondomů, hladkých gumových obalů, které se nasadí na ztopořený penis.

Svádění anděla…

Dolly jí tenkrát řekla, že při styku s pannou se muž nebude chránit, a pak dala Viktorii tabletky chloridu rtuťnatého. Teď byla Dolly mrtvá a Viktorie naživu.

Hedvábné šaty, které jí Gabriel donesl, jako by objímaly Viktoriina prsa a zadek. Splývaly až na zem. Gabrielovi by byly tak po lýtka.

Má lýtka porostlá stejnými tmavými chloupky jako hruď, nebo snad jsou stříbřitě plavé jako jeho vlasy?

Vlasy… *Klobouky.*

Viktorie spěšně vešla do studovny, jak tu místnost nazýval Gabriel – jinými slovy, do knihovny.

Proběhl jí absurdní pocit zklamání. Věděla, že Gabriel odešel kvůli ní, ale přesto…

Prázdnota, kterou cítila, byla nesnesitelná.

Začala si prohlížet knihy, kterých tu byly plné police, ale zjistila, že se nedokáže soustředit na zlatá písmenka, vyražená na hřbetech.

Viděla krev. Viděla Mary Thorntonovou.

Viděla Gabriela.

A přemýšlela, co asi dělá – čeká skrytý ve tmě, vkrádá se do Thorntonova domu, nebo už je na zpáteční cestě?

Přemýšlela, jestli zjistil, že Thorntonovi byli spolčeni s tím mužem, kterého hledal, nebo jestli oni sami takhle ničí životy ženám, co u nich pracovaly.

Gabriel říkal, že se nebojí kulky. Ale taky říkal, že neví, co má čekat.

Viktorie si říkala, je-li Gabriel ještě vůbec naživu. A říkala si, jak dlouho asi ještě bude naživu ona.

Před šesti měsíci Gabriel zapálil svůj vlastní dům. Proč? Tolik různých proč…

Důkladně si prohlížela Gabrielovu studovnu, zářivou čistotu modré kožené pohovky – a z bezpečí obrazu ji pozoroval osamělý rybář, který vesloval na třpytivých vlnách k západu slunce.

Po chvilce Viktorie objevila, že dveře, podobné dveřím do koupelny, nevedou do komory. Otevřela je.

Kaštanově hnědý plyšový koberec Gabrielovy pracovny vystřídal tmavý, vlněný. Chodbu osvětlovalo slabé elektrické světlo.

Svoboda!

Viktorie vešla do úzké chodby.

Kousek za ní vrzly dveře.

Zhluboka se nadechla a otočila se, hlavu měla stále ještě plnou krabice s rukavicemi.

Dveře se ale naštěstí nezaklaply.

Viktoriino srdce přesto zběsile tlouklo. V chodbě číhalo nebezpečí, v Gabrielových pokojích číhalo nebezpečí. Chodba i nebezpečí stály teď před ní.

Chodba nebyla dlouhá, tak čtyřicet stop. Na konci jasně svítilo světlo. Viktorii došlo, že úzkou, matně osvětlenou chodbu nejspíš protíná nějaká další, ve které jsou okna. Opatrně kráčela za světlem, její kroky poháněl zrychlený tep.

Došla až na konec.

Krátkou chodbu opravdu příčně protínala druhá, delší. Dlouhá chodba s mnoha prosklenými dveřmi, ze kterých zářilo světlo. Ale nebylo to denní světlo.

Viktorii zalila vlna strachu, ale něco ji pohánělo, aby šla dál. Tep jí bušil ve spáncích, když došla k prvním dveřím. Tlumená záře lampy se rozlévala po červených tapetách a závěsech ložnice, která nebyla prázdná.

Viktorie přešla k druhým dveřím. V místnosti za nimi převažovala jasně zelená barva – a ložnice také nebyla opuštěná. Třetí ložnice byla vytapetována zlatě, čtvrtá modře…

A ve všech byli muži s ženami.

Viktorie právě poznala svět, ve kterém vládli Michael s Gabrielem. Svět, ve kterém není zakázaný žádný dotek a kde se touha splácí rozkoší. Viděla nahou touhu ve všech jejích podobách…

15

Gabriel vešel do chodby a Viktorie to okamžitě poznala, cítila jeho přítomnost přes hedvábné šaty až na kůži – a zároveň cítila palčivou hrůzu z toho, co z něj udělala ta francouzská bordelmamá a co mu vzal muž, kterého hledal.

Ve skle dveří se teď odrážely dvě postavy: tmavovlasá žena, kterou učili, že dotek je hanebnost, a muž se stříbrnými vlasy, který holdoval rozkoším těla, aniž kdy zažil jejich krásu.

Muž a žena v ložnici, před kterou Viktorie s Gabrielem stáli, právě cítili obojí, rozkoš i krásu.

Dotýkali se, ženské ruce zkoumaly pevné mužské tělo, mužské zase hebké tělo ženy. Líbali se, jejich rty se mazlily, zkoumaly, hltaly. Objímali se, ženská ňadra se tiskla k mužské hrudi, stehna propletená.

On byl mladý a krásný, ona nebyla ani mladá, ani krásná. Ale nemysleli na rozdíl věku a krásy. Vášeň je spojovala, touha je stavila na roveň.

„Vidí nás?“ zeptala se tiše Viktorie.

„Ne.“ V Gabrielově hlase bylo cítit napětí. „Vidí jen zrcadlo.“

Ale oni dva viděli sklo. A za ním muže a ženu, kterými si oni sami nedovolili být.

„Jak to, že my je vidíme, a oni nás ne?“

„To zrcadlo je postříbřené jen na jedné straně. Od postříbřené plochy se odráží světlo jako u normálního zrcadla, takže se v něm člověk vidí. Kdyby v ložnici bylo dost jasné světlo, viděli by nás také.“

Viktorie o průhledných zrcadlech nikdy neslyšela. „Mohou nás slyšet?“ zeptala se.

„Když budeme mluvit tiše, tak ne.“

Muž se ženou si teď povídali. Ona mluvila dlouze, on jen odpovídal.

Viktorie viděla pohyb jejich rtů, ale neslyšela, co si říkají. Mohla se jen dívat. A představovat si šeptaná slova. Slova o vášni ženy.

Slova o touze muže.

Slova, která Viktorie nikdy neslyšela a nikdy nevyslovila, ale chtěla by – předtím, než zemře.

Muž přešel k mahagonovému nočnímu stolku – penis mu čněl vzhůru, pod ním se houpaly dva váčky – a vzal ze stolku bílou sklenici.

Viktorie už viděla mužské tělo, ale nikdy úplně nahé. Úzké, krásně tvarované hýždě, zřetelně se rýsující svaly. Snědá kůže porostlá chlupy.

Ten pohled jí bral dech.

„A oni vědí, že to zrcadlo není… zrcadlo?“ zeptala se ztěžka.

Nemohla popadnout dech.

V dopisech četla o věcech, které teď viděla, ale vlastně si je nedovedla představit. A pohled ji fascinoval.

„Ten muž to ví,“ odpověděl Gabriel.

Ten muž je prostitut, nemusel ani dodávat.

„A ta žena?“

„Možná jí to řekl.“ V zrcadle zářily Gabrielovy stříbrné oči. „Dřív sem chodila každý měsíc.“

Dřív, do starého Gabrielova domu, do toho, který spálil. Ale Viktorie teď nechtěla myslet na oheň. Na zkázu. Na smrt.

„Za tím stejným mužem?“ zeptala se. V ústech měla sucho, do tváří se jí nahrnula krev.

„Ano.“

„Už jste je spolu viděl dřív?“

„Párkrát.“

Viktorie kradmo pohlédla na Gabrielův odraz ve skle. „Sledujete lidi, když se věnují sexu?“

„Dům Gabrielův je obchod, mademoiselle. Ale muži a ženy mohou někdy při tomhle druhu podnikání zemřít. Je v mém zájmu kontrolovat, jestli je všechno v pořádku.“

Gabriel nebyl marnivý – ale dům nesl jeho jméno…

„Proč jste to tady pojmenoval Dům Gabrielův?“

„Aby ten druhý muž věděl, kde mě má hledat.“

Viktorie polkla. „A ten první muž?“

„Je mrtvý –“

Zemřel Gabrielovou rukou.

Viktorie se snažila umístit tuhle část skládanky do obrázku svého života.

„Říkal jste, že vydíráte lidi.“

Teď už Viktorie věděla, odkud Gabriel získává všechny svoje informace.

„Já jenom jistým lidem dám jisté doporučení, mademoiselle,“ zareagoval Gabriel bez mrknutí oka.

Zaměstnává takové jako my, řekla madame René.

Vydírá snad Gabriel svoje zákazníky, aby našel práci neúspěšným prostitutkám?

Viktoriinu pozornost upoutal náhlý pohyb.

Žena v ložnici se posadila na postel, zády k zrcadlu, hnědé, prošedivělé vlasy splývaly na saténové povlaky – a pak se zas sklonila k muži. Její touha po jeho dotyku byla skoro hmatatelná. A Viktorie se dokázala s tou touhou ztotožnit. Na okamžik cítila i poddajnost matrací, zavrzání pružin a chladivé pohlazení hedvábí.

Neuvěřitelné.

Honem otočila hlavu ke Gabrielovi a vyhrkla: „Vy… vzrušuje vás, když je sledujete?“ Šaty jí s každým nádechem a výdechem svíraly ztuhlé bradavky, jako by nebyly ušité z hedvábí, ale ze smirkového papíru. Kůže jí hořela a měla pocit, že je jako přezrálé ovoce, které musí každou chvíli puknout.

„Je to obchod,“ řekl prostě Gabriel.

Obchod s rozkoší.

Viktorie se stala jeho součástí, když nechala dražit své panenství.

Měla by k tomu odvahu, kdyby věděla, co ví teď? Kdyby věděla, že pohlavní styk se dotýká nejen těla, ale i duše?

Muž v ložnici zatím odšrouboval víčko sklenice a položil ho spolu se sklenicí zpátky na mahagonový stolek.

Viktorie se snažila klidně dýchat. „Co je v té sklenici?“

„Lubrikační krém.“

Lubrikační krém, se ozvalo až kdesi hluboko ve vagíně. Viktorie si uvědomila, že je vlhká.

A Gabriel to věděl.

Měl erekci?

„Jsou všechny pokoje vybaveny sklenicemi s… lubrikačním krémem?“

„Ano.“

„Ten muž se jí… dotýkal,“ zajíkla se Viktorie. ‚Nepotřebuje přece ještě krém k tomu, aby ho mohla… přijmout.“

Stříbrné oči v zrcadle zachytily její pohled. „Mademoiselle, záleží na tom, kudy jí bude pronikat. A čím.“

Kudy.

Čím.

Nemusela se ptát kudy. Ale –

„Co tím myslíte, čím jí bude pronikat?“ zeptala se trochu zaraženě.

A dívala se na muže a ženu.

„Každý pokoj je vybaven rozmanitými,“ zaváhal, „*godemichés*.“

Gabrielovo zaváhání i neznámé francouzské slovo Viktorii zaujalo.

„Co je to… *godemiché*?“

Oči, odrážející se v zrcadle, stříbrně zářily. „To je kožený nástroj ve tvaru penisu.“

Viktoriina vagína se mimoděk stáhla. Před chvílí už viděla muže, jak zasouvá do ženy předmět ve tvaru penisu – oba vypadali, že jim to přináší potěšení.

„A poskytujete je… v různých velikostech?“ zeptala se Viktorie.

Gabriel odvrátil pohled od páru v ložnici. Košili měl rozepnutou. Z výstřihu vykukovaly tmavé chloupky. „Ano.“ Méně než devět palců? Víc než devět palců?

Čím ještě může muž do ženy pronikat?

„Dívejte se a uvidíte, madernoiselle.“

Žena ležela na zádech, na hedvábných povlacích, hnědé, prošedivělé vlasy měla rozcuchané. Muž klečel mezi jejíma nohama.

Viktorie je pozorovala.

On ji… líbal. Tam. Mezi stehna. Na nejcitlivějším místě. Viktoriin klín pulzoval napětím.

„Nepotřebuje přece lubrikační krém, když ji líbá,“ řekla s prudkým nadechnutím.

Viděla to té noci už několikrát, ale stát tady a pozorovat všechno s Gabrielem bylo úplně jiné.

„Připravuje ji,“ řekl Gabriel netečně.

Ale nebyl lhostejný vůči tomu, co sledoval. Jeho pohled ji propaloval.

„Na co ji připravuje?“ nedala se Viktorie.

Žena zvedla nohy, paty zapřela o rám postele. Přitáhla si mužovu hlavu.

Viktorie sevřela ruce v pěst.

Muž v pokoji se ženě vykroutil. Natáhl se pro sklenici a vnořil do ní pravou ruku.

Gabriel je levák, blesklo zničehonic hlavou Viktorii. Muž přiblížil ruku s lubrikantem k ženinu klínu. Viktorie sevřela stehna.

Žena zaklonila hlavu, ve tváři se jí zračila extáze. Nebo agónie.

„Co dělá?“ Viktorie se nadechla. „Roztahuje ji.“

Viktorie cítila mužovu pronikající ruku, cítila ji celým svým tělem. Zatajila dech. „Celou rukou?“

„Začne jedním nebo dvěma prsty.“

Viktorie si vzpomněla na Gabrielovy prsty.

Dlouhé. Bílé.

Muž se sehnul a políbil ženu mezi stehna, ale ruku neoddálil.

Viktorie nemusela vidět, co viděl on, aby to cítila. Chvěla se touhou. Ještě před chvílí se chvěla strachem. „Co žena cítí, když v ní má muž prsty?“

I Viktoriin hlas se třásl.

„Je to jako horké, hladké hedvábí.“

Viktorii udivil tón v Gabrielově hlase.

Jeho oči v zrcadle nesledovaly Viktoriin odraz, hleděly skrze sklo do minulosti a viděly všechny ty ženy, se kterými býval.

Ženy, které ho prosily o rozkoš a potěšení.

On neprosil.

Pouze jednou. Bylo to znásilnění smyslů.

Prudce sevřel rty a Viktorii bleskla hlavou otázka, kolik rozkoše ženám dával. Tolik, kolik má bolesti ve stříbrných očích?

Starší žena na druhé straně zrcadla pohodila hlavou, hedvábí klouzalo, vlasy se cuchaly. Ženina ňadra se chvěla, jako kdyby běžela závod.

Závod k naplnění.

Gabriel běžel s ní.

Žena otevřela ústa – k nádechu či k výkřiku, Viktorie nevěděla.

Gabriel byl ztracený – ve vzpomínkách na rozkoš nebo ve vzpomínkách na bolest. Ani tohle nevěděla.

„Jak se cítíte?“ zeptala se. Byl bolavý rozkoší. Bolavý bolestí. „Kolik prstů byste použil vy? Jeden nebo dva?“

„Pět,“ řekl Gabriel drsným hlasem.

Viktorie měla pocit, že se udusí.

Pět prstů, ozývalo se v ní.

„Chci cítit její rozkoš,“ zachraptěl. „Chci být součástí její rozkoše – alespoň jednou. Chci být součástí ženy, které působím rozkoš.“

Zdálo se nemožné, že cítí tolik bolesti ve stejnou chvíli, kdy jiného pohlcuje touha, ale bylo to tak.

„Tahle žena, ona …… Viktorie se snažila zklidnit hlas, „líbí se jí, když v sobě cítí celou ruku?“

Kapka potu, která se zaleskla Gabrielovi na čele, zazářila v tlumeném osvětlení jako diamant. „Vagína ženy je uzpůsobená k tomu, aby se dala roztahovat.“

Ale asi ne tak, aby se do ní vešla celá mužská ruka.

Tak proč se Viktoriino tělo rozevírá ve vstřícném gestu? „Jak jste vy… pronikal pěti prsty?“

„Vždy po jednom.“ Krůpěj potu zmizela v Gabrielově obočí. „Připravoval jsem ženu pomalu.“

Viktorie si představila, jak do ní zvolna vsunuje štíhlý prst. Jeden, dva, tři, čtyři, pět. Prst po prstu. Zrychlený dech odpočítává vteřiny, tělo se otevírá… navlhčená ruka klouže… dovnitř… jejího těla.

Rozkoš rostla.

Extáze. Agónie.

„Řekněte mi,“ zašeptala Viktorie a dýchala přitom ve stejném rytmu jako žena za zrcadlem. „Řekněte mi, co cítíte?“ Z Gabrielova pohledu vyšlehl stříbrný oheň.

„Cítím ženský klitoris proti svému jazyku.“

Viktoriin klitoris se stáhl až na hranici bolesti.

„Je tak pevný, jako by měl puknout v touze po vyvrcholení.“ Gabrielův hlas drásal Viktoriinu kůži. „Mé prsty se zlehka vlní, palec se zasune pod ně. Vagína je tak žhavá, že až pálí. Cítím, jak se napíná – můj prst… zasouvám ho… po první kloub… druhý… zasunu celou dlaň. Stěny vagíny mi sevřou ruku v pěst. Všechno, co vidím, cítím a slyším, je pouze žena. Vůně její touhy. Poddajnost jejího těla. Její břicho, které se napíná.“

Viktorie měla pocit, jako by do ní vstupovaly Gabrielovy prsty, po první kloub… druhý… dlaň… Břicho se jí napnulo, naplněné andělem.

Žena za zrcadlem se prohnula tak, až se teď dotýkala postele jenom hlavou a patami. Otevřela ústa k dlouhému výkřiku.

„Cítím její orgasmus,“ řekl Gabriel ztěžka. „Svírá mi zápěstí a mačká mi pěst…“ Žena teď pomalu klesla na postel; tělo se uvolnilo.

Muž zvedl hlavu, rysy měl napjaté potlačovanou touhou.

Viktorie už dnes v noci viděla mnoho podob touhy. Viděla touhu po soukromí, touhu po sexuálním uspokojení – a také, v očích obou, klienta i prostituta, prostou touhu po lidském kontaktu.

Touha mladého muže za zrcadlem se zračila v Gabrielově tváři. „Byla to její rozkoš, která mi zalila ruku –“

Odraz stříbrných očí Viktorii náhle spoutal.

Vrátila mu pohled.

„– ne moje.“

Koutkem oka viděla, jak si muž za zrcadlem otřel ruku do prostěradla a natáhl se pro malou plechovku vedle sklenice. Byla stejná jako plechovka s kondomy, jakou si Viktorie nechala přinést s obědem.

Muž se pomalu vztyčil, stál teď mezi ženinými stehny a ona zvedla ruce ve zvoucím gestu. Muž vedle Viktorie však zůstával mimo jejich vášeň. Mimo Viktoriinu vášeň.

Mimo svou vlastní vášeň.

„To je to, co chce," uvědomila si náhle Viktorie. Gabrielovo chřípí se zachvělo. „Kdo?"

„Ten druhý muž," zašeptala Viktorie. „Chce vaši bolest." Ale Viktorie nechtěla.

A vzala oba jejich životy do svých rukou. Otočila se, aby se setkala s touhou.

„Chcete se mně dotknout," řekla a modlila se, aby to byla pravda.

V jeho očích zářila pravda. „Ano."

Viktorii se stáhla hruď, když ve stříbrných očích spatřila touhu. „Ale bojíte se."

„Ano."

Doteku. Dotýkání.

Viktorie se rozhodla riskovat. „Já chci, abyste se mě dotkl." Šedá. Stříbrná. Strach. Vášeň.

„Vím, že chcete," zamumlal Gabriel, ale nedotkl se jí.

„Chci, abyste cítil mou rozkoš," šeptala. „Chci ležet nahá na vaší posteli. Jako ta žena za zrcadlem. Jako ženy z vašich vzpomínek. Chci, abyste mě připravil. Chci, abyste mi dal rozkoš, kterou jste dal jim. A chci, abyste ji se mnou sdílel."

Gabriel se zhluboka nadechl. „Jste panna."

Kdyby se teď Viktorie odvrátila od pohledu stříbrných očí, utekla by.

Ale neodvrátila se.

„To panenství jste koupil."

Vzduch kolem nich byl jako nabitý elektřinou.

„Nevím, co bych udělal, Viktorie, kdybyste se mě dotkla."

V jeho hlase bylo cítit napětí.

Bolest. Rozkoš.

Drásaly ji na prsou.

„Nedotknu se vás," řekla klidně.

„Ale necháte mě… dotýkat se vás. Jakkoli budu chtít." Viktorie nemohla popadnout dech. „Ano."

„Necháte mě dělat cokoli… Necháte mě, abych vás držel, dokud naše těla nebudou mokrá potem a vůně pohlaví nám nenaplní plíce."

„Ano."

„A nedotknete se mě přitom." Gabrielův pohled byl ochromený touhou. „Ať už vám způsobím bolest nebo rozkoš."

Viktorie se dusila – Gabrielovými šaty, Gabrielovou vůní, Gabrielovými slovy. Bolest… rozkoš…

„Nedotknu se vás," slíbila.

Naklonil se k ní – a dotkl se jí. Byl to letmý dotek, štíhlé prsty se octly na jejích rozpraskaných rtech, bylo to jako dotek motýla. Viktorií projel záchvěv erotického vzrušení. „Omlouvám se," zašeptala. „Mé rty nejsou… jemné." Ale

Gabrielovi se zdály jemnější než plátky růží. Nenechal ji odvrátit tvář, objímal ji pohledem, jeho prsty ji paralyzovaly.

Lehce jí přejel prstem přes spodní ret. „Otevřete ústa.“ Viktorii se zachvěl spodní ret.

V Gabrielových očích zářil stříbrný oheň, do tváří mu vproudila krev. A třásl se.

Strachem. Touhou.

Její touhou. Touhou po ní.

Viktorie otevřela ústa.

„Saj můj prst,“ pronesl chraplavě.

Modré oči se topily ve stříbrných. Viktorie sevřela mezi rty Gabrielův ukazováček. Bylo to jako vniknutí.

Neviditelný prst jako by jí pronikl vagínou.

Ochutnala ho, rychlý dotek jejího jazyka.

Gabriel zvrátil hlavu, jako by v bolesti. „*Dieu*.“

Viktorie se dívala na jeho napjatý krk. Ve výstřihu košile divoce pulzoval tep.

Gabrielovy prsty chutnaly po soli.

Sála ho, jako by byl nějaká sladkost. Cítil pohyby jejího jazyka a vlhké rty.

Pomalu sklonil hlavu.

Nebylo pochyb, co znamenalo ono táhlé *Dieu* – byla to rozkoš. Rozkoš intenzívní jako bolest.

Viktorie cítila jeho rozkoš, svoji rozkoš, jeho bolest, svou bolest.

Jednu chvíli sála Gabrielův prst a v další měla ústa prázdná – a vlhký prst jí laskal rozpraskané rty.

A pak ji políbil, stříbrné oči utopené v jejích.

Jeho teplý dech jí naplnil plíce, jeho prsty za sebou nechaly žár.

Jazykem laskal Viktoriiny rty.

Horkým. Vlhkým. Jeho rty. Chuť. Ta chuť. Mísící se dech a sliny. Jejich. Gabriela a Viktorie.

Byl to Viktoriin první polibek. Chtěla víc, víc dechu, víc jazyka.

Víc Gabriela.

Viktorie natáhla ruce ke Gabrielově hlavě, aby si mohla vzít si víc.

Sledoval vzrůstající touhu v jejích očích… a ona věděla, že na to čeká, že čeká, až se ho dotkne.

Ale nesměla. Nesměla se ho dotknout.

Zavřela oči a zaťala ruce v pěst.

Jeho jazyk ji hned naplnil, hlouběji než jeho prst. Byl vlhčí. Žhavější.

Další pronikání.

Matně si uvědomovala, jak ji po tváři hladí vlhké prsty. Něžně ji uchopil za spánky a jeho jazyk ji líbal a ochutnával… na špičce jazyka… pod jazykem… na patře.

Ach… dobrý… Bože!

Viktorie se prudce nadechla.

Otevřela oči.

Gabrielův jazyk, ruce i jeho dech zmizely, už nebyly její součástí. Odstoupil, díval se na ni a čekal, jestli se k němu přiblíží.

Nepřiblížila se.

Ale chtěla. Prosím, ať se neodvrátí.

Potřebovala ho.

Potřebovala být milována.

Poprvé v životě se otevřela touze.

Gabrielův pohled bloudil někde za jejími rameny – a tak připomněl Viktorii muže a ženu za zrcadlem –, až se vrátil k její tváři. „Důvěřoval jsem v životě jen jedinému člověku.“

Michaelovi.

A přesto zažil bolest.

„Nedotknu se vás,“ řekla Viktorie přerývaně.

„Bůh vám pomoz, jestli ano, Viktorie.“ V Gabrielově hlase zazněla konečnost.

„*Puisque je ne puis pas.*“

Protože já nemohu.

16

Gabriel ustoupil a pustil Viktorii do dveří. Nedívala se napravo ani nalevo, v žilách jí pulzovala horká krev; myslela jenom na muže, který stál za jejími zády.

Jasné elektrické světlo v knihovně ji oslepilo tak, že klopýtla.

Gabriel ji nezachytil.

Musíme si důvěřovat, řekl.

Musí mu věřit, že jí poskytne rozkoš.

On musí věřit jí, že se ho nedotkne.

Světlo v ložnici bylo jen o něco slabší než ostré světlo v knihovně.

Viktorie se zastavila u postele, prsty svírala modré hedvábí u pasu. já… jsem hubenější, než jsem bývala.“

Žádné z žen, které před chvílí viděla za zrcadly, nevystupovala žebra.

Gabrielova tvář dostala tvrdý výraz. „Nezhasnu, Viktorie.“ Rozbušilo se jí srdce. „Nechci, aby vás… můj zjev odpuzoval.“

Stáhl obočí. „Viděl jsem vás, mademoiselle, a mohu vás ujistit, že mě váš vzhled neodpuzuje.“

Jak byla pošetilá. Svlékla se před ním poprvé, když ho uviděla. Stála před ním nahá, když jí madame René brala míry a Viktorie se přitom vyptávala, jak svést muže.

Jak milovat muže.

Narovnala se. Gabrielův pohled jí sklouzl na prsa. Viktorie se ani nemusela podívat, aby věděla, že modré hedvábí napínají tvrdé hroty bradavek.

Zvedla bradu. „Ráda bych viděla já vás.“

„Nejsem anděl, Viktorie.“

Usmála se. „Ujišťuji vás, pane, že neočekávám, že pod vašimi šaty objevím křídla.“

Gabriel úsměv neopětoval. „Ale očekáváte zázrak.“ Gabriel byl posel boží, řekla Viktorie.

Michael Bohem vyvolený, doplnil Gabriel.

Ať tak či tak, život obou chlapců už navždy změnila francouzská madame. To byla cena za přežití.

Viktorie kdysi věřila pohádkám, ale…

„Nikdy jsem nevěřila na zázraky, Gabrieli.“

„Budu se snažit, abych vám neublížil.“

Důvěra.

Ale Gabriel jí stále nevěřil.

Nevěřil ji, že se ho nedotkne.

Nevěřil jí natolik, aby se před ní svlékl.

Viktorie mu věřila.

„Vím, že budete,“ řekla Viktorie nejistě. Nechala šaty spadnout na zem.

Gabriel si prohlížel její prsa. Pak se jich dotkl.

Viktorie měla co dělat, aby se jí nepodlomila kolena, měla pocit, jako by jí projel blesk.

„Máte nádherná prsa, Viktorie," řekl chraptivě, ruce měl drsné, mozolnaté, jeho kůže žhnula.

Dlouze se nadechla, aby vůbec mohla promluvit. „Děkuji." Přejížděl prstem přes vystouplá žebra až k pasu. „Ženy nosí korzety, aby měly takový pas, jako máte vy, Viktorie „Děkuji."

Zachytil její pohled. „Vím, jaké to je mít hlad. Nemusíte se omlouvat za svůj vzhled. Ne mně. *Jamais*."

Nikdy.

Horkost jeho dlaní a jeho pohledu ji propalovaly kůži

„Nemám žádný krém," řekla bez dechu.

„Nebudete ho potřebovat."

Nadechla se. „Ale říkal jste –"

„Viktorie, posaďte se."

Viktorie si sedla na kraj postele. Její pohled se zastavil na šedých vlněných kalhotách. Byly napnuté.

„Vy máte erekci," řekla tiše.

„Měl jsem erekci, kdykoliv jste vstoupila do mé pracovny, Viktorie."

V Gabrielově hlase se ozývala pravda.

Zdálo se to tak dávno, kdy poprvé vstoupila do jeho pracovny. Ale byl to jen den a noc – a od té doby spatřila smrt. A během několika posledních hodin spatřila touhy různých mužů a žen.

Viděla je nahé. Zaryla nehty do dlaní, aby snad Gabrielovi nezačala rozepínat kalhoty.

Vzhlédla k němu. „Chci, abyste také cítil rozkoš, Gabrieli."

„Lehněte si, Viktorie, a nechte mě se vás dotýkat." Byl oblečený a ona byla nahá.

Lehla si.

Silné paže ji náhle uchopily za boky a posunuly ji napříč přes postel.

Viktorie zaťala ruce v pěst.

Boky ležela na hraně postele, nohy jí visely volně dolů. Gabriel jí jemně roztáhl nohy.

Chladný vzduch, který ji na chviličku zaplavil, vystřídal žhnoucí pohled stříbrných očí.

Gabriel se prudce nadechl a dotkl se jí. Žár jeho prstů jí projel celým tělem.

Dotkl se jí.

I Viktorie se prudce nadechla.

„Jste vlhká, Viktorie."

Ano.

Jeho prst ji hladil v místě, kde se jí ještě nikdy nikdo nedotkl, a ona sama poprvé teprve před šesti měsíci.

Viktorie vzhlédla ke stropu a sevřela v prstech samet přikrývek.

Jestli se Gabriel dotkne klitorisu…

Pevná, mozolnatá ruka klouzala po zvlhlém pohlaví, až se dotkla nejcitlivějšího místa.

Viktorie zalapala po dechu. Vyvrcholení. Jasné elektrické světlo jí zalévalo tvář a dotek jeho prstu pronikal až na dno duše.

„Měla jste orgasmus.“ Gabrielův hlas jí zvonil v uších.

Přerývavě se nadechla. Prst stále laskal klitoris. „Ano.“ ,,Co jste viděla?“

Viktorie se pokusila uhnout doteku Gabrielovy ruky, ale on to nedovolil. Stále ji jemně hladil, jemně… a Viktorii bušila ve spáncích krev.

„Světlo,“ odpověděla. „Vidím světlo.“

čekala další explozi, když vtom laskající prst sklouzl níž, zabořil se mezi zvlhlé stydké pysky a jemně je prozkoumával.

Viktorie se kousala do rtu. „Co vidíte vy, když máte orgasmus?“

„Tmu,“ zamumlal Gabriel.

Tmu. Smrt.

„Co vidíte teď?“ ptala se dál.

„Vidím vás, Viktorie, vaše oteklé pohlaví, zrud1é a lesklé touhou. Vidím svůj prst vířící v rytmu vaší touhy. Váš *portail* je temně rudý. Můj prst se do něj noří…“

Ach!

Žár…

Viktorie sevřela nohy k sobě. Uvěznila Gabrielovu ruku mezi stehny, rukáv s bílou manžetou vykukoval z tmavého chomáče chloupků v jejím klíně.

Pak vzhlédla.

Stříbrný pohled už na ni čekal.

A nedotknete se mě, ať už vám způsobím bolest nebo rozkoš, zvonilo jí v uších.

Nedotknu se vás, slíbila.

Viktorie hledala, čeho se chytit.

Gabrielova ruka byla stále mezi jejími stehny. Jako by jí do lůna pronikal hořící oheň.

Pomalu, pomalinku uvolnila sevření a vpustila jeho prst dovnitř.

Gabrielovi bleskla v očích úleva. Nebo to možná bylo jen světlo za ním, to teď Viktorie nedokázala posoudit. ,,Rozevřete klín a já vám povím, co uvidím.“

Řekl jí, že laskal ženy celou rukou. Viktorie ani nevěděla, jestli bude moci přijmout další prst.

Olízla si rty. „Co je to… *portail*?“

Gabrielův prst nepřestával pálit a laskat. „Portál. To je francouzský výraz pro vagínu.“

Viktoriino tělo mělo teď svou vlastní vůli. Vzepjalo se a vpustilo jeho prst dál, hloub.

Gabrielova tvář strnula.

Touhou? Znechucením?

„Mluvíte o ženském těle vždycky francouzsky?“ ,,Ne.“

„Jaké slovo tedy jinak používáte?“

„Píča.“

Výraz ulice.

„Ale teď jste ho nepoužil.“

„*Non*.“ Z francouzského záporu nezaznívala žádná jemnost. Snažila se ho pochopit. „Proč?“

Na okamžik se Viktorii zdálo, že jí ani neodpoví. „Uměl jsem dřív francouzsky než anglicky.“

Dřív. Než se stal kurvou.

Než mu ten muž vzal převahu, které si tolik cenil. Než se jeho vášně obrátily proti němu.

Viktorie roztáhla nohy.

Tmavé řasy mu zakryly oči.

Viktorie se snažila zachytit jeho pohled. Ale viděla jen svůj tmavý klín a bílou manžetu košile mezi stehny. „Vidím… svůj prst… je vlhký a kluzký…“

Viktorie cítila, jak z ní Gabrielův prst pomalu klouže ven… představila si ho… byl dlouhý… bílý… lepkavý… Klín se jí stáhl, jako by nechtěl pustit prst ven.

„*Calme-toi*,“ zašeptal chraplavě Gabriel. Uvolněte se. „Vzpomínám si, kdy jsem takhle viděl ženu poprvé.“ Jeho pohled ji sledoval.

„Kolik vám bylo let?“ zeptala se Viktorie. „Bylo mi třináct.“

Tehdy také francouzská bordelmamá začala prodávat jeho služby.

Gabrielův prst se vydal na cestu zpátky, pomalu… pomalu… do ní klouzal, dokud ji nezaplnil celou…

„Co jste si myslel, když jste ji viděl… takhle?“ vypravila ze sebe Viktorie.

„Myslel jsem si, že jestli má člověk duši, tak jedině uvnitř ženského těla.“

Viktorii se stáhlo hrdlo a vzápětí i vagína.

Z jednoho prstu byly najednou dva.

Roztahovaly ji. Otevíraly ji.

Zprudka se nadechla. „Gabrieli…“

Tmavé řasy se zvolna zvedly. „Líbí se mi, jak vyslovujete moje jméno.“

Pomalu nechal své prsty vyklouznout ven a sledoval, uvidí-li na Viktoriině tváři známky bolesti… rozkoše.

„Jak?“ zeptala se dojatě.

„Jako kdybyste věřila, že mám duši.“

Zahnul prsty do tvaru háků a jemně jimi třel vnitřní stěnu vagíny. „No tak, Viktorie, říkala jste, že se mnou chcete sdílet rozkoš, no tak…“

Díval se jí do očí. Jeho prsty ji třely, laskaly, škrábaly… Tělem jí probíhaly vlny slastného napětí.

Bylo to, jako by měla uvnitř těla schovaný ještě jeden klitoris.

Gabriel ji hladil. Jeho pohled ji sledoval.

Viktoriiným tělem proudil oheň, tančil jí po zádech.

V Gabrielových očích však nebyl oheň, jenom uvážený záměr.

Ona ale chtěla víc, víc než jen zkušenost.

„Nemůžu,“ řekla přidušeně.

Po tváři se mu mihl úsměv. „Můžete… Budete… Jste…!“ Viktoriino tělo se napjalo. Vybuchlo. Viktorie vykřikla. Gabriel se na ni dlouze zadíval. „Co jste viděla?“ zeptal se. „Světlo,“ vydechla.

Třásla se. Uvnitř. Venku.

Ze dvou prstů byly tři.

Její tělo bylo doširoka otevřené, rozechvěl ho orgasmus. Tři prsty. Nemohla je ze sebe vypudit.

„Cítím to,“ ztěžka popadala dech. „Cítím sebe, jak… se svírám… kolem vašich prstů.“

„Ano.“ Gabrielovou tváří přeběhl spokojený výraz. „Cítím to také.“

Viktorie se stále nemohla pořádně nadechnout. „Řekla jsem, že se vás nedotknu.“

Jeho pohled zpřísněl. „Ano.“

„Ale neřekla jsem, že vám nepovím, co bych chtěla.“

„Co chcete, Viktorie?“ zeptal se, jako by byl náhle daleko. Kolikrát asi poslouchal cizí přání, ale nikdo se nezeptal, co by chtěl on?

„Chci, abyste mě ochutnal. Chci, abyste si zapamatoval, jak chutnám.“

Žádné znásilnění smyslů.

„A pak chci, abyste dělal to, co sám chcete. Všechno. Cokoliv.“

Stříbrné oči zakryly tmavé řasy.

Cítila horkou vlhkost ve vagíně. Viděl to on?

Možná nemá rád chuť pohlaví…

Gabriel se sklonil mezi Viktoriina stehna. Prsty klouzaly… dovnitř… ven… dovnitř…

Hluboko. Prudce. Přivolávaly orgasmus, který jen působil touhu po dalším.

Stříbřitě plavé vlasy splynuly s Viktoriiným tmavým klínem.

Když ucítila Gabrielův dech na svém pohlaví, na chvíli si myslela, že umře. Když ji polaskal svými rty, věděla, že umře.

Když se vlhkým jazykem dotkl klitorisu, umřela. V rozkoši je vždy také bolest, říkal Gabriel.

Tma se jí zaleskla před očima, ale ve světle, stále ve světle.

Viktorie otevřela oči a zírala na bílý strop.

Nepamatovala si, že oči zavřela, nepamatovala si, že si lehla.

Jediné, co teď cítila, byla náhlá prázdnota a neustávající slabé otřesy, tančící na klitorisu.

Probral ji až tupý náraz kovu o dřevo.

„Co jste viděla, Viktorie?“

Co viděla?

„Světlo.“

Zvolna otočila hlavu ke Gabrielovi a k tupému zvuku, který zaslechla. Gabriel sáhl do otevřené plechovky. Ústa měl mokrá a lesklá.

Od ní.

„Mám dělat, co chci, Viktorie?“ ujistil se napjatým hlasem.

Viktorii chvíli trvalo, než jí došlo, co plechovka skrývá. Další chvíli ji trvalo, než si uvědomila, co Gabriel dělá.

Z proužkované vlněné látky kalhot vykukoval porost tmavě zlatých chlupů.

Na konci jeho mohutného… *bitte*, jak to nazvala madame René, se leskla stříbrná kapka. Gabriel rozetřel kapku po purpurovém žaludu a zručně přes něj začal přetahovat prezervativ – jeden palec, tři palce, pět palců, sedm palců…

Viktorii se náhle stáhl žaludek.

Vzhlédla ke Gabrielovi.

Nepoznávala ho. Rty měl pevně semknuté, kůži zardělou a oči se podobaly stříbrným střepům plným světla.

„Říkala jste všechno, cokoliv, co budu chtít," zašeptal chraptivě. „Chci se ve vás ztratit a chci, abyste vyvrcholila ve stejnou chvíli jako já."

A díval se, jako by čekal námitky.

Viktorie nemohla dýchat. Na jeden prchavý okamžik opravdu chtěla zaprotestovat.

„To zní –," děsivě, nádherně, „– božsky."

Jeho vztyčené mužství čnělo z proužkovaných vlněných kalhot. „Nebe není, Viktorie, ale můžu vám ukázat peklo." O tom Viktorie nepochybovala.

Gabriel si klekl na podlahu. Sklonil hlavu, stříbrné vlasy mu zakryly čelo.

Viktorii škrábala vlna na hladké kůži stehen, cítila dotek gumy na rtech pohlaví.

Položila se zpátky na postel.

Gabriel ji jedním prstem zlehka pohladil klitoris. Viktorie zatajila dech. Stříbrné oči ji pohltily.

„Vezmi si mě, Viktorie," řekl zdrsnělým hlasem. „Přijala jsi moje prsty. Teď přijmi mě."

„Jsi větší než tvé prsty…"

Ale menší než jeho ruka.

Gabriel laskal její klitoris, jemně, svádivě. Její volba. Viktorie se uvolnila.

Pěst…

Bylo to, jako by jí pronikala pěst, neuvěřitelně veliká, a pak byla náhle uzamčená uvnitř hluboko v lůně.

Gabriel jí třel klitoris, lehce, silně, pomalu, pevně… Bolest. Rozkoš…

Viktoriino tělo se otevřelo, ještě více. Více bolesti. Více rozkoše…

Bolest ustala, rozkoš nikoliv.

Pokoj se naplnil společným prudkým dechem. „Vezmi si mě, Viktorie, ještě víc."

Pěst uzamčená v jejím lůně byla tvrdá, laskající prst byl naopak hebký. Sklouzl níž, jemně obkroužil napjatou kůži a vlhce kluzký se vrátil zpátky nahoru… kroužil, stále a stále ji nepřestával laskat. Chtěla ho cítit ještě hlouběji…

Viktorie vykřikla, zmítala se. „Bože!"

Cítila, jak ji konec penisu roztahuje až na samou hranici snesitelnosti, a pak vstoupil dovnitř… dva palce hluboko. „Co jsi viděla?"

Světlo. Tmu.

Stříbrnou. Šedou.

„Světlo…“

Laskal ji.

„Gabrieli…“

Viktoriino tělo se náhle rozevřelo. Projel jí neznámý, intenzivní pocit.

Ponořil se ještě hloub… tři palce hluboko.

Viktorie zalapala po dechu.

S každým proniknutím další orgasmus… a ještě zbývá šest palců délky.

„Co jsi viděla, Viktorie?“

Chvěla se… Gabriel se také chvěl.

Chvěly se i její ruce, ve kterých svírala přikrývky. „Co jsi viděla, Viktorie?“ opakoval napjatě Gabriel. „Světlo,“ odpovídala tvrdohlavě. V rozkoši není tmy. Není hřích milovat. „Ó bože!“ vydralo se jí z hrdla. „Gabrieli… já nemůžu… Gabrieli…“

„Co je, Viktorie?“ Kapka potu mu stékala po tváři jako velká slza. „Co nemůžeš?“

Nebo nechceš…

Chtěl, aby ho zastavila.

Ale Viktorie ho nezastavila.

„Potřebuji…“ Nedokončila. Světlo očekávaného orgasmu jí tančilo před očima. Gabrielův prst tančil na poštěváčku. „Co potřebuješ‘?“ zamumlal Gabriel. Byl vzrušený, ale stále se kontroloval.

Viktorii zacloumal hněv.

Musí to přece cítit. Jak by mohl necítit, jak ho její tělo objímá, zve?

Pohlcuje?

„Potřebuji další orgasmus.“

Gabriel jí ho poskytl. A s ním i další část svého mužství. Nemohla dýchat.

„Co vidíš, Viktorie?“

„Světlo.“

Další orgasmus.

Byl v ní hluboko na pět palců.

„Co vidíš?“ opakoval. Chtěl, aby spatřila temnotu, kterou viděl on.

„Světlo,“ vydechla. Pramínky stříbrných vlasů zářily Gabrielovi kolem hlavy jako svatozář. „Vidím světlo.“

Viktorie už téměř nerozlišovala mezi bolesti a rozkoší. Vypjala se vstříc dalšímu orgasmu, dalšímu pronikání. Šest palců… sedm palců… osm palců…

„Co vidíš, Viktorie‘?“ V Gabrielově hlase jako by zněla agonie.

Bílá košile se mu lepila na prsa. Pod ní bylo vidět každé jeho nadechnutí, každý jeho výdech. Dech mu pulzoval ve stejném rytmu jako žár ve Viktoriině vagíně.

Viktorie se na něj s námahou podívala; ustupující orgasmus jen vyvolával touhu po dalším. Cítila se celá zaplněná slastí, nezbylo místečko pro dech ani jedinou myšlenku. Gabrielovo tělo. Gabrielova touha.

Zemře, když nepřestane, nebo zemře, když přestane. Andělská rozkoš.

Gabrielův laskající prst nedal Viktorii chvíli vydechnout. Co viděla?

„Vidím tebe, Gabrieli," zasténala Viktorie. „Když se to blíží, vidím tebe."

Bolest.

Bolest na jeho potem zalité tváři zarazila Viktorii dech v hrdle. Náraz Gabrielova těla ho zas uvolnil.

Gabriel ji prostoupil. Tělo, vlasy, vlněné kalhoty, minulost, přítomnost. Ve stejnou chvíli projel jejím tělem další orgasmus. Výkřik. Viktorie nevěděla, kdo z nich vykřikl, zda ona či Gabriel. Tlukot jeho srdce byl i jejím, její tělo bylo i jeho tělem, orgasmus, který je zachvátil, byl jejich orgasmem.

Viktorie věděla, že Gabriel cítil její rozkoš. Věděla to, protože ji opustil. Tělo. I duši.

Zaťala ruce v pěst.

Nedotkla se jeho těla, ale dotkla se anděla.

Nevěděla, jestli jí tohle Gabriel někdy promine.

Semkla pevně víčka a pohroužila se do tmy; slyšela zvuk jeho kroků, když přešel ložnici a vstoupil do koupelny. Počítala ubíhající minuty. Cítila se prázdná, jako kdyby v ni vyhloubil tunel.

Zaslechla spláchnutí. Ticho přerušilo cvaknuti, Gabriel otevřel dveře.

Cítila jeho pohled, byl téměř hmatatelný, stejně jako pulzování hluboko v její děloze.

„Mary Thorntonová spolupracovala," řekl bezbarvě, ale v hlase měl napětí. „Muž, který napsal dopisy, se jmenuje Mitchell Delaney."

Nebude plakat.

Ale jako by se propadala do tmy za víčky. „Neznám Mitchella Delaneyho."

„On vás zná, mademoiselle."

„Jmenuju se Viktorie," připomněla Viktorie. Líbilo se jí, jak Gabriel měkce vyslovuje „v" v jejím jméně.

„Muž, který napsal dopisy, věděl, že nosíte hedvábné prádlo," řekl pouze Gabriel. „Věděl, že žena má stejné touhy jako muž."

Neznal však Viktorii Childersovou. Gabriel ano.

Dostal se až na dno její duše.

A teď se otočil a odešel.

17

Gabriel procházel městem; kličkoval – prudce měnil směr, uhýbal do postranních ulic; jeho tep odkrajoval ticho, obláčky dechu se mísily se žlutou mlhou.

Nikdo ho nesledoval.

Gabriel by si to snad i přál.

Chtěl zabít.

Chtěl uniknout Viktoriině vůni.

Chtěl popřít tu rozkoš, kterou mu dala.

Vidím tebe, Gabrieli. Když se to blíží, vidím tebe.

Na okamžik – když pronikal do Viktoriina těla – téměř uvěřil, že i on má duši.

Zaplašil vzpomínky, teď se musí soustředit.

Do Thorntonova domu ho nikdo nesledoval, ani ve dne ani v noci. Ale někdo musel sledovat madame René, když šla do Domu Gabrielova.

Někdo se musel dostat k těm krabicím se šaty, které poslala Viktorii.

Z myšlenek vytrhl Gabriela jednotvárný klapot kopyt. Tep se mu zrychlil, ukročil zpět do postranní uličky.

Blížící se světlo začalo nabírat konkrétní obrysy. Kolem Gabriela drkotala drožka, s lucernou zavěšenou na kozlíku. Mohla mířit do stájí. Nebo ho mohla sledovat.

Za okamžik však zmizela v mlze.

Gabriel dál procházel ulicemi, cestou ho minulo ještě několik drožek. Poslední zastavil tak, že vstoupil do vozovky a chytil koně za uzdu.

Kůň zařehtal a vzepjal se, drožkář zaklel.

„Hej, pane, ruce pryč vod rnýho koně, jó?“

„Když mě svezete, dám vám dva zlaté sovereigny,“ nabídl Gabriel mírně.

Obvyklé jízdné dělalo tak šest penci za míli, jeden sovereign je dvě stě čtyřicet pencí. Gabriel sice neviděl drožkáři do tváře, ale bylo mu jasné, že zběsile počítá: aby vydělal dva sovereigny, musel by ujet osmdesát mil.

Gabriel rozuměl ulici, rozuměl lidem, co na ní pracovali. Ale nerozuměl Viktorii.

„No, a kampa to bude?“ zeptal se opatrně drožkář. „Já se eště dneska taky musim dostat do stáje.“

„Jen kousek,“ řekl přívětivě Gabriel. Tělo měl stále rozbolavělé sexem, rozbolavělé touhou po dalším milování. „Chci k Hundred Guineas klubu. Tam pomalu objedete blok, dokud nezaťukám na střechu. Až uslyšíte zaťukání, zastavíte. Připojí se ke mně jeden muž a ten vám pak řekne, kam pojedeme dál.“

Drožkář se nemusel ptát na cestu do Hundred Guineas klubu, byl známý široko daleko, stejně jako Dům Gabrielův.

„No dobrá, ale ty dva zlatý kluky bych radši viděl dopředu,“ namítl drožkář mazaně.

Kůň nervózně přešlápl, jen tak tak, že minul Gabrielovy nohy.

Gabriel potem zalitého koně chytil pevně za krk a rychle ho zklidnil.

Přitom si vzpomněl na Viktoriinu bolest, na to, jak vpustila dovnitř jeho prsty a potom i penis, vzpomněl si na její rozkoš, na orgasmus, ke kterému ji přivedl, a na její touhu po dalším.

Věděl, co si drožkář myslí – myslí si, že Gabriel si jde shánět mužského prostituta.

Zachvátila ho zlost, ale rychle ji zadusil.

Myšlenky nezabíjejí, ten druhý muž však ano.

„Dám vám jeden teď a jeden potom," nabídl drožkáři. Mužovy námitky přemohla chtivost.

„Tak nasedejte, pane."

Kočár byl cítit kouřem a kořalkou, laciným parfémem a žluklým potem.

Gabriel se díval z okna. Mlha rozmazávala světla lamp, lidé se z ní vynořovali a zase v ní mizeli jako přízraky.

Gabriel myslel na Viktorii, kráčející osaměle ulicemi. Žijící na ulici. Opuštěnou.

Rychle ten obraz zaplašil.

Takhle už nikdy žít nebude, o to se Gabriel postará. Ulice před Hundred Guineas klubem byla plná drožek. Gabriel vytáhl z kapsy masivní stříbrné hodinky; ještě měl čas.

Drožka čtyřikrát pomalu objela blok. Když jela popáté, přiblížila se ke kozlíku vysoká plavovlasá žena v rudém sametovém plášti.

Gabriel zvedl hůl a rukojetí zabouchal na střechu. Drožkář zastavil.

Gabriel se natáhl přes kožené sedačky a rozrazil dvířka drožky dokořán, zakloněný co nejvíc dozadu, aby ho nikdo nemohl vidět.

Žena zaváhala.

Gabriel vystrčil ven rukojeť hole, v mlze zazářil stříbrný knoflík.

Žena přistoupila k drožkáři a řekla mu adresu. Kočár se trochu naklonil a dřevo zapraskalo; za okamžik si už žena sedala vedle Gabriela. Zašustil samet, kůže starých sedaček zaskřípala a všechny pachy překryl nasládlý parfém.

Žena se natáhla a zabouchla dvířka. Temnota, která Gabriela obklopila, neměla nic společného s tmou uvnitř drožky, ale s ramenem, které se ho náhle dotklo. Sevřel rty.

Drožka se rozjela.

Gabriel se otočil a podíval se na blonďatou hlavu vedle sebe; každá buňka v jeho těle křičela, aby otevřel dveře a utekl.

Zpátky k Viktorii. Zpátky k naději, kterou slibovala.

„Zjistil jsi něco?" zeptal se bezbarvě.

„Ano," odpověděl mu mužský hlas.

Gabrielovi se sevřelo srdce. Tohle provedl člověku vedle sebe – on a ten druhý muž.

„Říkal jsem ti, že nemusíš, Johne," řekl tiše.

„Nejde o nic, co bych už neudělal aspoň tisíckrát," pronesl klidně John.

John se poprvé prodal před deseti lety, aby přežil. Dnes se prodal kvůli Gabrielovi. Nikdy už to Gabrielovi ani sobě nepromine.

Gabriel mu to nezazlíval.

John si sundal z hlavy paruku. V záblesku pouliční lampy mu zlatě zazářily vlasy, a hned zase potemněly. „Kdyby nebylo vás, byl bych tam pořád," řekl.

Oba ale dobře věděli, že John už by v Hundred Guineas klubu nebyl, byl by dávno mrtvy.

„Neviděl jsem Stephena," ozval se Gabriel.

„Ani jste ho vidět nemohl." John se díval na dveře drožky. „Stephen pořád ještě sleduje klub, jak jste nařídil.

Zatímco Johnovi Gabriel nařídil dělat děvku.

„Hosté klubu používají ženská jména. Nemohl jsem se na Geralda Fitzjohna zeptat přímo."

John Gabrielovi neříkal nic nového.

„Gerald Fitzjohn je mrtvý," neúčastně pronesl Gabriel. ,,Usekli mu hlavu," dodal, když si vzpomněl na Gastonovo a Evanovo zděšení.

John nevypadal ani překvapeně, ani zděšeně. Přežít tuhle noc pro něj bylo horší než smrt. „Nějaký muž říkal, že ho vyšplouchla Geraldina… Že nepřišla na schůzku."

Geraldina je ženská podoba jména Gerald. Gabriel zbystřil. Gerald Fitzjohn mohl používat jméno Geraldina. Anebo také ne.

Drožka zahnula za roh, Gabriel se musel chytit držadla. ,,Jak se ten muž jmenoval?"

„Říkal si Francine."

Francine. Frances.

Vikomt Riley se jmenoval Frances. Byl to dlouholetý přítel vévody z Clarence, dědice anglického trůnu.

Vévoda se zapisoval do knihy hostů pod jménem své matky: Viktorie.

„A včera v noci se prý na něj i na Geraldinu vykašlala Lenora," pokračoval chladně John, „vůbec se neobjevila – a od té doby Lenoru neviděl."

Lenora. Leonard.

Gabriel si nevzpomínal na nikdo ze společnosti ani z parlamentu, kdo by se jmenoval Leonard.

Zná jej ten druhý muž?

Zabil snad člověka, který si říkal Lenora, stejně jako zabil Geralda Fitzjohna?

A další otázky:

Jak to, že je teď nikdo nesleduje?

Jak to, že Thorntonovi jsou stále naživu?

„Znáš muže jménem Mitchell Delaney?" zeptal se Gabriel; přitom ho rozptylovala nasládlá vůně parfému, Johnova blízkost a rozkoš, která mu stále pulzovala ve slabinách. Viktoriina rozkoš.

Co jen ten druhý muž plánoval? Co plánoval pro Michaela? Pro Gabriela?

Pro Viktorii?

„Ne.“ John se odsunul na sedadle tak daleko, jak jen to šlo. Buď proto, že po téhle noci nestál o dotek jiného muže, nebo proto, aby Gabrielovi dopřál oddech. Gabriel nevěděl.

„Je členem klubu?“

„Nemám tušení,“ zamumlal Gabriel.

Nebyl blázen. Věděl, že jiné lidi by šlo určitě sledovat snadněji než jeho.

Nebo někdo mohl zabít nebo podplatit muže, kteří střežili Michaela a Anne.

Anebo někdo mohl sledovat Gabriela, aniž si toho všiml, drožka mohla kdykoliv zastavit.

Mohli by třeba čekat u Johnových dveří, zabít Johna a Gabriela unést.

Drožka najednou zastavila.

John si narazil paruku; jeho stehna, boky a ramena se v malém prostoru nevyhnutelně otírala o Gabriela.

„Žena, u které bydlím v podnájmu, neví, co jsem zač,“ řekl trochu omluvně. „Budu radši, když si bude myslet, že mě navštívila nějaká žena.“

Jste spolu zadobře?“ zeptal se Gabriel a doufal – už kvůli Johnovi – že to tak je.

Doufal, že John u ní může najít útěchu, kterou jemu, Gabrielovi, ten druhý muž odepřel.

„Je to vdova. Čas od času si vzájemně dopřejeme potěšení.“

,,Zajdi dnes k ní, Johne.“

John neodpověděl, natáhl se, otevřel dvířka a vystoupil. Na chodníku se ještě otočil. „Říká se, že jste neměl ženu skoro patnáct let.“

„To se říká?“ zamumlal Gabriel.

Rty mu zvlnil úsměv. Co si asi jeho zaměstnanci myslí teď, když Viktorie požádala o plechovku kondomů?

„A kdo se postará dnes v noci o vás, Gabrieli?“ zeptal se John.

Gabriel se nemohl zbavit Viktoriiny tváře, která mu náhle vytanula před očima. Viktorie – sleduje muže a ženu za průhledným zrcadlem… Viktorie – nabízí Gabrielovi tělo… Viktoriina prsa oteklá vzrušením… Roztažené nohy volají po dalším orgasmu, volají po Gabrielovi…

„Jsou muži, které nemá kdo potěšit,“ řekl krátce. Ale jeho se to už netyká.

Vzpomněl si na druhého muže a zamrazilo ho. Kdyby se ho teď dotkl…

„To, co jsem dneska udělal, jsem udělal dobrovolně, Gabrieli.“ Johnovy vlasy se zaleskly ve světle pouliční lampy.

„Tak si to nedávejte za vinu.“

Gabriel dumal, jak daleko asi John zašel, aby mu pomohl. Nabídl mu to jediné, co mohl. „Zvýším ti plat.“

„Není třeba.“ Gabriel neviděl výraz jeho tváře, ani nemusel. „Až najdete toho muže, kterého hledáte, koupím si farmu. Dneska jsem zjistil, že za těch deset let, co jsem u vás pracoval, jsem znovu našel ztracenou lidskost. Za to vám děkuji.“

Ale za to, že musel dělat děvku v klubu jako před deseti lety, za to mu John nepoděkuje.

Gabriel mu sice vrátil sebeúctu a lidskost, ale vzápětí mu je zase vzal.

Dvířka drožky se s bouchnutím zavřela.

Gabriel byl sám a byl rád, že je sám. Tma neměla žádný důvod tlačit ho na prsou.

Neměl ani důvod, aby litoval, že ztrácí Johna.

Gabriel přece pomáhal mužům i ženám, kteří se octli na dně – chtěl, aby se zase postavili na nohy.

Mě1 by se teď radovat, že John odchází, ale radost bohužel necítil. Necítil nic.

Druhý muž stále ničil Gabrielův nový život, stejně jako ničil ten starý.

Ale dal mu ženu. Dal mu Viktorii. A Gabriel stále nevěděl proč.

18

Viktorie si v duchu, podle zvuků, které slyšela, představovala, jak Gabriel otevírá skříň. Pak otevřel zásuvku. Otevřel. Zavřel. Druhou – otevřel, zavřel. Třetí.

Představovala si obsah každé z nich.

Viděla Gabrielovo prádlo, dotkla se jeho vlněných spodků – luxusní vlna, jemná jako hedvábí – viděla jeho pistoli a nůž, schované mezi bílými naškrobenými košilemi. I třetí zásuvka se zavřela.

Viktorie viděla, jak Gabriel odešel, slyšela tichý zvuk zavíraných dveří.

Kolik je asi hodin, napadlo ji a hned na to jí blesklo hlavou: Gabriel mi asi nikdy neodpustí. Ne, neodpustí mi, dokud neodpustí sám sobě…

Viktorie občas přemýšlela, jaký to bude pocit, až ztratí panenství, a teď to věděla. Cítila se prázdná.

Otevřela oči a podívala se do tmavého prostoru nad sebou. Ještě si pamatovala zářivou bělost stropu, stejně jako pot, který se Gabrielovi řinul po tváři jako slzy.

Viktorie poznala Gabrielův dotek – bez něj už nikdy nebude úplná.

Svěsila nohy dolů z postele a posadila se.

A škubla sebou. Cítila bolest.

Bylo to, jako by v ní někdo vyhloubil jámu.

Bylo to, jako by jí někdo vyrval srdce z hrudi.

O tohle nežádala. Ta bolest…

Ta rozkoš!

Viktorie vešla do koupelny. Vybavilo se jí…

Je mi zima. Nevím, jestli se vůbec ještě někdy zahřeju. Gabriel ji zahřál; nejprve jí dal šaty a pak ji zahřál svými prsty, rty, jazykem, svým *bitte*.

Viktorie vstoupila do měděné vany. Vybavilo se jí…

Ta sprcha, silný proud, ta neslouží k masážím zad.

Ne.

Je to příjemné mužům?

Ne do té míry, jako je to příjemné ženám.

Viktorie se začala sprchovat horkou vodou. Vybavilo se jí… *Vzpomínám si, kdy jsem tak viděl ženu poprvé.*

Co jste si myslel, když jste ji viděl?

Myslel jsem si, že jestli má člověk duši, tak jediné uvnitř ženského těla.

Viktorie se namydlila. Uvědomovala si každičké místo, kterého se Gabriel dotýkal. Rtů. Jazyka. Tváře. Prsou. Poštěváčku…

Při téhle vzpomínce jí celým tělem proběhlo vzrušení. Vzrušují Gabriela vzpomínky na ni?

Pohlaví měla stále citlivé; vyzařovalo teplo. Nazval vagínu bránou, *portail*.

Líbí se mi, jak vyslovujete mé jméno.

Jak?

Jako kdybyste věřila, že mám duši.

Viktorie ze sebe rychle spláchla mýdlo a utřela se.

V Gabrielově kartáči nebyl tentokrát žádný tmavý ani světlý vlas. Jako by zmizely veškeré důkazy jejich spojení. Gabrielův zubní kartáček byl ještě vlhký. Viktorie se vyhnula pohledu na tmavovlasou ženu v zrcadle a vyčistila si zuby.

Neměla župan a hedvábné šaty ležely na podlaze v ložnici. Omotala si kolem těla mokrý ručník a vyšla z koupelny. Nemělo by ji překvapit, že v Gabrielově pokoji někdo je, ale přesto se zarazila a pevně sevřela mokrý ručník na prsou. Ve stejnou chvíli se na ni tmavooký muž podíval. Bylo mu něco přes třicet a vypadal, že ho pohled na nahou ženu zahalenou v ručníku nijak nevyvádí z míry.

Poznala ho. Byl to ten muž, co ji vpouštěl dovnitř, včera v noci, když šla dražit panenství. Gaston, oslovoval ho Gabriel.

Asi ví o kondomech, o které požádala. Řekne teď služebnictvu, jak jsem vyhublá? blesklo jí hlavou.

Zhluboka se nadechla. Stála úplně nahá před madame René – přece teď zvládne stát před Gastonem, když má kolem sebe ručník.

„Můžu vám nějak pomoct, pane?“ zeptala se ledově. Gaston se usmál, pohled jeho hnědých očí byl hřejivý a laskavý. „*Mais non*, mademoiselle. Jenom jsem vám donesl nové šaty.“

V napřažených rukou držel bílé krabice, opět zdobené růžovými poupaty.

Viktorie sebou trhla.

„*Non, non*, mademoiselle, nebojte se,“ řekl rychle Gaston. „Osobně jsem je vyzvedl u madame René.“

Gaston položil krabice na rozházenou postel.

Viktorii se nahrnula do tváří krev, ale tentokrát za to nemohl milostný zápal. Uprostřed prostěradla, na místě, kde předtím ležela, byla velká skvrna. A na nočním stolku leželo víčko od plechovky s kondomy.

Gaston vypadal, jako by si ničeho nevšiml. Nebo možná, jako zaměstnanec Domu Gabrielova, už nevěnoval takovým věcem pozornost. Zvedl víko čtvercové krabice.

Viktorie rozčileně polkla; vybavila se jí krev, vybavila se jí Dolly –

V krabici byl černý saténový korzet.

Obavy se změnily v ženskou zvědavost.

„*Voilà*.“ Gaston se obrátil k Viktorii se zářivým úsměvem. Měl krásné bílé zuby.

„Je to překrásný korzet, mademoiselle.“

Viktorie zrudla – pozůstatek z dob, kdy předstírala, že je vzorem ctnosti. Nezáleželo na tom, jestli po její rozkoši zůstala skvrna na prostěradle nebo otevřená plechovka kondomů na nočním stolku. Muži ale přece nemluví o ženském spodním prádle.

Gaston byl k pravidlům vnuceným společností lhostejný. Postupně otevřel všechny krabice jednu po druhé a s chutí popisoval jemnost hedvábných košilek, obdivoval měkkost dlouhých hedvábných kalhotek zdobených modrými stužkami, hrdě jí předváděl podvazkový pás, hedvábné punčochy, hedvábné rukavice a

spodničku, která vypadala spíš jako pavučina než jako kovová klec, kterou Viktorie nosívala až donedávna.

V Gastonových očích se zalesklo uznání.

„Je to velmi vkusné – monsieur Gabriel to vybíral osobně.“

Zatímco Viktorie dumala nad tím, že jí Gabriel osobně vybíral spodní prádlo, Gaston – jako nějaký kouzelník, který vytahuje z klobouku králíky – vyndal z jedné z krabic šaty z vínově hnědého hedvábí s krémovými, zelenými, žlutými a temně rudými ornamenty, kterým na okázalosti dodávaly ještě zlatavé sametové stuhy.

Byla to nádhera!

Viktorie se natáhla pro šaty. Hladké hedvábí ji klouzalo mezi prsty. Bylo daleko jemnější než levné hedvábí prádla, které si byla zvyklá kupovat – i když pro guvernantku zase tak levné nebylo.

„Mademoiselle bude potřebovat pomoci s oblékáním,“ řekl Gaston a pod tmavým knírem se mu zablýskly bílé zuby.

Viktorie ucukla a najednou si zase uvědomila, že má kolem nahého těla omotaný jen ručník. Nedovolí, aby ji viděl nahou. „Ujišťuji vás, pane, že se dokážu obléct sama.“

Gaston měl opravdu odzbrojující úsměv. Viktorie si bezděčně vzpomněla na úsměv v Gabrielových očích, když ji včera překvapila ta spousta krabic na pohovce. A teď pro ni vybral dokonce prádlo.

„*Non, non*, mademoiselle, vy jste mi nerozuměla,“ řekl spěšně Gaston. „Nenabízím vám své služby, monsieur Gabriel zaměstnává služky. Jednu z nich vám sem pošlu.“

Od chvíle, co opustila otcův dům, byla Viktorie zvyklá se oblékat sama.

„Děkuji vám, ale myslím, že to nebude nutné.“

„*Mais oui*, je to nutné, mademoiselle,“ potřásl hlavou Gaston. „Monsieur Gabriel nám nařídil, abychom se o vás postarali.“

„Ujišťuji vás, pane, že každá moje potřeba… byla naplněna.“

„*C’est très bon* – je dobře, že jste přišla.“ Nebylo pochyb, co znamenal ten vědoucí záblesk v Gastonových očích. „Monsieur Gabriel byl už moc dlouho sám.“

„Nedovolí mi, abych se ho dotkla.“ Viktorie se kousla do rtu – příliš pozdě, slova už byla venku.

Gastonovy hnědé oči ji ale neodsuzovaly.

„Ale on se vás dotýkal, *n’est-pas*?“

O tom se nedalo pochybovat.

Rty měla stale oteklé, oči zasněné.

„Ano.“ Viktorie se napřímila. „On se mě dotýkal.“

Gaston pomalu skládal šaty zpátky do krabice. „Monsieur Gabriel se nedotkl ženy – ani muže – po celou dobu, co u něj pracuju, mademoiselle.“

Viktorii se stáhlo hrdlo.

„Jak dlouho to je?“

Hnědovlasý Francouz úhledně složil hnědozlatou róbu zpět do krabice.

„Jsem u monsieur Gabriela již čtrnáct let.“

„Jste jeho přítel?“

Víko zdobené poupátky růží zaklaplo nad hedvábnými šaty.

„My v *le Maison de Gabriel* – v Domě Gabrielově – nejsme přátelé, mademoiselle.“

Viktorie rozevřela oči v němém údivu.

Šaty už byly opět pečlivě uložené v krabicích, Gastonovy tmavé řasy se zvolna zvedly. Viktorie se mu zadívala do hnědých očí.

„My jsme jeho rodina,“ řekl Gaston prostě. „V tomto domě jsme si všichni navzájem tak blízcí jako v rodině.“ Gaston také přišel z ulice.

„Vy jste… *une prostituté*?“ zeptala se rychle.

Klidně opětoval její pohled.

„*Oui*, mademoiselle, byl jsem *une prostituté*, když se objevil zákazník, který mě chtěl. Jinak jsem byl – jak to vy, Angličané, říkáte – kapsář a vrah.“

Vrah.

Viktorie se zhluboka nadechla. „Ale už… už to neděláte, že?“ Z Gastonových očí zmizela vzpomínka na kruté zákony ulice, která se tam předtím objevila.

„*Non*, mademoiselle. Už nejsem ani kapsář, ani vrah. Monsieur Gabriel by nebyl rád, kdybychom okrádali nebo zabíjeli jeho zákazníky. Já se teď starám o monsieur Gabriela a jeho dům.“

A o všechny, kteří v něm pracuji.

Rodina prostitutek, zlodějů a vrahů.

Viktorie se důstojně napřímila.

„To ráda slyším, pane. Děkuju vám.“

„*Pas du tout* – za málo, mademoiselle.“ V Gastonových hnědých očích se zračil obdiv i humor. „Snídani máte v pracovně. Můžete se najíst hned nebo počkat, než vám služka pomůže s oblékáním.“

Jako guvernantka jídávala Viktorie se služebnictvem. Nebyla zvyklá na tolik pozornosti, ale rozmazlování bylo docela příjemné. Usmála se.

„Pane, já vážně nepotřebuju služku. Ale děkuju za snídani a za šaty. Jsou opravdu kouzelné.“

Gaston vypadal, že ho chvála těší. „Když budete něco potřebovat, neváhejte se na mne obrátit.“

Potřebovala vyléčit anděla.

Byl jen jeden způsob, jak to udělat.

Viktorie se zadívala do Gastonových hnědých očí a požádala o to, co potřebovala.

Co potřeboval Gabriel.

19

Viktorie tápala tmou, na víčkách, na prsou, na břiše i na stehnech, všude cítila Gabriela.

Probudila se, srdce jí zběsile tlouklo, nemohla popadnout dech.

Dveře do koupelny byly pootevřené, škvírou prosvítalo slabé světlo.

Gabriel se vrátil.

Odhodila přikrývky a vyklouzla z postele.

Bradavky jí ztvrdly. Zimou, říkala si, ale věděla, že strachem.

Viktorii netěšila role, kterou bude muset dnes v noci sehrát, ale rozhodla se. Osvobodí anděla.

V krbu olizovaly dřevo oranžové plameny, oheň zvolna skomíral.

Viktorie umírala pokaždé, když ji matka nechala doma samotnou s chladným, nemilujícím otcem. Gabriel trochu umřel vždycky, když poskytoval rozkoš, ale sám žádnou nedostával.

Na nočním stolku z břekového dřeva stála bílá sklenice, ve slabém světle vypadala rozmazaně.

Viktorii ale osvětlení stačilo.

Natáhla se a prsty sevřela – kov. Dotkla se stříbrné plechovky s kondomy. Nechala plechovku plechovkou a natáhla se po sklenici, kterou jí Gaston předtím donesl. Prsty se jí chvěly. Odšroubovala víčko a opatrně ho položila na noční stolek.

Ze zvuku, jak kov narazil na kov, ji zamrazilo v zádech. Víčko našroubovala na malou plechovku. Mohla jen doufat, že si své rozhodnutí naplánovala lépe, než ho prováděla. Hladká dřevěná podlaha pod jejíma nohama byla studená. Její prsa – obstojná prsa, jak by řekla madame René, symbol ženské hříšnosti, jak tvrdil její otec – chladil studený vzduch.

Gabriel viděl Viktoriina prsa, ale ona znala jen jeho tvář. Gabriel se Viktorie dotýkal, Viktorie se Gabriela nedotkla. Zatím.

Bůh vám pomoz, jestli to uděláte, řekl Gabriel. Protože on nemohl.

Nebo nechtěl.

Viktorie otevřela dveře do koupelny.

Ve chvíli, kdy vstoupila dovnitř, cítila, že Gabriel o její přítomnosti ví.

Dlouhá, štíhlá ruka se vynořila ze sprchy a otočila kohoutkem. Ozval se zvuk tekoucí vody a ze sprchy se vyvalila pára.

Viktorie křečovitě svírala v prstech sklenici s lubrikačním krémem, který ji Gaston na požádání přinesl.

Gabriel byl otočený tváří k přívalům vody, světlé vlasy byly teď hladké a tmavé. Voda mu stékala po svalnatých zádech, pevných půlkách a dlouhých, předlouhých nohách.

Byl krásný. Byl mnohem, mnohem krásnější než kterýkoliv muž, kterého kdy Viktorie viděla.

Gabriel věděl, že Viktorie vešla do koupelny. Věděl, že se na něj dívá.

A věděl, co zamýšlí.

Pomalu sklonil hlavu. Vodou ztmavlé vlasy těsně přilehly k hlavě a zdůraznily tvar šíje. „Zabiju vás, jestli se mě dotknete, Viktorie."

Hlas zněl vzdáleně, ale zřetelně se v něm ozývalo napětí.

„Nebyla bych tady, Gabrieli, kdybyste sám nechtěl, abych se vás dotkla," odpověděla klidně. A věděla, že je to pravda.

Muž, který mohl za to, že se v Gabrielově domě ocitla, dobře znal Gabrielovy touhy. Proto mu poslal Viktorii.

„Nejmenuju se Gabriel."

Viktorie byla připravená na pravdy, které se dnes v noci může dozvědět.

„A jak tedy?"

„*Garçon. Con. Fumier.*"

Viktorie věděla, že *garçon* znamená francouzsky chlapec. Slova *con* ani *fumier* ale do její francouzské slovní zásoby nepatřila, tak jako neznala ani výraz *portail* pro vagínu a *godémiche* pro kožený falus.

„Nemůžeme za to, jak nás ostatní oslovuji," odpověděla. „Víte, co to znamená *con*, mademoiselle?"

Gabrielův hlas se dutě rozléhal měděnou jeskyni, skrápěnou proudy vody.

„Ne," přiznala Viktorie.

„Znamená to bastard. Víte, co znamená *fumier*?"

„Ne." Ale nepochybovala, že jí to Gabriel řekne. „Nevím."

„*Fumier* znamená hovno. Stoka je plná výkalů a já jsem se ve stoce narodil. Žil jsem ve stoce. Bezejmenný bastard. To, že jsem dělal kurvu, ze mě neudělalo to, co jsem," řekl Gabriel do zvuku proudící vody, která ho zaplavovala. „To ze mě udělal život."

Cena za přežití.

„Není hřích žít, Gabrieli."

Není hřích žít. Není hřích milovat.

Viktorie dobře věděla, že jenom slovy Gabriela o pravdě svého tvrzení nepřesvědčí.

„Jednou jsem se díval na vitrážové okno v katedrále. Byli tam dva andělé. Ale nevěděl jsem, že to jsou andělé. Jeden měl tmavé vlasy a ten druhý světlé. Na schodech kostela seděla nějaká stará žena, mrzačka, co žebrala i u žebráků. Zeptal jsem se ji, kdo *les deux hommes* – ti dva muži – jsou. Vysvětlila mi, že to jsou andělé. Že ten světlovlasý je Gabriel, posel Boží a Michael, tmavovlasý, že je Bohem vyvolený. Mluvila o tom, že v nebi není hlad a že andělé nežebrají. A také řekla, že Michael a Gabriel jsou oblíbení andělé našeho dobrého Pánaboha."

Pára, vystupující z měděné jeskyně, zaplňovala Viktorii nos i plíce.

„Když jsem potkal Michaela v Calais, byl to vyhublý kluk s hladovýma očima, který nežebral a neuměl krást. Připomněl mi toho tmavovlasého anděla z katedrály. Chtěl jsem být jako on. Chtěl jsem mít oči, které hladovějí po něčem víc než jen po kůrce chleba a suchém, teplém místě na spaní. Chtěl jsem být anděl, tak jsem si vzal andělské jméno. A když mi ta francouzská madame nabídla způsob, jak utéct

bídě, přijal jsem to také. A udělal bych to znovu. Nenechte se mýlit, já jsem bastard. Když se mě dotknete, ublížím vám. A ujišťuji vás, Viktorie, můžu vám ublížit způsoby, o kterých se vám ani nezdálo.“

Příval citů tlačil Viktorii na prsou tak, že skoro nemohla dýchat. Poznala v nich strach. Ale bylo tam i něco, co bylo mnohem silnější než strach.

Gabrielova bolest.

Ona měla sílu tu bolest zastavit. Když bude mít dost odvahy.

„Děláme to, co musíme, abychom přežili,“ řekla tiše.

V uších jí zněla ozvěna jejích slov, jeho slov…

Je mi líto, že jste byl prodán proti své vůli.

Ale to nebylo proti mé vůli, mademoiselle.

„Myslíte, Viktorie?“ zeptal se Gabriel lhostejně. Voda ho objímala.

„Ano,“ řekla Viktorie rozhodně, „děláme.“

Jinak by nedávala v Domě Gabrielově do aukce své panenství. A nikdy by nepotkala nešťastného plavovlasého anděla, co touží po lásce.

Gabriel se otočil, tak prudce, že to Viktorii vzalo dech. Nebo to bylo možná tím, že před ní teď stál úplně nahý.

Voda mu slepila řasy, stékala dolů po bradě a zachycovala se na blonďatých chlupech, které pokrývaly hruď a zužovaly se dolů ke slabinám.

Viktorie z něj nemohla spustit oči.

Byl vzrušený. Z jeho ztopořeného údu stékala voda. Přitiskla stehna k sobě, aby se jí nepodlomily nohy. Touhou.

Viděla Gabriela krátce včera v noci, když si nasazoval kondom, a pak ještě v okamžiku, kdy se k ní blížil s rozepnutými kalhotami.

Teď tady stál muž, nestoudně obnažený, viděla pulzující cévy penisu, každý odstín barvy jeho kůže – od světle růžové až po tmavou a purpurovou. V čupřině chlupů ztmavlých vodou se houpala pevná varlata.

Viktorie nepochybovala, že by jí Gabriel mohl ublížit mnoha nepředstavitelnými způsoby. Tak jako ublížili jemu. Teď ublíží zas on.

Její volba…

Pomalu zvedla řasy.

Gabrielův pohled byl přímý a nekompromisní. Oči chlapce, který chtěl být andělem, a muže, který ztratil příslib ráje.

Dnes poprvé byla Viktorie vděčná za těch šest měsíců strádání, kdy hladověla a měla sotva střechu nad hlavou. Aspoň teď věděla, že má pevné kosti a pevné tělo, které něco vydrží, a věděla, jaké to je, když je člověku zima a má hlad, jaké to je prodat naději na lásku za jídlo a teplou postel.

Madame René řekla, že svádění je malováním nahoty slovy. Je utvářením předtuchy… polibku… laskání... objetí.

„Můj otec zakazoval polibky,“ ozvala se Viktorie. „Chtěla bych tě políbit.“

Jedinými zvuky v koupelně byl tlukot Viktoriina srdce a zvuk tekoucí vody. Pomalu postavila sklenici na dřevěnou skříňku vedle vany – ňadra se jí přitom zhoupla – zvedla hlavu a podívala se na Gabriela.

„Můj otec zakazoval objetí.“ Napřímila se. „Chci tě obejmout.“

Opatrně vstoupila do měděné vany.

„Můj otec zakazoval dotýkání.“ Horká voda ji zaplavila od hlavy až k patě. „Chci se tě dotknout, Gabrieli.“

Na jeden dlouhý okamžik nemohl Gabriel dýchat, byl jako lapený v modrých, hladových očích, horká voda mu zkrápěla hlavu a ramena, zvolna stékala dolů po zádech, po prsou, po slabinách a hýždích.

Každičký kousek jeho těla přitom křičel varování. Jestli se ho Viktorie dotkne –

Chladné prsty obemkly Gabrielův vztyčený penis. Touha byla elektrizující.

Zlost oslepující.

Tohle nechtěl.

Ale Viktorie mu nedala možnost volby. Stejně jako mu ji nedal ani druhý muž.

Gabriel chytil Viktorii za zápěstí, strhl ji pod sprchu, otočil ji a přitlačil tváří k měděnému obložení.

Viktorie se dlaněmi zapřela o zeď.

„Slíbila jsi,“ procedil a voda mu plnila ústa, pálila ho do očí, do stehen i na prsou, pálila na každém místě, kterého se Viktorie dotkla, „slíbila jsi, že se mě nedotkneš.“

Ale dotkla se ho.

Otevřela tělo jeho prstům i pohlaví, dokud se temnota blížícího se orgasmu nerozplynula v záblesku světla její rozkoše.

„Slíbila jsem, že se tě nedotknu, ale minulou noc,“ řekla Viktorie do proudů padající vody, opřená o měděnou zeď, ,,a nedotkla jsem se tě. Dodržela jsem slib, Gabrieli.“

Ne, nedodržela. Dotkla se ho už svou touhou a svou rozkoší.

Vidím tebe, Gabrieli…

Ale neviděla ho.

Neviděla toho chlapce, který žebral, neviděla toho muže, který dělal kurvu.

Gabriel cítil Viktoriin strach, cítil jej v její touze – když Viktorie vstupovala do koupelny, bála se – a byl to právě její strach, který mu dal tušit, co vlastně zamýšlí.

Chtěla osvobodit anděla. Ale on nebyl anděl.

On byl jen bezejmenný bastard, který chtěl něco víc, který se odvážil chtít něco víc, a zaplatil za to.

Gabriel se přitiskl na Viktorii, prsty zkoumal hebkost jejích paži, stehny se dotýkal jejich hýždí, jeho mužství vklouzlo do rýhy mezi Viktoriinými půlkami, jeho vlasy se lepily na tělo, jeho i její. Nechal ji pocítit svou tvrdost, svou sílu.

Byla tak zranitelná.

„To je to, co chceš, Viktorie?“ zašeptal. Sprcha mu bičovala tělo.

Viktorie k němu natočila tvář, z pravé strany měla obličej jak z mědi. Voda jí stékala po líci, mokré vlasy kopírovaly tvar hlavy a odkryly drobné ouško i křehkou šíji.

„Ano,“ řekla, i když pořád cítila strach. „Chci, aby ses mě dotýkal.“

Dotýkal se jí minulou noc, ale to bylo pořád málo. Pro ni. Pro něj.

„Jak chceš, abych se tě dotýkal, Viktorie?“ zašeptal. Věděl jak potěšit, věděl jak ublížit. Nevěděl však, jak milovat. Děvky nemilují. „Chceš, abych se tě dotýkal tak, jak jsem se dotýkal žen – nebo tak, jak jsem se dotýkal mužů?“

Voda slepila Viktorii řasy, stékala jí po tváři. je v tom rozdíl?“

Zahalila je pára.

Vyzývala. Provokovala.

„Ženy jsou jemnější.“ Gabriel laskal rty Viktoriino ucho – malé, delikátní a nekonečně zranitelné ucho, propalovalo mu rty. Prohlubeň mezi jejími hýžděmi sevřela po celé délce jeho mužství.

„Je snadnější je zranit.“

Viktorie se natáhla k drobnému polibku. Anděl nesoucí dary…

„Muži jsou drsnější, silnější.“ Gabriel labužnicky zkoumal zákruty Viktoriina ucha – rychlý, horký vpád jazyka. Voda mu stékala po tváři, bradě, skrápěla mu ramena. „Mají to radši drsnější. Mám být drsnější, Viktorie?“

„Byl ten muž, co tě přinutil žebrat o rozkoš, hrubý, Gabrieli?“ řekla vyzývavě, mokré vlasy se ji lepily na ústa. Gabriel sevřel rty.

Ten druhý muž nebyl hrubý, ale jeho společník ano. Gabriel vítal bolest.

Viktorie by bolest nevítala.

Ale to bylo to jediné, co jí Gabriel mohl dát.

„Vzrušuje tě pomyšlení na dva souložící muže?“ zeptal se tiše.

Ženy, se kterými býval dřív, to vzrušovalo. Chtěly srovnat tmavovlasého anděla se světlovlasým.

Ale Michael byl anděl. Jenom on mohl ženám ukázat anděla. Gabriel pouze temnotu touhy.

„Znásilnil tě,“ řekla Viktorie do proudů tekoucí vody. Je nevinná. Tak nevinná, jako byl Michael.

Je hladová. Tak hladová, jak Gabriel nikdy nebude.

„Znásilnili mě dva muži,“ odpověděl chraptivým hlasem, s obličejem zabořeným do její tváře; přitom cítil tep svého srdce až v konečcích prstů, kterými svíral její paže, na prsou kolébal její záda, penis měl stále sevřený mezi jejími půlkami.

„Ale jeden z nich ti poskytl rozkoš,“ pokračovala Viktorie. K čertu s ní.

„Ano,“ souhlasil.

Jeden muž mu způsobil bolest, druhý rozkoš.

Mohl se oddat bolesti. Ale neoddal se rozkoši. Už to tak bude navždy.

A ona to věděla, tahle žena, kterou poslal právě ten muž, který z anděla postupně sloupnul všechny vrstvy – až nezůstalo nic, vůbec nic.

Andělé nežebrají, ale on přinutil Gabriela žebrat.

Viktorie se ke Gabrielovi přitiskla – chtěla ho vidět, dotýkat se ho, být jeho součástí, chtěla znát toho muže, který tak dlouho bojoval proto, aby zůstal sám.

„Chci to vědět!“

Gabriel chtěl také kdysi vědět… Vědět, jaké to je, mít plný žaludek a hladovět po něčem víc než jen po jídle. Vědět, jaké to je, být v teple a nemuset dychtit jen

po šatech a botách. Chtěl vědět, jaké to je mít domov, mít místo, o které nemusíš den co den bojovat s ostatními žebráky.

Zvědavost zabijí – lásku. Naději…

Gabriel sledoval jazykem záhyby Viktoriina ucha. Penis měl sevřený mezi jejími hýžděmi. Nemohl plakat, ale z vrcholku jeho mužství stékala kapka čiré tekutiny – jeho slza.

„Co chceš vědět, Viktorie?“

„Chci vědět, co ti udělal.“

Vzpomínky… Na bolest. Na rozkoš.

„Za zrcadly jsi viděla muže, jak souloží s muži.“ Viktoriino ucho naplnil Gabrielův horký dech. „Chceš, abych ti řekl, jaké je mužské milování? Nebo chceš, abych ti řekl, jaké to je být znásilněný?“

Měď posetá kapkami vody rámovala Viktoriinu tvář. „Vím jaké je toužit po splynutí, Gabrieli.

Minulou noc splynuli v jedno.

Gabriela pohltila temnota pravdy jejích slov, až málem vybuchnul.

„Byl jsem součástí jednoho muže,“ zašeptal. Byl součástí jednoho muže.

Michaela. Michela.

Na okamžik si Gabriel myslel, že i on by mohl být andělem.

Ale druhý muž mu ukázal, kdo doopravdy je. *Con. Fumier.*

„Ublížil ti, Gabrieli.“ Viktorii zastřela tvář pára. „A já chci, abys na tu bolest zapomněl.“

Ublížil muž nebo muži, kteří kdy byli s Johnem, jeho duši stejně jako jeho tělu?

Sejme z něj voda tu bolest?

Sejmula Anna tu bolest z Michaela? Kdo potěší tebe, Gabrieli?

Nikdo.

Jamais. Nikdy.

Gabriel si útěchu nezaslouží.

„A jak to chceš dokázat, Viktorie?“ zeptal se. „Tím, že mě necháš, abych tě znásilnil?“

„Chci, abys mi ukázal, co ti udělal.“

Voda stékala z Gabrielovy tváře na Viktoriinu, protékala mezi jejich těly, skrápěla zduřelou špičku penisu, smývala z něj slzy. „Kterého muže myslíš? Kterého chceš poznat?“

„Chci vědět, co ti udělal ten muž, který ti ublížil.“ Viktoriin hlas se rozléhal uvnitř měděné jeskyně, provokoval a lákal. „A taky chci, abys mi ukázal, co ti udělal ten muž, který tě přiměl prosit o rozkoš. Chci, abys mě přiměl prosit, Gabrieli.“

Gabriel ale nežebral o rozkoš – on prosil o milost. A potom také o smrt.

Nechtěl, aby Viktorie prosila – ne ona, s jejíma modrýma hladovýma očima.

„Víš, jak se znásilňuje muž, Viktorie?“ zašeptal. Ztopořený penis byl stále uhnízděn mezi jejími hýžděmi. Gabrielova hruď jako kolébka objímala Viktoriina útlá záda, hlava jeho vzrušeného mužství pulzovala s každým jeho nadechnutím.

Bylo by tak snadné ji zabít…

„Ano, vím," řekla do proudu tekoucí vody.

Ale nevěděla. Nevěděla, že nešlo o znásilnění těla, ale o znásilnění duše.

Gabriel se otočil a natáhl se po sklenici, kterou Viktorie položila na skříňku vedle vany. Vnořil prsty do sklenice. Když je vyndal, byly pokryté silnou vrstvou bílého krému, voda se na nich měnila v malé korálky perel.

Spolu nebo každý sám.

Gabriel chtěl být s touto ženou.

„Chceš poznat, co jsem cítil, Viktorie?" provokoval ji. Zabíjel ji. Zabíjel sebe.

„Chceš poznat jaké to je, když tě někdo píchá do zadku?"

„Ano." Viktorie zaklonila hlavu, do krku jí proudila voda, spolkla ji a s ní spolkla i svůj strach. Rukama se opírala o měděnou zeď. Dobrovolná oběť. „Chci poznat, co jsi cítil."

To ale Gabriel nechtěl.

Nechtěl, aby věděla, co cítil.

Nechtěl, aby kdokoliv věděl, co tehdy cítil.

Vsunul ruku mezi jejich těla a rozetřel krém po celé délce ztopořeného údu, přitom cítil, jak se Viktoriiny pevné hýždě dotýkají hřbetu jeho ruky.

Pak penis pevně uchopil a začal ji laskat zvlhčenou špičkou penisu… klouzavě, zvolna, svůdně.

„To je to, co chceš, Viktorie?" zašeptal. Byl kurvou od přírody, ale i léty praxe.

Viktorie se napjala, nebyla připravená ani na rozkoš, ani na bolest.

Minulou noc ji zbavil panenství. Pomalu roztahoval tu tenkou bránu do jejího těla – jedním prstem, dvěma, třemi… Neprotrhl ji.

Chytrá děvka by počkala, až se blána zahojí a prodala by své panenství znovu.

Ale Viktorie nebyla děvka.

Když si ji vezme teď, nikdy už nebude nevinná. Nemůže utěšit Gabriela, ale on ji může zničit.

Gabriel jí nechtěl ublížit.

Ale to, co chtěl či nechtěl, ho v minulosti nikdy nezastavilo… ani před tím, aby dělal kurvu, ani před tím, aby zabil. Věděl, že ho to nezastaví ani teď.

Dráždil ji, laskal, vstoupil dovnitř. A málem se zalknul rozkoší, která jím proběhla.

Ale on nechtěl rozkoš.

Viktorie instinktivně vypjala tělo. Přijala ho. Ona, která nikdy předtím nepoznala bolest, kterou může muž ženě způsobit. Kterou může muž způsobit muži.

„To je ono?" zašeptal Gabriel vyzývavě do Viktoriiných mokrých vlasů a lící. Laskal ji, třel, laskal, třel silněji, vábil její tělo, aby ho přijalo, jak se to naučil před sedmadvaceti lety.

„To je to, co chcete, mademoiselle Childersová?"

„Ano." Viktorie semkla víčka pevně k sobě a natočila hlavu k jeho rtům, hledala útěchu u tohoto muže, kterého vyzvala, aby ji znásilnil.

Proto, aby sám zapomněl na bolest.

Ale on se své bolesti nikdy nezbaví.

„Řekni mi, Viktorie, je tohle to, co chceš?“ zašeptal s hrudí pevně přitisknutou na Viktoriina záda. Viktorie zapřela ruce proti měděné zdi, jak se snažila zadržovat bolest a rozkoš, ale nešlo to, ani Gabriel se svými zkušenostmi nemohl nic zadržet.

„Musíš mi jen říct – přestaň, a já přestanu. Slyšíš, Viktorie, řekni mi, ať přestanu.“

Nebo zemře. A vezme ji s sebou.

Viktorie nechala vklouznout špičku penisu do svého těla. A vydechla svůj rozsudek smrti. „Nepřestávej!“

Hlavou se mu rozléhaly ozvěny dávných výkřiků.

Přestaň… přestaň… přestaň…

A po nich: *N’arrête pas… n’arrête pas… n’arrête pas…* Nepřestávej… nepřestávej… nepřestávej…

Gabrielovi se sevřely svaly na stehnech a hýždích. Levou rukou hladil Viktoriinu paži – ženskou paži, jemnou a štíhlou, tak snadno zranitelnou – a přejel ke štíhlému pasu, pevným bokům.

Nepřestával.

Viktoriiny roztažené prsty se semkly v pěst a v ní sevřely penis, v horečné touze přizpůsobit se tomu nezvyklému pronikání.

Gabriel skryl svou tvář do Viktoriiných mokrých vlasů. Tohle nechtěl.

Sprcha je skrápěla, muže a ženu, které svedl dohromady strach a touha.

„Řekni mi, ať přestanu, Viktorie,“ zašeptal Gabriel. A utápěl se v proudech vody a v pevném přístavu Viktoriina těla, v minulosti, kterou už přežil, a v budoucnosti, kterou popíral.

„Nepřestávej!“ vydechla.

„Řekni mi, ať přestanu, Viktorie,“ opakoval. Stáhnul se, ve Viktorii zůstal jen konec jeho mužství.

Viktorie ho chtěla zastavit, zadržet v sobě.

Rozkoš. Bolest.

Gabriel nechtěl, aby Viktorie spatřila při vyvrcholení temnotu.

Voir les anges. Le petite mort.

Chtěl, aby spatřila anděly, a ne smrt.

„Nepřestávej!“ vykřikla.

Zasunul se do ní hloub. „Řekni mi, ať přestanu, Viktorie.“

„Cítím tě v sobě,“ Viktorie vdechla horkou páru, voda jí natekla do úst, „ó, dobrý Bože!“

Gabriel cítil Viktorii stejně silně jako ona jej. Pronikal dovnitř a zase ven, vzrušení narůstalo, mohutnělo, toužilo po uvolnění.

Musí ho zastavit.

Viktorie narazila boky do měděné stěny. „Ó, můj Bože!“ vydralo se jí z hrdla.

Žár!

Gabriel si nevzpomínal, že by kdy zažil ženu rozpálenou tak, jako teď byla Viktorie. Cítil hladkou vlhkost její kůže, kluzký žár jejího těla mu pulzoval ve varlatech.

„Řekni mi, ať přestanu, Viktorie," opakoval chraplavým hlasem. Klouzal, padal zpět do minulosti.

„Řekl jsi mu, aby přestal?" vydechla. Přijala do sebe toho francouzského chlapce, který chtěl být andělem, i tu děvku, která prosila o milost, o ukončení.

„Ano!" zasyčel Gabriel mezi sevřenými zuby. Ale nemohl přestat. Vyklouzl z Viktorie. Kvůli sobě, ne kvůli Viktorii. „Řekl jsem, aby přestal."

Viktorie si skousla ret – měla nádherné rty, spodní jen o trochu plnější než horní. Voda jí stékala po spáncích. „Ale on nepřestal."

Ne. Dokud mu druhý muž neřekl, aby přestal.

Pak začala ta noční můra.

„Řekni mi, ať přestanu," zamumlal Gabriel.

Žebral. Ale andělé nežebrají.

Viktorie sevřela hýždě. „Ne."

Na okamžik nemohl Gabriel bolestí a rozkoší dýchat.

„Tak mě pros, ať nepřestávám," řekl nemilosrdně.

„K tomu mě musíš donutit, Gabrieli," odpověděla vyzývavě – protože s ním splynula, protože byla jeho součástí. Ale on nechtěl, aby byla jeho součástí.

„Donutit tě… jak, Viktorie?" zeptal se Gabriel nebezpečně jemným hlasem a chvěl se touhou, uvnitř i navenek. „Chceš, abych tě přiměl prosit mě, abych přestal?"

Bolest.

„Ano."

„Nebo chceš, abych tě donutil prosit mě, abych nepřestával?"

Rozkoš.

„Ano," opakovala, zadýchaná a rozechvělá.

Toužila po jeho bolesti, ale on jí nechtěl dát svou bolest. Chtěl si myslet, alespoň na okamžik, že našel duši, a že jméno té duše je Viktorie Childersová. Žena, která viděla jeho tvář v momentě, kdy explodovala rozkoší, tvář muže, který se zřekl svého jména.

Gabriel chytil Viktorii za pravý bok, prsty obkroužil její kyčel.

Svaly se mu sevřely.

Chtěl Viktorii píchat, dokud nebude křičet, aby přestal. A chtěl ji píchat, dokud ho nebude prosit, aby nepřestával.

Chtěl, aby Viktoriin křik zahnal jeho vzpomínky a vrátil mu toho bezejmenného chlapce, který si myslel, že by mohl být andělem.

„Svázali mě," mumlal do proudu padající vody. „Nemohl jsem se hýbat. Nemohl jsem bojovat."

Jediné, co mohl, bylo vydržet.

Gabriel trochu pohnul boky a Viktorie cítila živočišný tep jeho mužství.

Pravda se nemá popírat.

„Nepoužil lubrikační krém," řekl chraptivě Gabriel.

Ti dva muži ho chtěli jen proto, aby mu způsobili bolest. Protože tolik miloval tmavovlasého chlapce s fialkovýma očima.

Chlapce, který ho naučil číst a psát.

Chlapce, ze kterého raději udělal prostituta, než aby se ho vzdal.

Gabriel vypjal boky. Viktorie se mu vzdala. Jako se kdysi vzdal on.

Sprcha mu dál skrápěla hlavu, stejně tak Viktorii.

„Existuje jedno slovo." Voda stékala Gabrielovi po tváři.

„*Algolagnie*. Znamená to rozkoš, kterou nelze rozlišit od bolesti. Chceš poznat bolest přecházející v rozkoš, Viktorie?" zašeptal.

Umíral vevnitř. Umíral navenek.

V penisu divoce tepala krev. Minulost překrývala přítomnost.

„Ano." Zalapala po dechu. Voda. Jeho úd. „Ano, chci." Gabriel neprosil, dokud se bolest nezměnila v rozkoš. Ale Viktorie to nepochopí, dokud to nezažije.

Najednou chtěl, aby pochopila. Chtěl, aby byla jeho součástí.

Chtěl, aby mu odpustila to, co on si nikdy neodpustí. Chytil ji za pravý bok, levá ruka sklouzla dopředu, prsty měl vlhké vodou a kluzké krémem, hledal… a nalezl.

Mezi palcem a ukazováčkem mu pulzoval její klitoris, hladší než hedvábí, nejcitlivější místo.

Byl tvrdý, stejně jako Gabrielův penis, stejně jako včera.

Viktorie sebou křečovitě trhla, zachvěla se, zklidnila; náhle jí došlo, že jeden muž může znásilněním působit rozkoš a jiný bolest.

„Gabrieli," zašeptala, voda ji stékala po tváři.

Minulou noc to cítil desetkrát za sebou. Pokaždé, když vykřikla rozkoší, mu stahy její *portail* sevřely srdce.

„Plakala bys pro anděla, Viktorie?" dýchl jí do ucha. „Ano," zamumlala rozechvěle, srdce jí zběsile tlouklo.

Nebo to byl tlukot jeho srdce, co cítila?

Voda, stékající po Viktoriině tváři, byla slaná. Slzy pro anděla.

Gabriel do ní jemně vniknul, zároveň třel její vzrušený klitoris, jako by to byl miniaturní penis.

Pulzoval. Stejně jako pulzoval jeho úd.

Ovinul pravou ruku kolem Viktoriina štíhlého pasu a přitlačil si ji k sobě tak, že se jejich vzrušení téměř dotklo hranice snesitelnosti. Tak, že touha po vyvrcholení byla mocnější než potřeba dýchat.

Pak ji pustil. Vznášeli se na pokraji uvolnění. Jeho penis se pohyboval v jejím těle, proti jejímu tělu.

Nemohla udělat nic, aby se přiblížila vyvrcholení.

„Prosila bys anděla, Viktorie?" zašeptal Gabriel; jeho prsty se vznášely nad jejím vzrušeným poštěváčkem, volajícím po doteku. Pronikl hluboko do ní, dotkl se jejího nitra, nitra Viktorie Childersové.

Bolesti. Rozkoši.

Ženy, jejíž jediným hříchem byla touha po andělu. „Viktorie, popros mě," řekl tiše.

Tak jako na konci poprosil on.

Viktoriinu zvlhlou tvář náhle zkroutil strach.

Uvědomila si, že její tělo je jenom nástrojem, předmětem, který může působit rozkoš, ať ona sama chce nebo nechce. Nikdy už nad nim nebude mít úplnou moc.

„Ne!“ vydechla.

Příliš pozdě.

Její bolest a rozkoš sevřely Gabrielovy slabiny.

Vypjala se k uvolnění, ale nedopřál jí ho, stejně jako jí nenechal získat zas kontrolu nad jejím tělem.

Kdykoliv ho teď mohla začít prosit, tak jako tenkrát prosil on.

A nikdy už by neuviděla světlo.

Ale Gabriel nechtěl, aby ho prosila. Nechtěl, aby Viktorie musela žít s poznáním, jak snadné je učinit z těla zbraň. Nechtěl, aby s každým dotykem viděla temnotu.

Ten druhý muž mu poslal ženu. Jestliže Viktorie může zemřít pro svou touhu dotknout se anděla, dá jí alespoň pocítit tu rozkoš, pro kterou stojí za to zemřít.

Poodstoupil, otočil se, jeho penis klouzal ven a zase zpátky, tělo se dotýkalo těla; Gabriel Viktorii zlehka otočil tváří k boční stěně sprchy. „Pusť ten silný proud,“ rozkázal.

Nemusel vysvětlovat proč.

Viktorie se natáhla po kohoutku.

Její pohyby znásobovaly Gabrielovu rozkoš i bolest. Nešlo to zastavit. Cítil každé otočení Viktoriina zápěstí, jako by netočila kohoutkem sprchy, ale jeho mužstvím. Tvrdý penis klouzal jejím žhnoucím tělem, čtvrt palce dovnitř, ven, půl palce dovnitř…

Horká voda mu zaplavila chodidla.

„Natoč sprchu nahoru,“ řekl Gabriel zdrsnělým hlasem, přimknutý k Viktoriinu pasu a k posledním zbytkům chladného rozumu.

Nepoznával svůj hlas. Poznávala ho Viktorie?

Nemotorně natočila trysky sprchy.

Jemně ji postrčil – penis klouzal a pronikal jejím tělem, které ho svíralo, hladilo, dvě těla jako jedno – až se Viktoriiny boky přiblížily k tryskám a proudící voda ji zaplavila vzrušením naběhlý klitoris.

„Ó, můj… Gabrieli!“

Překvapená, potěšená, Viktorie vykřikla v náhlém vyvrcholení… Vykřikla nepředstíranou rozkoší, která jí proběhla celým tělem.

Gabriel žádnou radost nepocítil.

Pevně sevřel víčka a natočil tvář proti proudům vody, uchopil Viktorii za boky a prudce přirazil, až se jeho slabiny ztratily v jejích hýždích jako v polštáři. V tu chvíli zmizel dotek smrti, zmizely neodbytné vzpomínky, zmizel druhý muž. Zbyla jen dvě těla, která se spojila v jedno.

Intenzita Viktoriina orgasmu překryla i šok z jeho prudkého vniknutí. Svaly pochvy se zvlnily a objaly ho uvnitř. Hebkost ženy.

Touha muže.

Gabriel prudce přirážel a přitom Viktorii pevně držel za boky, aby její rozkoš z pronikání i z vody tryskající na klitoris byla co nejsilnější. Cítil její druhý orgasmus ještě před tím, než pohltil ji.

„Gabrieli, prosím… Ne!“ Viktorie plakala.

I Gabriel tenkrát plakal, bylo mu dvacet šest a nikdy předtím neplakal. Prosím. Dost.

Druhého muže to nezastavilo.

Gabriel zabořil hlavu do ohybu Viktoriina krku, jako by tam v mokré hebkosti její kůže a vlasů hledal útěchu. Viktorie zaklonila hlavu a opřela ji o Gabrielovo rameno.

„Ó… můj… Bože!“ vydechla přerývaně v agónii rozkoše. „Gabrieli. Gabrieli. Prosím… nepřestávej!“

Pravdu nešlo popřít.

„Nemůžu přestat,“ řekl Gabriel, rty bloudil v jejích vlasech a na krku, jeho penis ji laskal hluboko uvnitř lůna.

Temnotu za Gabrielovými víčky potřísnila rudá barva.

Tomu muži tenkrát prořízl hrdlo. Krev, která vytryskla, byla horká a kluzká.

Jako teď voda ve sprše.

Jako Viktoriino tělo.

Jako sex.

„Nemůžu přestat,“ opakoval.

Dál přirážel boky v bolesti a rozkoši. Přitom nemohl zastavit příval vzpomínek.

Ty černé vlasy. Modré oči.

Láska. Nenávist.

Gabrielova levá ruka hladila Viktoriin štíhlý pas, vystouplá žebra, její jemnou hladkou kůži, měkkost jejích ňader, jako by hledala útočiště. Její srdce tlouklo proti jeho rozevřeným prstům, její bradavka lechtala Gabrielovu dlaň.

Vášeň konejšila i ničila.

Mohl by ji snadno zničit. Ten druhý muž.

Gabriel.

Přitlačil rty na Viktoriino ucho. Ale nedokázal zarazit slova, která se mu drala ven z hrudi.

„Já… nemůžu… přestat.“

Nemohl zastavit tu bolest. Tu rozkoš.

Tu ztrátu.

Láska není nevinná. Bez ohledu na to, jak moc si to Gabriel přál.

Tohle ho naučil ten druhý muž.

Z Viktoriina hrdla se vydral hluboký sten. Vibroval na Gabrielových rtech. Pak se Viktorie náhle vypjala proti němu, její tělo se rozevřelo a vtáhlo ho dál do sebe, sevřelo ho tak, že se mu podlomila kolena a on klouzal, padal…

Koleny narazil na tvrdé měděné dno.

Viktorie padala spolu s Gabrielem, její tělo pohlcovalo anděla.

Nemohl přestat.

20

Prudký příval vody je udeřil do tváře, pak sprcha náhle přestala téct. Vyvrcholení dostalo Viktorii až na kolena, s proudící vodou doplula k orgasmu, uvnitř sebe cítila tlouct srdce muže, který ji vzal do svého světa a ukázal jí bolest i rozkoš sexu.

Já… nemůžu… přestat, rozléhalo se měděnou jeskyní. Pláč anděla.

Měděné dno sprchy bylo tvrdé, bude mít určitě modřiny na kolenou. Svaly v pochvě se jí ještě chvěly z právě prožité rozkoše, břicho jí spalovaly Gabrielovy prsty, její tep pulzoval pod Gabrielovou dlaní.

Stáhlo se jí hrdlo, vzpomněla si na jeho bolest a svou rozkoš. Spoutali mě. Nemohl jsem se hýbat. Nemohl jsem bojovat.

Viktorie tolik toužila osvobodit anděla, že ho, stejně jako ten druhý muž, připravila o možnost volby a přinutila ho k tělesnému vztahu.

Na rty se jí drala omluva. „Neteče voda," řekla místo toho. Už bylo příliš pozdě na omluvy.

„Ano," řekl Gabriel bezbarvým hlasem a jeho dech jí jako letmé pohlazení zašimral na krku.

Viktorie se zadívala na ženu s kůží barvy mědi, uvězněnou ve sprše. Na břiše jí spočívalo pět měděných prstů, její levé ňadro skrývala měděná ruka, měděné vlasy splývaly s tmavými.

Viktorii zaštípaly v očích slzy. Měla to vědět.

„Co se stalo, když s tebou skončili?"

„Nechali mě," zašeptal jí do vlasů.

Ale ne umřít.

Oni nechtěli, aby Gabriel zemřel. Ale on chtěl.

„Kdo tě vysvobodil?" zeptala se nejistým hlasem. Přitom odpověď znala.

„Michael."

Vyvolený.

Chlapec s hladovýma očima, chlapec, který nežebral.

„On není Francouz." Voda stékala Viktorii po tváři.

„Jak to, že jsi ho tedy potkal v Calais?"

„Když mu bylo třináct, přijel jako černý pasažér na lodi z Doveru." Gabrielův hlas zněl vzdáleně, jeho rty bloudily ve Viktoriiných mokrých vlasech, chlupy na jeho hrudi a břiše ji škrábaly na zádech. „Viděl jsem přes výlohu, jak ukradl v pekařství bochník chleba a bylo mi jasné, že nikdy předtím nekradl. Zabušil jsem na sklo, abych od něj odvedl pozornost a on mohl utéct, pak jsem šel za ním. Podělili jsme se o ten ukradený bochník na cestě do Paříže."

A v Paříži je začala madame školit na prostituty.

Viktorie poslouchala, co Gabriel říká a uvědomovala si, co neřekl; Michael neuměl krást, protože nevyrůstal na ulici.

Michael nebyl jako Gabriel, nebyl to bastard, co se narodil ve stoce. Gabriel přijal jméno anděla, aby byl hoden Michaelova přátelství.

Uběhlo několik dlouhých vteřin. Přes obraz měděného muže a ženy v jeskyni sprchy stékaly drobné kapky vody.

Viktorii bolely slabiny od Gabriela, muže – a srdce ji bolelo pro chlapce, který chtěl být andělem.

Na levém uchu cítila horký dech.

„Prosil jsem Michaela, ať mě nechá umřít," zašeptal Gabriel. Ale Michael ho umřít nenechal.

Pravda jeho slov spalovala Viktorii kůži: Michael Gabriela miloval stejně, jako Gabriel miloval Michaela. Nezasloužil si tu bolest.

„Zabil jsi toho prvního muže." Měděná jeskyně jako by se teď naplnila nenávistí. „Proč jsi nezabil i toho druhého?"

Ještě před šesti měsíci by Viktorii krutost vlastních slov vyděsila. Ale tenkrát ještě nevěděla, že se i rozkoš může stát zbraní.

„Nemohl jsem ho najít."

Gabriel ji zlehka laskal ňadra a ona cítila, jak se jí pod jeho dlaní prudce rozbušilo srdce.

Pokusila se otočit hlavu a podívat se mu do tváře, ale zadržely ji jejich navzájem propletené mokré vlasy. „Neznal jsi jeho jméno?"

„Ne."

„A teď?"

„Pořád ho neznám."

Ale Gabriel o tom muži, který ho systematicky ničil, věděl něco jiného. Něco, co Viktorii neřekl.

Něco, co vstoupilo mezi lásku, kterou si vzájemně dali dva andělé.

„Jak dlouho ti patří Dům Gabrielův?" zeptala se Viktorie, aby ho přivedla na jiné myšlenky.

Toužila se dotknout jeho horkého těla, ale zrazoval ji strach, bála se, že mu způsobí ještě víc bolesti. Jak ráda by ho objala, jak ráda by ho utěšila!

Jenomže útěchu stále nedokázal přijmout.

Gabriel se posunul, posadil se na paty a přitáhl ji k sobě tak, že se teď octla na pevných chlupatých stehnech a zároveň ucítila jeho tvrdý úd.

Zrychlil se jí tep, mezi ňadry a klínem jí projela náhlá vlna vzrušení.

Gabrielův dech se prohloubil. „Čtrnáct let."

Nedotkl jsem se ženy čtrnáct let, osm měsíců, dva týdny a šest dnů, řekl tu noc, kdy proběhla dražba Viktoriina panenství.

„Ten první dům jsi postavil, abys přilákal toho prvního muže?" Přála si slyšet pravdu.

„Ano."

Ale nepřilákal ho a nakonec svůj dům spálil.

„Proč se vrátil, po tolika letech?"

Gabriel spustil ruku, kterou hladil Viktoriina prsa. „Chtěl se pomstít."

„Ale byl to on, kdo ublížil tobě."

Gabriel spustil ruku, kterou objímal Viktorii v pase.

„A chtěl peníze.“

Vydírání je cenou za hřích…

„Snažil se tě vydírat?“

„Ano, ale jen tak, ze sportu.“

Najednou byla měděná žena v jeskyni volná a Viktorie opět ucítila kovový chlad vany, vlhkost své kůže, kluzkost krému mezi hýžděmi a palčivou bolest v místě, kde jí Gabriel pronikl. Cítila také podivnou osamělost muže, který za ní náhle, s jemným zapraskáním kostí, vstal. Muž s kůží barvy mědi se chvíli tyčil za Viktorií, pak vystoupil z vany. Viktorie nemohla odtrhnout oči od pevných svalnatých stehen a pevných bílých hýždí, jako vytesaných z mramoru.

Gabriel přešel ke skříňce z břekového dřeva, která ukrývala umyvadlo. Zrcadlo nad umyvadlem bylo zamlžené párou, a tak Viktorie viděla jen Gabrielova silná ramena lesklá vodou, rovná záda, úzké boky, pevné hýždě, dlouhé, předlouhé nohy a matný odraz skloněné plavé hlavy.

Gabriel stáhl hýždě a vypjal boky dopředu. Viktorie pochopila, že si myje pohlaví – a její vlastní hořelo a pulzovalo. Její bolest. Jeho bolest.

Gabriel vzal z dřevěného stojanu žínku a ponořil ji do umyvadla.

Viktorie se opřela o dřevěný obklad vany a nemotorně se postavila na nohy.

On se otočil, žínku držel v ruce. Obličej měl bledý, jakoby vzdálený. Teď už nebyl její součástí…

„Nic se nezměnilo, Viktorie,“ řekl.

Nebude plakat, ne kvůli sobě, ne kvůli padlému andělu.

Vystoupila z vany; musela se chytit dřevěného obložení, protože se jí na kluzkém mramoru smekla noha. Studené mokré vlasy zakryly tváře.

„Ten muž se tě pokusí zabít,“ pronesl Gabriel bezbarvě. Její žár na okamžik zchladil závan strachu.

Gabrielův hlas se přiblížil. Zvedla hlavu. Gabriel stál nad ní se ztopořeným penisem, na jehož vrcholku se leskla drobná kapička.

Tenhle muž je mou součástí, letělo Viktorii hlavou, a chci, aby byl mou součástí už navždy.

Narovnala se. Poštěváček, který Gabriel včera tak dlouze laskal, jí opět naběhl vzrušením, prohlubeň mezi hýžděmi měla stále zvlhlou od krému, na vnitřní straně stehen cítila vlastní vlhkost. Nadechla se: „Tebe se také pokusí zabít.“

Gabriel před pravdou neuhnul. „Bude se mi snažit ublížit tím, že ublíží tobě.“

Viktorii se rozbušilo srdce. Kdo je ten muž, který Gabriela pronásleduje – stejně jako Gabriel jeho?

„Ublížilo by ti… kdyby ublížil mně?“

„Ano.“

Hrdlo se jí stáhlo. „Proč?“

„Protože tě chci, Viktorie.“

Viktorii zářily oči.

„Chci cítit tvoje doteky.“

Jako by ji hrdlo sevřela neviditelná ruka.

„Chci, abys mne milovala.“

Viktorii poskočilo srdce a bilo na poplach.

„Ano, ublížilo by mi, kdyby ublížili tobě.“

Mezi šedými stíny Gabrielovy minulosti tančilo stříbrné světlo jeho očí. ,,Zabilo by mne, kdybys umřela, protože ses mě dotkla – a dotkla ses nejen mého těla. Dotkla ses mě svou vášní a svou upřímností… Řekla jsi, že nechceš cítit touhu. Ani já ne, ale cítím ji. Potřebuji tě, potřebuji s tebou tu touhu sdílet. A to mi ten muž ukázal tím, že tě sem přivedl. A teď tě uvidí v mých očích, ucítí tě z mé kůže. A zabije tě, nic ho nezastaví. Prostě proto, že ses mě dotkla.“

Stejně jako zabil prostitutku Dolly jenom kvůli tomu, že přivedla Viktorii do Domu Gabrielova.

Viktorii se vybavilo vlastní chvástání. Pane, jestli mně donutíte zůstat, svedu vás, hrozila.

Pak za to zaplatíte, mademoiselle. Stejně jako já.

Gabriel už tenkrát znal nebezpečí, pramenící z její touhy.

Žil téměř patnáct let s vědomím, co je ten druhý muž zač.

,,Miloval jsi někdy někoho jiného než Michaela, Gabrieli?“

,,Ne.“

Miloval jsem ho jako bratra.

Viktorie cítila tlak na prsou, až skoro nemohla dýchat.

,,Nelituju, že jsem se tě dotkla.“

Gabriel pokročil k ni. Viděla bledou alabastrovou pleť a blonďaté vlasy ztmavlé vodou, na břiše ucítila tlak tvrdého údu. „Ale budeš litovat, Viktorie.“

Prudce se nadechla. „Co chceš od ženy, Gabrieli?“

Jeho teplý dech ji pohladil po tváři. „Ty cítíš soucit k tomu třináctiletému chlapci, který chtěl být andělem.“

Nebyla to otázka. A Viktorie neměla proč lhát. ‚Ano.“

„A když se podíváš na mě,“ mozolnatou špičkou prstu ji pohladil spodní ret, „vidíš tvář anděla.“

Viktorii se zatřásly rty. Vydechla: „A co vidíš ty, Gabrieli, když se podíváš na mě?“

Stříbrné oči zaclonily dlouhé tmavé řasy. Pomalu jí přejel prstem po pravé tváři.

„Řekl jsem ti, že se nejmenuji Gabriel.“

Viktorie si navlhčila rty, chutnaly po Gabrielově dechu, po zbytku mýdla na jeho prstu, po rozkoši, kterou jí poskytl. „Řekl jsi, že ses pojmenoval po Gabrielovi, proto je tvoje jméno Gabriel.“

Zdvihl řasy. ‚A ty se mě pořád chceš dotknout.“

,,Ano.“ Proč by měla lhát?

„Plakal jsem, Viktorie.“

Plakala bys pro anděla, Viktorie?

Oči se jí zalily slzami, jedna slza byla i na jeho ztopořeném údu. „Pláč není hřích, Gabrieli.“

Život není hřích.

Láska není hřích.

„Ne, to není.“ Přes Viktoriinu tvář přejela studená vlhká látka žínky, vzápětí ji vystřídalo teplo drsné kůže. Gabriel hýčkal její tvář, jako by byla vyrobena z vzácného skla. „Pláč je přirozený. Když dojdou slzy, *Victoire*, přichází nebezpečí.“

Victoire. Francouzsky Viktorie.

Viktorie se cítila pod dotekem teplé mužské ruky klidná a spokojená, vdechovala Gabrielův dech, nasávala jeho vůni.

,,Poslal jsem jednoho muže do klubu Hundred Guineas,“ zašeptal, jako by mohla vědět, co tím mysli. Ale nevěděla.

,,Co je klub Hundred Guineas?“

Horký dech ji spaloval rty.

„To je pánský klub. Klub, kde se scházejí muži.“

V Londýně byla spousta pánských klubů.

„Klub, kde muži předstírají, že jsou ženami,“ vysvětlil Gabriel a se zájmem čekal na její reakci. „Někteří se i jako ženy oblékají.“

Ale Viktorii nemohla taková zvláštní volba oblečení ani překvapit, ani vylekat – vždyť už viděla useknuté ženské ruce nacpané v kožených rukavicích.

„A proč jsi tam toho muže poslal?“

Gabriel jí jemně sevřel tvář v drsných dlaních. „Proto, aby tam kvůli mně dělal děvku.“

Dělal děvku… kvůli Gabrielovi?

„Jistě by to neudělal, kdyby sám nechtěl,“ odpověděla Viktorie nejistě a srdce jí tlouklo jako splašené.

„Ten muž – jmenuje se John – on to nenávidí.“ Gabrielův dech jí naplnil nos i ústa. „A teď nenávidí mě.“

Gabriel poslal Johna do klubu, přestože věděl, že on ho za to bude nenávidět.

Viktorie měla co dělat, aby udržela ruce u těla. Byl teď tak blízko, ale dotknout se anděla znamenalo nebezpečí. „Proč se tedy… šel nabídnout, když to nenávidí?“ Gabrielův penis ji sklouzl přes břicho. „Udělal to, protože je loajální.“

„Ty jsi ho požádal, aby se šel nabízet, přestože jsi věděl, že tě za to bude nenávidět?“ zeptala se Viktorie.

Žínka byla o něco chladnější než Gabrielova ruka. Drsnější. Hrubější. ‚Ano.“

„Proč?“

Proč Gabriel toho muže úmyslně dostal do situace, která ho ponižovala? Když navíc moc dobře věděl, jak dlouho to dokáže bolet?

„Protože ten druhý muž nebyl jediný, kdo na tebe přihazoval v dražbě.“

Viktoriin žaludek udělal kotrmelec.

Ten druhý muž zabil každého, kdo s ním měl co do činění. Jestliže tehdy v noci nebyl sám, pak možná ty ruce v rukavicích nepatřily Dolly…

„Byl ten muž, který s ním byl, oblečený jako žena‘?“

„Ne,“ zašeptal Gabriel a jeho horký dech ji spaloval rty, jeho horké tělo ji spalovalo kůži na břiše, po vnitřní straně stehen jí stékala kluzká tekutina a podobný pramínek klouzal po podbřišku.

„Ale byl to člen klubu Hundred Guineas.“

„Ano.“

Viktorie zaryla nehty do dlaní. „A teď je mrtvý.“

„Ano,“ řekl klidně Gabriel, jako kdyby smrt byla běžnou záležitostí.

Ale na ulici opravdu byla smrt běžnou záležitostí. Ta žena, o které se předtím Gabriel zmínil – ta, co žebrala i u žebráků – sedávala na schodech chudobince a byla příliš slabá, než aby někam šla, a tak jen čekala, až ji bídy života zbaví smrt.

Viktorie cítila na tváři i na břiše Gabrielův tep, a ten odpočítával vteřiny, než pochopi.

„Ten muž, který by tě… nás mohl zabít… vydává se někdy za ženu?“ zeptala se, zahalená do žáru mužského těla a dechu.

„Někdy.“

Viktorii se před očima míhali lidé, které zahlédla na aukci. Ale nevybavil se jí nikdo, kdo by vypadal jako muž, převlečený do ženských šatů.

V londýnských ulicích bylo všechno prostší. Lidé na ulici si ubližovali, protože i jim někdo ublížil.

Ale muž, kterého Gabriel popsal, k tomu přece neměl žádný důvod.

„Řekl jsi, že by mi mohl ublížit… sexuálně,“ řekla Viktorie ve snaze pochopit, co Gabriel myslel. „Takže nedává přednost mužům před ženami.“

Gabriel ji zlehka políbil na levé víčko, bylo to jak dotek motýlích křídel. „Líbí se mu síla sexu, ne akt sám.“

Viktorie zamrkala, její řasy se zatřepetaly proti hedvábně jemné kůži, ucítila vlhký záchvěv jazyka. „Říkal jsi, že ho rozkoš nezajímá.“

„Ano.“

Stejně jako nezajímala Gabriela. Ale Viktorie nechtěla srovnávat.

„A když zabíjí?“ zeptala se. „Líbí se mu bolest, kterou způsobuje? Nebo se mu líbí pocit moci, líbí se mu, že je schopný tu bolest způsobit?“

Gabriel jí políbil na pravé víčko, jemně ochutnal její řasy, ucítila vlhký žár jeho jazyka. „Líbí se mu pocit moci.“

„Takže jsi někoho poslal do klubu Hundred Guineas proto, že doufáš,“ Viktorie chladně uvažovala, ale srdce jí přitom divoce tlouklo, „doufáš, že najdeš stopu, která tě dovede k tomu muži, který nás má zabít.“

Nás, ozývalo se pokojem.

„Ano, přesně v to doufám,“ souhlasil Gabriel a prudce vydechl, až ucítila na tváři závan jeho dechu.

„Poslal jsi tam jednoho z těch mužů, který mě pustil do tvého domu,“ snažila se hádat. „Poslal jsi ho tam, abys ho potrestal.“

„Poslal jsem ho tam, protože býval členem klubu.“ Gabrielovy rty se oddálily a vzal její tvář do dlaní. Chtěl, aby se podívala pravdě do očí. „Ptala ses, co chci od ženy. Řeknu ti co chci, Viktorie Childersová,“ řekl důtklivě.

Ale Viktorie to najednou nechtěla slyšet.

„Chci, aby žena, která se mě dotýká, věděla, kdo jsem.“ Dech měl horký, stříbrné oči se dívaly neúprosně. „Jsem žebrák, zloděj, děvka a vrah. Není nic, co bych nebyl ochotný udělat, abych toho druhého muže dostal. Chci, abys po mně toužila, a věděla, kdo jsem. Chci, abys ses mi dívala do očí, když do tebe vstupuji,

a věděla, že k sobě pouštíš žebráka a zloděje, děvku a vraha. Řekl jsem, že chci, abys mě milovala, ale nemůžu ti slíbit, že já tě budu taky milovat. Nemůžu ti slíbit, že tě zachráním. Nemůžu ti slíbit, že nezemřeš. Ale můžu ti slíbit, že bych dal svůj život, abych zachránil ten tvůj. A můžu ti slíbit, že uspokojím každou tvou touhu. O milování vím všechno a není nic, co bych s tebou nechtěl dělat. Vzrušilo tě, co jsi viděla za zrcadly. Nebudu se o tebe dělit s žádným dalším mužem, ale můžu ti ukázat, Jaké to je, když jsou spolu dva muži. A od tebe chci, abys se mnou sdílela svou rozkoš. Abych mohl vidět to světlo, které jsi viděla při vyvrcholení, Viktorie. Je to jediné světlo, které kdy uvidím."

Nemůžu ti slíbit, že té také budu milovat… Nemůžu ti slíbit, že té zachráním… Nemůžu ti slíbit, že nezemřeš. Nebudu se o tebe dělit…

Viktorie se dusila Gabrielovým dechem, stála v žáru jeho těla… Byl úspěšným prostitutem, protože se už jako dítě naučil zbavit hladu, zimy, citových pout. Milovat monsieur Gabriela může jen statečná žena, řekla madame René.

Ale Viktorie nebyla statečná.

Stala se radši guvernantkou, než aby otci přímo řekla, že nesnáší ženy a svou nenávist schovává za mravní povýšenost. Starala se radši o děti cizích žen, než aby se vdala a objevila, že je vlastně jen děvka, která touží po lásce muže víc než po jejích plodech.

Viktorie přišla do Domu Gabrielova proto, aby přežila, ne aby zemřela. Nepřišla se sem učit přijmout sama sebe, ale dopadlo to tak. Naučila se to, když přijala padlého anděla.

Ale nebyla statečná.

„Já… nepotřebuji tvoji starost a péči," vypravila ze sebe. Gabriel si ji přitáhl blíž, sevřel ji mezi koleny. „Na ulici bys dlouho nepřežila, Viktorie."

„Proč? Ty jsi přežil."

Pohled stříbrných očí ji ochromil: já jsem se na ulici narodil, ale ty ses narodila jako dáma."

Na břiše cítila Gabrielův pulzující penis jako naléhavou připomínku ženské slabosti.

„Moje matka utekla s jiným mužem," hlesla.

„Tvoje matka odešla od otce stejně jako ty," řekl Gabriel.

„A totéž udělal i tvůj bratr."

„Nechápu, co ode mě chceš."

„Řekl jsem ti, co chci."

Chtěl, aby ho přijala takového, jaký je. Jako žebráka. Zloděje. Děvku. Vraha. A na oplátku žádal, aby s ní mohl sdílet její rozkoš.

Viktorie si olízla rozpraskané rty. „Chceš, abych… tady zůstala. Tady, v Domě Gabrielově"

„Ano." Provrtával ji pronikavým pohledem.

„Abych tady žila."

„Ano."

Ale jak dlouho?

Jak dlouho bude žít Gabriel? Jak dlouho bude žít ona?

„Protože jsi byl vzrušený, když jsem se před tebou předváděla, když jsem se před tebou nakrucovala… nahá.“

„Viktorie, v Domě Gabrielově jsem pořád obklopený ženami. A dělají mnohem víc než to, že se přede mnou nakrucují nahé.“

„Ale to je něco jiného,“ vydechla nejistě.

„Ano.“ Gabriel nedovolil, aby uhnula očima.

„To je něco jiného.“

„Když jsem cítila vyvrcholení ve sprše, neviděla jsem světlo, Gabrieli,“ vyhrkla najednou. „Viděla jsem tebe.“ Viděla jeho bolest. Viděla jeho rozkoš.

Gabrielovi bleskla hlavou vzpomínka na to, jak ho její tělo obklíčilo, jak rozkvetlo. Jak jí rozkoš vehnala do očí slzy. Včera v noci jí dal pocítit nekonečný orgasmus.

Nekonečný orgasmus, který jí může dát i dnes v noci. To věděl. Věděla to i ona.

Ale včera nevěděla, co ví dnes.

Žádnému muži na ní nikdy předtím nezáleželo. Viktorii se na rty drala spousta slov, ale hlesla jenom: „Mám mokré vlasy.“

Ruce, které jí hladily tvář, jí teď přejely po vlasech: „Usuším ti je.“

Viktorii se do očí nahrnuly slzy. Vydechla: „Mám je zacuchané.“

„Rozčešu ti je.“

Cítila, jak jí po stehnech stéká vlhká touha, cítila i vlhkost ve žlábku mezi hýžděmi a připomnělo jí to, jak důvěrně ji tenhle muž zná.

„Včera v noci jsem byla panna.“

Viktorie polkla.

V jeho očích se zalesklo stříbro. „Vím, že jsi byla panna.“

,,Ale netekla mi krev.“

Stříbrné světlo vystřídala temnota. „Nechtěl jsem, aby ti tekla krev.“

Viktorie si vybavovala každý centimetr jeho mužství, jak do ní kousek po kousku pronikal, a už ji zase stravoval žár – a sladký, nádherný tlak v podbřišku sílil.

„Viděl jsi světlo, když jsem měla první orgasmus?“

,,Ano.“

„Ale vsunul jsi do mě jen tři prsty.“

Ne pět, jak předtím sliboval u zrcadel.

Stříbro v očích se rozžhavilo, a ten žár bral Viktorii dech.

,,Na to ještě nejsi připravená.“

„Ale jednou… budu?“ špitla.

Jestli bude naživu.

Jestli bude on naživu.

Jestli ji bude chtít i potom, až zmizí nebezpečí, které je jako silné afrodisiakum.

„Viktorie, jednou to bude pět prstů. Jednou se tě dotknu tak hluboko a naplním tě celou, až po okraj, že nikdy nebudeš litovat, že ses mne dotkla.“

Viktorie by se potřebovala nadechnout vzduchu, který by nebyl prohřátý Gabrielovým dechem. „Už jsi to udělal, Gabrieli.“

Utápěla se v jeho pohledu. „Prosím, nech mě být.“ Stříbrné plamínky v jeho očích se na okamžik zklidnily. Jeho horký dech jí pohladil rty. „Proč?“

„Myslím, že budu mít orgasmus,“ vzdychla Viktorie. Gabrielovu tvář jako by přelétly světlo a tma.

Znal její touhy. Věděl, jak je uspokojit.

Sklonil hlavu, lehce jí olízl rty, pak ucítila jeho jazyk na svém pohlaví. S dalším úderem srdce byl pryč. Viktorie se chvěla na pokraji vyvrcholení.

Jako předtím ve sprše, když se hrudí a břichem přitiskl na její záda a hýždě, když se jeho *bitte* ztratil v její pochvě. Když jejich těla splynula v jedno.

Viktoriinu hlavu zahalil ručník – Gabriel jí začal jemně vysoušet mokré pramínky vlasů a každý dotek byl jako pohlazení. Stála strnule, když jí otíral hýždě – dotkl se prohlubně, kde stále ještě byly ukryté pozůstatky jejich spojení – něžným poklepáváním jí osušoval nohy…

Otevřela oči – kdy je vlastně zavřela? „Co…“

„Zranil jsem tě, Viktorie.“ Svalnatá ruka ji objala kolem nahého pasu a pevně ji stiskla. Jemnými dotyky druhé ruky smýval zbytky krému. „Nech mě, prosím, ať se o tebe postarám.“

Viktorie se uvolnila. „Chtěla bych ti to oplatit,“ zamumlala, ale on ji dál umýval, až se mu svíjela pod rukama a šeptala, ať přestane – a pak zas šeptala, ať nepřestává, ať pokračuje…

Pak náhle… náhle byl kolem ní jen vzduch.

Potlačila nával zklamání. „Gabrieli …?“

Otočila se. Gabriel držel v ruce hřeben.

„Gabrieli… chci tě obejmout,“ vyhrkla.

„Já… chci… chci se dotknout nejen tvého –“ Na okamžik zaváhala, ale pak bojovně zvedla hlavu; nezáleží jí přece na společnosti, která ženám přikazuje užívat jen úplně neškodná slova, která se úzkostlivě vyhýbají jakýmkoliv sexuálním náznakům, „– péra.“

Gabriel k ní pokročil, v pravé ruce stále svíral slonovinový hřeben. Natáhl k ní dlouhé štíhlé prsty. „Podej mi ruku, Viktorie.“

Upřeně zírala na ty dlouhé nahé prsty, které byly minulou noc součástí jejího těla. Zírala na dlouhý nahý penis, který byl ještě před malou chvílí součástí jejího těla a zase brzy bude. Zakulacená špička byla jako zralá zahradní bluma, měla karmínově fialovou barvu.

Gabrielova touha.

Viktorii se najednou podlomila kolena; podala Gabrielovi ruku, on otevřel dveře koupelny a vešli do tmy pokoje; ale vzápětí bodlo Viktorii do oči jasné světlo, až musela prudce zamrkat.

Pevný dotek Gabrielovy ruky zmizel. „Sedni si na postel,“ přikázal.

Viktorie němě klesla na postel, matrace se pod ní prohnula, pružiny zaskřípaly; chodidla ale měla stále na dřevěné podlaze.

Gabriel se nahrbil. S povolenými rameny vykročil ke krbu, mezi nohama se mu houpala varlata. Vyndal z mosazného kbelíku tři polena a hodil je do ohně. Plameny olízly čerstvé dřevo, do komína vyletěly saze a modravý kouř.

Viktorii se zdálo, že od chvíle, kdy se tady v ložnici dívala na jazýčky sálajícího ohně, už utekla celá věčnost.

Vztáhla ruce.

„Pojď ke mě," zašeptala. „Pojď ke mně… a na všechno zapomeneš. Zbavím tě všech zlých vzpomínek, slibuju…"

Gabriel se k ní prudce otočil. „Pokaždé, když máš orgasmus, dáváš mi novou vzpomínku," řekl tlumeným hlasem.

Sledovala, jak se k ní pomalu blíží, jak dlouhé nohy zkracují vzdálenost mezi nimi, jak ztopořený penis proráží vzduch.

„Víš… než jsem se octla na ulici, nikdy jsem neviděla muže," vzpomněla si Viktorie s malým úsměvem. „Až před pěti měsíci… Na jednom rohu stál muž – ale mně nedošlo, že má rozepnutý poklopec. Myslela jsem si, že mu z kapsy visí párek."

Gabriel se zastavil přímo před ní. Nebylo pochyb, co jí před očima činí do vzduchu.

„Ve francouzštině existuje výraz *andouille a col roule*." Viktorie pohodila hlavou a vzhlédla. „Co to znamená?"

„Párek se srolovanou obrubou," odpověděl vážně Gabriel. Viktorie sklonila pohled k tuhým varlatům a polkla: Jak se říká mužským …… snažila si vybavit výraz ulice, „mužským koulím ve francouzštině?"

„*Noisettes*." Oříšky. „*Noix*." Ořechy. „*Olives*." Olivy. „*Petite oignons.*"

Viktorie se zahihňala: „Cibulky?"

Hluboko ve stříbrných očích se také zatřpytil smích. „*Croquignoles*."

„Sušenky," přeložila vesele Viktorie.

Smích ze stříbrných očí najednou zmizel. „*Bonbons*."

Viktoriin pohled zas mimoděk sklouzl k předmětu hovoru.

„Mám ráda bonbony," šeptla. A zkusmo se jich dotkla zvědavým prstem. Varlata byla pevná a drsná, stejně jako vydělaná kůže, kterou připomínala. A Viktorie měla pocit, že z nich do ní proudí čistá, syrová energie.

Pomalu zvedla ruku. Dívala se Gabrielovi do tváře a uvážlivě si olízla špičku prstu. „Nechutnáte jako *petite oignons*, pane."

Nikdy předtím neviděla v mužských očích touhu, teď ji však spatřila v Gabrielových.

„A jako co chutnám, mademoiselle Childersová?" zeptal se chraptivě.

Viktorie znovu ochutnala vlastní prst. „Řekla bych, že chutnáte jako… *les noix de Gabriel*." Jako Gabrielovy ořechy.

Oči se mu opět rozzářily smíchem, světlo zaplašilo tmu. Viktorie najednou spustila ruku, v prsou jako by jí vyšlehl horký plamen. „Děkuju vám, pane."

„Za co, mademoiselle Childersová?" zeptal se napjatě.

„Za to…, že jste ze mě udělal ženu, pane." A že si o ní přitom nemyslí, že je děvka – jak by to udělal každý gentleman.

Jednu chvíli seděla Viktorie před Gabrielem a v příští už byla ve vzduchu. Hlavou jí jasně projel skřípavý zvuk pružin, které se prudce prohnuly. Když dopadla na matraci, zjistila, že sedí mezi Gabrielovýma nohama, svalnatá stehna ji objímají kolem boků.

„Nikdy mi neděkuj, Viktorie."

Gabrielův hlas zněl ostře.

Otevřela ústa k odpovědi, ale než stačila promluvit, Gabriel uchopil jeden pramen zacuchaných vlasů a zajel do nich hřebenem. Viktorie zaryla nehty do Gabrielových svalnatých chlupatých stehen; jen ať s ní sdílí bolest!

Slonovinové zuby hřebenu bojovaly se zacuchanými pramínky, ale Viktorie seděla bez hnutí. Náhle ji přemohla vzpomínka na dobu, kdy ji jako malé holčičce česala vlasy maminka. Ale na to teď nesmí myslet, teď, když z Gabrielova klína sálá teplo.

„Jak se ve Francii říká ženským prsům?" napadlo ji náhle. „*Melons*."

„Melouny," přeložila si Viktorie.

„To je tedy… zvláštní. Ale rozhodně lepší než knedlíky." Tohle slangové slovo pochytila na londýnské ulici.

Gabriel jí stále pomalu rozčesával zacuchané vlasy a zašeptal: „*Miches*."

Viktorie se trochu ušklíbla: „Bochníky chleba." Ale co, pomyslela si vzápětí pobaveně, chleba je základ každého jídelníčku.

„*Ananas*."

Viktorie mu znovu zaryla nehty do stehen – ale on se ani nehnul. „Nikdy jsem ananas nejedla. Je sladký?"

„Je." Slonovinovým zubům se poddal další uzlík. „Ostrý. Zvenku pichlavý, ale uvnitř šťavnatý."

Ve Viktorii se probudila guvernantka. „Ženská prsa nejsou pichlavá," pronesla vážně.

„Ale jsou, jsou," řekl stejným vážným tónem. „Víš, jak mě bodají do dlaní tvoje ztvrdlé bradavky?"

Asi jako teď moje nehty? napadlo ji a povolila sevření. Hřeben se pořád lehce pohyboval ve vlasech. Zaklonila hlavu.

„Někdy jsem cítila mezi nohama horko a pulzování," vzpomněla si a zamyšleně se dívala na bílý strop místnosti. „Nevěděla jsem, že se ten hrbolek, co mám v klíně, jmenuje klitoris. Věděla jsem jen, že je špatné se dotýkat sama sebe, ale pak, když jsem neměla kam jít, jsem to zkusila. Ale světlo jsem tenkrát neviděla."

Viktorie čekala odsudek za zpověď, kterou by dáma nikdy neměla vyslovit.

„A co jsi viděla, Viktorie?" Na šíji, na uchu cítila horký a vlhký Gabrielův hlas…

„Viděla jsem tmu, Gabrieli."

Přestal ji česat, pevné prsty zamířily k Viktoriinu klínu; Gabriel ji začal laskat.

„Viděla jsem zimu a hlad a samotu…" Viktorií jako by projel blesk a Gabriel ji dál laskal pomalými, houpavými pohyby; z úst se jí vydral vzdech. „Ale neviděla jsem hřích… ne, ten ne."

Ke skráním se jí přitiskla drsná pichlavá kůže – Gabrielova tvář. Vlhký žár jí začal olizovat ucho – Gabrielův jazyk.

Ložnice jako by se naklonila.

Viktorie ležela na zádech, zmačkaný samet jí hladil hýždě, na zádech cítila jemnost lněných prostěradel. Koutkem oka viděla tenké mosazné sloupky postele, které se leskly jako zlato.

Matrace se zhoupla. Gabriel se natáhl pro plechovku na nočním stolku, jeho bok se otřel o Viktoriin. Kov zaskřípal o kov, zaduněl o dřevo.

Viktorie napjatě čekala, blízkost a žár Gabrielova těla jí braly dech.

Matrace se znovu zahoupala; Gabriel vstal, mezi palcem a ukazovákem držel srolovaný kondom.

Viktorii se stáhlo hrdlo očekáváním.

Stříbrný pohled se zase skryl za temnými řasami.

Viktorie sledovala ty vroubkované stíny, které dopadaly na Gabrielovu tvář, a sledovala ten mohutný stvol protkaný cévami, který držel v pravé ruce; pohlédla na zastíněnou tvář a zase zpátky na vrcholek ztopořeného penisu – na žalud, který vypadal jako zralá, šťavnatá bluma, a měl i stejnou barvu. Gabriel na něj teď obratně nasadil kondom jako gumovou čepičku, stiskl špičku a pak tenké gumové pouzdro roloval až ke změti tmavě blonďatých kudrnatých chlupů. Špička kondomu se lehce chvěla.

Viktorie vzhlédla. Gabriel byl připravený. „Při plné erekci mám něco přes devět a půl palce," řekl a čekal, až mu položí otázku, kterou jí vyčetl v očích, až se zeptá na druhého anděla.

Ale Viktorie mlčela. Nepotřebovala Gabriela srovnávat s jinými muži. Místo toho řekla jen: „Proč se nechává na konci kondomu místo?"

„Na sperma."

Viktorie cítila už včera proud jeho semene a teď přemítala, jaké by to bylo, kdyby jí tenhle horký proud tekutiny vytryskl ve vagíně, kdyby jí zalil lůno.

Gabriel se nad ni naklonil a chytil ji za ruce. „Vzpomeň si přece…"

Zvedl Viktorii paže za hlavu a nasměroval jí prsty k chladnému kovu sloupků postele, sevřel své prsty kolem jejích a uzamkl jejich ruce v mosazné mříži.

„Vzpomeň si, Viktorie…," šeptal; závan jeho dechu ji pohladil po tváři, penis jemně narazil na její klín.

„Vzpomínám, Gabrieli."

Pomalu se na ni položil, jeho hruď se jí přitiskla na ňadra, jeho břicho se přitulilo k jejímu, jeho boky se vklínily mezi její stehna.

Viktorie vzpomínala… jak chladný a pustý byl její život. Jen kvůli nenávisti jednoho muže k ženám.

Vzpomínala… na bolest, kterou Gabriel zakusil.

Jen kvůli jednomu muži, který… co vlastně? Nevěděla, proč ten druhý muž Gabrielovi ublížil. Nevěděla, proč Gabriela nezabil, když byl spoutaný a zcela bezmocný. Když prosil o smrt.

Nevěděla, jak se to stane, že se láska změní v nenávist. Věděla jen to, že se to stává.

Mění se… manželova láska k manželce.

Bratrova láska k sestře.

Láska mezi dvěma anděly.

Viktoriinu levou ruku jako by najednou obklopil chladný vzduch, protože Gabriel ji pustil a jeho ruka přelétla k Viktoriinu klínu. Dlouhý štíhlý prst vklouzl mezi stydké pysky a něžně a pomalu klouzal sem a tam… Viktorie vnímala, jak vlhne vzrušením, a pak do ní náhle vniklo cosi velkého a horkého; pocítila palčivou bolest, ale ta se rázem změnila ve stejně palčivou rozkoš, cítila, jak ji gumou pokrytý penis spaluje, roztahuje, proniká, naplňuje…

Zalapala po dechu, oběma rukama pevně sevřela mosazné sloupky postele.

„Nikdy nezapomeň, co jsem zač," horký dech a žhnoucí jazyk se dotkl jejích rtů, „a co můžu udělat…"

Viktorie viděla každý pór Gabrielovy tváře, dokonalé jako mramor, mohla by spočítat každou z jeho tmavých řas. Cítila všemi nervy, jak se jí lůno roztahuje a přizpůsobuje se údu, který v ní pulzoval.

V Gabrielových očích zářila bledá skvrnka – její tvář. Viděl i Gabriel svou tvář v jejich očích? „Pamatuju si všechno, cos říkal, Gabrieli."

Máš hladové oči. Stejně jako měl Michael.

To, že jsem dělal kurvu, ze mě neudělalo to, co jsem… Byli tam dva andělé… Ale nevěděl jsem, že to jsou andělé. Chtěl jsem mít také hladové oči…

Jak mohl Gabriel nevidět hlad ve svých vlastních očích?

„A když víš, odkud pocházím," horký dech ji dusil a oblévala ji žhavá slast, „a co jsem zač, chceš mě, Viktorie?"

Viktorie nemusela přemýšlet. ‚Ano," řekla a vzápětí se jí z hloubi hrdla vydral výkřik.

Gabriel jej ztlumil polibkem. Matrace se prohnula, jeho ruka obemkla její, ústy hltal její duši, klínem třel její klín, svým mužstvím se dotýkal samé její podstaty, pružiny matrace zpívaly. Lízal její jazyk, okusoval ho, sál ho, jako by z něj prýštilo mateřské mléko. Lízal, okusoval, sál, dokud Viktoriin dech nebyl i jeho dechem, její tělo jeho tělem, dokud ji nepřestalo záležet na tom, je-li mrtvá či živá. Rozkoš za hranice smrti.

Světlo za hranice temnoty.

To světlo byl Gabriel – jeho jazyk, jeho rty, jeho ruce, jeho úd, který hladce klouzal mezi stěnami vagíny.

Viktorie se prohnula, nohama obemkla svalnatá stehna a ještě víc se rozevřela, aby Gabriela vpustila ještě hlouběji… „Podívej se na mě, Viktorie."

Viktorie s námahou zvedla víčka.

Stříbrné oči na ni čekaly.

Pak stříbro potemnělo a Viktorie viděla jen Gabrielovu tvář a bledou tvář ženy, která se odrážela v černých zorničkách. Náhle vše zmizelo v explozi světla.

Žena vykřikla, výkřik muže však nenásledoval.

Viktorie pomalu zaostřila na Gabrielovu tvář. Stékal po ní pot. Hlas měl protkaný agónií, když chraptivě zašeptal: „*J'en vous encore*."

Chci víc.

Ta slova jí naplnila ústa, naplnila duši. „Dej mi víc, Viktorie.“

Víc rozkoše. Víc orgasmu. „Ukaž mi světlo.“

Viktorie otevřela lůno a dala Gabrielovi, po čem toužil. Víc rozkoše. Víc orgasmu.

Vzpomínky, které prosvětlí temnotu.

21

Gabriel otevřel oči, srdce mu divoce tlouklo.

Tma ho oslepila, voněla sexem a potem. Po levém stehně mu stékala teplá tekutina.

Náhle si vzpomněl… na přívaly horké vody. Na hustou páru v koupelně.

Viktorie se ho dotkla.

Stále se ho dotýká.

Ležela vedle něj stočená do klubíčka, hlavu položenou na jeho rameni, lýtko přehozené přes jeho stehno, a šťáva její rozkoše mu stékala po noze.

Celý se napjal.

Téměř cítil druhého muže, cítil ho i přes Viktoriinu vůni.

V nočním stolku ani ve skříni neměl žádnou zbraň. Hůl a stejně tak i nůž, pistole a revolver byly ve studovně.

Byl jediný, kdo mohl Viktorii ochránit, ale teď byl bezmocný.

Strach vystřídal hněv.

Viktorie ho znovu a znovu nechala spatřit světlo, nedopustí, aby se jí něco stalo.

Opatrně se vyprostil z jejího objetí. Chladný vzduch mu vysušil vlhkost rozkoše na levém stehnu, chladné dřevo podlahy ho zastudilo do chodidel.

Tma teď byla jeho spojencem. Jestliže druhého muže nevidí, pak ani on nemůže vidět Gabriela.

Kradmo se přiblížil ke dveřím studovny.

Pocit, že ho někdo sleduje, zmizel.

Gabriel se zastavil, všechny smysly měl teď ve střehu. Cítil vůni sexu, Viktoriino rytmické oddechování, tlukot svého srdce…

V ložnici byl jen on a Viktorie.

Teď.

Ale nepochyboval o tom, že ještě před malou chvílí byl v pokoji někdo další.

Dveře Gabrielovy ložnice se otvíraly do studovny, aby se za nimi nemohl v ložnici nikdo schovat. Ale někdo se mohl docela dobře skrýt na druhé straně dveří; a teď tam čekal, až Gabriel vstoupí do studovny.

Ten někdo mohl mít zbraň nebo nůž.

Gabriel se nebál smrti. Ale teď se velice bál o Viktorii.

Ve sprše jí ukázal, jak je snadné přimět někoho – muže či ženu – prosit o rozkoš, ale nechtěl, aby se stejně rychle naučila, jak snadné je někoho přimět prosit o smrt.

Prudce otevřel dveře do studovny a jen tak tak je zachytil, než narazily do zdi; nechtěl vzbudit Viktorii.

Za dveřmi nikdo nebyl.

Studovna byla prázdná.

Ale určitě ne dlouho. Přítomnost druhého muže byla cítit ve vzduchu stejně výrazně jako vůně laciného parfému.

O modrou pohovku byla opřená Gabrielova hůl se stříbrnou hlavicí, přes opěradlo bylo přehozené jeho pouzdro s revolverem.

Obojí ztichlé a klidné jako Viktoriin spánek.

Do Gabrielových pokojů vedla jen jedna cesta.

Gabriel vytáhl revolver z pouzdra, přešel ke dveřím z břekového dřeva a otevřel je. Stál za nimi Allan. Opíral se o zeď, jeho černé vlasy metaly stříbřité odlesky, černé oči měl ostražité. Spěšně se narovnal, ale nebyl překvapený, poplašený ani v rozpacích, že před ním stojí jeho zaměstnavatel nahý a s revolverem v ruce. Děvky, pasáky, žebráky, vrahy a zloděje jen tak něco nerozhází. Gabriel však dobře věděl, že Allan má pod kabátem pouzdro se zbraní.

Nebyl to snad Allan, kdo vešel do jeho pokoje?

„Dobré odpoledne, pane," pozdravil zdvořile Allan. Odpoledne.

„Kolik je hodin?" zeptal se Gabriel ostře.

„Něco po čtvrté, pane."

Gabriel nařídil Gastonovi, aby sehnal co nejvíc informací o muži jménem Mitchell Delaney a ihned mu dal vědět, co se dozvěděl.

Na okamžik se mu sevřel žaludek hrůzou, když si uvědomil, že zabíjení bude pokračovat tak dlouho, pokud bude ten druhý muž naživu.

„Kde je Gaston?" zeptal se.

„Snažil se vás vzbudit, pane," odpověděl Allan klidně. Gabriel přimhouřil oči. Nikdo se ho nesnažil vzbudit… Vzápětí si uvědomil, kde usnul.

Gaston mohl klepat na dveře studovny – nebo nemusel – ale pokud klepal a našel studovnu prázdnou, nevešel by do ložnice, která teď patřila Viktorii.

Mohl to být Gaston, jehož přítomnost Gabriel cítil? „Kdy se mě Gaston pokoušel vzbudit?"

„Byl tady několikrát, pane." Allanovy černé oči pevně opětovaly Gabrielův pohled. „Naposled asi před hodinou." Takže to nebyl Gaston, kdo Gabriela probudil.

Allan na sobě nedával znát ani stín zájmu o Gabrielovu nahotu nebo o fakt, že Gabriel přichází od ženy. Ale vůně sexu nemohla nechat nikoho na pochybách.

Allan věděl, že Gabriel byl s Viktorií, a Gaston také, jinak by ho vzbudil.

Londýnskými ulicemi se už šířily klepy o tom, že si Gabriel koupil ženu. Skutečnost, že s ní spí, se rozletí ještě rychleji.

A možná si o tom už teď štěbetají vrabci na střeše.

Gaston byl jedinou osobou, která měla klíč od Gabrielových pokojů, a klidně ho mohl dát Allanovi, protože Gaston důvěřoval lidem, které Gabriel zaměstnával.

„Byl jsi dneska ve studovně, Allane?"

Allan ani nemrkl. „Ne, pane. Nemám klíč, pane."

Čím méně klíčů, tím méně lidi, kteří by mohli přijít o život nebo být podplaceni. Ale někdo tam přece jen byl… „Jak dlouho tady hlídáš?" zeptal se Gabriel.

„Od poledne, pane."

„Kde jsi byl před deseti minutami?“

„Tady, pane.“

Gabriel si nemohl dovolit svým zaměstnancům důvěřovat jako Gaston.

„To není možné, Allane,“ namítl medovým hlasem.

„Opravdu, pane, je to tak.“ Allan se pevně díval Gabrielovi do očí. „Byl jsem tady a hlídal vás a tu ženu, jak mi nařídil monsieur Gaston.“

„Tak mi tedy vysvětli, jak to, že u mě v ložnici před chvílí někdo byl?“

„Nevím, pane.“ V Allanových očích se zatřpytila zlost – zlost a bolest. „Prosím promiňte, pane, ale ten člověk by musel projít kolem mě. Ale to by mě předtím musel zabít. My jsme k vám loajální, pane.“

Allanovu zlost mohla vyvolat Gabrielova nedůvěra k němu – anebo fakt, že Gabriel propustil Stephena a Johna; nikdo – dokonce ani Gaston – nevěděl, že to bylo jen naoko a že pro Gabriela oba dál pracují.

Allan ale také mohl mít zlost proto, že před šesti měsíci Gabriel podpálil svůj dům.

Zlost může mít zhoubný vliv.

A zrovna tak i strach. Anebo nenávist.

Gabriel posledních několik let jedl, spal a dýchal jen kvůli tomu, aby mohl zabít toho druhého muže. Každá Gabrielova myšlenka, každý jeho sen byl poznamenaný existenci toho muže – a tak pocit, že ho někdo sleduje, mohl pocházet třeba i ze sna, a vůni, kterou ucítil ve tmě ložnice, si mohl klidně jenom vymyslet, představit.

Gabriel mohl být paranoidní prostě jen proto, že se bál o Viktorii.

Ale nemohl si dovolit důvěřovat. Ani cítit. Ani chtít. Ani toužit.

Ale on cítil. Chtěl. A toužil.

Historie se opakovala.

Před šesti měsíci Michael dovolil, aby jeho úsudek ovlivnily city k jisté ženě, a kdyby tenkrát Gabriel nezasáhl, Michael by už byl mrtvý.

Michael kvůli té ženě málem zemřel.

Stále kvůli ní mohl zemřít.

Viktorie. Žena, která se raději stala guvernantkou, než aby byla závislá na muži, který ponižuje ženy. Žena, která raději prodala své panenství, než aby se vzdala muži, který ji pronásledoval v touze ten poklad získat.

Teď byla závislá na Gabrielovi a měla v patách muže, kterého neznala.

Děláme to, co musíme, abychom přežili.

„Pošli Gastona nahoru,“ řekl – a za nehybnou masku obličeje skryl strach, který mu pulzoval v žilách. „Než se vrátíš, budu hlídat sám.“

„Ano, pane,“ uklonil se Allan.

Gabriel si najednou vzpomněl na tlak Viktoriina těla na svém. Byla tak útlá – a teď jej napadlo, že má kosti jako křehké větvičky nějakého vzácného stromu.

„Ať Pierre připraví snídani *a deux*,“ dodal. *Nikdy jsem ananas nejedla. Je sladký?* „Řekni mu, ať přichystá ještě čerstvý ananas. Až budu chtít snídat, zazvoním.“

Nečekal na Allanovu odpověď a zavřel dveře.

Táhlo ho to do ložnice za Viktorií.

Po dřevěné podlaze studovny klouzal snopek slunečních paprsků, ve vzduchu se vznášela vůně sexu, potu a rozkoše. Jeho. Její.

Gabriel opět pocítil vzrušení.

Viktorie ležela tak, jak ji opustil, vlasy měla rozhozené po polštáři, nohu přehozenou přes podušku.

Gabrielovi se vybavila hebkost její kůže, od vody ve sprše trochu kluzká, od potu v posteli hladká.

Vybavilo se mu hladké hedvábí jejích vlasů a žár jejích hýždí, když ji objímal mezi stehny a rozčesával jí spletené uzlíky vlasů, jako rozplétal uzlíky jejich minulosti.

Vybavil se mu dotek Viktoriina prstu na varlatech, temnotou jeho života bleskl obrázek Viktorie ochutnávající svůj prst. Měla tmavé, mokré vlasy, tváře zardě1é vzrušením a modré oči jí ve světle lustru zářily.

Řekla bych, že chutnáte jako… *les noix de Gabriel*.

Žádná žena si s ním ještě nikdy takhle nehrála. Vyvrcholily pro něj, ale nehrály si s ním.

Nedotýkaly se ho.

Nemilovaly ho.

Viktorie otevřela oči.

Modré oči se zahleděly do stříbrných, jejich barvu pohlcovala tma, zahalovaly je stíny touhy.

Viktorie byla svědkem Gabrielova orgasmu. Ale nepoložila mu tu otázku, na kterou by jí nemohl odpovědět. Až dodnes si myslel, že je lhostejný. Lhostejný k bolesti, k rozkoši. K ženě. Ale ten druhý muž mu ukázal, že se mýlí.

Teď Gabriel napjatě čekal, jestli Viktorie bude litovat, že se dotkla bastarda bez domova.

„Zmáčela jsem ti polštář," ozvala se tenkým hlasem, který zněl jako hlas malé holčičky.

„Co je mi do polštáře?"

„A tebe jsem… taky zmáčela."

Gabrielovu tvář zvlnil náhlý úsměv, věděl, že ho skryje tma – stejně jako zranitelnost, která se pod ním ukrývá.

„To ano," souhlasil.

Jsem vlhká," řekla Viktorie tím nevinným hláskem.

Jen před pár hodinami měl Gabriel dva orgasmy. Neměl by teď mít erekci. Neměl by Viktorii tolik chtít.

Jenomže ona byla vším, po čem vždy toužil.

A taky byla – převlečená smrt.

„Ukaž," řekl hedvábně. Jasně si uvědomoval, jak nebezpečnou hru hrají, ale nebyl schopný odolat pokušení, kterým pro něj tahle žena byla.

„Je tma," namítla Viktorie. Gabriel si ji představil jako učitelku dítěte se stříbrnými vlasy; kdyby mu něco vysvětlovala, mluvila by stejným tónem. „Nic neuvidíš."

„Uvidím.“

Tolik ho přitahovala! A Gabriel si náhle uvědomil, jak moc podcenil druhého muže.

Viktorie odkopla přikrývky, pružiny zavrzaly, zašustilo hedvábí.

Pleť jí zářila jako leštěný mramor, nohy měla dlouhé a štíhlé; Gabriel myslel na to, jak ho objímaly kolem pasu, a říkal si, jaké by bylo cítit je kolem ramen.

Nemohl si pomoct. Posadil se na postel a objal ženu, která byla tak dokonalou návnadou.

Žár, který z ní sálal, mu sevřel slabiny.

Klitoris měla oteklý vášní; podíval se do stínů jejího klína a jemně vsunul prst mezi stydké pysky. Semkly se kolem jeho prstu, stejně jako včera kolem jeho údu.

Byla tak vlhká, že by se v ní mohl utopit. Byla tak citlivá, že by se nebál v ní umřít.

Ale v sázce nebyl jenom jeho život.

Viktorie vztáhla ruku a váhavě uchopila jeho penis.

Gabriel ztuhl, narovnal se. Bál se přívalu bolestných vzpomínek, ale nic takového se nestalo. Za tenhle odklad ovšem nejspíš zaplatí, i když zatím ještě nevěděl jak – nevěděl, kdy si ten druhý muž přijde pro svůj dar, Viktorii Childersovou.

Viktorie mu zatím palcem jemně hladila ztopořený penis, její dotyky vibrovaly Gabrielovi až v hrudi; na žaludu se zaleskla kapka čiré tekutiny. Viktorie vzrušeně vydechla: „Jsi také mokrý… jako já.“ Neskrývala vzrušení, ani to neuměla – to dokázal jen on, chlapec, kterého od třinácti let cvičila v sexuálních hrách francouzská bordelmamá.

Gabriel rychle zahnal trpkou vzpomínku a raději se soustředil na Viktorii.

Lůno měla od milování a vášně žhavé a oteklé, pochvu jak otevřený kroužek místo úzké štěrbiny a Gabrielův prst klouzal uvnitř jak v roztaveném hedvábí.

Ztěžka dýchala, ale náhle se zajíkla a prsty hladící penis zmrtvě1y.

Způsobil jí bolest – bolest, kterou ucítil až ve vlastní hrudi.

Něžně jí roztáhl nohy, aby se k ní snáz dostal – aby se zbavil vlastní bolesti. Chtěl se ztratit v jejím těle, chtěl cítit stahy a chvění jejího lůna kolem své ruky; místo toho vytáhl prst. Byl pokrytý klouzavou horkostí ženské mízy.

Podstata Viktorie Childersové. Ženy, která se obávala vášně, ale přijala ji – stejně, jako přijala anděla.

Gabriel si potřel její esencí rty.

Viktorie sebou škubla. „Co –“

Gabriel si vzal její rty, slova, dech, podstatu.

Tvrdil Viktorii, že když s ním ve sprše sdílela bolest a rozkoš, nic se nezměnilo, zůstal stejný, ale to lhal.

Změnilo se tím všechno.

Byl ochotný i zemřít pro to, aby mohl strávit s Viktorii víc než hodinu nebo den nebo týden – a tohle věděl i ten druhý muž. Proto mu Viktorii dal.

Teď Gabriel zvedl hlavu a lačnými rty škádlivě zašeptal, „Ochutnej se, Viktorie.“

Nedal jí čas souhlasit nebo nesouhlasit; vnikl jí do úst a přenesl jí tak vlastní esenci na jazyk.

Neuhnula, ale nereagovala.

Gabriel ji olízl patro. Zlíbá ji, aby svými polibky získal její duši.

Viktorie nasála jeho dech.

Jenomže on chtěl víc; a byl schopný dosáhnout, aby mu dala víc, protože k tomu byl přece vyškolený.

Uchopil její bradavky mezi prsty, jemně mačkal a tahal, a věděl, že s každým stiskem, každým zataháním se jí stáhla děloha.

Viktorie ho uchopila za penis a tiskla a hnětla jej v tom rytmu, v jakém ji Gabriel tiskl a hnětl bradavky, její jazyk jemně líbal zespodu jeho. Dávala, stejně jako brala.

Gabriel zamhouřil oči a soustředil se na Viktoriinu chuť. Vzdálené, klapnutí přerušilo bušení jeho srdce. Zřejmě přišel Gaston.

Gabriel nepřestával laskat Viktoriiny bradavky. Nepřestával ji sát.

Nepřestával chtít, co nemohl dostat.

Domov.

Ženu.

Další klapnutí – to se otevřely dveře do bytu.

Ano, mohl to být Gaston.

Nebo by to také mohl být ten druhý muž.

Gabriel si představil stahy Viktoriiny dělohy kolem své ruky, zatímco v duchu následoval muže, který vešel do bytu. Další nejasný zvuk – jako když kůže dopadne na mramor.

Viktorie znepokojeně pohodila hlavou ze strany na stranu.

Gabriel ji pravou rukou uchopil za šíji a ústa přilepil na její, lačně pil, lízal, sál – a ona se třásla vzrušením, tiskla ho k sobě silněji, pohybovala se s ním.

Pootevřenými dveřmi proniklo do ložnice měkké plesknutí; muž vedle ve studovně se posadil do koženého křesla u psacího stolu. Ve stejném okamžiku se Viktoriino tělo prohnulo; prsty zapletla do Gabrielových vlasů.

Bolest. Rozkoš.

Dychtivá modrá a fialová explodovala pod Gabrielovými víčky. Viktoriina děloha mu pulsovala kolem prstů, ale do mysli se mu pomalu vkrádaly obavy; kdo ví, jaké informace mu Gaston přináší.

Pomalu zklidňoval rytmus pohybů; erekce ochabovala, touha však ne.

Viktorie mu teď hladila vlasy – Intimita, kterou si nesměl dovolit téměř patnáct let.

Gabriel chtěl víc Viktorie, víc intimity.

Jemně se dotkl jejích víček, řasy se zatřepetaly proti konečkům prstů jako vášnivý motýlek orgasmu.

Gabriel se naklonil a políbil ji na víčko. Znovu zatřepetalo proti jeho rtům.

Uzel ve slabinách se šířil do hrudi.

„Ty…“ lapala Viktorie po vzduchu. „Moje prsa… bylo to…“

Gabriel přitiskl své rty na její; nechtěl, aby Gaston zaslechl, jak zranitelná je ve své vášni. „Spi dál, Viktorie. Musím jít. Vrátím se později.“

Vstal.

Prsty vpletené do jeho vlasů ztuhly; ale současně se Viktorie překulila na bok.

Gabriel si nevšiml její ruky, která mířila vzhůru k jeho obličeji. Dřív, než stačil zareagovat, se jeho úst dotkly teplé prsty a nechaly na rtech chladnou lepkavou tekutinu – sperma.

Pak si spermatem potřela rty Viktorie. A pak je ze svých rtů slízla.

A potom olízla rýhu mezi jeho rty.

Gabriel se nechtěl sám ochutnávat. Nechtěl dělat nic, čím by oklamal své tělo.

Otevřel ústa pro Viktorii. A nevěděl proč.

Ale teď Viktorii dovolil, aby se s ním rozdělila o chuť jeho semene. A nevěděl, proč sperma mužské kurvy chutnalo jako naděje – zato věděl, že se mu v hrudi jásavě třepetá motýlek rozkoše.

Vyklouzl od Viktoriiných polibků a prstů, vstal a přehodil pokrývku přes její nahé tělo. Poslepu nahmátl v šatníku kabát, kalhoty a boty; vzal si ponožky, košili a kapesník. Ze země vedle postele sebral použitý kondom.

Gabriel věděl, že ten druhý muž vyhrál. Jenom nevěděl, co všechno výhra obnáší.

22

Viktorie naslouchala známým zvukům. Otevírání zásuvky, zavírání zásuvky… Gabriel hledal v šatníku; pak přistoupil k posteli a nad ní se zaleskly stříbrné oči.

Viktorii se zrychlil tep.

Gabriel se sklonil, zase rychle napřímil; v levé ruce držel kondom, v pravé měl oblečení. Vstoupil do černého stínu a pak se za ním potichu zavřely dveře koupelny.

Viktorie měla ulepené prsty. Rty a jazyk jí hořely. Sama se ochutnala; bylo to překvapivé, ale ne protivné. Přes dveře pronikaly do koupelny slabé zvuky: šplouchání vody, výrazné spláchnutí záchodu, ostré klapnutí – slonovinový kartáček udeřil na hranu mramorového umyvadla.

Bylo to příjemně intimní, poslouchat všechny ty zvuky, které znamenaly, že Gabriel provádí ranní toaletu.

Viktorie vyklouzla z pokrývek a sáhla si na levou bradavku.

Byla tvrdá a oteklá. Stejně jako Gabrielovo mužství bylo tvrdé a oteklé.

Nevěděla, že žena může dosáhnout orgasmu drážděním bradavek. Nevěděla, jak lepkavé je mužské sperma, nebo jak rychle ta hustá viskózní tekutina prýští, nebo že chutná slaně.

Nevěděla, že žena může cítit touhu jen chvilku potom, co byla ukojená.

Viktoriiny myšlenky přerušil lehký zvuk kroků. Gabriel opustil koupelnu a tiše vyšel z ložnice.

Přikryla si ústa, aby se udržela a nezavolala ho zpátky. On se vrátí, slíbil jí to.

Viktorie mu věřila. A napadlo ji, že muž, který napsal ty dopisy, byl jenom ubohou mužskou karikaturou.

Dveřmi ložnice pronikaly tlumené hlasy. Gabriela kdosi navštívil. Před chvílí Viktorii řekl, aby znovu usnula, ale jí už se spát nechtělo.

Chtěla Gabriela.

Odhodila přikrývky. Byly cítit Gabrielem, jí, jejich smíšeným potem.

Tvrdá dřevěná podlaha zábla do prstů, jako by ji pokrýval led.

Gabriel mohl zemřít.

Viktorie mohla zemřít.

Vkročila do koupelny. A vzpomněla si na Gabrielovu erekci, probodávající páru.

Vstoupila do měděné vany. A vzpomínala, jak Gabriel využil silný proud vody, a na rty se jí dral úsměv. Každá domácnost by měla mít kombinaci sprchy a vany!

Myšlenky jí pořád kroužily jen kolem Gabriela.

Snídal?

Neoplatil jí dotyk, když mu rozetřela na rtech sperma – měl rty měkké jak okvětní lístky. Dovolil jí sdílet společně chuť své rozkoše, ale nevrátil jí dotyk, když mu sáhla do vlasů, aby si ho přitáhla blíž. Konečně zavřela kohoutek sprchy.

Gabriel nechal viset na dřevěném držáku vlhký ručník; Viktorie se s ním taky utřela.

Vymáchal žínku, kterou ji omýval předešlou noc, a pověsil ji vedle jejích chatrných hedvábných spodních kalhotek.

Neexistuje nic, co bych s tebou nechtěl dělat, řekl jí – ale ona mu neřekla, že by se nechtěla milovat s žádným jiným mužem.

Neřekla mu… tolik věcí!

Viktorie si rychle čistila zuby. Rozhlížela se po hřebenu, ale ten zůstal v ložnici.

Klapnutí dřevěného vypínače a ložnicí se rozlilo světlo. Viktorie sklouzla očima na mosazné sloupky postele, které nedávno svíraly jeho i její prsty, zatímco postel pod nimi se chvěla v rytmu jejich těl.

Polena, která Gabriel přiložil do krbu minulou noc, se už změnila v hromadu šedého popela.

Čas se líně vlekl… Viktorie si prohlédla krabice úhledně naskládané vedle Gabrielova prádelníku a pak si opět oblékla hedvábné spodní kalhotky, korzet – měl podvazky všité vpředu a vzadu – hedvábné punčochy a spodničku. Košilku si nevzala a sáhla po vínově hnědých hedvábných šatech, které našla v podlouhlé bílé krabici, zdobené růžovými poupátky.

Celou tu dobu byla nervózní, že neslyší Gabriela, ale nechtěla otevírat dveře ložnice, aby se přesvědčila, jestli je nebo není v pracovně.

Přední část hedvábných šatů se zapínala na drobné háčky. Ty, co nosila dřív, měly jednoduchý střih s knoflíky vpředu, a tak chvilku bojovala s nezvyklým zapínáním. Pak se dala do česání, nemilosrdně si rozčesávala zacuchané vlasy.

A punčochy… punčochy… co s nimi udělala? Na dřevěném stojanu na šaty zajiskřilo tenounké hnědé hedvábí.

Připevnění punčoch ke korzetu jí zabralo víc času než jejich nalezení. Spony nebyly tak pružné jako bývaly; nebo snad punčochy nebyly tak dlouhé jako bývaly?

Viktorie si připínala podvazky a přitom si představovala Gabriela, jak vybírá korzet, punčochy, hedvábný živůtek… Pak si obula safiánové střevíčky – v barvě rubínu, aby se hodily k vínově hnědému hedvábí; padly jí jako ulité. Raději nemyslela na jejich cenu.

Rozhlédla se a všimla si skvrn na přikrývce postele. Lehce se dotkla té největší. Byla stále vlhká.

Gabriel, všude byl Gabriel, i zubní prášek měl chuť jeho jazyka.

Viktorie prudce otevřela dveře vedlejší místnosti. Hedvábí zašustilo.

Pracovna byla prázdná.

Jako Viktoriino tělo.

Rozhlédla se. Za okny bylo matné šero a nedalo se uhodnout, kolik je hodin.

V zimních měsících je těžké říct, kdy se mlhavý den stává mlhavou nocí.

Na stole s deskou z černého mramoru ležel stříbrný tác, na kterém se ve světle lustru blýskalo sklo a porcelán. Viktorie ucítila směs lahodných vůní. Nadzvedla jednu ze stříbrných pokliček a objevila párky a vaječnou omeletu.

Vzápětí jí v nose zalechtaly slzy – protože si všimla silných žlutých plátků v hluboké skleněné misce. Ananas!

Řekla, že nikdy neochutnala ananas, a Gabriel ji ho posílá.

Palcem a ukazováčkem uchopila žlutý plátek exotického ovoce, ze kterého odkapávala šťáva, a zvedla ho k ústům.

Chutnalo to ostře a sladce. Přesně tak, jak popsal Gabriel.

Olízala si prsty – a vzpomínala přitom na Gabrielovy polibky; slízla si kapku ananasové šťávy ze rtů, a chutnala Gabriela. Sedla si do Gabrielovy židle a vzala si párek – byl mnohem menší než Gabrielovo mužství – a ukousla mu špičku.

Ale náhle ji chuť k jídlu přešla.

Mohla by zemřít! Gabriel by mohl zemřít!

Odstrčila židli od stolu – a rychle se chytla hrany mramorové stolní desky, protože málem sklouzla ze sedadla; židle s ní o kus popojela, protože měla kolečka. Viktorie se vrávoravě postavila.

Byl Gabriel v domě? Měl obchodní jednání? Viktorie prudce otevřela dveře studovny. Dnes za nimi hlídal jiný muž než včera, muž, kterému kaštanově hnědé vlasy splývaly na záda a oči měl zelené jak smaragdy.

Viktorie byla unesena jeho exotickou krásou. Byl také prostitut?

„Mohu vám pomoci, madam?“ zeptal se klidně.

Viktorie na něj chvíli zírala jako očarovaná, pak ale napřímila ramena a řekla: „Ráda bych viděla pana –,“ nechtěla být pokrytecká, všechny osoby v Domě Gabrielově znaly její vztah k majiteli, „ráda bych viděla Gabriela, prosím.“

V zelených očích nebyl souhlas ani odsouzení: ‚Pan Gabriel tady není.“

Viktorii se sevřel žaludek.

Ale vrátí se! Tenhle dům byl Gabrielův domov, ať už se jí to líbí nebo ne. A muž před ní byl součástí Gabrielovy rodiny.

Najednou Viktorie dostala chuť prohlédnout si Gabrielův domov a navštívit jeho rodinu. „Dům Gabrielův je nádherný,“ prohodila.

„Ano, paní.“

„Ráda bych z něj viděla víc.“

Výraz strážného se nezměnil. „To není možné, paní.“ Odmítavá odpověď Viktorii neodradila. „Proč ne?“ Proč ne, když bohatí muži a ženy navštěvují dům každou noc? ,,Mám instrukce hlídat tyhle dveře. Nic víc.“

„Máte instrukce mě chránit,“ řekla Viktorie tiše.

„Ano, paní. To ano.“

Viktorii se před očima kmitl obrázek rukavic zalitých karmínovou krví. Tohle se může stát ženě, kterou nikdo nehlídá. Ale rychle vzpomínku zahnala. „Jak je to vlastně, pane? Máte hlídat dveře, nebo mě?“

„Obojí,“ klidně odpověděl muž s kaštanovými vlasy.

V jeho smaragdově zelených očích byla protřelost muže z ulice.

Rodina, řekl Gaston.

Kurvy. Zloději. Hrdlořezové.

Viktorii napadlo, že tenhle muž bude možná ochotnější, když se k němu bude chovat jako prostitutka k zákazníkovi. ,,Jak se jmenuješ?“ zeptala se.

Strážný přešel otázku bez mrknutí oka.

„Julien, paní.“

„Jsou dole hosté?“

„Ne, paní. Dům Gabrielův neotevírá dveře před devátou.“ Viktorie si uvědomila, že když si Gabriel koupil její panenství, byl jeho dům otevřený teprve tři hodiny.

– Pan Gaston řekl, že jste rodina,“ vyhrkla impulsivně. Teď strážný zamrkal. Konečně ho překvapila.

„Ano, paní,“ odpověděl.

„Moje rodina a já jsme se… navzájem odcizili.“ Viktorie si prchavě vzpomněla na svého otce a matku, oba příslušníky aristokracie. Tvá matka opustila tvého otce; stejně jako ty, připomněl jí včera Gabriel. Stejně tak přiměl odejít tvého bratra. „Jste velmi šťastný, když jste obklopený lidmi, kteří se o vás starají.“

Ale ve smaragdově zelených očích se neobjevila odezva. Hlídač řekl jen bezbarvým hlasem: „Nemůžu vám dovolit opustit pokoj, paní.“

„Nedůvěřujete své rodině, pane?“

Viktorie své rodině důvěřovala – kdysi.

„Ano, paní,“ řekl rozhodně strážce, „věřím jim.“

„Pak mi ale nehrozí žádné nebezpečí, když vyjdu z pokoje, že ne?“ pronesla rychle Viktorie.

„O tom já nerozhoduju, paní,“ řekl muž klidně.

Viktorie se na něj zadívala a přemýšlela, jestli má v podpažním pouzdře pod kabátem pistoli, jako Gabriel. Určitě!

A určitě by po ní nevystřelil; ale určitě by ji zastavil. Pamatovala si na sílu muže, který ji přepadl na ulici. Muž, který ji chtěl zabít.

„Myslím, že jsem v nebezpečí, pane.“

Výraz strážného zůstal netečný. „Ano, paní.“

„A samozřejmě nechci udělat nic, abych se octla v ještě větším.“

„Ne, paní.“

Jako guvernantka mívala Viktorie větší úspěch, když chtěla o něčem přesvědčit vzdorovité dítě. Muž, kterého jí Gabriel určil jako strážce, byl umíněný jako mezek.

„Víte, že si Gabriel koupil moje panenství.“

Nebylo možné, aby to nevěděl, když pracoval v Gabrielově domě.

Viktoriinu tvář rozpalovaly rozpaky, ale strážný zůstal klidný. „Dostal jsem instrukce vás chránit, paní, a taky to budu dělat.“

„Ale já …… Viktorie se zajíkla, „já chci Gabriela poznat.“

„Nenaučíte se znát pana Gabriela kvůli tomu, že poznáte jeho dům.“

„To je omyl, pane. Všechno tady je součástí muže, který dům vybudoval.“

Strážný najednou zpozorněl.

„Chci Gabriela potěšit,“ pokračovala Viktorie. „Ráda bych navštívila… ložnice hostů, abych viděla, jakými způsoby jiné ženy uspokojují muže.“

Existují předměty, kterých si nemusela přes průhledné zrcadlo všimnout.

To, co se kmitlo ve smaragdově zelených očích, nebyl úsměšek, jak Viktorie čekala.

„Možná, madam, že to, co pan Gabriel potřebuje, nejsou zrovna pomůcky."

„Chci zkusit všechno," řekla popravdě.

Strážce se už zas díval odmítavě. Nemohla ho odsuzovat za to, že je loajální.

„Jak dlouho jste zaměstnaný u pana Gabriela?" zeptala se. Nepodíval se na ni. „Šest let."

Zatímco Gaston pracoval pro Gabriela už čtrnáct let. „Někdo ho chce zabít."

Pohled strážného se vrátil k Viktorii. „V Domě Gabrielově mu nikdo neublíží." V hlase mu zaznělo odhodlání. „Ochráníme ho."

Rodina.

„Ale teď tady není," podotkla Viktorie, jako by chtěla říct, že mimo zdi domu ho nikdo nechrání.

„Ne. Ne, teď tu není."

Gabriel bojoval s láskou své rodiny k němu, stejně jako bojoval se svoji potřebou ženy.

„Gabriel by mohl zemřít. Když ne dnes, tak zítra." Stejně jako ona mohla zemřít. Když ne dnes, tak zítra. Mohla zemřít rukou muže, který chce zabit Gabriela. Nebo mohla zemřít rukou muže, který ji psal dopisy.

Strážce neodpovídal.

„Je známý jako nedotknutelný anděl," dodala ještě Viktorie.

Smaragdově zelené oči jako by ji přimrazily k podlaze. „My, kdo jsme zaměstnaní v Domě Gabrielově, víme moc dobře, kdo je pan Gabriel."

A nemá smysl to probírat s cizím člověkem, dalo se vyčíst z rázného tónu strážného.

„Myslím, že Gabriel odmítá lásku," řekla tiše Viktorie. Oba odmítali lásku dlouhou, dlouhou dobu. „Ale já ho chci milovat. Chci, aby zas byl schopný cítit lásku. A byla bych ráda, kdybyste mi pomohl."

„To nemůžu, madam." Smaragdově zelené oči zamrkaly. „Přišel bych o místo."

Přesto jí chtěl pomoct.

Chtěl, aby Gabriel našel lásku.

„Nebojte se – kromě nás dvou se o tom nikdo nedozví," ujistila ho Viktorie.

„V tomhle domě nemáme jeden před druhým tajemství, paní," řekl upjatě hlídač, ale ona rychle namítla: „V každém domě jsou tajemství!"

To platilo i o domě jejího otce, jinak muže s vynikající pověstí.

„Nemám klíče od bytu pana Gabriela; když teď odejdeme, už se pak nedostaneme dovnitř."

„Určitě existují jiné klíče."

„Ano. Má je pan Gaston."

Viktorie rozpačitě cupovala hedvábí sukně. „Vysvětlím panu Gastonovi důvod, proč si potřebujeme půjčit jeho klíč."

Strážce už nevypadal klidně; tvářil se jako člověk, který se ocitl v pasti. Přál si hlídat dveře podle instrukcí, a zároveň si přál udělat něco pro to, aby se Gabriel cítil trochu šťastný.

A pak se náhle rozhodl. „Následujte mě," řekl rázně. Viktorie se usmála.

Její úsměv se na okamžik odrazil ve strážcových smaragdově zelených očích; pak se muž otočil a dupal dolů úzkým schodištěm. Zastavil se u paty schodů, u dveří s naleštěnou mosaznou klikou.

Viktorie vzpomínala na vyděšenou ženu, která po stejných schodech stoupala před dvěma dny. Ta žena věřila, že může jednu noc hrát odvážnou hru, aniž by ji to nějak poznamenalo. Nebyla to ta samá žena, která šla teď dolů.

Hlídač otevřel dveře do salónu. Nad stolem pokrytým bílým hedvábím se skláněla šedovlasá služebná, která upevňovala svíčku ze včelího vosku do stříbrného svícnu. Když uviděla Viktorii, ruce jí klesly.

Viktorie nepochybovala, že žena ví, kdo je – ale vrásčitá tvář se zkrabatila vřelostí. Služka se usmála: „Brej večír, madam. Julesi…"

Mluvila s výrazným koknejským přízvukem.

Strážný jí kývl, odpověděl: „Brej večír, Miro," a rychle postrkoval Viktorii ke schodům na druhém konci salónu. Byly potažené rudým plyšovým kobercem a zrovna po nich sestupovala služebná s velkým čepcem, která nesla v náručí horu bílého prádla; její stín kymácivě poskakoval po bíle lakovaném dřevě a zlatých ozdobách.

Viktorie pomalu zamířila ke schodům, očima přelétla řady hedvábím pokrytých stolů a zlatě svítící box, odkud ji Gabriel spatřil a odkud na ni potom přihazoval.

Od dětství slýchala, že hřích je ošklivý; ale Dům Gabrielův byl tak krásný jako jeho vlastník.

Křišťálový lustr nad vrcholem schodiště zářil jako slunce.

Viktorie si myslela, že Opera v Covent Garden je jediná veřejná budova s elektrickým osvětlením, ale mýlila se. Tady, v Domě Gabrielově se také svítilo elektřinou – jen na stolech v salonu plápolalo tlumené světlo svíček.

Od schodiště vedla dlouhá chodba, opět pokrytá měkkým rudým kobercem. Na konci prudce uhnula doprava a objevilo se točité schodiště, osvětlené dalším křišťálovým lustrem; vedlo do druhého poschodí. Strážný trhnutím otevřel lakované dveře vedle schodů, očíslované zlacenou ozdobnou sedmičkou.

V ložnici byl tmavě zelený koberec, postel zakrýval žlutý hedvábný přehoz. Okna chyběla.

Nikdo přece nestál o zvědavé pohledy zvenčí. Viktorie si uvědomila, že tenhle pokoj viděla minulou noc skrz průhledné zrcadlo. Teď viselo přímo proti ní. Mělo zlacený rám, elegantní tak jako místnost – ale jinak vypadalo neškodně, jako docela obyčejné zrcadlo. Zastavila se před ním – a nepoznávala ženu, která se odrážela ve skleněné ploše.

Chloupky na krku se jí najednou zježily.

Kdo ji to pozoruje? Vzápětí si uvědomila, že ji studují jenom dva páry očí; jedny patří strážnému, co stojí vedle ní – a druhé jí samotné, jí, Viktorii Childersové!

Tak proč má pocit, že před ní stojí cizinka? Proč se tak změnila? Ach ano, tu změnu způsobily šaty!

Vínově zbarvená sukně – se vzorkem zelených, žlutých a tlumeně červených ornamentů – přidávala objem jejím bokům, zatímco krátký, zlatavě hnědý živůtek s mandarínským límečkem, který přecházel do hlubokého, úzkého véčka, jí jemně zdůrazňoval krk a poprsí.

Madame René byla génius!

Viktorie udělala pár kroků do středu ložnice. Přitom myslela na průhledné zrcadlo a říkala si, jestli strážný Julien zná jeho tajemství. Došla až k nočnímu stolku, na kterém stála bachratá bílá sklenice a vedle ní stříbrná krabička s kondomy, která měla na víčku vyražený nápis Dům Gabrielův; stejná věc ležela na nočním stolku v Gabrielově ložnici.

Julien od dveří tiše pozoroval každý Viktoriin pohyb, zatímco ona mohla vidět každý jeho pohyb v zrcadle.

Otočila se zpět k nočnímu stolku a otevřela horní zásuvku. A našla pomůcky ve tvaru penisu, o kterých se jí zmínil Gabriel. Říkal jim *godemichés*.

Byly… velmi věrné.

Jeden malý, jeden střední a jeden… Viktorii najednou zabublal v hrdle smích, protože si vzpomněla na pohádku bratří Grimmů „Zlatovláska a tři medvědi“; a napadlo ji, že třetí penis má asi tak medvědí velikost.

Vzápětí ale vyplula z hlubiny paměti vážnější vzpomínka: maminka drží na klíně bratříčka Daniela, byly mu asi čtyři – a vedle sedí osmiletá Viktorie. Maminka čte zpěvavým hlasem pohádku – pohádku, ze které se teď Viktorii vybavila slova: Vím to, řekl anděl, protože… znám dobře svou květinu.

Našla maminka štěstí s jiným mužem, napadlo najednou Viktorii.

Je vůbec naživu?

Nebo milovala muže, který ji třeba nakonec zabil?

Raději tyhle myšlenky zahnala. Vztáhla ruku a dotkla se tvrdého koženého penisu.

Měřím něco přes devět a půl palce, ozval se jí v tu chvíli v hlavě Gabrielův hlas.

Rychle ucukla a mrkla na strážného Juliena, ale ten se stále tvářil nezúčastněně jako kamenná socha. Toho z míry zřejmě hned tak něco nevyvede. Viktorie rychle zavřela horní zásuvku a otevřela druhou. Byla v ní hromada hedvábných šátků.

Včera Viktorie poprvé viděla způsob, jakým můžou být šátky použity. Teď si představila Gabriela, jak jí svazuje ruce nad hlavou a váže roztažené nohy k nohám postele.

Představila si, jak svazuje Gabriela. Žena v červené ložnici také včera svázala muže, pak se rozkročila, nasedla na něj a jezdila na něm, jako muž jezdí na koni.

V jejím jednání byla svoboda – a v mužově dětská důvěra. Viktorie nepoznala svobodu ani důvěru za celý život. Znal je Gabriel?

Říkal, že není sexuální akt, který by neprovozoval. Svazoval někdy ženu kvůli rozkoši?

Dovolil někdy, aby ho svázala ona?

Viktorie tiše zavřela druhou zásuvku a otevřela poslední. Zamotané hedvábí tvořilo bič. Vedle něj ležel kožený bičík.

V pokoji byly na stěnách i na stropě mosazné háky. Cokoli… všechno.

Viktorie zavřela zásuvku.

Strážný s kaštanovými vlasy měl pravdu. Nenašla nic, co by jí pomohlo Gabriela potěšit.

Náhle si všimla malé dózičky schované mezi bílou sklenicí a stříbrnou krabičkou s kondomy.

Usmála se. V dózičce byly peprmintové bonbóny. Zvláště silné peprminty četla na nálepce a pod tím název ALTOIDS.

Vzala malou šestibokou dózu do ruky, ale držela ji kus od sebe, takže Julien si toho všiml: „Někdo si zapomněl pastilky," prohodila s úsměvem.

„Nikdo je nezapomněl." Julienův obličej zůstal klidný ,,Jsou pro hosty."

Větrovky proti zápachu z úst, pochopila Viktorie.

„To je od Gabriela pozorné, řekla a zas položila dózu zpátky na noční stolek.

„Vezměte si je."

Viktorie překvapeně vzhlédla. Julien se tvářil pořád stejně neproniknutelně.

„Promiňte?"

„Vezměte si s sebou krabičku Altoidek. Tyhle pastilky jsou silnější než ostatní značky. Snězte pastilku a vezměte pana Gabriela do úst. To ho potěší."

Viktorie cítila, jak do krve rudne.

Strážce ustoupil ke dveřím; dal tím jasně najevo, že je čas odejít.

Viktorie z celého srdce souhlasila.

Popadla dózu, otočila se a přešla okolo zrcadla, jehož tajemství hosté nejspíš neznali.

Kradmo tam na sebe pohlédla – a viděla elegantní ženu, tedy dost elegantní ženu, která je spíš, štíhlá než vychrtlá – ovšem tváře má tak rudé jako vínový samet na sukni.

Pak tu byl ještě strážný Julien s kaštanovými vlasy – ten byl v zrcadle vidět z profilu. Šli spolu ke dveřím, muž v černém kabátě a tmavovláska ve vínově hnědých šatech. A za nimi se náhle objevila mužská postava s černými vlasy.

Viktorii se rozšířily oči. Byl to jen mžik. Postava zase ihned zmizela a v zrcadle zbyl jen Julien a ona. Viktorie se strnule zastavila.

„Bude líp, když si pospíšíme, paní," připomněl Julien. ,,Ano, samozřejmě." Vlastně se nemůže dočkat, až bude z elegantní ložnice venku.

Když překračovala práh, s tlukoucím srdcem opět postřehla v zrcadlovém skle dveří rychlé mihnutí havraních vlasů.

„Všiml jsem si, že se díváte do spodní zásuvky, paní," ozval se Julien a stočil k ní smaragdové oči. „Nejste zvyklá navštěvovat místa, jako je Dům Gabrielův."

Nebylo třeba popírat něco, co bylo zřejmé. „Ne," zamumlala Viktorie.

„To opravdu ne."

„Většinou se v bordelech místo hedvábí a šátků užívají biče z řemenů.“

Viktorie se nemusela Juliena ptát, jak a kde získal svoje znalosti: měl to napsáno ve smaragdově zelených očích.

„Dům Gabrielův není bordel,“ namítla tiše.

„Ne, madam, není.“ Julienovy oči naplnily chmurné vzpomínky. „Dům Gabrielův je bezpečnější než bordel. Pro klienty i pro prostitutky.“

„Vy si… vy si Domu Gabrielova vážíte!“ vyhrkla překvapeně.

„Ano,“ odpověděl stroze Julien.

„Já také, pane,“ prohlásila s vřelým úsměvem. „Ale neměli bychom raději najít pana Gastona?“

Nemuseli ho hledat. Čekal na ně u paty schodiště.

V Jeho očích byl pohled muže z ulice, kterým kdysi byl. Přijdu o místo, obával se před chvílí Julien – a Gaston už také otvíral ústa, aby –

„Je to celé moje vina, pane Gastone,“ zvolala rychle Viktorie. „Přála jsem si navštívit jeden z pokojů pro hosty, protože jsem –“ zhluboka se nadechla, ale nešlo to jinak, „protože jsem chtěla zjistit, jestli tam nejsou pomůcky, které by mi pomohly potěšit pana Gabriela.“

Gastonova ústa se slyšitelně zavřela. Rychle se vzpamatoval z úleku.

„Doufám, že slečna nebyla… překvapena … těmi pomůckami.“

„*Au contraire*, pane.“ Viktorie pozvedla dózu s pastilkami. „Pan Julien mi laskavě doporučil, abych zkusila tohle.“ Přitom cítila, jak se jí do tváří zase hrne krev.

„*Merci*, slečno. Nezmíníme tento incident panu Gabrielovi, abychom ho mohli vaším dárkem hýčkat.“

Na Julienovi byla vidět úleva.

Viktorie se usmála. „Děkuji, pane Baštone.“

„Nesmíte se unavovat, slečno. Zaveďte slečnu zpátky do bytu pana Gabriela, Juliene.“

Byt.

Dveře vedoucí na chodbu se zrcadlovými dveřmi byly v Gabrielově pracovně.

Viktorie se chtěla zmínit o muži, kterého zahlédla skrz průhledné zrcadlo, ale pak slova raději spolkla.

Co doopravdy viděla? V zrcadle se mihly… jakési tmavé vlasy. Co když to byly její vlastni?

Julien řekl, že klíče ke Gabrielovu bytu má jenom Gaston. Musela to být pouhá hra světla a stínu.

„Děkuji, pane Gastone. Máte úplnou pravdu.“ Viktorie bude potřebovat veškerou svou sílu na noc. „Nechci být unavená.“

Gaston a Julien doprovodili Viktorii k soukromým schodům, vedoucím do Gabrielova bytu. Byli to dva silní, schopní muži.

Tak proč se necítila v bezpečí?

Nahoře na schodišti Gaston vytáhl lesklý mosazný klíč a odemkl dveře.

Viktorie vstoupila, nohy se jí bořily do hnědého plyšového koberce.

Gabrielova pracovna byla prázdná.

Jak pošetilá byla naděje, že se Gabriel už vrátil.

Gaston přešel ke stolu s deskou z černého mramoru a podíval se na stříbrný tác s poloplnými talíři.

„Mademosielle by měla více jíst. Ale možná, že jsme vám neposlali to, co máte ráda.“

Viktorie ztuhla, protože ji napadlo, že se posmívá její vyhublosti. Nesmysl, okřikla se hned.

„Jídlo bylo výborné. Vyřiďte to prosím kuchaři. Ale najím se s Gabrielem, až se vrátí.“

Gaston otevřel dveře, tác odborně vyvažoval na jedné ruce. „Mademoiselle.“

Viktorie zpozorněla. „Ano?“

Gaston se k ní neotočil. „Altoidky nejlépe účinkují, když se volně rozpouštějí v ústech, která současně ochutnávají mužské přirození. Proto pastilku nenechte na jazyku, spíš ji zkuste rozpouštět u tváře.“

Dveře se měkce zavřely.

Viktorie si přitiskla studenou dlaň, ve které držela dózičku s pastilkami, k tvářím, co už zase byly v jednom ohni. „Mademoiselle.“

Na vteřinu si pomyslela, že na ni Gaston volá přes dveře. Ale tohle nebyl jeho hlas.

Viktorie se otočila, srdce jí divoce tlouklo do žeber.

Pouze několik palců od ní stál černovlasý muž. V dlouhých, elegantních prstech držel modrý hedvábný šátek.

„Zdravím vás, slečno Childersová.“ Tváře jí ovanul horký dech.

„Je opravdu moc milé, že se zas setkáváme…“

23

„Pan Delaney není doma,“ informoval Gabriela ledovým tónem majordomus s tváří řezníka.

„Ale paní Thorntonová mi řekla, že doma je.“ Gabriel se usmál odzbrojujícím úsměvem; a přitom přemýšlel, jak by majordoma nejlépe odzbrojil. Byl o několik let starší než Gabriel a trochu menší, ale těžší a rozložitější. Za majordomem viděl Gabriel halu, ze které vedlo schodiště; lesklé dřevěné zábradlí a úzký zelený koberec na schodech, které stoupaly nahoru a ztrácely se z dohledu. Na schodišti ani v plynem osvětlené hale, rozdělující městský dům, nikdo nebyl. „Jsem si jistý, že by mě chtěl vidět.“

„Lituji, pane.“ V majordomově hlase ovšem nebyla po lítosti ani stopa. „Pan Delaney není doma.“

Možná mluvil pravdu. Nebo lhal.

Tvář měl na několika místech poznamenanou neštovicemi. Mnoho domácností by muže s takovou tváří vůbec nezaměstnalo, říkal si Gabriel, ale jedině muž jeho druhu bude ochotný tolerovat výstřednosti zaměstnavatele. Možná dokonce těží z Delaneyovy záliby v plenění guvernantek.

Existovaly ženy, dokonce kurvy, které by s takto poznamenaným mužem nešly do postele. Možná Delaney poskytuje majordomovi ty odložené guvernantky.

Otevřenými dveřmi se valila do haly žlutá mlha.

„Ale Já s vaším pánem opravdu musím mluvit – v naléhavé záležitosti,“ pronesl přívětivě Gabriel. Přitom se opíral o hůlku a nenápadným otáčením dlaně odšrouboval stříbrný knoflík. „Pokud mi řeknete, kde mohu pana Delaneye najít, vyhneme se mnoha nepříjemnostem.“

Bylo to jediné varování, které poskytl.

„Nevím, kde je pan Delaney.“ Majordomus nevnímal nebezpečí. „Když tady necháte svou vizitku, předám mu ji.“

Gabrielův úsměv se nezměnil. Zvedl pravou ruku, jako by si chtěl smést smítko z klopy kabátu, místo toho však udeřil majordoma do krku. Současně z duté hole vyjela dýka.

Úder srazil majordoma do haly.

Delaney mohl být nahoře nebo dole, mohl také být pryč, jak tvrdil majordomus; Gabriel to brzy zjistí.

Majordomus nebyl třasořitka jako Peter Thornton. Neupadl, jen zavrávoral.

Gabriel nemohl zastavit první ránu; dopadla mu na čelist. Oplatil ji a majordomus se zhroutil na zeď s rodinnými fotografiemi.

Sklo se rozbilo, střepy se rozlétly do všech stran; obraz ve stříbrném rámu spadl na zem. Pod majordomovýma nohama křupaly skleněné střepy. Gabriel muži přitiskl na krk špičku dýky, těsně nad ohryzek, a druhou rukou, oblečenou do černé rukavice, ho začal škrtit.

Před třemi dny by se muže nedotkl; teď by sáhl na kohokoliv, udělal cokoliv, aby udržel Viktorii v bezpečí.

Majordomus znehybněl, zorničky se mu rozšířily strachem, v hrdle mu chrčel dech.

„Jak jsem říkal," klidně prohlásil Gabriel, „mohli jsme se vyhnout mnoha nepříjemnostem."

Na schodišti pokrytém kobercem se ozvaly čísi tlumené kroky.

„Co to má znamenat?" ozvalo se.

Hlas byl panovačný – a nepatřil muži!

Gabriel ztuhl, ale neotočil se, nespouštěl oči z majordoma.

„Zavolejte policii, paní Collinsová!" Z majordomova čela prýštil pot, Gabrielovy kožené rukavice potřísnila krev. „Prosím!"

Gabriel mohl držet majordoma nebo zastavit ženu. Nemohl zvládnout obojí současně.

Riskoval.

„Paní Collinsová, když se pohnete, probodnu mu průdušnici," řekl rychle. „Bude trvat dost dlouho, než zemře, ale ujišťuji vás, že zemře. Můžete jeho smrti zabránit."

A své taky, což nemusel dodávat.

Gabriel cítil ženinu nerozhodnost. Chtěla majordomovi pomoct, chtěla to stejně silně, jako chtěla přežít, ale zdálo se, že se rozhodne pro pomoc.

Zřejmě se nikdy nesetkala s násilím nebo smrtí.

Gabriel vsadil na její nevinnost. „Pokud mi pomůžete, paní Collinsová, nikomu se nic nestane."

„Já … co…" Hlas se jí třásl. „Co chcete? Šperky tady nemám… jsem host. Tohle je dům mého bratra. Mám jenom perly a –"

„Kde je Mitchell Delaney, paní Collinsová?" přerušil ji Gabriel.

Majordomovi se napjaly svaly.

Gabriel přitiskl dýku silněji k divoce bušící tepně.

„Nehýbej se, jinak tě zabiju," zamumlal. Potom hlasitěji, laskavějším tónem, řekl: „Nechci vaše perly, paní Collinsová. Prostě chci mluvit s vaším bratrem."

A pak ho chtěl zabít.

„Mitch… bratr není doma."

Hlas paní Collinsové zněl přesvědčivě.

Majordomus lapal po dechu.

„Kdo jste?" zeptala se paní Collinsová najednou tónem osoby, která je zvyklá rozkazovat. „Nařizuji vám, abyste pustil Keanona."

Gabriel nechtěl ženě způsobit bolest. Ale způsobil.

„Máte vychovatelku, paní Collinsová?" zeptal se a přitom bedlivě sledoval majordoma, kterému vylezly oči z důlků a ztěžka, sípavě dýchal.

Keanon měl strach. Věděl o sbírce guvernantek Mitchella Delaneye.

„Ano, samozřejmě, ale vůbec nechápu, jak to souvisí s –"

„Váš bratr má rád vychovatelky.“ Gabriel přitiskl špičku dýky silněji, až vytryskla krev; současně uvolnil prsty z majordomovy průdušnice. „Řekni, jak má Delaney rád vychovatelky, Keanone.“

Majordomus četl v Gabrielově upřeném pohledu smrt. „On… on…“ Keanon koktal; po hrdle mu stékala krev. „Nemám s tím nic společného, paní Collinsová.“

To nestačilo.

„Řekni paní Collinsové přesně, s čím nemáš nic společného,“ poručil Gabriel.

Majordomus váhal: bál se, že ho Delaney propustí nebo že ho zabije.

Ale jedna smrt byla ještě blíž.

„Pan Delaney… má zvláštní místo připravené na půdě.“ Karmínová červeň špinila naškrobený bílý límeček košile. „Vodí si tam ženy…“

„Můj bratr je svobodný mládenec.“ V hlase paní Collinsové zaznělo odmítnutí a rozhořčení. „Není naší věcí, jaké ženy si vodí domů.“

Viktorie strávila osmnáct let v milosti i nemilosti žen jako paní Collinsová, žen, které předstírají, že nevědí, co se kolem nich děje – aby nějak vyšly samy se sebou a se svými manžely.

To už se nesmí opakovat.

„Váš bratr terorizoval mou ženu, madam,“ řekl tiše Gabriel.

„To je má věc.“

Majordomovy oči se rozšířily leknutím. Ženy, kterých se jeho zaměstnavatel zmocnil, nemívaly manžely, kteří by je chránili. Pečovali o ně.

Milovali je.

Do chrčivého mužova dechu zazněl z ulice osamělý klapot kopyt drožkářského koně.

„Pokud je můj bratr vinen nějakými hanebnými praktikami, měly by to ty ženy oznámit na policii,“ prohlásila povzneseně paní Collinsová.

Nepřestávala se schovávat za své bohatství a počestnost. Guvernantky byly chudé; Delaney bohatý. Kdo se ho odváží zavřít?

„Máte ráda svého bratra, paní Collinsová?“ zeptal se Gabriel. Klapot kopyt teď zazněl přímo před domem a přidalo se k němu nezřetelné skřípání kol drožky.

„Samozřejmě, že mám ráda svého bratra!“ vykřikla paní Collinsová.

„Je mravní povinnost ženy milovat svou rodinu.“ Bez ohledu na číkoli chyby.

Ale nepřipustila by to.

Gabriel by rád věděl, kde Viktorie ve věku šestnácti let vzala odvahu odejít od otce.

Skřípání kol a klapot kopyt se zase začaly vzdalovat. Zvuky tlumila mlha.

„Potom nechcete, aby vašeho bratra někdo zabil,“ řekl nevýrazně Gabriel.

„Jistěže ne,“ odpověděla Delaneyova sestra s dlouhým nádechem. Nenapadlo ji, že projíždějící povoz mohl být její záchranou.

„Ale ono se to stane –“

Paní Collinsová zalapala po dechu; kolem majordomovy sinalé tváře se vznášela žlutá mlha.

„– pokud se s ním nesetkám dřív než… jeho vrah.“ Gabriel lhal. Nebo možná nelhal.

Nevěděl, jestli Delaney spolupracuje s tím druhým mužem, a nedozví se to, dokud Delaneye nenajde.

V téhle chvíli je Delaney možná už mrtvý muž.

„Můj bratr… on mi neřekl, kam jde.“

Paní Collinsová mluvila pravdu.

Zato majordomus o Delaneyovi věděl – Gabriel to četl v jeho hrůzou rozšířených zorničkách.

„Ty víš, kde je, Keanone,“ řekl laskavě.

Majordomovy oči se rázem změnily v černé díry strachu. „Nevím,“ vydechl.

Je Delaney zabiják? přemítal Gabriel. Koho se Keanon bojí víc – Delaneye nebo Gabriela?

„Ale víš, Keanone,“ zabručel. „Ovšem jestli nevíš, pak není důvod, abych tě nezabil – nebo je?“

„Nevím!“ Majordomův hlas zbarvila hysterie.

„Zhluboka se nadechni, Keanone,“ řekl tiše Gabriel. „Protože to bude tvůj poslední nádech.“ Od průdušnice oddělovala ostří dýky jen tenká chrupavka.

Zbytek Keanonovy věrnosti se rychle rozplynul.

„Řekl, že dnes v noci dostane tu guvernantku!“ vykřikl.

„To je všechno, co vím! Přísahám, to je všechno, co vím!“

Gabrielovi ztuhla krev v žilách.

Viktorie byla v Domě, Gabrielově. Ví to Delaney?

Nebo má v plánu jít za ní do toho laciného pokojíku, kde donedávna bydlela‘?

„Jak zjistil, kde je?“ vykřikl zuřivě.

„To já nevím! Nevím! Přísahám Bohu, nevím!

Tolik lidi nevědělo.

„Jsou teď na půdě nějaké ženy, Keanone?“

„Ne! Ne! Teď ne.“

Ale půda byla připravena pro ženu.

Byla připravena pro Viktorii.

„Díváš se, když ty ženy znásilňuje?“ zeptal se tiše Gabriel. Srdce mu divoce bušilo hrůzou nad tím, jak rychle ubíhá čas. „Paní Thorntonová – ta se dívá!“

Existovaly ženy, které stejně jako někteří muži cítily rozkoš při pohledu na násilí.

„Dává ti Delaney ty ženy, když s nimi skončí?“ zeptal se Gabriel.

„Ne…“ Keanon začal lhát, ale rozmyslil si to. Po ďolíčkované tváři se mu hrnuly celé potoky potu. „Ano. Ale nepůsobil jsem jim bolest. Přísahám. Nezranil jsem je.“

Gabriela zamrazilo. Zranění se zahojila; ale vzpomínky byly pořád živé. A možná, že tenhle muž nakonec vychovatelky zabíjel.

„Zabíjíš ty ženy, když už Delaneye a Mary Thorntovou nezajímají?“

„Ne, ne!“ Majordomovy vypoulené oči se obrátily v sloup. „Pan Delaney jim dává peníze, aby žily na venkově. Doprovázím je k vlaku. Přísahám. Mohu vám říct, kde kupují lístky do…“

V tu chvíli Keanonova hlava udeřila o stěnu; na podlahu spadlo půl tuctu stříbrných zasklených rámečků.

Gabriel zíral dolů na fotografii muže, který stál u stromu a jednou rukou objímal kolem pasu ženu.

On stál ve stínu, ona ve světle.

Muž měl nejasné rysy; vlasy ve stínu vypadaly černě. Ženiny rysy byly zřetelnější; vlasy měla skryté pod slaměným kloboukem.

Byl muž na fotografii Mitchell Delaney?

Měl Delaney černé vlasy?

Byl Delaney druhým mužem?

Gabriel se otočil a vzhlédl.

Delaneyova sestra stála na osmém schodě.

Byla ženou na fotografii, ikonou anglického mateřství. Tenkrát, ve třiceti letech měla na sobě šikovně ušité šaty, které ji uměle rozšiřovaly ramena, zúžily pas a rozšířily boky. Dnes ale na jejím šokovaném výrazu nic umělého nebylo.

Paní Collinsová se právě dozvěděla, že každá rodina má svého kostlivce ve skříni. V téhle rodině to byl její bratr. Gabriel se otočil a vyšel z Delaneyova domu.

Vzpomínal na Viktorii a na to, jak si olízla prst, když s ním sdílela chuť jeho semene. Vzpomínal na dopisy, které Delaney napsal, lákavá psaníčka slibující potěšení a ochranu.

Rukopis nepatřil stejnému muži, který psal na hedvábný ubrousek. Ale rukopis na ubrousku nemusel patřit druhému muži.

Poznámku na hedvábném ubrousku mohl napsat Gerald Fitzjohn.

Na tom nezáleželo.

Delaney. Je on ten druhý muž?

Muž, který se chystá získat guvernantku.

Muž, který se chystá získat Viktorii. Dnes v noci.

Ve žluté mlze matně zářily lampy. Gabriel ostře vykřikl, aby zastavil projíždějící drožku.

Jízda mlhou zahalenou ulicí byla nekonečná. Řekl, že dnes v noci dostane tu guvernantku, zpívala kola drožky. Chtěl jsem se jí dotknout. Znamená to moji smrt? Gabriel vyskočil z drožky v momentě, kdy zastavila. „Hej, pane!“ zvolal kočí „Dlužíte mi dva šilinky! Ale Gabriel se nezdržoval placením jízdného.

Příkrovem mlhy tlumeně pronikalo osm vzdálených úderů, Big Ben hlásil čas. Dveře Domu Gabrielova se otevíraly později.

Gabriel odemkl. Za zády nechal mlhu v ulicích, která chutnala kouřem. Teď vnímal a cítil vůni včelího vosku, kterým se leštil nábytek, vůni pečeného skopového, co se linula z kuchyně – a vůni nebezpečí. Rychle vešel do salonu. Nesvítilo se tu, ale dopadalo sem světlo z prvního patra a malovalo v místnosti zubaté stíny. Bílé hedvábné ubrusy vypadaly jako spící hosté.

Vzadu u stolu, osvětleném jedinou svíčkou, seděl muž s černými vlasy. Ze tmy ostře vystupovala bílá vesta rámovaná černým oblekem. Muž dlouhými zjizvenými prsty zahříval koňakovou sklenici.

Gabriel zaplašil příval citů, o kterých si myslel, že už se jich zbavil.

Lásku. Nenávist.

Touhu být andělem. Potřebu chránit anděla.

Vědomí, že nikdy nebude moci být andělem nebo žebrákem, jakým býval.

S pocity přišly vzpomínky na hlad, který hryzal břicho, zimu, která pálila na kůži.

Bídu, která zrušila všechny zábrany, touhu, která nikdy neshořela.

Sex byl Michaelovým vysvobozením; chlapec s fialkovýma očima a černými vlasy byl Gabrielovým vykoupením

Gabriel tiše přešel tlustý karmínový koberec, na kterém ulehla třepetavá temnota.

Z kuchyně se neslo ženské chichotání; služebná flirtovala s číšníkem.

Michael seděl u stolu sám, stejně jako seděl sám v doku v Calais. Gabriel pocítil lítost kvůli těm sedmadvaceti rokům, které ležely mezi třináctiletými chlapci a čtyřicetiletými muži. Zastavil se na hranici stínu a světla, který tvořil plamen svíčky. „Myslím, že jsem ti říkal, abys sem už nechodil, Michaeli."

Jeho hlas zněl uvnitř rozlehlého salonu jako dutá ozvěna, jako připomínka jiných domů, jiných salonů.

O hodinu později už tady bude plno prostitutek a jejich zákazníků – a vůně včelího vosku a pečeného skopového, vůně domova, se změní v pach tabákového kouře a drahých parfémů.

Gabriel si představil Michaelovo venkovské sídlo i městský dům. Voněly růžemi, liliemi a hyacinty, vůněmi živých květin, které jako by měly zamaskovat minulost a smrt.

Michael polkl doušek brandy a odložil skleničku. „Četl jsi dneska noviny, Gabrieli?" prohodil.

„Ne. Promiň, *mon vieux*," řekl Gabriel ironicky. „Měl jsem dost napilno."

Dole v kuchyni jeho lidé dokončovali večeři, někteří se připravovali na konec dne, jiní se chystali na začátek. A co dělala Viktorie? Spala ještě?

Přivítá ho zpět do postele?

A jak Delaney plánoval ji získat?

Fialkové oči pohlédly do Gabrielových stříbrných. „Měls napilno? Spíš ses popral."

„Ulice jsou nebezpečné," vyhnul se vysvětlení Gabriel. Ve tváři, do které ho uhodil majordomus, cítil cukavou bolest. Pevněji sevřel stříbrný knoflík hole, která nebyla jenom holí. „Vždycky se někdo snaží vzít si něco, co mu nepatří."

„Kdo tě přepadl, Gabrieli?" zeptal se Michael tiše a hrál si se skleničkou; po stěně stékaly jantarové kapky brandy. Strach vyrazil v Gabrielově nitru jako zvíře v kleci. Michael se nepřestane ptát, dokud se nedozví pravdu. Druhý muž nepřestane slídit kolem, dokud dva andělé nebudou po smrti.

Ale existuje jenom jeden anděl: Michael.

A Viktorie je jedinou žijící osobou, která to ví.

Michaelův a Gabrielův život je v jejích rukou.

„Kdosi mě napadl, Michaeli," odpověděl Gabriel a zdálo se mu, že s každou vteřinou trochu umírá.

Kdyby teď šel nahoru za Viktorií, Michael by ho následoval a pravda by vyšla najevo.

Gabriel nemohl Michaela zabít, ale pravda mohla zabít Gabriela.

Z kuchyně se ozval mužský smích.

Jantarové brandy kroužilo a kroužilo v křišťálové skleničce. „Dotýkala se tě, Gabrieli," ozval se Michael.

Gabriel si vzpomněl na Viktoriiny mokré vlasy přilepené k jeho tělu, Viktoriiny jasně modré oči zářící vášní, Viktoriin úsměv nad francouzskými eufemismy mužských varlat, kterých se dotkla.

„Dotýkala se mě, Michaeli," kývl.

A on by zabíjel pro potěšení z Viktoriina doteku.

Žlutý plamínek svíčky poskočil, v něm fialově zazářily Michaelovy oči.

„V dnešních Timesech se píše o sebevraždě a vraždě." Gabriel se nemusel ptát, kdo byly oběti. Druhý muž poslal na onen svět Thorntonovy.

Pro Delaneye ani pro druhého muže neexistují žádné překážky. Ani zámky na dveřích, ani dům plný sluhů.

„Noviny jsou pořád samá vražda a sebevražda," řekl zlehka Gabriel. „Kdyby nebyly, lidi by je nekupovali."

„Zemřel Sir Neville Jamieson. Někdo ho střelil do hlavy."

Gabriel překvapeně zatajil dech. Neville Jamieson byl šedesátník, venkovský šlechtic. Dům Gabrielův nikdy nenavštívil.

Ale pokrčil rameny a předstíral lhostejnost, kterou necítil.

„Tak to ho potkala smůla."

Michael pokračoval v kroužení s brandy ve skleničce, fialkové oči zamyšleně pozorovaly zbylé kapky tekutiny. „Sir Neville má dům v Doveru."

Gabriel ztuhl.

Celá noční můra jejich životů začala před devětadvaceti lety právě v Doveru. O dva roky později Michael utekl a schoval se ve člunu, který měl namířeno do Calais.

Kdyby Michael neutekl, nikdy by nepotkal Gabriela. Kdyby Gabriel nepotkal Michaela, nikdy by nepotkal druhého muže. Ale zemřel by hladem nebo na nějakou nemoc; nebo by ho někdo zastřelil.

Gabriel vděčil za všechno jen a jen Michaelovi.

„Neznám Nevilla Jamiesona," řekl teď.

Michael na něj vrhl rychlý pohled – fialkové oči jako by chtěly probodnout Gabrielovu lebku.

„Jamieson byl společníkem mého strýce."

Společníkem…

„Jak to všechno víš?" zeptal se Gabriel ostře.

„Anna si přečetla noviny." Svíčka plála, jantar kroužil, fialová zářila. „A pak mi to řekla."

Anna Aimesová měla dům v Doveru, stejně jako Michaelův strýc. Mohla ho znát.

Gabriel se usilovně snažil pochopit, o co jde v téhle hře, kterou druhý muž uvedl do pohybu.

Proč zabil sira Nevilla Jamiesona?

„Kdo je ten muž, který podle reportérů zabil Jamiesona?“ zeptal se s napětím.

„Leonard Forester.“

Leonard Forester byl architekt, který projektoval Dům Gabrielův.

Gabrielovi sevřel žaludek strach.

Noviny měly špatné informace. Forester nespáchal sebevraždu; byl zavražděn.

Oba dva muži byli napojeni na toho druhého muže. Ale jak?

„Proč zabil Jamiesona?“

„Leonard Forester byl architekt, jak víš,“ řekl Michael a pozoroval Gabrielovu reakci. Oba muži byli svázáni s jeho minulosti. ‚A Jamieson vlastnil firmu, kde byl Forester zaměstnaný.“

Gabriel se rozpomněl, že když se probudil, měl pocit, že ho pozoruji cizí oči, a cítil cizí vůni.

A k tomu Johnovo hlášení o tom, co se dozvěděl v Hundred Guineas klubu… Lenora nepřišla na schůzku s Geraldinou a Francine – a od té doby ji nikdo neviděl.

Lenora …Leonard.

Leonard Forester přestavěl Dům Gabrielův. A zřejmě udělal tajný vchod pro druhého muže.

A nyní byl mrtev.

Ten druhý muž byl dnes uvnitř bytu.

Delaney. Druhý muž.

Nezáleželo na tom, jak si říkal, jen na tom, že byl uvnitř Domu Gabrielova.

A měl Viktorii.

Gabriel vyskočil a řítil se ke schodišti, přitom kácel židle i stoly, vzduchem létaly stříbrné svícny.

„Gabrieli!“

Michaelův hlas zněl jen jako vzdálená ozvěna, Gabriel neměl čas poslouchat.

Bral schody po třech.

Nahoře na podestě, před dveřmi z břekového dřeva, ležela zhroucená postava, kaštanové vlasy rozhozené po koberci jak hedvábný šátek.

Julien! Ležel s probodnutým hrdlem v kaluži karmínové krve.

Gabriel věděl, co Julien naposledy viděl: cítil jeho překvapení, které přežilo smrt – jako zbytek rozmačkané křídy na tabuli.

Julien nečekal, že zemře uvnitř Gabrielova domu; nečekal, že ho zabije muž, o kterém si myslel, že je přítel.

Ale nebyl čas na lítost.

Později.

Později Gabriel může truchlit nad smrtí dalšího bratra bez domova.

Ale teď ne.

Teď ho potřebovala Viktorie.

Sáhl do kapsy kalhot pro klíč od dveří – k sakru, kde je ten zatracený klíč? Nejasně vnímal kroky, které duněly na schodech za jeho zády.

Bylo příliš pozdě chránit Michaela.

Příliš pozdě na záchranu Juliena… Juliena, který důvěřoval a zaplatil za to svou kůží.

Teď byl mrtvý.

Další oběť noční můry, co trvá devětadvacet roků.

Gabriel našel mosazný klíč a vrazil ho do dveří; jejich otevření ale bránilo Julienovo tělo. Gabriel Juliena odtlačil – tělo přitom klouzalo v kaluži krve.

Na hnědém koberci se válely bílé úlomky omítky, které skřípaly Gabrielovi pod nohama.

Ale nikdo tu nebyl.

Přesto se záhada Delaneye a druhého muže blížila rozluštění.

24

„Gabrieli…“ Druhý muž seděl na stole s deskou z černého mramoru; černé vlasy mu ve světle lustru přecházely do modra, fialové oči zářily. Na tváři měl milý úsměv. „*Mon ange.*“

Můj andílku, drásalo Gabrielovu kůži.

Hlas druhého muže měl stejnou intonaci jako Michaelův a Gabrielův: byl vyškolený k lákání, ke svádění, k uspokojování.

Muž seděl na stole se široce roztaženýma nohama, mezi nimi stála Viktorie; její hnědé šaty s vínovými sametovými klopami, žíhané zelenými, žlutými a temně červenými ornamenty, ostře kontrastovaly se zářivě černým hedvábím saka a kalhot.

Tiskla se na mužovu hruď, v ústech měla roubík z hedvábných šátků a zelený hedvábný šátek uvázaný kolem rukou.

Druhý muž jí přejížděl po tváři nožem s rozeklaným ostřím.

Byl to Gabrielův nůž.

Nůž určený k zabíjení.

Bezpochyby zabil Juliena.

Modravá hlaveň pistole si pohrávala se zlatavou stuhou na levém Viktoriině rameni; pohled fialových očí sklouzl někam za Gabriela.

„Michaeli…“ ústa druhého muže se roztáhla do širokého úsměvu.

„To je ale milé, že se k nám připojíš.“

Šok na Gabrielově a Viktoriině tváři byl téměř hmatatelný.

Když se Michael podíval na druhého muže, jako by viděl sám sebe před tím, než mu tvář poznamenal oheň. Když se Viktorie podívala na Michaela, došlo jí, že muž, který ji drží, není ten, který je známý svou schopností potěšit ženu.

„Zavřete dveře, *s'il vous plaît*,“ vyzval Michaela druhý muž, potěšený reakcí obecenstva. „Nechceme přece, aby z toho měla mademoiselle Childersová smrt.“

Ve fialových očích jiskřilo pobavení nad vlastní vtipností.

Samozřejmě to nebyl chladný vzduch, který by mohl Viktorii zabít. Druhý muž je takto varoval: kdyby se snad Michael chtěl rozběhnout pro pomoc, on by zabil ženu, která se dotkla Gabriela. Teď.

Nožem. Nebo kulkou.

A Gabriel by nemohl udělat nic, aby ho zastavil. Gabriel znehybněl.

„Myslím, že bychom se teď měli všichni představit.“ Druhý muž mluvil s okouzlující zdvořilostí: stejně mluvil i tenkrát, když Gabriela spoutal a trýznil. Ukázal na muže v rohu místnosti, jemuž se černé vlasy blýskaly pomádou a špičky úzkého kníru se stáčely do věčného úsměvu.

„Michaeli, ty jistě poznáváš pana Delaneyho, je své sestře velmi podobný, že? Mademoiselle Childersová, rád bych vám představil Michaela des Anges, muže známého svou schopností potěšit ženu. Michaeli, dovolte, abych vám představil mademoiselle Childersovou, ženu, která prodala své panenství Gabrielovi.

Delaneyi, určitě jste už slyšel o Gabrielovi a Michaelovi, *les deux anges*, jsou vskutku překrásní, nemyslíte? Ačkoliv, Michael je tak trochu zjizvený.“

Studovna jako by se náhle smrskla do malého podkrovního pokoje a místo dlouhých řad knih v kožených vazbách ji lemovaly jen matně šedé stíny.

Delaneyho pohled nervózně skákal od jednoho k druhému, od muže k muži, od muže k ženě, prsty svíral perletí vykládanou pažbu zbraně. Na rozdíl od druhého muže dva anděly neočekával.

Gabriel téměř cítil, jak Michaelovi pádí hlavou myšlenky; přesně věděl, kdy Michaelovi došlo, co je ten druhý muž zač. „Určitě jste už zjistil, kdo je mým otcem, *mon cousin*,“ prohodil druhý muž s jasnou škodolibostí v hlase.“ ,,William Sturges Bourne,“ hlesl bezbarvě Michael. Hrabě z Granville.

Kterého Gabriel před šesti měsíci zabil.

„Váš strýc,“ přitakal druhý muž samolibě.

Michaelův strýc byl tím prvním mužem, syn jeho strýce – Michaelův bratranec – tím druhým.

Strýc zničil Michaelovi život – a svého syna poslal, aby zničil Gabrielův. A to všechno jen kvůli nevinné lásce mezi dvěma třináctiletými chlapci.

Fialkové oči se střetly.

„K příbuzenství s Williamem Sturgesem Bournem se nehlásím,“ řekl Michael opovržlivě.

Dřevo v krbu zapraskalo, do komína se vznesly jiskry.

Z tváře, která byla jen mladším a nezjizveným vydáním Michaelovy, úsměv nezmizel. „Přesto jsi zdědil jeho titul, hrabě z Granville.“

Michael o něj ale nestál.

Gabriel sevřel prsty kolem stříbrného knoflíku hole.

Fialové oči se upřely na Gabriela. „Pusťte tu hůl, Gabrieli, jinak vyryju vaše iniciály tady mademoiselle Childersové do tváře. ‚G‘ jako *garcon*. ‚C‘ jako *con*. ‚F‘ jako *fumier*.

Chlapec. Bastard. Kus hovna.

Viktorie zachytila Gabrielův pohled.

Mezi nimi se teď vznášely vzpomínky: proudící voda, doteky těl. Ozvěna Gabrielovy zpovědi.

Vědomí, že ten muž slyšel každý jejich rozhovor, byl svědkem každé jejich důvěrnosti. Jejich výkřiků bolesti i rozkoše. Touhy mužského prostituta.

Gabriel ji žádal, aby s ním sdílela světlo své rozkoše, a zatím jí připravil tohle.

Po Viktoriině tváři stékal tenký pramínek krve – jako varování. Přesto byla úplně klidná, stejně už nemohla uniknout před následky touhy dotknout se anděla.

Podruhé ji ten muž varovat nebude.

Gabriel slíbil, že by obětoval svůj život, aby zachránil její. A nelhal.

Proto teď upustil hůl.

„Velmi dobře, *mon ange*.“ Druhý muž se zářivě usmál. ,,Hoď ji sem ke mně.“

Gabriel hodil hůl směrem k mramorové desce stolu, hůl narazila do červeno-bílé dózy s nápisem ALTOIDS a udeřila o nohu stolu.

Gabrielovi náhle svitlo, že ty bílé vrzající hrudky roztroušené na koberci, po kterých před chvílí šlapal, byly mentolky. Zlostí se mu zježily vlasy na hlavě.

„Říkal jste, že jí neublížíte, Yvesi," vyhrkl Delaney. Od mastných vlasů se mu odráželo světlo. „Tvrdil jste, že zabijete Gabriela – a pak si ji můžeme vzít. Neřekl jste mi, že tady bude další muž. To nebylo v plánu."

Yves.

Mohlo to být jméno toho druhého muže. Nebo to mohla být jenom přezdívka.

Na tom nezáleželo.

Po čtrnácti letech, osmi měsících, třech týdnech a jednom dni mohl Gabriel konečně spojit s tváří druhého muže jiné jméno než Michaelovo.

„Delaneyi, měl byste se naučit být trochu uvážlivější, starý brachu," řekl Yves s pohledem stále upřeným na Gabriela, ale přitom nepřestával hladit ozubeným nožem Viktoriinu bledou tvář a roztírat po ní pramínek rudé krve. „Gabriel má mademoiselle Childersovou docela rád, že ano, Gabrieli?"

Srdce tepalo Viktorii až v hrdle, výstřih živůtku jejich šatů odhaloval jemný stín, pěšinku mezi ňadry.

Gabriel si vybavil její výkřik, když ji přivedl k vyvrcholení. Stalo se to jen před pár hodinami.

„Ano," řekl bezbarvým hlasem, který nepatřil ani chlapci, který se toužil stát andělem, ani muži, který chtěl být součástí ženy. „Mám Viktorii rád."

Fialkové oči se smály. „Gabrieli, myslíš si, že to já jsem přinesl mentolky. Je mi lito, že tě musím zklamat, ale ty patří mademoiselle Childersové. Myslím, že je s tebou chtěla použít, ale když mě uviděla, rozrušením je upustila. Bylo to docela zábavné, *mon ange*, vás dva sledovat. Guvernantku, která se nikdy nedotkla muže, a kurvu, která se bojí doteku. Oba jste byli celí žhaví."

Gabriela zaplavila úleva, že Yves Viktorii neznásilnil. Úlevu však vzápětí vystřídal vztek.

Poprvé, po téměř patnácti letech, si vzal to, co chtěl. A teď přišel čas zaplatit za to.

„Říkal jste, že není schopen souložit se ženskou," zaprotestoval Delaney: pistoli vykládanou perletí zamířil na Gabriela. Bylo vidět, že nedrží zbraň poprvé, jeho krátké, zženštilé prsty zkušeně svíraly pažbu. „Říkal jste, že ona je ještě panna."

Souložit se ženskou, Gabriel ta slova cítil až v páteři, stejně jako je ještě panna.

Byla by Viktorie v bezpečí, kdyby byla stale pannou?

„Ale jdi, starý brachu," Yves nevěnoval Delaneymu ani pohled, „nemyslíš, že bude mnohem zábavnější píchat ženu anděla? Ačkoli, mademoiselle Childersová, omlouvám se, ale pochybuji, že zde pan Delaney je takový *l'étalon* – hřebec – jako ti dva andělé tady."

Delaney upřel pohled na Gabriela. Jeho ústa pod stále se usmívajícím knírem vypadala nevrle.

Byl to žárlivý muž. Žárlivý a bojácný.

Obě emoce však byly užitečné.

„Jak dlouho jste žil v mém domě?" zeptal se Gabriel druhého muže.

„Forester byl docela šikovný, že ano?“ přešel Yves otázku; fialové oči měl teď chladné a vypočítavé. „Nemám rád anglické klima, ale přiznávám, že sledovat, jak se mě snažíš najít, mi pár posledních měsíců poskytlo velký zdroj zábavy. Řekni, Gabrieli, ty jsi mou přítomnost necítil? Ani jednou?“

Ano.

Gabriel cítil jeho přítomnost dnem i noci, po celých těch čtrnáct let, osm měsíců, tři týdny a jeden den. Odvrátil pohled od fialových očí, potřeboval ještě vědět…

„Delaney, kdo psal ty dopisy?“

Hruď muže s knírkem se nadmula pýchou. „Mary a já. To byla součást hry.“

Hry, která ničila ženské životy. „Proč jste tady?“

Delaneyho pýcha ustoupila obavám. Nervózně přešlápl. Michael na Delaneye pohlédl.

Už mu došlo, o co tady jde?

„Přišel jsem si vzít to, co mi patří,“ řekl Delaney s prudkostí, kterou způsobuje strach.

„Ale kdo rozhodl, abyste přišel zrovna dnes, Delaneyi?“ zeptal se Gabriel. „Vy sám, nebo Yves?“

„To je jedno.“

Ale nebylo. Pěšák, který si neuvědomuje svou roli, nemá ve hře o moc šanci.

„Mademoiselle Childersovou nikdy nedostanete,“ řekl tiše Gabriel.

Viktorii vybral druhý muž pro Gabriela.

„A kdo mi v tom zabrání?“ ušklíbl se Delaney. „Nejste zrovna v pozici, že byste mě mohl zastavit, můj milý.“

„Zastavím vás já,“ ozval se druhý muž. „Vaše role skončila, Delaney. Sehrál jste ji dobře, ale je čas uklonit se a odejít ze scény.“

„Nechápu –“

Během jednoho jediného úderu srdce sundal druhý muž paži z Viktoriina ramene, zamířil revolver a stiskl spoušť.

Delaney narazil do otevřených dveří za ním, na čele se mu objevila kulatá dírka. Ve stejnou chvíli se rozlehl výstřel.

Na Delaneyho tváři zamrzl výraz obrovského údivu, ústa pod usměvavým knírkem byla otevřená do tvaru písmene o. Sesunul se k podlaze.

Za okamžik udeřil všechny do nosu zápach výkalů. Viktorii se úlekem rozšířily zorničky.

„Michaeli, ještě krok a budu se muset rozhodnout, kdo bude další na řadě,“ řekl lehkým tónem druhý muž. „Tohle není součást hry.“

Michael se zastavil.

„A co je součást hry?“ zeptal se rychle Gabriel.

Každý úder srdce byl jako varování.

Yves přivedl Delaneye, aby Gabrielovi ukázal muže, který psal Viktorii dopisy – a když Delaney posloužil záměru, zbavil se ho.

Yves poslal Gabrielovi Viktorii – přijde tedy chvíle, kdy i Viktorie poslouží jeho záměru a zbaví se jí?

„To se dozvíš za okamžik, *mon ange*,“ zašeptal Yves. „Nejdřív mi dej ten revolver, který máš pod kabátem.“

Gabriel si instinktivně sáhl pod kabát, hedvábná podšívka ho pohladila po ruce.

Nahmátl důvěrně známou pažbu, příjemně tíživé břemeno. Vysunul revolver z pouzdra. Ukazováčkem automaticky objal spoušť.

„Mohl bych tě zabít,“ řekl provokativně.

Čekal na to téměř patnáct let.

Druhý muž klidně stál dál. „Ale neuděláš to, že ne, Gabrieli? V momentě, kdy mě zasáhne kulka, bude mademoiselle Childersová mrtvá.“

Gabrielovo srdce jako by sevřela neviditelná ruka. „Myslíš, že její život má pro mě větší cenu než tvoje smrt?“ zeptal se navenek lhostejně.

„Budeme to zjišťovat, Gabrieli?“ Po Viktoriině tváři stékal pramínek krve, nůž neškrábal, ale řezal. „Ukážeme Michaelovi a mademoiselle Childersové, jak málo pro tebe znamená dotek ženy?“

Viktoriina bolest brala Gabrielovi dech.

Když přizná, jak moc ho Viktorie zasáhla, zemře. Když to popře, zemře taky.

Druhý muž se samolibě usmál. „Věděl jsem, že to vyjde. Dolly trvalo tři měsíce, než pro tebe našla tu pravou ženu, *mon ange*. Byl bych raději, kdyby mademoiselle Childersová měla světle modré oči a obyčejné, hnědé vlasy – líbila se ti přece Michaelova žena, že ano, Gabrieli?“ Gabriel koutkem oka zahlédl, jak se Michael při zmínce o Anně Aimesové zarazil. „Ale tyhle tmavě modré oči jsou taky dost pěkné, ne? A má nádherné vlasy, tedy… když si je umyje. Je inteligentní – kdyby nebyla, brzy by ses s ní nudil – takže tohle bylo nutné… A její oči, nehledě na barvu – člověka přímo prosí o soulož, co říkáš? To je mnohem důležitější než barva. Bylo totiž nezbytné najít ženu, co hladoví po mužském dotyku. Ale přitom jsi potřeboval takovou, co zná život na ulici, aby pro tebe měla pochopení – ale aby tím nebyla ještě úplně otupělá.“

Viktorie se vzpřímila, jako by se chtěla bránit; Gabriel si v tu chvíli přál jen to, aby se nehýbala.

Nenechal by ji zemřít. Ale toho druhého muže zastavit nedokáže.

Nenechal by zemřít Michaela. Ale ani jeho smrti nemůže zabránit.

„Jak víš, že mě zajímala Michaelova žena?“ zeptal se, aby pro Viktorii a Michaela získal více času. A věděl, že jeho čas vypršel.

Yves si letmo přivoněl k Viktoriiným vlasům; Viktorie se nepřestávala dívat Gabrielovi do očí. „Voní tebou, Gabrieli. Tvým mýdlem. Tvou touhou.“

Gabrielův prst na spoušti se zachvěl. Stačila by jediná kulka…

Zemře Viktorie dřív než druhý muž – nebo později?

Yves zvedl hlavu. „Vím, že jsi mademoiselle Aimesovou chtěl, protože jsem tě špehoval. Špehoval jsem tě, když jsi sledoval Michaela, špehoval jsem tě, když jsi mademosille Aimesovou vzal do té levné pekárny. Byl jsem v domě svého otce, když jsi ho zabil. Myslím, že mě tu noc Michael dokonce i cítil, že ano, Michaeli?“

Kořist a lovec.

Gabriel se na Michaela nemusel dívat, i tak věděl, že je bledý rozrušením. „Nevěděl jsem, že jste to byl vy."

„Ne, samozřejmě že ne, jak bys taky mohl, *mon cousin*?" ušklíbl se Yves a pokračoval: „Neměl jsi ani tušení, že existuju. Gabriel ti to nemohl dost dobře povědět. Myslel sis, že si můj otec najal nějakého muže, aby znásilnil Gabriela, protože tě nenáviděl, ale tak to nebylo. Můj otec si mě totiž najal, abych Gabriela zabil, což by ti velmi ublížilo, Michaeli. A to bylo to jediné, pro co můj otec žil. Pochop, byl tebou úplně posedlý… Nakonec jsem ale Gabrielovi nedokázal odolat, byl tak dokonalý, tak nádherný, tak moc toužil po lásce. Byl jsem to já, kdo ho znásilnil, Michaeli. A Gabriel tě nenáviděl, protože pokaždé, když se na tebe podíval, vzpomněl si na mě. A dobře si pamatoval, jak mě prosil. *N'arrète pas*… nepřestávej. A teď vyprázdni zásobník, Gabrieli, *mon ange*, a opatrně hoď pistoli směrem ke mně, jinak vyřízna mademoiselle Cheldersové do tváře písmeno ‚p" – protože jsem tě přinutil prosit."

Viktorie se dívala do Gabrielových očí – a v pohledu jako by měla celou jeho minulost. Minulost muže, kterého chtěla zachránit.

Gabriel nemohl popadnout dech.

Myslel si, že ho minulost zabije. Nezabila.

Vysypal zásobník; kulky dopadly na koberec.

„Hoď mi ten revolver."

Gabriel křečovitě sevřel pažbu.

„Opatrně, Gabrieli."

Viktorii se nahrnula do tváří krev. V očích jí plálo zděšení nad tím, že se teď zbraní stala ona sama.

Gabriel hodil revolver, který dopadl měkce na koberec, minul hůl se stříbrným knoflíkem, červeno-bílou dózičku na bonbóny a zmizel pod stolem.

„Co chceš?" zeptal se Gabriel chraplavým hlasem.

Co by asi tak mohl chtít od dvou andělů, když si přichystal takový důmyslný plán?

„Chci, abys řekl Michaelovi, proč ho nenávidíš," vysvětlil Yves.

Gabriel ztuhl.

Tohle Michaelovi nikdy neřekne. Ani proto, aby ho zachránil.

Ne, nemůže říct tomu chlapci, kterého miloval jako bratra, že ho zradilo vlastní tělo. Nemůže Michaelovi říct, že při pohledu do Yvesových očí – do očí Michaelových – cítil touhu. A neexistovalo vůbec nic, čím by se tomu dalo zabránit. ,,Chci, abys Michaelovi řekl, že jsi ukradl jméno anděla." Gabriel se slepým pohledem díval do temně fialkových očí. ,,Chci, abys řekl Michaelovi, čí jméno jsi křičel, Gabrieli." Gabriel vzpomínal… Křičel po té nevinnosti, kterou cítil, když s Michaelem sdílel bochník ukradeného chleba.

„To… to neudělám," zachraptěl.

V tom okamžiku Michael pochopil všechno trápení a bolest, kterou Gabriel po celých patnáct let skrýval.

Fialkové oči pohlédly do stříbrných. „Miluješ Gabriela, Michaeli."

Muž měl v hlase jakýsi nový tón; Michael si toho nevšiml, Gabriel ale ano. „Vždycky jsem ho miloval.“

„Gabriel zabil mého otce kvůli tobě, Michaeli.“ Ostří rozeklaného nože zasvítilo; temné vlasy druhého muže se zaleskly temně modrým světlem. „Co bys pro něj udělal ty?“

V Michaelových očích nebyl ani stín nerozhodnosti. „Pro Gabriela bych udělal cokoli.“

„Políbil bys ho, Michaeli?“

„Ano.“

„Vzal bys do pusy jeho péro?“

Michael nezaváhal. „Kdybych ho tím zachránil, tak rozhodně.“

„Polib ho, Michaeli, jako milenec, a já tu ženu nechám naživu. Udělej mu to pusou a nechám vás naživu všechny.“ Čas se zastavil: Gabriel nedýchal. Oheň přestal praskat. Konečně to Gabriel pochopil.

Posílám ti ženu. Hlavní postavu, chceš-li. *Laissez le jeu commencer.*

Ať začne hra.

„Je tu ještě jedna možnost, Gabrieli.“

A Gabriel dopředu věděl, co mu muž jménem Yves řekne.

„Řekni, že můžu zabít mademoiselle Childersovou, a Michael zůstane naživu,“ pronesl druhý muž. Ve fialových očích se leskla smrt. „Nebo mi dej Michaela a žít bude mademoiselle Childersová.“

Gabriel si myslel, že duši už dávno ztratil, ale mýlil se. „Proč?“ vyšlo z jeho nejhlubšího nitra.

„Proč?“ zeptal se posměšně Yves. „No, to je delší historie… Začíná tím, že se můj otec v roce 1849 vyspal s jednou alžírskou děvkou. Po devatenácti letech mě pak v bordelu vyhledal nějaký chlápek a přinesl mi od otce vzkaz. Prý chce, abych za ním odjel do Anglie.“

Michael a Gabriel přišli do Anglie roku 1868.

„Vykládal, že mě otec velmi potřebuje.“ Hlaveň pistole, která si dosud pohrávala s vínovou stuhou na Viktoriině rameni, byla pojednou nebezpečně klidná. „Taky mi řekl, že je můj otec boháč – a že budu bohatý i já… A tak jsem přijel do Anglie. Došlo mi, že o mně otec věděl celou dobu od mého narození. A poslal pro mě proto, že mu kdosi řekl, že jsem ti podobný. Nevěděl jsem, že vůbec existuješ, Michaeli; nevěděl jsem, že pro mě poslal kvůli tomu, že se ti tak podobám. Učil jsem se anglicky. Učil jsem se být gentleman. Učil jsem se být tebou, Michaeli. Abych tě mohl lépe zničit. Pomalu. Krok za krokem. Ale když jsem uviděl vás dva, anděly z Francie a Anglie, byl jsi to ty, Gabrieli, kdo mě začal zajímat. Byl jsi to, co já: žebrák bez domova – i když já jsem dostal jméno od matky kurvy –, zloděj, vrah, děvka. Ale tebe zdraví a sex netěšily, i když jsi měl oboje. Zajímalo mě proč.

Ve Francii jsem našel ženu, tu bordelmamá, co tě vyučila. Naučil jsem se líbat stejně jako ty. Naučil jsem se souložit stejně jako ty. Naučil jsem se to, abych věděl, co mám použít pro zkázu světlovlasého anděla. Otec to považoval za báječný plán; myslel si, že by tě mohl v budoucnu taky nějak využít. Až do

poslední chvíle věřil tomu, že jsem ve zničení vašeho – řekněme bratrského svazku – uspěl. Ale spletl se. Jak říká madame René, jsou kosti, které se nezlomí.

Otec mě poslal do Alžíru s pěknou sumičkou – a před šesti měsíci mě zase zavolal zpátky. Měl jsi zabít Michaela, Gabrieli, a já jsem měl zabít tebe. Anebo možná ne."

Yves se zachvěl, rozeklané ostří nože sklouzlo po Viktoriině tváři. „*C'est la vie*. Otec zanechal poslední vůli. Věděl, že umírá, a tak dělal pořádek. Pro případ, že by zemřel – řekněme nenadále – mi slíbil slušnou částku za vaši smrt."

„Mám mnohem víc peněz, než můj strýc kdy mohl mít," namítl Michael – a bylo jasné, co tím myslí.

Za tři životy by dal všechno svoje bohatství.

U Viktoriina ucha zazněl hrubý smích. „A samozřejmě, s penězi mademoiselle Aimesové, které budou brzy vaše, byste skoro o nic nepřišel, že *mon cousin*?"

Pak z Yvesova hlasu smích zmizel. „Otec mě naučil spoustu důležitých věcí, Michaeli. Pochopil jsem, že na zabití sice stačí jedna kulka, ale že taková smrt je mnohem snazší než smrt, co pramení z týrání duše. Tohle pozorovat pro mě znamenalo velkou rozkoš, Gabrieli, bylo to mnohem lepší než otcovy peníze. Věděl jsem, že tě touha, co v tobě vyvolám, bude stravovat, tebe, který jsi ji nikdy předtím necítil. Byl jsi vždycky nedotknutelný, *mon ange*, ale já jsem se tě dotkl. A teď se tě dotkla tahle žena.

Začal jsem si říkat, jaké by to bylo, kdyby se tě dotkl Michael? Byl bys taky tak tvrdý, jako jsi byl se mnou? Křičel bys taky tak jako se mnou?

Chceš vědět, proč ti teď dávám na výběr, Gabrieli? Povím ti to. Máš uvnitř tvrdou slupku, které se nikdo nedotkl, ani já, ani Michael, ani mademoiselle Childersová. Chci vědět, jak to bude vypadat, až ta slupka praskne. Chci to vědět teď.

Volba je na tobě, Gabrieli. Jestli se nerozhodneš dřív než napočítám do tří, zabiju tebe. Jedna…"

Gabriel teď nic neviděl, všechny pohyby jen cítil, protože nemohl odtrhnout pohled od Viktoriiných modrých očí. „Dvě…"

Viktorie nechtěla zemřít kvůli tomu, že se dotkla anděla. Gabriel nechtěl být znásilněn kvůli tomu, že miloval chlapce s fialkovýma očima.

A Michael nechtěl strýce, který zabil každého, koho on kdy miloval.

„Tři…"

Michaelovy kroky Gabriel jen cítil.

Michael teď stál za ním, stejně jako vždycky, celý život. Vyhladovělý třináctiletý chlapec, co s ním sdílel bochník chleba.

Šestadvacetiletý muž, co ho nenechal zemřít.

Čtyřicetiletý muž, který ho neodsuzoval za to, co byl.

Pak se Michael octl před Gabrielem. Rozhodl za něj. Namísto do modrých očí se Gabriel díval do fialových, které byly potemnělé vědomím smrti.

„Gabrieli, *mon ami*," řekl Michael něžně; dech mu voněl brandy, zjizvenýma rukama pohladil Gabrielovy tváře, rozpáleným palcem mu setřel slzu pod okem.

Pod okem mrtvého muže. Ale mrtví muži nepláčou.

„*Il est bien, Gabriel*,“ šeptal Michael voňavým dechem. „Všechno je v pořádku, příteli.“

V Michaelových očích se dala číst lítost kvůli ženě, kterou si měl za dva dny brát; soucit s Gabrielem, který si nemohl vybrat mezi láskou k ženě a láskou k příteli.

Gabrielova tvář. Michaelovy oči.

Jemné rty se dotkly jemných rtů.

Polibek anděla.

25

Bolest. Strach.

Zlost.

Žal.

Tak dlouho zápasila Viktorie se svými pocity, až zbyl jen jediný. Vztek.

Nenechá přece to monstrum, aby Gabriela zničilo. Nenechá Gabriela zemřít.

A on by mohl zemřít.

Jestli mu Michael udělá to, co mu udělal ten druhý muž – Yves – tak zemře.

Už nebude cesty zpět – ten chlapec, který chtěl být andělem, už navždy zmizí.

„Ne!“ Její výkřik zadusil roubík.

Viktorie prudce zaklonila hlavu a uhodila muže za sebou do tváře. Kosti zapraštěly, zvuk úderu se rozlehl místností. Ve stejnou chvíli Gabriel odletěl přes studovnu a narazil do bleděmodré zdi.

Viktoriinou tváří projela prudká bolest a explodovala jí v hlavě. „Michaeli!“ Gabrielův výkřik jí naplnil uši. Výkřik plný bolesti. Strachu. Zlosti.

Zoufalství.

Michael se otočil, pravou ruku měl vztyčenou, v prstech s krvavými šrámy svíral revolver.

Druhý muž Michaelův útok nečekal; škubl rukou, ve které držel pistoli.

Překvapenou Viktorii jako by náhle pohltila změť hedvábí; stačila ještě dát spoutané ruce před sebe, ve snaze zastavit pád. Michael vystřelil.

Druhý muž se najednou kácel – svalil se přes stůl, šosy jen zavlály. Pak se zakymácel Michael, jako kdyby ho někdo kopl do hrudi. Pokojem zazněl druhý výstřel.

Na bílé vestě muže, známého jako Michael des Anges, se objevila rudá skvrna a šířila se.

Michael, tmavovlasý anděl, přijal kulku určenou Gabrielovi, plavovlasému andělovi.

Viktorii se zdálo, že se octla v laterně magice a svět je teď rozkouskovaný do jednotlivých obrázků. Pomalu se zvedla z kaštanového koberce.

Jakoby zpomaleně viděla, jak se Gabrielovy nohy namáhavě pohybují plyšovou bažinou koberce. Jak Gabriel Michaela zachytil. Jak ho drží. Jak pod tíhou Michaelova těla klesá. Jak volá Michaelovo jméno, zatímco krev mu barví hedvábnou vestu a košili do červena.

Michael neodpovídal.

Viktorii zaplavil vztek.

Takhle to přece nesmí skončit. Nedopustí, aby to takhle skončilo.

Probojovala se hedvábím a namáhavě vstala. Ruce měla pořád spoutané. Palcem a ukazovákem pravé ruky a pomocí brady si vysoukala z úst hedvábný roubík.

Nebyl čas myslet na to, že vyprahlá ústa volají po tekutině. Krev, která jí kapala z tváře, byla pádnou připomínkou toho, co ten muž –Yves – může dál způsobit, je-li stále naživu.

Viktorie obešla stůl. Šuplík skrýval Gabrielovu pistoli. Zabije muže jménem Yves. Pokud ještě žije, ona ho zabije. Zabije ho, za lásku, kterou Michael věnoval andělovi se stříbrnými vlasy.

Zabije ho, za žal, který Gabriela srazil na kolena a nenechal ho nadechnout.

Ruce se jí třásly, ale namířila zbraň na muže na podlaze. Pohled fialových očí slepě hleděl na strop. Z nosu, který mu zlomila, vytékal tenký pramínek krve.

Muž byl mrtvý.

A Gabriel… Gabriel držel Michaela v náručí, stříbrné vlasy splývaly s černými. Houpal Michaela v náručí v tiché litanii žalu.

Viktorie upustila pistoli. „Gabrieli," zasténala.

Neslyšel ji.

Yves chtěl odhalit Gabrielovo nitro, chtěl odhalit to, co Gabrielovi umožnilo přežít bídu, prostituci, znásilnění. A podařilo se mu to.

Viktorie poklekla vedle Gabriela.

Michaelova olivová pleť zbledla, jizvy na pravé tváři byly náhle nezřetelné. Husté, tmavé řasy mu vrhaly stín na tvář.

Viktorie se natáhla, chtěla Gabriela obejmout, chtěla ho milovat, utěšit ho. „Gabrieli…"

Její pozornost upoutala rudá, tryskající fontána.

Z Michaelovy hrudi stříkala krev.

Ve Viktorii se probudila guvernantka.

Z mrtvého těla krev nestříká. Aby stříkala, musí srdce pracovat.

„Gabrieli, on žije!" Viktorie chytla Gabrielovu ruku a přitlačila ji na Michaelův hrudník, aby zastavila krvácení. „Gabrieli, pomoz mi."

Mezi prsty jim proudila teplá krev.

Gabriel zdvihl hlavu Michaelův život jako by protékal jeho a Viktoriinými prsty; oči měl potemnělé hrůzou.

„Ne," řekl bezbarvě, vzdáleným, cizím hlasem. „Nech mě ho držet."

Viktorie nebude plakat pro anděla. Ne teď.

„Drž mu ruce na hrudi, Gabrieli," řekla prudce. „Je naživu. Jestli dáš ruce pryč, zemře. Tak tam sakra drž tu ruku!" Hrubý tón zabral.

Gabrielovy stříbrné oči se zahleděly na Viktorii… na Michaela.

Na krev proudící mezi jejich prsty.

Na život, místo na smrt.

„Přivedu doktora!" Viktorie zamířila ke dveřím.

Nešly otevřít.

Viktorie se do nich vší silou opřela. Konečně se otevřely – a byla za nimi krev.

Julienova krev.

Chtělo se jí zvracet, prudce polkla.

Nemohla už dělat nic, aby pomohla Julienovi, ale ještě mohla pomoct padlému andělovi.

Klopýtala Julienovou krví, klouzala po ní, až se dostala k dolnímu konci schodiště.

Plameny svíček osvětlovaly labyrint stolů, stříbro svícnů se třpytilo, žluté plameny tančily. Číšník v krátkém černém kabátě na Viktorii zaraženě pohlédl. Měl kolem pasu červenou šerpu, která vedle bílé vesty vypadala jako krvavá skvrna. Ruka se zápalkou zůstala viset nad zatím nerozžatou svící.

Viktorie číšníka poznala, byl to ten tmavovlasý muž, který před dvěma dny odnášel z ložnice tác se snídaní.

„Jeremy!“ zavolal. „Davide! Patricku! Charlie! *A moi*!“ Ke mně!

Muži proběhli kolem Viktorie, přitom si sahali pod krátké černé kabáty a vytahovali pistole.

Napadlo ji, co si asi pomysli, až uvidí toho druhého muže. Co si myslel Julien, když se díval do těch fialových očí? Překvapeně vykřikl: „Pan Michael!“, když Yves otevřel dveře, a pak následoval jen sípavý dech a tupý náraz těla o dřevo. Yves potom zavřel dveře a triumfálně se usmál. ,,Co se tu stalo?“

Před Viktorií stál Gaston s nožem v ruce, čepel se blyštila ve světle svíček.

Zabiják místo správce.

Viktorie jakoby se najednou schoulila do sebe.

Gaston ji uchopil za spoutané ruce a přeřízl hedvábný uzel. Olízla si rty jsou mrtví.“

Gaston vytřeštil oči. „Monsieur Gabriel a Michael?“

„Ne. Julien.“ Po tvářích se jí kutálely slzy. Julien a… dva další muži. Ale Gabriel… ne. Michael je zraněn.“ A nesmí zemřít, už kvůli Gabrielovi. „Potřebuje lékaře.“

„Andy!“ Viktorie si až teď všimla malého chlapce, který na ně zíral přes stůl. Mohlo mu být pět nebo i patnáct – některé děti narozené na ulici ani nevyrostou. „Přiveď *docteur* Francois. A řekni Peterovi, aby přivedl mademoiselle Aimesovou.“

Mademoiselle Aimesovou. Michaelovu ženu. Ženu, která se Gabrielovi líbila, a proto druhý muž hledal další ji podobnou. Místo toho našel Viktorii.

Andy zmizel, aby vyplnil Gastonův příkaz.

Viktorie namáhavě potlačila vzpomínky na všechnu bolest a hrůzu posledních hodin. „Měli bychom zavolat policii –“

„Žádná policie se volat nebude, mademoiselle.“ Gastonův tón byl pevný. „Miro, zaveďte mademoiselle Childersovou do kuchyně. Pierre vám ošetří rány, mademoiselle.“

Gaston odešel.

Mira se na Viktorii dívala tvrdýma, jasnýma očima; zmizelo přátelské teplo, které v nich měla jen před pár hodinami, a nahradil ho chlad.

Viktorie přemýšlela, kde se tu Mira najednou vzala – přišla z kuchyně? Nedalo se pochybovat o tom, že i Mira kdysi žila na ulici. Žebrala, byla prostitutkou, zlodějkou, vraždila? Pak Viktorii napadlo, kolik je Miře asi let. Vrásky na tváři mohl způsobit věk, ale i strádání. Jen její oči – v barvě safírů – byly jasné a živé.

„Já jsem mu –“ Viktorie polkla, neublížila, chtěla říct, ale sama věděla, že Gabrielovi ublížila už tím, že přišla do jeho domu. Ublížila i Julienovi, protože mu neřekla, že zahlédla za průhlednými zrcadly čísi černé vlasy. „Musím jít za Gabrielem. Potřebuje mě.“

Ale věděla, že lže.

Gabriel nepotřeboval Viktorii, on potřeboval zázrak.

„Pan Gabriel neni zraněnej?“ zeptala se Mira ostře. „Ne, není zraněný.“ Zraněný, to nebylo to slovo, které by Viktorie použila k popsání Gabrielova stavu. „Pan… Julien je mrtvý.“ Do očí se jí zase draly slzy. „Nemohla jsem ho varovat.“

Ten muž ji chytil a nacpal jí do úst šátek, zároveň jí z ruky vyrazil dózu s mentolkami.

Julien Gabriela miloval. A teď byl mrtvý.

Miřiny safírové oči zastřel žal.

„Já vim, dalo se čekat, že budou problémy. Radši pote se mnou. No, nevypadáte moc dobře.“

„Já –“Viktorie se kousla do rtu. „Já jsem v pořádku, děkuji.“ Ale pochybovala, že je vůbec něco a někdo v pořádku. Co Michael?

Co Gabriel?

„Je mrtvej?“

Viktorii se stáhl žaludek nad krvelačností, která se teď zračila v těch světlých, jasných očích. „Promiňte?“

„Ten chlap, co ho chtěl pan Gabriel voddělat – je mrtvej?“ ,,Ano.“ Ve Viktoriině hlase se ozvalo uspokojení. „Pan Michael ho zabil.“

„Když máte jednoho, máte i druhýho.“ Miřiny safírové oči byly až nepřirozeně klidné. „Nemůžete vohrnovat nos nad jizvama pana Michaela.“

Jak na to Mira přišla? Viktorie potlačila nervózní smích. Nesmí být hysterická.

Náhle jí před očima vytanul obraz Juliena, jeho krásné kaštanové vlasy, které zářily v jasném světle na chodbě, zatímco jeho krev na schodech houstla a černala.

Smích ji přešel. „Ujišťuji vás, slečno Miro, že neohrnuji nos nad jizvami pana Michaela.“

Mira zavrčela: „Rači si tu sedněte a počkejte, pan Gabriel se o všecko postará.“

Viktorie chtěla namítnout, že Gabriel teď zrovna nejspíš není schopný se o ‚všecko‘ postarat, ale spolkla to.

„Je mi líto, že Julien zemřel,“ zamumlala Viktorie. „Měla jsem ho ráda.“

Miřina tvář zjemněla. „Já vim, všichni sme měli pana Juliena moc rádi. Sedněte si, než upadnete, slečno Viktorie. Nevypadáte dobře. Naleju vám kapku ginu.“

Viktorie se ochromeně posadila a čekala.

Čekání ve svíčkami osvětleném salóně nebylo o nic lepší než v Gabrielově studovně pod elektrickým světlem.

Dnes v noci skončily tři životy. Kolik lidí zemřelo kvůli hraběti z Granville a jeho synovi už dřív?

Snažila se sama sobě namluvit, že byli šílení.

Ale ve fialových očích toho muže, který proti sobě chtěl postavit dva anděly, nebylo po šílenství ani stopy.

Viktoriinou pravou tváří projela palčivá bolest. Zaklonila hlavu, cítila, jak jí tluče srdce.

Safírově modré oči na ni upřeně zíraly. Mira držela v ruce červeně potřísněnou žínku.

„Jen klid, panu Gabrielovi by se nelíbilo, kdyby sme se nepostarali vo jeho ženu."

„Jmenuji se Viktorie," řekla tiše Viktorie. „Viktorie Childersová."

Služebná s vrásčitým obličejem a nestárnoucíma očima neznala příjmení Childersová. A proč by taky měla?

Childersovi je běžné jméno. Význačné bylo jen v případě, že je předcházel titul jako ‚pan' nebo ‚sir' nebo ‚lord'.

Mé jméno je Gabriel, zaznělo Viktorii v uších.

Gabriel nikdy nepředstíral, že je něčím jiným, než čím byl. A Michael odmítl svůj nárok na svět, do kterého se narodil.

„My, tady v domě Gabrielově, druhý ména nepotřebujem." Mira namočila žínku; z šedého plechového umyvadla stoupala pára. „Některý z nás ho ani nemaj."

Mira, to nebylo jméno běžné pro ženu z ulice. Dala si ho sama?

„To říznutí na tváři nemáte hluboký, ani nebude potřeba to šít." Proud vody stekl do umyvadla, Mira zvedla ruku s žínkou. „A je to, slečno Viktorie, vomejte si ruce a já vám něco kápnu na tu ránu, aby to nezhnisalo."

Ponořila prsty do vysoké láhve s čirou tekutinou a kápla jí trochu na tvář.

Viktorie zadržela dech; snažila se soustředit na smývání krve z rukou, jen aby nevnímala bolest, která jí projížděla kůží až na kost.

Gin pálil daleko, daleko víc než samotná rána.

„No a teďkon se napijte." Mira jí vytrhla žínku z ruky. Voda v umyvadle se zbarvila do ruda. „Musim eště vohřát vodu pro pana Michaela a pro doktora."

Viktorie zůstala sama v kuchyni, na stole před ní stála zatím netknutá láhev ginu. A pak se vrátil Andy – Viktorii se zdálo, že to trvalo celou věčnost. Andyho následoval vysoký, štíhlý muž v černém vlněném kabátě a vysokém černém klobouku s koženou brašnou v ruce.

Docteur.

Muž s koženou brašnou zmizel ve dveřích vedoucích do Gabrielových pokojů. Andy se přiblížil k Viktorii, jeho staře mladé oči jí zíraly do tváře. Ukázal na láhev ginu. „Todle pijete?"

„Ne." Viktorie posunula láhev blíž k němu. Jestli gin zvyšuje bolest u vnějších poranění, co by asi způsobil vnitřním ranám?

Další věčnost uběhla, než se vrátila stráž; na vysazených dveřích nesli Michaelovo tělo. Beze slova vystoupali po schodech pokrytých rudým plyšovým kobercem do jasného elektrického světla. Doktor je následoval.

Andy si sedl naproti Viktorii a usrkával gin. „Nebrali by ho nahoru, dyby byl mrtvej," řekl mile. Ale koho chtěl povzbudit?

Další věčnost trvalo, než se objevil Gabriel.

Viktorie prudce vstala, srdce jí tlouklo až v krku.

Gabriel se na ni ani nepodíval. Následoval Michaela a doktora nahoru po schodech.

Viktorie si zase sedla, chodidla pevně vedle sebe. Každým coulem dáma, rodem i povahou.

Muži s červenými šerpami a v krátkých černých kabátech seběhli schodištěm pro hosty a zase nesli dveře. Zmizeli v Gabrielových pokojích.

Plameny svíček roztančil náhlý, chladný závan vzduchu.

Viktorie vzhlédla. A hned jí bylo jasné, kdo je ta žena, která zrovna vstoupila do dveří za chlapcem jen o trochu vyšším, než byl Andy.

Peter přiváděl mademoiselle Aimesovou.

Andy sklouzl ze židle a běžel k nim. Společně zamířili ke schodům.

Viktorii se stáhlo hrdlo lítostí; byla outsiderem bez rodiny. Bezmyšlenkovitě se natáhla po sklenici, kterou tam Andy nechal. Uvnitř zůstal ještě lok ginu.

Viktorie ho dopila.

Oči se jí zalily slzami, na několik vteřin nemohla dýchat. Salonem jako by se najednou rozlilo příjemné teplo.

Ale ani tohle příjemné teplo nezbavilo Viktorii osamělosti a myšlenek, které jí pořád a pořád kroužily v hlavě.

Přemýšlela, co dělala ta starší žena, která si koupila zkušeného mladíka.

Přemýšlela, jestli je Michael naživu.

Přemýšlela, zda se Yvesovi podařilo zlomit pouto mezi dvěma anděly.

Do mihotavých stínů vstoupili dva muži v rudých hedvábných šerpách a krátkých černých pláštích; mířili k chodbě vedoucí ke Gabrielovým pokojům. Mezi sebou nesli dveře z břekového dřeva, přes jejich okraj spadaly kaštanově hnědé vlasy.

Julien, který tolik hájil Dům Gabrielův a měl za úkol chránit Viktorii, byl teď mrtvý.

Gaston a nějaký další muž – podle rudé šerpy a krátkého černého kabátu číšník – společně nesli pytel ve velikosti člověka.

Viktorie se nemusela ptát, co je uvnitř.

Hned za Gastonem šli další dva číšníci a mezi sebou nesli druhý pytel.

Muži a ženy pobíhali nahoru a dolů po schodišti pro hosty i po Gabrielově soukromém schodišti, ruch ale pomalu ustával, až nakonec všechno kolem ztichlo. Viktorie celou tu dobu nehnutě seděla a sledovala ruch života jiných lidi, stejně jako to dělala posledních osmnáct let.

Utekly celé hodiny. Viktorie to poznala podle dohořívajících svíček.

Před očima se jí míhaly obrázky z jejího života.

Do vzpomínek na chladné otcovy soudy se ozval hlas její matky.

Matky, která milovala své dvě děti. Matky, která těm dětem čítávala pohádky.

Matky, která chřadla a umírala, protože jí scházela láska, kterou potřebovala.

Vím to, řekl anděl, protože… znám dobře svou vlastní květinu.

Viktorie pomalu vstala a zamířila po červeném plyši schodů nahoru do patra. Satén a hedvábí šustilo, v patách se táhla vlečka.

Pokoj, do kterého Michaela přenesli, poznala hned, před jeho dveřmi byly kbelíky plné rudě zbarvené vody a spousty zkrvavených prostěradel. Na bílém laku dveří zlatě zářilo číslo sedm.

Viktorie tenhle pokoj navštívila jen před několika hodinami.

Mohla zabránit Julienově smrti, kdyby Julienovi nebo Gastonovi řekla, co na okamžik zahlédla v průhledném zrcadle?

To už se nikdy nedozví.

Tiše otočila zlacenou klikou.

Do nosu ji udeřil štiplavý zápach fenolu. V zrcadle na protější zdi spatřila muže s tmavými vlasy a ženu s vlasy světle hnědými. Muž ležel v posteli, přikrytý žlutým hedvábným přehozem, ona seděla poblíž v zeleném sametovém křesle. Byla prostovlasá, s vlasy stočenými do elegantního drdolu; šaty v barvě paví modři svědčily o zručnosti madame René.

Viktorie odhadovala, že žena bude asi v jejím věku, kolem čtyřiatřiceti až šestatřiceti.

Bleděmodré oči se náhle střetly s jasnou modří, kterou ale zkalil šok.

Mademoiselle Aimesová si bez mrknutí oka prohlížela ženu, která byla oblečená v hnědých hedvábných šatech se zlatým lemováním, zdobených vínovým sametem a zelenými, žlutými a temně rudými ornamenty, které také dosvědčovaly výjimečnou šikovnost madame René.

„Říkala, že mám obstojné nohy, ale příliš drobná prsa a moc silný pas," promluvila po chvilce. Hlas měla hluboký, zastřený, kultivovaný, a mírnou, ale krásnou tvář. Byla Angličanka, stejně jako Viktorie.

„Mně madame René řekla, že mám obstojné poprsí, ale nemám žádné boky a zadek," poznamenala tiše Viktorie. „Říkala, že to napraví vycpávky."

Bleděmodré oči v zrcadle Viktorii ostražitě pozorovaly. „Ale Gabrielovi na vás nic nescházelo."

„Ne, Gabrielovi na mně nic nescházelo." Viktorie zamrkala, jako by chtěla zaplašit vyčerpání, které jí náhle zastřelo pohled. „Bude –" Jak se má zeptat na muže, co spí pod žlutou přikrývkou? Má říct – Michael nebo Michel? Je to hrabě z Granville – správný titul je tedy lord… „Bude v pořádku?" řekla nakonec.

„Ano. Děkuji. Doktor mu dal něco na spaní. Ráno ho odvezu domů. Děkuji, že jste mu zachránila život."

„Jak to víte?" Viktorie mimoděk sklouzla pohledem na Michaelovu tvář. Jizev na pravé tváři si všimla už dřív, když ležel v bezvědomí v Gabrielově studovně. „Řekl mi to Gabriel," odpověděla Anne Aimesová klidně.

Gabriel tedy mluvil se slečnou Aimesovou, ale nemluvil s Viktorií.

Nechtěla cítit bolest.

„Nemohla jsem ho nechat zemřít," řekla Viktorie popravdě. Bleděmodrýma očima Anny Aimesové se mihla úleva.

„Michael a Gabriel jsou velmi zvláštní," prohodila. „Ano."

Viktorie neměla nejmenších pochyb, že ti dva jsou velmi zvláštní.

„Jmenuji se Anne," představila se žena.

Michael nerušeně spal.

„Jmenuji se Viktorie.“

Spal i Gabriel?

Nebo ho tíží minulost, i když ví, že ji nemůže změnit? Bleděmodré oči se dlouze zadívaly na Viktorii. „Gabriel si koupil vaše panenství.“

Viktorii se z nečekaného výpadu rozhořely tváře. Připravená na odsudek, napřímila ramena. „Ano.“

„Já jsem si kdysi koupila Michaela, aby mě připravil o panenství.“

Viktorie překvapeně polkla. Nejspíš se přeslechla. Opatrně se zeptala: „A on?“

„Udělal to.“ Pohled Anne byl pevný. „Vidíte, nikdo z nás nemůže soudit ostatní. My všichni jsme tady, protože potřebujeme tělesnou důvěrnost.“

Ozvěnu slov *udělal to* nahradilo *my všichni jsme tady, protože potřebujeme tělesnou důvěrnost.*

„Ano.“ Ten druhý muž – Yves – si ji vybral pro její potřebu tělesné důvěrnosti. „Kde jste potkala… Michaela?“

„Tady.“ Ložnicí se rozletěl jemný, zastřený smích. „Vlastně, ne tady. Mívala jsem s Michaelem schůzky v dřívějším Gabrielově domě. Vždycky jsem si říkala, jak tady asi teď vypadají ložnice.“

Anne Aimesová Viktorii opět překvapila. „Vy jste je neviděla?“

„Ne.“ Znělo to trochu zklamaně. „Bydlíme v Michaelově domě ve městě.“

V zrcadle, tam kde by měla být Viktoriina hlava, se mihly černé vlasy. Ale nejspíš to způsobila jen její představivost. Nebo ne?

Bude se vůbec ještě někdy cítit před zrcadlem bezpečně?

„Ta zrcadla nejsou… zrcadla,“ vyhrkla najednou a hned na to se kousla do rtu.

Anne zvědavě zírala na vysoká zrcadla ve zlacených rámech. „Opravdu?“

„Jsou průhledná… Když je v ložnici jasnější světlo, člověk, co stojí na chodbě, vidí skrz zrcadlo dovnitř…“

Obrázek černých vlasů ustoupil obrázku starší ženy a mladého muže. Ve vášni si byli rovnocenní.

Anne se rozšířily oči. „Vy jste se… dívala?“

Viktorie nebude lhát. „Jednou.“ A pak, v obraně. „Neodpuzuje mě tělesná důvěrnost.“

„Ani mě ne, Viktorie.“ V očích Anne nebyla žádná výtka. „Michael a já se budeme brát. A chtěla bych vám říct, že by byl velmi zklamaný, kdyby Gabriel nepřišel na svatbu.“

Anne Aimesová… a Michael.

Věděl Gabriel, že se chtějí brát?

Kolik toho ví Anne o tom, co se tady dneska v noci stalo? Kolik toho ví o Gabrielovi?

„Nemohu slibovat za Gabriela. Nevím, co udělá nebo neudělá,“ řekla Viktorie popravdě.

Nevěděla, jestli ji Gabriel stále chce. Teď mohla jen doufat.

Anne nečekaně vstala a zamířila k nočnímu stolku z dubového dřeva.

Viktorie se k ní připojila. Byla asi o tři palce vyšší než Anne.

Anne zvedla stříbrnou plechovku s kondomy. „Existuje i lepší ochrana než kondom," prohodila.

Viktorie si vzpomněla na tabletky chloridu rtuťnatého, které jí vnutila Dolly. Anne Aimesová jistě –

„Říká se tomu pesar," řekla Anne a z jejich očí se dalo vyčíst, že nemluví o nebezpečné ochraně, která zabíjí.

„Je to gumový klobouček, který se umístí do pochvy." Tváře jí lehce zrůžověly, pohled však měla pevný. „Pesar je příjemnější jak pro ženu, tak pro muže, protože se navzájem víc cítí. Bohužel jsou jenom na předpis. Ale můžu vám dát jméno svého gynekologa, jestli chcete."

Viktorie si představila, jaké by bylo cítit Gabriela bez kondomu. Vlhké tělo klouzající do vlhkého těla.

Ruměnec z Anniny tváře přeskočil na Viktoriinu. „Děkuji vám, budu ráda."

A vzpomněla si na dózu mentolek z nočního stolku, kterou jí dal Julien. Zatím ji tam nikdo nevrátil.

Prudce otevřela vrchní zásuvku; chtěla sdílet tajemství Gabrielova domu s touto ženou, která měla odvahu následovat svou vášeň – namísto aby se vášní nechala pronásledovat.

Anne se na několik dlouhých vteřin zadívala na kožené penisy, vyrovnané v zásuvce.

„Říká se jim *godemichés*," vysvětlila klidně Viktorie.

Anne se zlehka dotkla nejmenšího… „Tenhle je příliš malý…" Dotkla se druhého *godemichés*. „A tenhle je příliš velký…" Třetího *godemichés* se Anne už nedotkla. „A tenhle je tak akorát."

Viktorie udiveně pohlédla na Anne.

Bleděmodré oči se smály.

I Viktorii bylo do smíchu, ale ihned jej zahnala představa Gabrielovy tváře. Před chvílí měl v očích místo stříbra kalnou šeď. „Musím jít."

My všichni potřebujeme tělesnou důvěrnost… My všichni potřebujeme být milováni.

Žádný div, že Gabriel měl rád Anne Aimesovou. Viktorie ji měla ráda také.

Polkla. „Ale nevím, kde je."

Nebylo třeba Anne říkat, koho Viktorie myslí. Myslely na něj obě.

„Je ve vedlejším pokoji."

Viktorie chtěla Anne obejmout, ale cítila ostych. Gabriel byl jediným dospělým člověkem, kterému kdy vyjádřila náklonnost. „Děkuji vám," řekla nemotorně.

Za to, že Viktorii nesoudila. Za to, že nesoudila Gabriela. Za to, že miluje anděla.

Gabriel ležel na modré hedvábné přikrývce, levou ruku přehozenou přes obličej.

Na rukávu košile měl jasně rudou krev, zato krev na náprsence už zaschla a byla zbarvená dohněda.

Viktorie se opřela o dubové dveře, srdce jí tlouklo až v krku.

Gabriel nespal, svaly měl napjaté.

„Nezamkl jsi dveře," řekla. Otočila zámkem, tiché cvaknutí bylo jak tečka za větou.

Gabriel měl stále ruku přes obličej, jeho hlas zněl tlumeně. ,,Víš, co jsem zač, Viktorie."

Ve vzduchu bylo cítit napětí.

Gabriel byl raněný.

Gabriel byl nebezpečný.

Viktorie poodstoupila od dveří a nahmátla vzadu na šatech drobné očko s háčkem. „Vím, kdo jsi, Gabrieli, a nikdy to nezapomenu."

Jemné staccato otvíraných kovových háčků proťalo vzduch, každé rozepnutí znělo jako malý výstřel.

V jednu chvíli se dívala na zakrvácený rukáv jeho košile a v druhé již hleděla do kalné šedi jeho očí. „Nejsem anděl."

Rozevřeným hedvábím šatů cítila chlad. „Gabrieli, myslím, že andělé nejsou takoví, jací si myslíme, že jsou."

Sval v levém koutku jeho úst cukal ve stejném rytmu, v jakém jí bilo srdce.

„Myslím, že andělé musejí znát hlad, jinak by nemohli být anděly." Viktorie vyklouzla z šatů. Hedvábí sklouzlo přes saténový korzet, krátce se zachytilo na vycpaném honzíku a sesunulo dolů po hedvábných spodničkách.

„Myslím, že andělé musejí znát touhu, jinak by nemohli milovat."

Těžké hedvábné šaty jí teď ležely kolem kotníků. Měly daleko do obnošených vlněných šatů, které si před Gabrielem svlékla poprvé a ona sama měla daleko do té Viktorie Childersové, která se pro něj tenkrát svlékla.

Teď byla Viktorie ženou a nepopírala svou touhu. Zatáhla za tkanice připevňující k šatům honzík. Gabrielovy rysy ztvrdly. „Zeptej se mě, Viktorie."

Na podlahu dopadl s tichým zašustěním mohutně zřasený honzík.

Viktorie zatáhla za tkanice od spodniček. „Na co se mám zeptat, Gabrieli?"

„Zeptej se mě, jestli toužím po Michaelovi."

Bílá, hedvábná spodnička se jako pěna přelila přes zlatohnědé šaty. Viktorie vzala za tkanice druhé spodničky. ,,A toužíš?"

Nemilosrdné elektrické světlo tančilo v Gabrielových vlasech, v jeho očích tančila temnota, stále v nich nebyla ani stopa po stříbře. „Co kdybych řekl, že ano?"

Další vlna zaplavila bílé hedvábí.

Gabriel mimoděk sledoval, jak se Viktoriiny spodničky poroučejí k zemi, teď hleděl na dlouhé hedvábné kalhotky, které Viktorii obepínaly boky. Prudce zvedl hlavu a jeho pohled se jí vpil do očí.

„Já nevím."

Pláč anděla.

Bolest v Gabrielově hlase drtila Viktorii srdce. Rozepnula dva malé perleťové knoflíčky u pasu kalhotek, přitom se Gabrielovi dívala do očí. „Michael tě políbil."

Gabriel se zhluboka nadechl.

„Nezatoužil jsi pak po něm, Gabrieli?" nenechala ho na pokoji Viktorie.

Kalhotky jí sklouzly přes boky a stehna dolů, do záplavy bílého hedvábí.

Gabrielovo tělo bylo ztuhlé bolestí. Bolestí, kterou způsobila ona, ale ona mu nechtěla ublížit. „Proč mi to neřekneš, Viktorie," pronesl ostře. „Proč mi neřekneš, že jsem zavinil Julienovu smrt?"

Hromada hedvábí byla nebezpečně vysoká, bledě modrý koberec nebezpečně tlustý. Viktorie opatrně překročila propast, která je od sebe dělila, nahé části těla se třely o sebe, hedvábné punčochy šustily. Ne panna, ale žena, která dobře ví, kolik radosti a bolesti přináší láska k andělu. „Gabrieli, můžu ti jen říct, že jsem stejně vinná Julienovou smrti jako ty."

Gabriel na ni němě pohlédl. Srdce mu svírala bolest.

Viktorie slíbila Julienovi, že Gabrielovi nepoví, jak ji pustil ven z pokoje, ale myslela si, že by Julienovi nevadilo, když teď svůj slib poruší.

„Řekla jsem Julienovi, že bych ráda navštívila pokoj pro hosty, v naději, že tam najdu něco, čím bych tě potěšila. V zrcadle jsem zahlédla tmavovlasého muže, ale nebyla jsem si tím jistá, protože zmizel stejně rychle, jako se objevil. Gaston mě pak pustil zpět do tvých pokojů. Neřekla jsem Gastonovi ani Julienovi, co jsem zahlédla. Kdybych to udělala, Julien mohl být ještě naživu."

V Gabrielovych očích se zaleskla námitka, a také náznak stříbra. „Julien by se šel podívat do chodby. A možná by zemřel tam."

Umřel by obklopen zrcadly, která vlastně zrcadly nebyla – namísto na podestě dřevěného schodiště.

„Možná," kývla Viktorie. „Ale to už nikdy nezjistím. Nikdy už se nedozvím, jestli ho nezabilo moje mlčení."

V Gabrielových očích zářila její bolest. „Ne, to ne."

„Ale teď musím, Gabrieli," Viktorie začala rozepínat knoflíky zakrvácené košile, jako by chtěla Gabriela osvobodit od minulosti, „teď se tě musím dotknout."

Silné ruce ji sevřely zápěstí. „Viktorie, když se mě dotkneš, vezmu si tě."

Ona pohodila hlavou. Zítra bude mít modřiny, ale ať:

„To je záměr, pane."

Chtěl, aby ho odmítla. Chtěl, aby ho objala.

Jeho touhy ho rvaly ve dví.

Už nikdy nedopustí, aby mu někdo ublížil.

„Víš, co jsem zač," řekl Gabriel ostře.

„Ty jsi Gabriel," řekla pevně Viktorie.

Muž, který ostatním umožnil přežít.

V očích měl rozpaky; a byly stále spíše šedé než stříbrné. ,,Nikdy jsi nepostavila mou minulost proti mě."

Viktorie cítila na své kůži deset prstů, spočítala je, jeden po druhém, pět kolem pravého zápěstí, pět kolem levého… „Jsem sobecká, Gabrieli." Z úst jí bezděky vyklouzla pravda. Takovou odpověď Gabriel nečekal.

Říkal jsi, že bys nechtěl měnit minulost – ani já ne. Potkala jsem Anne Aimesovou. Řekla mi, že Michaelovi zaplatila za to, aby ji zbavil panenství. Přála bych si mít dost peněz a dost odvahy přijít do tvého domu a udělat ti stejný návrh."

Chtěl jí věřit, ale bál se.

„Anne má ráda fialové oči.“

Oči muže, který se narodil s andělským jménem.

„Já mám ráda stříbrné.“ Oči muže, který chtěl být andělem. Sevřela kolena k sobě, aby se jí nepodlomila, až se ho zeptá na to, na co musí. „A jaké oči máš raději ty? Bleděmodré nebo jasně modré?“

Gabriel nepředstíral, že jí nerozumí. „Tvoje, Viktorie.“ Kolena se jí málem podlomila úlevou.

„Mám strašný hlad, *Victoire*,“ řekl Gabriel pomalu. „Nakrmíš mě?“

Viktorie zaregistrovala jen dvě věci. Své jméno ve francouzštině, *Victoire* – a hlad.

Zorničky se jí rozšířily náhlou vzpomínkou.

Jak svést muže…

Když, hladoví, nakrmte ho.

Ale ona s sebou neměla žádné jídlo.

Pohlédla do Gabrielových očí a došlo jí, že to není jídlo, po kterém hladoví.

„Mám jen… *ananas*, bohužel.“

Ananas, jeden z těch francouzských výrazů pro ženská prsa.

Gabriel pustil její zápěstí a posadil se na postel, matrace se zhouply, pružiny zaskřípaly, jeho kolena se otřela o její stehna, jeho nohy ve vlněných kalhotách se roztáhly a obemkly ji. „Nakrm mě.“

Ruce se jí třásly náhlou touhou; z černého saténového korzetu vyzdvihla ňadra. Bradavky měla tvrdé.

Naklonila se a nabídla Gabrielovi svá ňadra, své bradavky, svou vášeň – spíš než svoje ctnosti.

Tmavé řasy skryly jeho pohled, Gabriel se k ní přitiskl; jeho vousy ji trochu škrábaly, ale vlasy byly jak nejjemnější hedvábí.

S každým Viktoriiným orgasmem se Gabrielovi vryla do mysli nová vzpomínka. Viktorie si bude už navždy pamatovat dotek a vůni a chuť toho muže, který si dal jméno anděla.

Jeho vlhký jazyk ji dráždivě lízal, ochutnával.

Viktorie se zachvěla pod tíhou pocitu, který jí zaplavoval dělohu. Nemohla si pomoci, levou rukou uchopila Gabrielovu hlavu, pravou držela svá ztěžklá ňadra. Doufala, že se Gabriel neodtáhne.

Ne, zůstal.

Jeho ruce uchopily Viktorii za stehna a přitáhly si ji blíž k sobě, vzal do úst její ňadro a sál ji, jako by se chtěl nakrmit jejím tělem a nejen její touhou.

Viktorii chvíli trvalo, než si uvědomila, že jí Gabriel rozepíná podvazky, zatímco jeho ústa, jazyk a zuby jí laskají prsa.

Ve chvíli, kdy punčochy sklouzly po nohách dolů, jeho ústa a prsty se vrhly na korzet. Hluboko v klíně ucítila známé stahy.

Korzet jí sklouzl z ramen…

Gabriel jemným cuknutím vyprostil ňadra z korzetu. Tváře měl zardělé, ústa vlhká. Jeho pohled zestříbřel touhou. „Pověz mi o andělech, Viktorie.“

Když se trápí, dejte mu naději.

Ale ona o andělech nic nevěděla, znala jen Gabriela. Neznala slova o naději, kterými by ho utěšila.

Vybavil se jí příběh, který jí matka vyprávěla, když byla ještě malá. Slova o naději.

Vím to, protože… znám dobře svou vlastní květinu.

„Vždycky, když zemře malé dítě," Viktorie, žena, poodstoupila a nechala sklouznout korzet z paží, punčochy se jí ovíjely kolem kotníků. „Slétne z nebe anděl a vezme dítě do náručí."

Gabriel, muž, ne dítě, si rozepnul horní knoflík zakrvácené košile. V pohledu stříbrných očí se dalo vyčíst, že dychtivě poslouchá každé slovo.

Chtěl doufat. Chtěl být milován.

„Anděl pak roztáhne velká bílá křídla." Korzet klesl na zem, satén jemně zašustil, když dopadl na vlněný koberec. ,,A letí s dítětem nad všemi místy, které milovalo."

Gabriel si s prudkým trhnutím přetáhl košili přes hlavu, pružiny postele zaskřípaly. Tmavě blonďaté chlupy se kudrnatily kolem tmavých hrotů na jeho hrudi.

Bradavky měl stejně tvrdé jako Viktorie.

Natáhla se a zlehka se ho dotkla.

Gabriel se zachvěl, ale neodtáhl se.

Viktorie se narovnala, dech se jí zrychlil. Snažila se soustředit, stejně jako když, učila děti jiných žen, aby vydržela ty nadcházející minuty, hodiny, věčnost…

„Jak pak anděl letěl s dítětem v náručí, vypravoval mu, že trhá květiny, které pak odnese do nebe, kde budou kvést ještě nádherněji než na zemi."

Gabriel se postavil a rozepnul si kalhoty.

Neměl spodky.

Viktorie si navlhčila rty, které jako by náhle byly plnější, šťavnatější. „Všemohoucí, řekl anděl, si vtiskne květiny do srdce, ale tu květinu, která se mu nejvíce zalíbí, tu políbí a ona pak získá hlas a může se připojit k andělskému chóru," pokračovala Viktorie.

Z rozevřeného poklopce vystupovaly tmavě blonďaté chlupy.

Viktorie zdvihla hlavu. Viděla jen temeno Gabrielovy hlavy, jak si skloněný svléká kalhoty.

„Jak mluvil anděl k dítěti, když ho nesl vzhůru do nebe…" Gabriel se vzpřímil a odkopl kalhoty.

Byl úplně nahý, dokonce bez ponožek srolovaných kolem kotníků nebo trepek, které by mu zakrývaly chodidla. Měl překrásná chodidla.

Mezi jedním a druhým úderem srdce poklekl před Viktorii, jeho horký dech ji polechtal na břiše. Uchopil ji za levou nohu.

Viktorie ztratila rovnováhu, padala, zachytila se jeho hlavy, prsty se jí zapletly do jeho hedvábných vlasů, rukama se zachytila Gabrielových ramen, cítila pevné svaly napjaté pod hebkou kůží… cítila pod prsty Gabrielův tep. Zaklonil hlavu. Jeho dech ji políbil na ústa. „Vyprávěj, Viktorie."

Vyprávěj pohádku muži, kterému v dětství nikdo nevyprávěl pohádky.

Viktorie se dívala do Gabrielových očí, chutnala jeho dech. Skloněná nad ním. Byl lapený svou touhou a jejím objetím, a ona vyprávěla:

„Anděl letěl s dítětem nad známými místy.“ Gabriel jí sundal levý střevíc, svinul levou punčochu, nepopsatelně jemnými, erotickými dotyky prstů jí pohladil nárt, kotník. Viktorie zadržela dech.

„Nad místy, kde si dítě hrávalo, nad zahradami plnými překrásných květin.“

Gabriel pustil levé chodidlo a uchopil Viktorii za pravé, takže na okamžik ztratila rovnováhu.

Zaryla nehty do jeho svalnatých ramen. „Anděl se dítěte zeptal,“ snažila se zklidnit svůj dech, ale neúspěšně „kterou květinu s sebou vezmeme do nebe?“

Gabriel se narovnal; chtě nechtě se narovnala i Viktorie.

Pokoj se s nimi náhle naklonil, v další chvíli ji Gabriel uchopil do náruče a položil na kolena doprostřed postele; matrace se zhouply, pružiny zaskřípaly.

Gabriel se natáhl pro stříbrnou plechovku kondomů na dubovém nočním stolku, stíny jeho dlouhých řas mu lemovaly tvář. „Kterou květinu si to dítě vybralo?“

A čekal obvyklé: jenom nejkrásnější květiny si zaslouží dostat se do nebe.

„Uviděli…,“ Gabriel si natáhl kondom, hnědá guma pohltila purpurový žalud a skryla pulzující cévy, „drobný růžový keř, kterému však někdo zlomil stonek, takže-,“ konec kondomu zmizel v hustých blonďatých kudrnách u kořene jeho penisu, „polorozvitá poupata růží chřadla a vadla.“

Byly v Calais růže? blesklo Viktorii zničehonic hlavou.

Gabriel si pravým kolenem klekl na postel, matrace se prohnuly – chytil Viktoriino ochromené tělo, i ona se ho zachytila – pak zvedl na postel i levé koleno a klečel teď před Viktorií.

Prsa se tiskla na prsa, břicho na břicho, klín ke klínu. Gabriel se nehýbal, byl polapený touhou po dotyku a po svobodě.

Špička penisu zatlačila Viktorii na klitoris. Opatrně chytila Gabriela v pase, i tam nahmatala pevné svaly.

Stříbro v jeho očích na chvilku potemnělo bolestí.

Sevřel Viktoriinu tvář do dlaní, jeho stisk byl pevný, oči dychtivé, jeho dech ji pálil na rtech. „Vezmi mě dovnitř, Viktorie.“

Vzít ho dovnitř… když…?

Navlhčila si rty, ochutnala jeho dech. „Nemám… nejdřív dokončit ten příběh?“

„Ne.“ Jeho dech ji olizoval rty, jeho penis laskal její pohlaví. „Chci, abys ho dokončila, až budu v tobě, Viktorie. Potřebuji cítit, jak mě pouštíš dovnitř a ven. Potřebuji tě, abych věřil…“

Že třináctiletý chlapec narozený ve špinavé stoce může být andělem.

Gabriel jí naplnil ruku svým horkým, gumou pokrytým údem. Přeplnil jí ruku horkým, gumou pokrytým údem.

Mezi jejími stehny bylo pro Gabriela příliš málo místa.

Horký dech naplnil Viktorii plíce, tvrdý úd klouzal mezi rty jejího pohlaví s každým nadechnutím, s každým pohybem matrace.

Pevné ruce jí přejížděly po tváři, po krku, po ramenou a pažích… pevně ji uchopily za boky. „Zvedni pravé koleno, chodidlo polož na postel a roztáhni nohy.“

„A teď?“ vydechla.

Bylo to neobratné, bylo to skutečné.

Byli mužem a ženou, kteří spolu sdílejí rozkoš.

„Teď mě vezmi dovnitř,“ zašeptal jakoby v bolesti, jeho slova byla horká a vlhká. „Pokrč koleno, sevřeš mě v sobě a nebude místa, kde bychom se nedotýkali.“

Vevnitř. Ven.

Viktorie zvedla koleno, nohy měla roztažené, a položila chodidlo na hedvábné prostěradlo. Gumou pokrytý penis hledal cestu k její vagíně.

„Vem si mě, Viktorie.“ Rozevláté vlasy tvořily kolem Gabrielovy hlavy svatozář. „Pusť mě do svého těla, ať se můžu cítit jako anděl.“

Viktorie přijala Gabriela do svého těla, prstem ho jemně vedla, laskala ho, její bradavky se třely o jeho hruď, vzápětí se brána do jejího těla rozevřela a pohltila ho, jeho purpurovou hlavu, jeho mohutný trn…

Přerývaně se nadechla. Gabriel měl zavřené oči, jako by ani on nemohl ten tlak vydržet.

Téměř bez dechu posunula nohu o něco níž. Gabriel ji zaplnil úplně celou, její *portail*, její plíce…

Zvedl řasy. „Pověz mi o tom růžovém keři.“

Růžovém keři…?

Viktorie se zoufale chytila Gabrielových ramen, myšlenky jí vázly, kroužily – kde jen to přestala? „To dítě… to dítě chtělo vzít zlomený růžový keř do nebe, aby tam mohl… mohl dál kvést.“

S každým slovem Viktorie cítila, jak Gabriel tře stěny její vagíny a rozechvívá rty jejího pohlaví.

„Anděl vzal růžový keř a políbil ospalé dítě na víčka, aby ještě zůstalo vzhůru.“ Horké, vlahé rty políbily Viktorii na levé víčko. Do očí se jí vedraly slzy, zaplavily i vagínu. „Anděl pak ještě nasbíral další překrásné květiny a několik pryskyřníků a fialek.“

Gabriel Viktorii políbil na pravé oční víčko, řasy se mu zachvěly, rty měl jemné jako plátky růží. Ten polibek pronikl až do Viktoriina klína.

„Dítě řeklo,“ Viktorie sevřela stehna k sobě, cítila Gabrielův dech hluboko v sobě, „dítě řeklo: Už máme dost květin. Anděl jen přikývl, ale nahoru do nebe ještě neletěl. Gabrieli –!“

Rozkoš jí brala dech.

Agónie v Gabrielových očích jí ho vracela.

„Anděl letěl do velkého města. Byla už tma.“ Zabořila nehty do Gabrielových ramen, usilovně se snažila soustředit na příběh, a ne na trýznivou rozkoš, kterou jí Gabriel působil. „Anděl se vznášel nad malou, úzkou ulici. Dítě tam vidělo jen…

hromadu slámy… rozbité talíře… kusy omítky, hadry, staré klobouky a… další odpadky.“

V Gabrielových očích se náhle objevil obraz francouzské stoky, ve které vyrostl. *Sláma… vnitřnosti… rozbité sklo… hadry.. odpadky.*

Viktorie našla sílu pokračovat ve vyprávění příběhu. „Anděl ukázal na rozbitý květináč… a na kus špíny, která z něj vypadla. Květinu, která dřív rostla v květináči, vyhodili do smetí.“

Stejně jako Gabriela, který musel žít mezi smetím. *Con. Fumier.*

Gabrielova hruď se zvedala a klesala, jeho bradavky se třely o její, chlupy na jeho hrudi ji škrábaly na prsou.

Viktorie hořela pro Gabriela. Hořela od Gabriela.

„Anděl pravil: Tohle vezmeme s sebou.“ Hrdlo i vagína se jí sevřely, hlas i pohlaví byly napnuté k prasknutí. „Ale to dítě… nechápalo proč.“

Chápal Gabriel? napadlo Viktorii na okamžik.

„Anděl… řekl, že… tady ve sklepě… žil jeden nemocný chlapec… s berlemi… Byl chudý… a nemohl jít ani ven, aby… se podíval na květiny.“

Gabriel strnule hleděl do minulosti, připoutaný k přítomnosti Viktoriiným tělem a Viktoriinými slovy.

„V létě,“ Viktoriiny nehty vyryly do Gabrielovy kůže malé půlměsíce – neuhnul, jeho tělo bylo jako mramor, zatímco její křičelo touhou, „když paprsky slunce dopadaly na podlahu… mohl chlapec půl hodiny… sedět na sluníčku… a mohl říct, že byl venku.“

Na Gabrielově tváři zářily odlesky jeho dětských snů. Kolikrát předstíral, že má to, co mají děti kolem – boty, šaty, které mu schovají lokty a kolena…

Jak dlouho se ještě Viktorie dokáže soustředit na příběh, který sama neslyšela skoro třiadvacet let, když s každým nádechem, s každým slovem její pozornost sklouzne k údu, který jí proniká a s každým vysunutím jí laská klitoris?

Jednoho dne… mu sousedův syn přinesl nějaké… nějaké luční květiny. Jedna z nich… měla… kořeny. Chlapec květinu zasadil a ona rostla.“

Přežívala, stejně jako přežíval Gabriel.

Rozevláté vlasy tvořily svatozář kolem hlavy tohoto muže, který stále ještě nepoznal svou cenu.

Viktoriino tělo Gabriela hltavě sevřelo, jak se snažila soustředit na pokračování příběhu.

„Každý rok květina…,“ zhluboka se nadechla, „každý rok květina kvetla. Bylo to, jako by chlapec měl… vlastní zahrádku. Zaléval ji… a dával pozor, aby na ni dopadaly sluneční paprsky. Snil o… o své květině. Obracel se k ní pro útěchu… dokonce i když… dokonce i když umíral. Ale když zemřel… nebyl už nikdo… kdo by se o jeho květinu postaral. A tak ji… vyhodili.“

Do smetí.

„Proto, řekl anděl,“ Viktorie cítila, jak se její tělo vzdouvá, „vezmeme tu květinu do nebe…, protože… dala tolik opravdové radosti, řekl anděl… jako žádná… ani ta nejkrásnější z květin v královské zahradě.“

Viktorie spatřila mnoho zahrad – s květinami vysazenými v ozdobných záhonech. Ale žádná z nich nepřinesla nikomu radost.

„Ale jak to všechno víš, zeptalo se dítě," zvýšila Viktorie hlas. „Vím to, řekl anděl, protože já jsem ten… chlapec s berlemi a znám dobře svou květinu."

Gabriel náhle upřel pohled na Viktorii: „A kdo jsem já, Viktorie? Ten chlapec, který zemřel, nebo ten anděl, který ho nese?"

Viktorie se snažila najít nad sebou opět kontrolu a povedlo se jí to. „Ten anděl, Gabrieli."

Na Gabrielově čele se objevila zamyšlená vráska: „Proč?"

„Tvou zahradou je tvůj dům, Gabrieli. Bereš do něj zlomené lidi a dáváš jim nové životy." Viktorie si vzpomněla na starší ženu s mladým mužem, kteří společně sdíleli vášeň, vzpomněla si na Juliena, bránícího Gabrielův dům. „Měj radost ze své zahrady."

Gabrielovi se vydral z hrdla drsný, sípavý zvuk – zaklonil hlavu, zavřel oči, pevně semkl tmavé řasy. Viktorie se nepletla: průzračná tekutina, co mu stékala po tváři, nebyl pot – byly to slzy anděla.

Gabriel tiše vyvrcholil, prsty sevřel Viktorii boky, rukama ji přitáhl těsně k sobě, až se mu tváří zabořila do krku a její paže ho nemohly než obejmout. Držela ho v náručí. Sdílela s ním jeho slzy. A sdílela s ním jeho orgasmus.

26

Bíle natřené dveře se rozlétly.

Gabriel ztuhl s rukou napřaženou u mosazného zvonku. Jemné sluneční světlo zbarvilo hnědé sluhovy oči do medova. V jejich hlubině nebyly znát žádné emoce.

Tyhle oči by Gabriel poznal kdekoli: oči zimy a hladu.

Za sebou slyšel klapot čtyř koňských kopyt po dláždění.

„Monsieur Gabriel.“ Sluha ustoupil; světle hnědé vlasy měl protkané stříbrem. Sklonil hlavu. „Mademoiselle Childersová.“

Gabriel objal Viktorii kolem ramen; jeho kožená rukavice a její plášť bránily přímému doteku, přesto ho zaplavil hřejivý pocit. Bojoval s touhou otočit se a zastavit projíždějící kočár; namísto toho postrčil Viktorii do malé haly domu.

V naleštěném dubovém obložení se odrážely tři postavy: hnědovlasý sluha v černém fraku; muž – vyšší než sluha – oblečený v šedém plášti, s černou buřinkou na hlavě; žena, stejně vysoká jako sluha, s vlasy ukrytými pod windsorským kloboukem, zahalená v temně modrém plášti.

Viktorie zvedla ruku a odhrnula z obličeje černý závojíček na klobouku.

Její pleť zářila dokonce i v lesku dubového obložení. Gabriel se zachvěl.

To kvůli němu Viktorie tak zářila, kvůli muži, co chtěl její lásku, ale neslíbil ji opětovat. A teď viděl minulost jejíma očima.

Vstupní hala se za těch sedm měsíců, které uběhly od chvíle, kdy tu byl naposledy, nezměnila. Bohaté modré květy hyacintu a malý stříbrný tác na dubovém servírovacím stolku… Zrcadlově lesklá podlaha z dubového dřeva, sahající z haly k mramorovému schodišti s tepaným zábradlím.

„Očekávají vás, monsieur, madame.“ Sluha natáhl ruku v bílé rukavici. „Vzal bych vám hůl, pane.“

Gabrielova levá ruka pevně svírala stříbrný knoflík hole. Vlastně si nebyl jistý, jak ho přijmou – ti lidé, co na něj čekají.

Viktorie zachytila jeho pohled. Modré oči měla čisté a klidné.

Je to jeho volba, říkaly.

Může dál žít v temnotě minulosti, nebo vykročit do světla budoucnosti.

Gabriel předal sluhovi hůl se stříbrným knoflíkem, která vlastně žádnou holí nebyla.

Podržel Viktorii teplý modrý plášť, zatímco ona postupně vysunula ruce z obou rukávů.

Sluha plášť pohotově převzal, prsty v bílých rukavicích se Gabrielovi obratně vyhnuly.

Gabriel si stáhl černé kožené rukavice; Viktorie zvedla ruku, živůtek hedvábných šatů se jí napjal přes prsa – přes nádherná, něžná prsa, po kterých Gabriel toužil stále více – a vytáhla si jehlici z klobouku. Hnědé vlasy s měděnými odlesky měla stočené ve francouzském drdolu; uvolní jí je, jakmile se vrátí domů. Šaty jí těsně obepínaly pas; sundá jí je v soukromí ložnice.

Nebo možná ani čekat nebude.

Možná ji seznámí s potěšením lásky hned cestou domů v kočáře, usadí si ji na stehna a drkotající kola je oba rychle přivedou k orgasmu.

Gabriel si sundal buřinku a do saténové podšívky uložil černé kožené rukavice. Sluha klobouk mlčky převzal. Gabriel natáhl levou ruku k Viktorii.

Čím více se ho dotýkala, tím více po tom toužil.

Viktorie si vložila rukavice do kabelky, zavěšené na zápěstí. Gabriel ucítil v tříslech horkou vlnu: potěšení z doteku kůže.

Sluha Antoine nemusel Gabrielovi ukazovat cestu. Viktoriiny podpatky hlasitě klapaly, doprovázelo je měkké pleskání Gabrielových kožených podrážek.

„Monsieur Gabriel."

Gabriel se zarazil, levou nohu na mramorovém schodu, Viktorie se také zastavila. ‚Ano?"

„*Je suis heureux que vous soyez venus.*"

Jsem rád, že jste přišel.

To nebyl sluha, kdo teď promluvil, to byl muž, který kdysi pracoval v Gabrielově starém domě jako vyhazovač; před sedmi měsíci se s chutí chopil šance stát se sluhou v tomto domě.

Gabriel pevně stiskl Viktoriinu dlah. „*Suis ainsi je, Antoine*." Ale lhal.

Nevěděl, jestli je nebo není rád.

Ozvěna kroků stoupala vzhůru. Minulost se vzdalovala, budoucnost přibližovala.

Gabriel pomalu kráčel po dubové podlaze horní haly. Vzpomínal a snažil se nevzpomínat.

Dveře na konci haly byly otevřené; záblesk světlemodrých hedvábných tapet na zdech, další dubová podlaha, sladká vůně růží…

Znám dobře svou květinu.

Gabriel se zhluboka nadechl, pustil Viktoriinu ruku a dotkl se jejích zad. Překročila práh a on ji následoval.

A zachytil pohled fialkových očí.

Před ním stál Michael a on viděl třináctiletého chlapce, který ho učil číst a hrát gentlemana výměnou za to, že ho Gabriel naučil prát se, krást a zabíjet.

Gabriel si ale nikdy nepřál, aby Michael zabíjel.

A teď zabil kvůli Gabrielovi.

Hlas druhého muže – Yvese – mu zněl v uších. Miluješ Gabriela, Michaeli.

Vždycky jsem ho miloval.

Ale Michael věřil, že se stříbrovlasý anděl jmenuje Gabriel; teď už zná pravdu.

Michael si myslel, že je Gabriel nezranitelný; teď ví, že i tohle byl omyl.

Gabriel zaslechl několik rychlých slov, pronesených tlumeným ženským hlasem. To na opačném konci pokoje promluvila Anna Aimesová. Zastavila se v půli věty.

„Miss Aimesová?" ozval se tázavě bodrý mužský hlas. Gabriel se na toho člověka nedíval: ale věděl, jaká je jeho profese. Byl to kněz.

„Je to ten muž a žena, na které čekáte?“ ptal se muž dál. V Michaelových fialkových očích blýskla ironie.

Náhle se vedle něj objevila Anna, oblečená v elegantních, blankytně modrých hedvábných šatech.

Byla o tři palce menší než Viktorie.

Dvě ženy – stará panna a guvernantka, stály vedle sebe. Dvě ženy, které dlouho neznaly lásku, ale teď díky lásce kvetou.

Viktorie slavnostně vyndala z kabelky stříbrně zabalenou krabičku. „Přinesla jsem vám a Michaelovi svatební dárek.“

Gabriela zabolelo, že Viktorie držela svůj dárek v tajnosti, a Anniny světle modré oči to zaznamenaly; rychle vzala krabičku a s úsměvem řekla:

„To nebylo nutné. Vy s Gabrielem jste jediný dárek, který jsme si přáli.“

Viktorii se nahrnula do tváře krev. „Je to jen taková hloupůstka, opravdu. Jen něco, co jste obdivovala.“

„*Godemichés*,“ vydechla Anna.

„Ta správná velikost,“ vysvětlila Viktorie stručně. Smích.

Vřel v Gabrielově hrudi a vytryskl na povrch.

A se smíchem se dostavila potřeba mít Viktorii.

Natáhl ruce a přivinul ji k sobě.

Viktorie ztuhla překvapením; páteř měla napjatou, boky se lehce dotkly jeho boků. A on pevně objal tu ženu, která mu přinesla dar doteku a teď i dar smíchu. Ve chvilce se mu poddala, její kosti se staly jeho kostmi, její tělo jeho tělem.

Fialkové oči zachytily jeho pohled.

A Gabriel si vzpomněl…

Il est bien, Gabriel… Všechno je v pořádku, příteli. Smích dozněl stejně rychle, jako začal.

Ale bylo to v pořádku.

Gabriel sklonil obličej k Viktoriině voňavé tváři a zašeptal to, co už dál nemohl tajit: „*Je t’aime, Victoire.*“

Robin Schoneová
GABRIELOVA ŽENA

Z anglického originálu Gabriel's Woman
(Kensington Books, New York 2001)
přeložila Radka Chromovská
Redigovala Melita Denková
Odpovědná redaktorka Petra Diestlerová
Obálku navrhl Ivan Bruha
Vydala Euromedia Group, k. s. – Ikar v Praze
v roce 2004 jako svou 2504. publikaci
Počet stran 336
Vydání první
Sazbu zhotovila TYPA, spol. s r. o., Praha
Vytiskly Tlačiarne BB, spol. s r. o., Banská Bystrica

TS 13/34
ISBN 80-249-0357-1